

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Will Rainous

KINGPIN

KINGPINS OF THE SYNDICATE:
BOOK ONE

EVA WINNERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Alçak Kingpins

OceanofPDF.com

EVA KAZANANLARI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

[Kingpins of The Syndicate Dizi Koleksiyonu](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Tetikleyiciler](#)

[Önsöz](#)

1. [Wynter](#)
2. [Basilio](#)
3. [Wynter](#)
4. [Basilio](#)
5. [Basilio](#)
6. [Wynter](#)
7. [Basilio](#)
8. [Wynter](#)
9. [Basilio](#)
10. [Wynter](#)
11. [Basilio](#)
12. [Basilio](#)
13. [Wynter](#)
14. [Basilio](#)
15. [Wynter](#)
16. [Bas](#)
17. [Wynter](#)
18. [Basilio](#)
19. [Basilio](#)
20. [Wynter](#)
21. [Basilio](#)
22. [Wynter](#)
23. [Basilio](#)
24. [Wynter](#)
25. [Wynter](#)
26. [Wynter](#)
27. [Basilio](#)
28. [Wynter](#)
29. [Sasha](#)
30. [Wynter](#)
31. [Wynter](#)
32. [Sasha](#)
33. [Basilio](#)
34. [Basilio](#)

35. [Wynter](#)
36. [Wynter](#)
37. [Basilio](#)
38. [Wynter](#)
39. [Basilio](#)
40. [Basilio](#)
41. [Wynter](#)
42. [Basilio](#)
43. [Wynter](#)
44. [Basilio](#)
45. [Wynter](#)
46. [Basilio](#)
47. [Wynter](#)
48. [Basilio](#)
49. [Wynter](#)
50. [Basilio](#)
51. [Basilio](#)
52. [Wynter](#)
53. [Basilio](#)
54. [Wynter](#)
55. [Basilio](#)
56. [Wynter](#)
57. [Basilio](#)
58. [Wynter](#)
59. [Basilio](#)
60. [Wynter](#)
61. [Basilio](#)
62. [Wynter](#)
63. [Wynter](#)
64. [Wynter](#)
65. [Basilio](#)
66. [Wynter](#)
67. [Basilio](#)
68. [Wynter](#)
69. [Wynter](#)
70. [Wynter](#)
71. [Wynter](#)
72. [Basilio](#)
73. [Wynter](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Benimle](#)

[Bağlan](#)

OceanofPDF.com

Kingpins of The Syndicate Serisi Koleksiyonu

Bu serideki her kitap tek başına okunabilir.

*Bu seri aynı zamanda Belles & Mobsters'daki karakterlerle de
bağlantılıdır
serisi ve Yozlaşmış Zevk. Bu kitaptaki bazı olaylar önceki kitaplara atıfta
bulunmaktadır.*

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing, LLC ve Eva Winners

tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster
Model: Tyler James

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Kızlarıma - sizi her zaman ve sonsuza dek seviyorum.

*Okuyucularıma - eserlerimi okuduğunuz ve tüm harika mesajlarınız için
TEŞEKKÜR EDERİM.*

Mutlu Saat Hanımlarıma - mutlu saatte olan, mutlu saatte kalır!

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

Bu kitapta yer alan şarkıların yanı sıra bana ilham veren şarkılardan oluşan bir film müziği dinlemek isterseniz, işte bağlantı:

<https://open.spotify.com/playlist/2pS7DbRok206rj1qwrXXI2?si=Rzvog3ggTBmj-gZP8jfqaw>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tetikleyiciler

Bu e-kitap rahatsız edici sahneler ve yetişkin dili içermektedir. Bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir ve daha karanlık temalara değinir.

Lütfen farkındalıkla ilerleyin.

OceanofPDF.com

Önsöz

OceanofPDF.com

BASILIO

Cruelty damarlarımda akıyordu.
Bu benim bir parçamdı. Tıpkı kan, oksijen ve koşturma gibi.
Biz DiLustro'lar böyleydik. İnsanlar beni gördüklerinde altlarına
sıçarlar.

Yine de, altın bukleli kız gözünü bile kırpmadı. Kelimenin tam anlamıyla balkondan kollarıma düştü ve hayatımı alt üst etti. Daha doğrusu, dünyamı dikleştirdi ve hayatımda ilk kez her şey kan ve paradan ibaret değildi.

Bir kadın hakkındaydı. Benim kadını.

Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Çok doğrudu ve bu onun sayesindeydi. Wynter Star. Ve tıpkı adı gibi, o benim yıldızım olmuştu. Yeraltı dünyanın karanlığındaki yol gösterici ışığım.

Son birkaç hafta hayatımın en güzel günleriydi. Ve şimdi bana olan aşkını ve bağlılığını ifade ettiğine göre, geleceğimizin mutlu olacağını biliyordum. Birlikte.

Ve hepsi onun sayesinde oldu. Altın bukleli meleğim ve bana baktığında güzel, değerli taşlar gibi parlayan iri gözlerim. Sadece bana.

Yeterince boktan şey gördüm ve yaptım ve *bunu* bulduğunuzda, onu kapmanız ve tutmanız gerektiğini bilmek için birkaç sefil hayattan daha fazlasını sona erdirdim. Mutluluk için tek şansım.

O, insanlığı ruhumda yaşatmak için hayatımda bir kez yakaladığım bir şanstı. Dünyamdaki diğer herkesin aksine, o lekesiz ve nazikti, karşılığında somut bir şey istemeden sevgi veriyordu. Sadece bana.

Denemeden üzerimde güç sahibi oldu. Onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Herhangi birine - kuzenlere, aileye, rakip mafyaya ya da etrafta dolaşıp bir şeyler deneyecek kadar aptal olan herhangi birine.

Arkadaşlarıyla yaptığı hırsızlık planlarına bir son verirdim. Sikerler. Eğer bu dördünün kleptomani sorunları varsa, benim olan mağazaları soymalarını sağlayabilirdim. Önümüzdeki yirmi hayat boyunca yetecek kadar param vardı.

Elimi cebime attım, küçük kadife kutu üç parçalı takım elbisemi yakıyordu. Elime aldığımdan beri yüzüncü kez okşadım.

Onun parmağına bir söz takmak için sabırsızlanıyordum. Yüzüğümü taktığı sürece benim için önemli olan tek şey buydu.

Dudaklarım onu nasıl terk ettiğimi düşünerek gülümsedi. Çırlıçıplak. Bir kadının yüzünde gördüğüm en yumuşak gülümsemeydi. Az önce yaptıklarımızdan dolayı teni kızarmıştı. Gözleri en güzel zümrütler gibi parlıyordu. Ve saçları. Tanrım, altın bukleleri siyah saten çarşafımdan üzerine yayılmıştı. Şeytanın yatağında yakalanmış bir melek gibiydi.

Şeytanın yatağında gönüllü bir melek. *Benim meleğim.*

Ondan asla vazgeçmezdim. Kimi mahvedeceğim ya da öldüreceğim umurumda bile değildi. O benim mükemmelliğimdi. En iyi tarafı da bana izin vermesiydi çünkü benim olmak istiyordu.

Düşmanlarım bana Kötü Kingpin derdi. Üç parçalı takım elbiseli şeytan. O bana sadece kendi adını verdi. Beni olduğum gibi seviyordu. Ve Tanrı biliyordu ki ben de onu olduğu gibi seviyordum. Benim en güzel mükemmelliğim.

Sokağımın köşesini döndüm ve adımlarım hızlandı.

Babamın arabası buradaydı.

Onun burada ne işi vardı?

Dehşet omurgama tırmandı ve altıncı hissim uyarı zillerini çaldı. Hiç ziyarete gelmedi. Hem de hiç. Varlığımın her hücresi alarma geçti, silahıma kolayca erişebildiğimden emin olmak için ceketimin düğmelerini açtım.

Sonra ön kapıyı iterek açtım. *Kan.*

Antrenin duvarlarını kanlı el izleri süslüyordu. Küçük eller. Korkunun tadı yeniydi. O kadar uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi ki, boğazımın arkasındaki acı tadını unutmuştum. Metal ve barut gibi, bu dünyada her şeyden çok sevdiğiniz bir şeyi sizden alacağından emindiniz.

Boğazımı tuttu ve içimdeki canlı gün ışığını boğdu. Görüşüm bulanıklaştı ve her şeyin üzerine kırmızı bir sis çöktü.

Boktan, kanlı bir film gibi.

Silahımı çektim ve attığım her adımda ayağım kırık camlara çarparak uğursuz sessizliği bozdu. Sizi sonsuza dek değiştiren haberleri getiren türden.

Sadece o olmasın, hayatımda ilk kez dua ettim. *Her şeyi al, ama onu bana bırak.*

Erkeklerin kısık seslerini, homurtularını duydum ve adımlarımı hiç durdurmadan susturucuyu namluya taktım. Şu anda her saniye önemliydi. Oturma odamın köşesini döndüm.

Sonra onu gördüm.

Babam, oturma odamın ortasında domuz gibi kanıyordu. Sağ bacağına iki kurşun isabet etmişti. Boynuna bir cam parçası saplanmıştı ve yüzünün sağ tarafı kesilmişti. Hacker'ı ve sağ kolu Angelo ona bakıyor, yaralarını sarıyordu.

İkisinin de gözleri bana doğru çevrildi. Biri temkinli, diğeri öfkeliydi. İkincisi babama aitti.

"Nerede o?" Etrafıma bakarken sesim öfkeyle titreyerek sordum. Dehşet kalbimin etrafındaki bir zincir gibiydi, gittikçe daha çok sıkıyordu. "Nerede lan o?" Bağırdım, sesim duvarlarda yankılandı ve cevap olarak kendi yankımı geri verdi.

Soğukkanlılığımı korumak zorundaydım; aksi takdirde öfke beni kör edecek ve mantıklı düşünmeyi bırakacaktım. Ama damarlarımda dolaşan adrenalin bu uyarıya kulak asmayı reddetti. Tek derdi kadını bulmaktı.

Oturma odası tam bir kargaşa içindeydi. Parke zemin kanla lekelenmiş, cam kırıkları ve devrilmiş mobilyalar odanın her tarafına dağılmıştı.

"Ruslar," diye tükürdü babam, ağzının kenarından kan fişkırıyordu. "Onu aldılar."

"İsimler," diye homurdandım, babamla bakışlarımızı kilitlemek için diz çöktüm.

Kızımı alabilmek için gerçekleri öğrenene kadar içimdeki öfkeyi bastırmak zorundaydım. Onu almalarına izin verdiği için onu öldürmek istedim. Onu korumak için hayatını ortaya koymadığı için.

Öfke içime hücum etti, kan kulaklarımda çınladı. Kontrolüm elimden kayıyordu.

"Onları tanıyamadım." Ses tonundaki bir şey yalan söylediği konusunda beni uyardı. "Kaçmaya çalıştı," dedi babam. "Lanet kız kaçmaya çalıştı ve kovalamacayı ne kadar sevdiklerini bilirsin."

Görüşümdeki kırmızı sis kıpkırmızıya dönüştü ve onun ne kadar korkmuş olabileceğini hayal ettim. İri gözlerini nasıl bir korkunun kaplamış olabileceğine dair görüntüler zihnimde oynayıp duruyordu. Yemin ederim, eğer o şerefsizler ona tek bir parmak bile dokundururlarsa, evlerini, şehirlerini yakar, ailelerini öldürürdüm. "Siz ikiniz neredeydiniz?" Hırladım. "Onları buraya sen mi getirdin? Nasıl? seni öldürmediler mi?"

Bratva hayatta kalanları bırakmadı. Tıpkı biz kralların hiçbirinin geride tanık bırakmadığı gibi. Bunun bir sebebi var.

"Onları çıkarken yakaladık," diye karşılık verdi babam, yere kan tükürerek. Bir dış parkeden sekti. "Şerefsizler," diye küfretti.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Umarım kızıma dokunmamışlardır. Altın saçlarının tek bir lanet parçasına bile. Ve eğer biri ona zarar verirse, onların ve lanet dünyalarının üzerine cehennemi yağdırırım.

Hışımınla oturma odasından çıktım, silah hala elimdeydi ve hızla merdivenlerden yatak odama çıktım. Merdivenleri üçer üçer çıkarken parmaklarım maun parmaklıklara gömülüyor, mermer merdivenler ayaklarımın altında gürültüyle yankılanıyordu ve onun bu konuda benimle alay edişini hatırlamadan edemiyordum. Buraya süslü bir gangster evi derdi.

Bu ülkedeki en güvenli ev olması gerekiyordu. Ona burada güvende olacağına söz vermiştim.

Yatak odasının kapısı aralıktı, kapıyı ittim ama sanki burada hiçbir şey olmamış gibiydi. Hâlâ onun hafif çiçek kokusunu alabiliyordum. Çarşafklar tıpkı onu terk ettiğim zamanki gibi karmakarışık. Aralarında olmaması dışında.

Spor çantası, oturmayı çok sevdiği pencere kenarında duruyordu. Onu götürmüşlerdi.

Benim yıldızım. Benim ışığım. Benim hayatım.

Ondan başkası olmasın diye dua ettim. Onu geri getir.

Ve hayatımda ilk kez dizlerimin üzerine çöktüm.

Onu geri alamazsam, dünyanın en acımasız kötü adamı olacaktım. Onsuz bir hayat yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

Wynter

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRT AY ÖNCE

"T Bu bir kızlar gecesi," diye yakındı Juliette, bana öfkeyle bakarak.
"Kal."

Başımı salladım. Zaman kaybetme lüksüm yoktu. Teorik olarak şu anda Kaliforniya'da, Derek'le her gün hararetli bir şekilde antrenman yapıyor olmalıydım. Tekler artistik patinajında şampiyon olmuşum ama çiftler patinajı benim için yeniydi. Annem gelecek vaat eden bir artistik patinajcıydı ama bir çocuk sahibi olması ve dizindeki sakatlık kariyerini çok kısa kesti. Babamla birlikte kaymışlardı ama ben babam hakkında çok az şey biliyordum. Buz üzerinde ona güvendiği dışında onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Sanırım onun için önemli olan tek şey buydu.

Benim için güven daha zordu. Beni havaya fırlattıktan sonra yakalayacak birine güvenmeye alışmak biraz zaman aldı. İçgüdülerim beni yakalaması için paten partnerim Derek'e güvenmek yerine ayaklarımın üzerine inmemi istiyordu. Havada uçmak, zıplamak ve buz üzerinde hız ve hassasiyetle kaymak için kendi gücüme ve güvenime güvenmeye alışmıştım.

Artistik patinaj. Çok severdim. Benim için tek başıma yapmaktan hoşlandığım şeylerden biriydi. Ancak tekler artistik patinajda Olimpiyat altın madalyamı kazandıktan sonra, annem sürekli çiftler artistik patinajı denemeyi gündeme getirdi. Birkaç yıl direndim ve sonunda pes ettim.

İnsanlara boyun eğmek doğamda yoktu ama annemi üzgün görmekten nefret ederdim. Gözlerinde gizlenen hayaletler, yüzündeki o hüznü bakışla beni buzda izleyişi, ama kötü diziyi paten kaymayı bırakın bastonla bile zor yürüyebiliyordu.

Onu mutlu etmek istedim.

"Biliyorum ama çalışabileceğim her saati değerlendirmem gerekiyor," dedim ona milyonuncu kez, ayakkabılarımı çekerken.

Siyah taytımı, bacak ısıtıcılarımı ve uyluklarımın ortasına kadar inen büyük beyaz bir kazak giydim. New York'ta kışlar acımasızdı. Evet, adım Wynter'dı ama kışımın donması kadar sevdiğim bir şey yoktu.

Buz pateni farklıydı. Egzersizdi, kanım adrenalinle pompalanıyor ve beni sıcak tutuyordu.

"Babamı duydun," diye cevap verdi Juliette, mantığıyla kendini beğenmiş bir şekilde. Daha iyi bilmeliydi, çocukken çok fazla gizlice dolaşmıştık. "Evin içinde dolaşamayız."

Hareketlerimi hiç durdurmamıştım. Buz patenlerimi, içinde yedek kıyafetlerimin bulunduğu spor çantama soktum. Telefonum da onu takip etti ve çantanın fermuarını çektim.

Davina, Juliette, Ivy ve ben son dakikada hafta sonunu Liam Amca'nın şehirdeki evinde geçirmeye karar verdik. Dört yıldır arkadaştık ve bu dönemden sonra Yale'deki zamanımız sona erecekti. Buna sevinip sevinmediğime tam olarak karar veremiyordum.

Annem acımasız ve memnun edilmesi zor bir koçtu. Artistik buz pateninde onun hayal ettiğinden çok daha fazlasını başarmıştım ama nedense bu onun için yeterli görünmüyordu. Babamla birlikte hedefledikleri madalyayı alana kadar yeterli olmayacağından şüpheleniyordum. Olimpik çiftler artistik patinaj. "Balkona çıkmamın nedeni de bu," dedim ona sakince.

"Düşüğümde biri bana çantamı atsın."

Aynaya bir bakış attım. Saçlarımı yüzümden uzak tutacak şekilde at kuyruğu şeklinde toplamıştım. Yüzünüzde saç varken kaymak büyük bir acıydı.

"Bu akıllıca mı?" Ivy gözlerini kırıştırarak endişeyle sordu. "Bacaklarını kırabilirsin."

Elimi salladım. İyi reflekslerim ve güçlü bacaklarım vardı.

Juliette homurdanıyor ve şikayet ediyor, bana gelmiş geçmiş en kötü kuzen diyordu. Onun tek kuzeni olduğumu unutup duruyordu, yani bu alanda pek rekabet yoktu. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla, çünkü babam hakkında hiçbir şey bilmediğim gibi, Juliette'in annesi için de aynısı geçerliydi.

Eklemelerimi gevşetmek için ellerimi sallayarak nefes aldım ve sonra yavaşça nefes verdim.

"Tamam, işte gidiyoruz," diye mırıldandım, büyük Fransız kapısını aralayarak. Neredeyse amcamın sağ kolu Quinn'in bize bağırmasını bekliyordum.

Orada bir yerde, ama hiçbir şey olmadı.

Balkona çıktım, sonra yere olan mesafeye baktım. "Kahretsin, umarım bacaklarımı kırmam," diye mırıldandım. Bu çok saçmaydı. buna başvurmak zorunda kaldım. Ama amcamı tanırdım. Eğer yerinde kal ve ikinci kata çıkma derse, hiçbir şey onu caydıramazdı.

Bacağımı mermer parmaklığın üzerinden geçirdim ve malikânenen aşağıya doğru uzanan sarmaşığı test ettim. Ağırlığımı taşıyacağını umuyordum. Diğer bacağım da onu takip etti ve iki elim sarmaşığı kavrarken kenarda dengede durdum.

"Yemin ederim, eğer düşüp boynumu kırarsam," diye homurdandım ayağımı basacak en iyi yeri ararken, "amcamı ve ziyaretçisini öldürürüm."

Misafiri her kimse.

Ziyaretçi gelmediyse bile yakında geleceğini biliyordum ve balkon ön girişten üç metre uzaktaydı. Bir an önce buradan çıkmalıyım. Yere baktım, özlemle yere baktım. Her seferinde bir ayağımı indirmeye odaklanmalıyım.

En kalın sarmaşık dalını buldum ve onu çekmek için elimi uzattım. Yeterince sağlam görünüyordu. Bacağımı hareket ettirdim, başka bir dolaşık sarmaşığa tutunmaya çalıştım. Ağırlığımı ona verdim ve dal kırıldı.

"Lanet olsun," diye homurdandım, ellerim can havliyle dalları kavrayarak sarktım.

"Bu düşüş canını yakacak." Adamın sesiyle kaskatı kesildim ve omzumun üzerinden bana bakan karanlık gözlere baktım. Yüzünü görmek için çok karanlıktı.

"Selam," diye fısıldadım, soğukkanlı davranmaya çalışarak. "Nasılsın?"

Kollarım yanıyordu. Vücudum güçlüydü ama Derek'in üst kuvveti benimkinden çok daha iyiydi. Ne de olsa benim ağırlığımı kendi başının üzerine kaldırıyordu, tersi değil.

"Görünüşe göre ben senden daha iyiyim," diye cevap verdi.

Çok bilmiş.

Omzumun üzerinden tekrar baktım. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Bana yardım edebilir misiniz lütfen?" diye sordum. "Sana para veririm," diye umutla teklif ettim, kaslarım şimdiden titriyordu. Ağırlık kaldırmaya başlamam gerekecekti. Bu kabul edilemezdi.

Kafamda harçlığımı gözden geçirdim. Amcam ve annem cömertti ama ben eşyalarım için çok para harcama eğilimindeydim. Sonra, hiç yemek yapmadığımız için yemeğe, partilere ve diğer ıvır zıvıra çok para harcıyorduk.

"Beş yüz dolar," diye ekledim, ağırlığımı kaydırırken homurdanıyordum.
"Sadece bacaklarımı kırmama izin verme. Onlar çok değerli."

"Evet, buradan oldukça iyi görünüyorlar," diye düşündü, derin sesini renklendiren bir mizahla. "Paha biçilemez."

"Tanrı'ya şükür pantolon giyiyorum," diye homurdandım.

"Utanç." Tanrım, bu adam bir şeydi. "Bahse girerim bu daha da iyi bir manzara olurdu."

"Hadi," diye yalvardım. "Sana her şeyi veririm. Sadece beni yakala."

Yumuşak bir kıkırdama. "Tamam, kaçak principessa. Bırak da seni yakalayayım."

Principessa? İtalyan aksanıyla söyledi.

Şu anda bunun üzerinde durmak istemediğimden, bir an için gözlerimi kapattım ve adamın bir pislik olmaması ve beni yakalamakla ilgili şaka yapmaması için dua ettim.

"Söz mü?" Nefes aldım, bu noktada kaslarım ağrıyor ve titriyordu.

"Hayatım üzerine. Seni yakalayacağıma söz veriyorum."

Gözlerimi kapattım ve kendimi bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

Basilio

T Minyon, ince bedeni kollarıma düştü ve uzun, sarı bukleleri yüzümde gezinirken hafif bir çiçek kokusu burun deliklerime çarptı. Şaşırtıcı bir şekilde, vücudu tamamen yağsız kaslardan oluşuyordu. Güçlü ve bir kadında gördüğüm en harika kıçtı.

Sanki az önce değerli bacaklarını kimin kurtardığını görmek istiyormuş gibi etrafında döndü, vücudu üç parçalı takım elbiseme sürtündü. Güzel biçimli bacakları vardı ama beni tam göğsümden vuran açık yeşil gözleriyle yüzüydü. Uzun altın bukleleriyle bana bakan bir melek, bir yıldız gibi parlıyordu. Ama bu onun gözleriyle kıyaslanamazdı. Büyük, badem şeklinde ve ıslıl ışıldılar. Derinliklerinde altın parçacıkları olan hafif zümrütler gibi parlıyorlardı.

Göğüs göğüse, gözlerimiz birleştiğinde, dünya bir kalp atışının bir kısmı için dönmeyi bıraktı. Birbirimizi izledik ve o andan itibaren hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından emindim.

Başını eğerken tatlı kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Sanırım sana beş yüz dolar borçluyum," dedi gözleri parlayarak.

Kazara kendini bana sürtmek yok. Çapkın bakışlar yok. Açık yeşil gözbebekleri beni incelerken sadece saf bir merak vardı. *O farklıydı.*

Umursayıp umursamadığıma karar veremiyordum. Hayatımda ilk kez bir kadının bana ilgi göstermesini istiyordum. Tehlikenin tadına bakmak isteyen kadınlar, heyecan arayanlar ve hayatlarından sıkılmış sığ şımartılmış kızlar konusunda hiçbir sıkıntım yoktu. Flört ediyorlardı ve her zaman istekliydiler, ama gözlerinde her zaman altta yatan bir korku vardı.

Eğer akıllı olsalardı.

Yine de bu kızda korku hissetmedim ve aptal olduğunu düşünmedim. Gözlerinde zekâ parlıyordu.

"Para sende kalsın," dedim ona.

Hafifçe kıkırdadı ve gözleri gökyüzündeki yıldızlar gibi parladı. Yavaşça bedenimden aşağı kaydı ve küçük bir adım geri atarak ayaklarının üzerine indi. Sonra boynunu bükte, başını yukarı kaldırdı ve gözleri beni incelemeye devam etti.

Benim 1.80'lik boyumdan çok daha kısaydı. Neredeyse kırılıyordu. Yine de kollarıma indiğinde kaslarını ilk elden hissettim.

"Normalde tartışır ve sana söz verdiğim parayı ödemekte ısrar ederdim," diye alay etti, dolgun, pembe dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı. "Ama bu ay teçizatıma çok para harcadım ve harçlığım iki hafta daha devreye girmeyecek." Omuzlarını silkeli. "Harçlığımı artırması için onu ikna etmeye çalıştım." Yüzündeki asi buklelerden birini üfledi, sonra gözlerini devirdi. "Bu sana parayı idare etmeyi öğretir, Yıldız," diye nazikçe konuştu ve annesini taklit ettiğini anladım.

Kaşımı kaldırdım. Bu kız gerçekten de benimle konuşmaktan çekinmiyordu. Ve adı gerçekten Yıldız mıydı? En uygunu bu olurdu.

"Kahretsin, spor çantam," diye mırıldandı, sonra arkasını dönüp balkona baktı ama orada kimse yoktu.

"Çantamı at." Fısıldayarak bağırırken sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Sanırım yakalanmak istemiyordu. Liam Brennan'ın evinde ne işi vardı ki? İrlandalıya benzemiyordu ve adamın da kızı yoktu. Onun kadını olduğu düşüncesi bana hiç de iyi gelmedi.

"Ne oluyor lan?" Tükürdüm ve sağa doğru bir adım atarak onu tam zamanında kendime çektim, böylece havada uçan çantanın altında kalmayacaktı.

"Lanet olası sarhoşlar," diye mırıldandı Yıldız, balkona doğru bakarak. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorlar?"

"Biz mi?" Bir ses sordu ama balkonda kimseyi göremiyordum.

Yıldız usulca inledi ve parmağını dudağıma koydu. Sanırım varlığını belli etmeyeceğimden emin olmak için.

"Ben ve muhteşem benliğim. Biz," diye açıkladı konuştuğu kişiye. *Ben onun küçük sırrı olacağım*, diye düşündüm.

"İyi misin, Wyn?"

"Evet, iyiyim," diye onu temin etti. Bana bir bakış attı, parmağı hâlâ dudaklarımdaydı. Sonra sanki fark etmiş gibi parmağını hızla çekti ve yanakları hafifçe kızarak benden uzaklaştı. Dikkatini tekrar balkona verdi. "Dur tahmin edeyim. Sinirlendi ve kafama düşmesini umarak değerli kargomu fırlattı."

Görünüşe göre orada epeyce kız varmış.

"Hayır. Dikkatli ol. Ve telefonunu açık tut." Görünüşe göre Star kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu çünkü yine gözlerini devirdi.

Gözleri tekrar bana döndü.

"Neyse, gitmem gerek," diye fısıldadı sesini alçaltarak. "Beni yakaladığınız için teşekkür ederim." Spor çantasını yerden aldı ve omzuna attı. Yapış şeklinden bunu birçok kez yaptığı anlaşıyordu.

Yabani bir sarı bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı, gülümsedi, o adaçayı gözleri büyüleyiciydi. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Aslında büyüleyici.

"Görüşürüz."

Gözlerim kırmızı spor çantasına odaklandı ama üzerindeki tek şey beyaz renkte işlenmiş üç harfti.

W. S. F.

Son bir gülümsemeyle arkasını döndü ve aceleyle uzaklaştı. Sarışın kafası görüş alanımdan kaybolana kadar arkasından baktım. Onunla ilgili bir şey, gideceği yere sağ salim ulaştığından emin olmak için peşinden gitme isteği uyandırdı bende. Yeraltı dünyasının bir parçası olmasına imkân yoktu. Yüzünde hiçbir temkinlilik ya da korku izi yoktu ve gülümsemelerinde çok özgürdü. Çok mutluydu.

Çok geçmeden bir araba motoru kükredi ve hoparlörlerden yüksek sesli müzik yayını başladı.

"Youngblood", 5 Seconds of Summer.

Ölüleri uyandıracak kadar gürültülüydü. Ev sahibini de kesinlikle uyarmıştı. Brennan'ın evinin ön kapısı açıldı ve Liam tüm öfkesiyle orada durdu. Adam benim boyumdaydı ama bir MMA dövüşçüsü gibi yapılıydı.

"DiLustro," diye tükürdü ama gözleri benim üzerimde değildi. Star'ı arıyor olmalıydı. Dikkatini bana verdiğinde, beni içeri almak için kenara çekildi. "Kimi gördün?" diye sordu, görünüşte rahattı ama omuzları çok gergindi.

"Hiç kimse," diye cevap verdim umursamazca. "Yine de mahallenizde iğrenç yüksek sesli müzikle dolaşan bazı gangsterler olabilir. Ve hayır, kendimi ya da kuzenlerimi kastetmiyorum."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu.

Kim bu kadın? Merak ettim. Gerçi bu sorunun şu anda bir önemi yoktu. Üst kattan gelen yüksek sesli müzik ve gelen seslerden

Oldukça çılgın bir partiydi. Liam'ın dudakları sıkıntıyla inceldi.

"Parti mi?" Kapı arkamdan kapanıp beni İrlanda mafyasının başıyla yalnız bırakırken sordum.

"Üst katı kiraladım," diye homurdandı ve ben de bu beklenmedik yanıt karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bunun benim için bir önemi yoktu. Onun yerine gözlerimi Brennan mafyasını yöneten adamdan ayırmadım.

İrlandalılar ve İtalyanlar hatırladığım kadarıyla uzun süredir savaş halindeydi. Aynı şey İrlandalılar ve Ruslar için de geçerliydi. Aslında Bratva ve Brennan'lar arasında işler daha da kötüydü. Nefret orada son derece derindi. Bratvalar arasındaki söylentiye göre Ruslar Brennanları uzun süredir kayıp olan bir Rus mafia prensesi için suçluyordu. Ve son zamanlarda, onu İrlandalılar arasında bulduklarına inanıyorlardı. O her kimse, Ruslar ne pahasına olursa olsun onu geri istiyordu.

DiLustro'ların Brennan'larla ilişkileri de pek iyi değildi. Yirmi bir yıl kadar önce işler kızıştı. Liam Brennan kız kardeşini kaybettiğinde. Kimsesiz kalmıştı. İrlanda'daki Brennan ailesinin üyelerinin evlatlık oğlunu tanımayı reddettiği ve Liam'ın pozisyonuna göz diktiği söyleniyordu. Ruslar ona saldırmaya devam etti. Hem bizimle, hem Ruslarla, hem de kendi üyeleriyle savaşmayı göze alamazdı. Bu yüzden ona bir önerim vardı, konumumu güçlendirecek bir öneri.

Benim, kız kardeşimin ve kuzenlerimin pozisyonları. Kesinlikle babamın değil. Babam sadist bir piçti ve bazı günler kafasına bir kurşun sıkmayı düşünmüştüm. Tüm bu saçmalıklara bir son verip New York'u doğru şekilde yönetmeyi. Ardında çok fazla gereksiz kan ve ölüm bıraktı. Masum kadınlara ve çocuklara işkence etmekten çekinmiyordu. Acı çektirmeyi çok seviyordu. Bu onu sertleştirdi; bunu ilk elden gördüm.

Zulüm ve kanın pozisyonlarımız için bir gereklilik olduğunda ısrar etti. Ben buna katılmadım. Evet, sert bir el gerekliydi ama yersiz zalimlik ve cinayetler gerekli değildi. Ne yazık ki babam Sendika'yı kuran adamlardan biriydi. Barbarca yöntemlerine rağmen insanlar onu takip etti.

Ama Sendika'daki konumumu güçlendiriyordum, servetim babaminkini çoktan aşmıştı. Kuzenlerim Priest ve Dante, kız kardeşim ve ben imparatorluğumuzu sürekli kan dökmekten ve birbirimizle savaşmadan büyütmeyi başardık. Eğer bu şehirde sürekli savaşmadan faaliyet göstermenin bir yolu varsa, onu seçerdim. Şehrimdeki İrlandalılarla bir tür barış sağlamak doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Sana bir teklifim var Brennan," diye başladım ellerimi ceplerime sokarak. "Bunun seni mutlu edeceğine ve aramızdaki bu kan dökülmesine son vereceğine inanıyorum. İrlandalıları New York'un batı yakasında, İtalyanları da doğu yakasında tutalım.

Bir saat sonra anlaşma yapıldı. Liam Brennan'ın kendi babamdan daha sağduyulu olduğunu biliyordum.

Brennan'ın evinden çıkarken gözlerim karanlıkla kaplı geniş avluda gezindi.

Altın prenses görünürde yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

Wynter

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇ AY SONRA

We New York'un Yukarı Batı Yakası'ndaki Whole Foods'un otoparkında cipimin içinde oturuyordum. Üstü açıktı, Mayıs esintisi esiyordu ve bu hoş bir rahatlamaydı. Arabanın üzerinde İçimde, alevlerin derimi yalaması gibi. Şu anki durumumuz düşünüldüğünde gerçekten ironik.

Eski erkek arkadaşı Garrett hâlâ isteyken Davina'nın eşyalarını almaya gitmeyi planlıyorduk. Ne yazık ki Juliette haydutluk yaptı ve Ivy beceriksizce alkolle ıslanmış halısının üzerine bir kibrit düşürdü.

Onlara bağırabilirdim ama bunun bana bir faydası olmazdı. Ben de en az onlar kadar suçluydum.

Başımı direksiyona yasladım, pişmanlık ve geçmişe bakış beni rahatsız ediyordu. Çok aptalcaydı. Daha iyi bilmeliydim. Şimdi Davina'nın eski erkek arkadaşının bütün evi yanmıştı. Tüm mahalle alevler içinde kalmadığı için şanslıydık.

İs yanağımı ve giysilerimi lekeledi ama ovalamaya devam edemeyecek kadar yorgundum. Sanki bir noktayı temizlediğimde bir başkası ortaya çıkıyordu. Lanet bir hastalık gibi. Sadece bir duşa ihtiyacım vardı.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Davina'nın panik içindeki sesi duyuluyordu ve nefes alış verişi zorlaşmıştı. "Hapse gireceğiz."

Tanrım, eğer Garrett'in tehdidi ciddiye ve ben bir suça bulaştıysam, Olimpiyatlardaki şansım yerle bir olurdu. Annemi hayal kırıklığına uğrattırdım. Bu benim olduğu kadar onun da hayaliydi. Bazen annemin sevgisinin sadece ben paten kayarken geldiğini hissedirdim. Doğal olarak onu her zaman memnun etmek istiyordum, bu yüzden en iyi şekilde kaymaya özen gösterdim.

Ve bu... Bu her şeyi mahvederdi. Annem hayal kırıklığına uğrayacaktı. Garrett'in Davina'ya gönderdiği mesaj bozuk bir plak gibi zihnimde tekrar tekrar çaldı.

***Aptal sürükler. Dördünüzün olduğunu biliyorum. Kameralar açıktı. Beş yüz bin dolar. Yirmi dört saat. Yarın saat 10'a kadar bana parayı getirin. Yoksa polise giderim.**

Adım böyle bir şeyle anılsaydı, yarışmaktan men edilirdim. Her şey çöpe giderdi.

"Özür dilerim," diye ağladı Ivy. "Bu bir kazaydı. Belki açıklayabiliriz."

Dördümüz arasında en beceriksiz olan oydu. Başımı hafifçe direksiyona vurdum ve anlamsız bir şekilde zamanı geri alabilmeyi diledim.

"Neyi açıklayayım?" Juliette mırıldandı, gözleri şoktan kocaman olmuştu. Sanırım geçici deliliğinin etkisi geçmişti. "Kibritimiz ve alkolumuz vardı. Niyetimiz vardı."

Birden kuzenim kanunu öğrendi. Biraz geç kalmıştı. Lanet olası kibritleri birine vermeden önce bunu düşünmeliydi. "Niyetin vardı." Davina öfkeliydi. Haklıydı da. "Ben sadece ve sonra da oradan defolup gitmek için!"

Juliette hafifçe yenilmiş görünerek, "Davina haklı," diye mırıldandı.

"Gitmenize izin vermemeliydim," diye homurdandım ve ardından birkaç yaratıcı küfür savurdum. Kuzenim Killian'dan bolca duydum. "Sizi ben götürmemeliydim. Hepimizi yurttan kalmaya zorlamalıydim. Liam Amca'yı arayıp oraya birini göndermesini istemeliydik."

Doğrudum ve arkadaşlarımla gözleriyle buluştum. Bunu birlikte yapmıştık ve bundan birlikte kurtulacaktık. Arkadaşlar ve aile bunun için vardı, birbirimize kenetlenmiştik.

İki elimi bukalelerimin arasından geçirerek, "Belki de şimdi amcamdan bize yardım etmesini isteyebiliriz," diye önerdim. Ellerim fena halde titriyordu. "Buraya hiç uygun değiliz."

"Hayır!" Juliette çığlık attı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Davina kararlı bir şekilde, "Hayır," diye itiraz etti. "Hepiniz yeterince şey yaptınız. Polise gitmeli ve onlara benim yaptığımı söylemeliyim. Çıldırılmışım ve kendimi kaybettim."

"Siktir et hayır." Juliette, Ivy ve ben hep bir ağızdan karşılık verdik.

"Ayrıca, o şerefsiz dördümüzü de kayda aldığını söyledi," dedim onu ikna etmeye çalışarak. "Böyle bir kanıt varken hiçbir şeyi kabul etmenin anlamı yok."

"O sinsî küçük piç kurusu," diye tersledi Juliette. "Onu öldürmeliyiz."

"Evet, mala zarar verme ve kundaklama suçlamalarına cinayeti de ekleyelim," diye kıs kıs güldüm. Bunun beni Olimpiyatlardan attıracağı kesindi.

Sadece yakalanırsam, diye fısıldadı zihnim.

Günün birinde Juliette yanlışı kişiye havlayacak ve sonunda bizi öldürtecekti. Bazen çok aceleci davranıyordu. Ve cidden, onu öldürmek mi? Biz katil değildik. Suçlu bile değildik.

Liam Amca ve Killian, Juliette ve beni yeraltı faaliyetleri konusunda karanlıkta tutarak iyi bir iş çıkardılar. Brennan mafyasının bir parçası olmamamıza ve Amca'nın bölgesinden coğrafi olarak uzak olmamıza rağmen, Amca'nın Ruslar ve DiLustros ile olan savaşı hakkında söylentiler duyduk. Bunun nedenlerini bilmiyorduk. Amca ve Killian insanları ortadan kaldırılabiliyordu ve biz bir eve fark edilmeden nasıl gizlice girileceğini bile bilmiyorduk. Tabii ki Garrett'in evini ateşe vermek asıl planda yoktu.

Keşke amcam ve Killian bize korunmaya muhtaç kırılgan varlıklarmışız gibi davranmak yerine suç işlemeyi öğretselerdi. Bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı bilirdik.

Ivy, "Ama kaset bunun kazara olduğunu gösterecek," diye düşündü.

Birinin bize aptal ve beceriksiz olduğumuz için bu kadar kredi verdiğini varsayarsak, yine de yangın çıkarmaktan suçlu oluruz. Kaza ya da değil.

"Juliette, şehirden ayrılmalıyız," dedim. Amcamın Hampton'daki evine sığınmak bize yeniden toparlanmak için zaman kazandıracak ve belki de kendimizi içinde bulduğumuz karmaşayla nasıl başa çıkacağımıza dair bir fikir üretmemizi sağlayacaktı. "Amcamın Hamptons'daki sahil evine gidelim."

"Şimdi de tatile mi çıkmak istiyorsun?" Ivy şaşkınlıkla sordu, ela gözleri benimle kızlar arasında gidip geliyordu.

Juliette düşünceli bir ifadeyle, "Bir şeyler bulmuş olabilirsin," dedi. İkimiz bakıştık, sonra Juliette açıkladı: "Değerli bir şey bulabilir ve bu pisliğe borcumuzu ödeyebiliriz. Ya da en azından bu beladan nasıl kurtulacağımızı bulana kadar ortalıkta görünmeyiz."

Nakit daha iyi olurdu, diye düşündüm sessizce, ama bu bok fırtınasının eğlenceli bir tarafı yoktu.

"Peki ya sadece beş yüz binle yetinmediğinde ne olacak?" Davina sorguladı. En azından akıllıydı. Büyük olasılıkla Garrett bize tekrar şantaj yapmaya çalışacaktı. "Bu noktada, hayatımızın geri kalanında bize şantaj yaparsa hiç şaşırmam."

"O zaman onu öldürürüz," diye bitirdi Juliette, sanki bu herhangi bir şantajcı için normal bir çözümmüş gibi. Killian'ı dinlerseniz, bu gerçekten de bir çözümdü.

Kuzenimin aptalca önerisine gözlerimi devirerek, "Henüz katil olmayalım," diye kuru bir şekilde karşılık verdim ve ardından sahil evine gidebilmek için Jeep'i çalıştırdım.

"Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Juliette arka koltuktan. "Benim de," diye onayladı Ivy.

Juliette ve Ivy, ben cipi vitesine takıp Whole Foods'un otoparkından çıkarken fikir üretmeye devam ettiler. O ikisini dinlemedim, fikirlerini dinleyecek havada değildim. Çoğu, Yale'den diplomalarımızı almadan önce bizi parmaklıklar ardına götürecekti.

Davina yanımda oturuyordu, ruh hali kasvetliydi ve benimkine uyuyordu. Kendini suçladığını biliyordum ama doğrusu hepimiz çuvallamıştık. Hepimiz doğruyu yanlış biliyorduk.

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğine baktım. Liam Amca'ydı. Mesajı görmezden geldim. Ya Juliette'in ya da benim onu aramamı istiyordu. İkimiz de cevap vermedik. Bugün katlanabileceğim çok fazla şey vardı. Juliette onu aylardır görmezden geliyordu ve ben de barışçıl bir rol oynama havasında değildim.

Beynim olasılıklar üzerinde hararetle çalışırken sokaklarda hızla ilerledim. Bir suç dehası değildim ama bu işten yara almadan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Dördümüz birden.

Davina'yı aldatan eski sevgilisi Garrett'ı öldürmek olmazdı. Başımızı daha çok belaya sokardı.

Ona para vermek de bir seçenektir ama Davina'nın dediği gibi, bize tekrar şantaj yapacağını hiç sanmıyorum. Beş yüz bin doları bulabileceğimizi varsayıyorum. Liam Amca zengindi ama bu bize para saçtığı anlamına gelmiyordu. Hem annem hem de amcam, Juliette ve benim kendi paramızı kazanmamızın karakterimizi geliştireceğine inanıyorlardı.

Suç faaliyetlerinden elde ettiği gelirin aslında zor kazanılmış para olduğundan değil.

Parmaklarım direksiyonu kavradı. Bu çaresizlik hissinden nefret ediyordum. Annem her zaman çok çalışmanın beni istediğim yere getireceğini söylerdi. Ben de kendimi bildim bileli çok çalıştım. Buzda harikaydım ve çiftler artistik patinaj altın madalyası dilediğim şeydi.

Işıklar kırmızıya döndü ve dört yönlü bir yaya geçidinde durdum. Işıkları izledim ama kafamın içinde çok uzaklardaydım. Koyu renk saçlı yabancı

gözleri ve daha da koyu renk saçları gözümün önüne geldi. Onu görmeyeli üç ay olmuştu ama sık sık aklıma geliyordu.

Kim olduğunu öğrenmeden önce bile onunla ilgili bir şeyler merakımı uyandırmıştı. Eğitimimden sonra gizlice geri döndüğümde, amcamın Quinn'e onun ziyaretinden bahsettiğini duydum.

Basilio DiLustro. New York Sendikası'nın Kingpin'i.

DiLustro'ları duymuştum ama doğrusu haklarında pek bir şey bilmiyordum. Ben de araştırdım. Google, DiLustro ailesi hakkında bir sürü bilgi içeriyordu. Syndicate'in Kingpins'inin dünyanın en tehlikeli suç ailelerinden biri olduğu fısıldanıyordu. Söylentilere göre Sendika, Yakuza'nın en tepesindeki adamlardan rússkaya máfiya'ya kadar ve aradaki herkesten oluşuyordu. Amerika'daki en nüfuzlu ailelerle bağlantıları vardı. Gio DiLustro hakkında bir şeyler okumak pek ilgimi çekmedi. Öte yandan Basilio DiLustro hakkında bulabildiğim her şeyi yuttum.

Bir gün Basilio, New York Sendikası'nın başına geçecekti. Ve babasından daha ölümcül olmasa da en az onun kadar ölümcüldü. Yine de, bana kötü şöhretli Gio DiLustro kadar acımasız gelmedi.

Ne de olsa beni balkondan düşerken yakalamıştı. Biraz romantikti, eğer gerçekten düşünürseniz. Romeo ve Juliette romantizmi gibi. Kaşlarım çatıldı. O ikisinin trajik bir aşk hikayesi vardı.

Belki de bu karşılaştırmadan kaçınmalıyım.

Her iki durumda da, gözlerimiz birleştiği anda nefesim kesildi. Sanki dünya tek bir nefes için durmuş ve hayatım sonsuza dek değişmişti. Saçma olduğunu biliyordum. Ama o zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum.

Onu araştırdım. Bir kereden fazla.

En iyi arkadaşlarımın aksine, zamanımı erkeklerle harcamıyordum. Erkekler ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı. Ama o adam. O bir çocuk değildi. Basilio DiLustro ne istediğini ve nasıl elde edeceğini bilen bir adamdı. Tüm hayatımı ona yatırmıştım. Olimpiyat altın madalyalarım. Bir erkekte gördüğüm en koyu kahverengi gözlere ve en uzun kirpiklere sahip ağır bakışlarıyla karşılaştığımda omurgamdan aşağı sıcak bir telaş aktı. Şimdi bile onu düşünürken karnımda huzursuz edici bir şey kıpırdıyordu.

Davina'nın eli direksiyonu kavrayan ellerimi kapatarak dikkatimi tekrar şu ana vermemi sağladı.

"Özür dilerim Wynter," diye mırıldandı Davina.

Basilio DiLustro'yla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterek ona baktım. Ağzım kapandı ve başımı salladım, lanet buklelerim her hareketimde zıplıyordu.

"Seninki kadar benim de hatam var." Yorgunca gülümsedim. Onu üzgün görmek hoşuma gitmiyordu. Dördümüzün arasında Davina kıcını yırtarak çalışırdı. Sınıf birincisiydi ve sabahları bir kafede çalışıyor, akşamları da vardiyaları kapatıyordu. "Her şey çok hızlı oldu."

Arkamızda gürültülü bir korna sesi duyuldu ve hepimiz irkildik. Juliette ve Ivy koltuklarından fırladılar ve yerli New Yorklular gibi arabaya küfretmeye başladılar. Onlara başımı salladım, dikiz aynasına baktım, sonra gözlerimi tekrar yola çevirdim.

İşte o zaman *onu* gördüm. Karşı yönden geliyordu, şık siyah bir spor araba kullanıyordu.

Gözlerim açıldı ve hemen aklıma bir fikir geldi. Basilio DiLustro tüm dualarımın cevabıydı. Gözlerimiz birleşti. İçimde aynı çırpınma hissi, ama aynı zamanda umut da vardı.

Kırmızı cipimin kapıları açıldı ve şimdi pişmanlık duyuyordum. Çünkü berbat bir haldeydim ve onun tam görüş alanındaydım. Bacaklarımda is izleri vardı ve dar beyaz şortum artık o kadar da beyaz değildi. İs lekeli pembe omzu açık bluzum şeffaftı ve pembe sutyenimi belli ediyordu.

Yine de gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. Bakışları çıplak tenimde ılık bir esinti gibi hissettirdi ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı. O an bir saniye bile sürmedi ama bana uzun dakikalar gibi geldi. Beynim öfkeyle bir fikir üretti.

"Ne oldu, Wynter?" Davina sordu, gözleri arkamdaydı, son üç aydır rüyalarımı ve düşüncelerimi işgal eden adamı takip ediyordu.

"Bir fikrim var," diye mırıldandım. Gerçi bunun iyi mi yoksa kötü bir fikir mi olduğundan emin değildim.

"Ne?"

Vakit kaybetmeden, o çok uzaklaşmadan direksiyonu kurdum. Lastikler gıcırdadı ve şehrin ortasında birçok trafik yasasını ihlal ederek keskin bir U dönüşü yaptım. Hızlanarak iki arabayı geçtim ve kendimizi siyah McLaren'in arkasında bulduk.

Eminim *o güvenlik kamerasından ve bizi Garrett'ın evine bağlayan her türlü kanıttan nasıl kurtulacağını biliyordur*, diye düşündüm kendi kendime. O bizim gibi cahil değildi ve muhtemelen emrinde geniş kaynaklar vardı. Bizimse elimizde sadece birbirimiz vardı. Evet, Liam Amca ve Killian bize zarar gelmesine asla izin vermezdi.

Ama her zaman sizi kurtarması için bir başkasına muhtaç olduğunuzda bunun ne faydası vardı?

Avucumu boynuza bastırdım.

Honk. Honk. Honk.

"Ne yapıyorsun sen?" Davina gözlerini kocaman açarak sordu.

Honk. Honk. Honk.

Araba aniden durdu ve ben de onun pahalı arabasına çarpmamak için kendi frenlerime asıldım. Etrafımızdaki trafik çoktan kornalarını çalmaya başlamıştı. Kalbim her şeyi ve herkesi görmezden gelerek beklenti ve endişe içinde çarpıyordu. Bu bizim çıkış yolumuz olabilirdi.

"Ne yapıyorsun?" Juliette bilmek istedi.

"Bir fikrim var," dedim hepsine. "Gözetleme kayıtlarını silmenin bir yolu olabilir."

Herkes DiLustro'ların bir şeyler yaptığını biliyordu. Brennan'lar da öyle ama amcama ya da Killian'a gitmek bir seçenek değildi. Ülkeyi terk etmeseydi ikincisi olabilirdi, ama görünüşe göre kendi hayaletlerini kovalıyordu. Juliette ve bana attığı mesaj kelimesi kelimesine şöyleydi: ***Geri döneceğim. Hayalet avlamaya gidiyorum.*** Bu her ne demekse.

Juliette ve benim, suç faaliyetlerinden çok daha fazla konuda karanlıkta bırakıldığımızı hissetmeye başladım.

"Nasıl?" Davina öğrenmek istedi.

Cipten atladım, sonra parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, biraz şık görünmeyi umuyordum ama muhtemelen başarısız olmuştum. Üçüne de nasıl göründüğümü sormak istedim ama bunun şüphe uyandıracığını bildiğim için sormamayı tercih ettim.

Gözlerim üçünün üzerinde gezindi. "Sadece bana güven."

Şık siyah arabaya doğru yürürken arkamdan gelen soluk seslerini duydum ama hepsini duymazdan geldim.

Basilio DiLustro bizi bu beladan kurtarabilirdi. Asıl soru, bunun bize neye mal olacağıydı.

Ya da ben.

Arabasına doğru ilerlerken ellerim titremeye başladı. Milyonların önünde sahne alıyordum ama yine de daha önce hiç bu kadar gergin olmamıştım. Parmaklarımı buklelerimin arasından bir kez daha geçirdim, sonra onları düzelttim. Umarım bu sırada kafamın her tarafına is bulaştırmamışımdır.

Arabaya ulaştığımda yalnız olmadığını fark ettim. Yolcusunun tek görebildiğim uzun bacakları ve üç parçalı takım elbisesiydi. Basilio üç parçalı bir takım giyiyordu.

Siyah takım elbise de vardı ve ılık Mayıs gününün güneşi altında daha da çarpıcı görünüyordu.

Bakışlarımız karşılaştığında omurgamda bir tanıma hissi belirdi. Basilio'nun bakışlarında eğlenceli ve tehlikeli bir şey dans ediyor, beni karanlık büyüüne kapılmaya teşvik ediyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve gülümsedim. Yine de neden olduğundan emin değildim. İçinde bulunduğum durumdan ya da New York'un en kötü şöhretine sahip bir adamla konuşmaktan mutlu olacak bir şey yoktu.

Ondan hoşlanmıştım. Yani, o muhteşem, dolu dolu gülümsemesi ve ruhunuzu tüketebilecek kara gözleriyle nasıl sevmezsiniz ki?

Kıvrımlı, kömür karası saçlar. Keskin elmacık kemikleri, güçlü çene. Genel olarak muhteşem bir yüz. Kibirli bir gülümsemeye sahip güzel bir ağız. Beni izlerken düşünceli, karanlık bir ifade. Tüm kişiliği acımasız bir gücü haykırıyordu ve seksapeli her yerinden sızıyordu. Neredeyse tadını alabiliyordum. Ve hayatımda ilk kez, bu adam beni yakalayabilsin diye kendimi bırakmak istedim.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Bu, kızların hep bahsettiği bayılma etkisi olmalıydı.

"Selam," diye selamladım onu, sesim biraz soluk soluğaydı.

"Tekrar merhaba," dedi. *Beni hatırlıyor!* Baş döndürücü bir şekilde düşündüm, sonra hemen zihinsel olarak kendimi azarladım. Bayılmak için vakit yoktu.

Gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezinirken yanaklarım anında kızardı.

"Hımm," diye ayak ayak üstüne attım. Sinirlerim biraz bozulmuştu. Ne kadar sevimli olurlarsa olsunlar, erkeklerle konuşurken hiç sorun yaşamamıştım. Ya çok sığ, ya çok vahşi ya da çok talepkâr olurlardı. Ve benim bunların hiçbirine ya da bu niteliklere ayıracak vaktim yoktu.

Ama bu seferki... Çok ateşliydi. İki gözü olan herkes bunu görebilirdi. Ama bundan daha fazlası vardı. Koyu renk gözlerinin beni izleyişi, sanki zaten onunmuşum gibi, kalbimin kavanoza sıkışmış bir kelebek gibi çırpınmasına neden oldu.

"Evet?" Dudaklarının bir köşesi kalktı ve gözlerinde eğlence parladı. Sonra sanki çok fazla şey açığa vurmuş gibi ifadesini düzeltti ve başparmağını alt dudağında gezdirdi, gözleri daha da karardı. Umarım bu bana kızgın olduğu anlamına gelmiyordur. Daha hiçbir şey yapmamıştım bile.

Tamam, işte başlıyoruz.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. "Kim olduğunu biliyorum," diye başladım. Bir

kalp atışı.

"O zaman avantajlısın," dedi, dalgın bir hareketle kravatını düzeltti. "Tek bildiğim ilk adın. Yıldız." Kaşlarım çatıldı. Ona adımı verdiğimi hatırlamıyordum. "Annenin sesini taklit ettin," diye hatırlattı bana.

Ahhh. Sözleri derin ve yumuşaktı ve garip bir sıcaklık her santimime yayıldı. Ama beni izleme şekli yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Sadece bana kim olduğunu söylersen adil olur." İki kalp atışı.

"Wynter," diye nefes aldım. Beni izleme şeklini seviyordum. Sahiplenici. Üstelik kim olduğumu bile bilmiyordu. "Wynter Star," diye mırıldandım, ona sadece ilk ve ikinci adımı verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

Basilio

Wynter Star.

Bu isim ona çok yakışıyordu. Buz prensesi havası veriyordu, ancak gülümsediğinde ve gözleri parladığında, sıcak bir güneş ışığı gibi hissettiriyordu

cildimde.

Şu şiirselliğime bakın, kendimle sessizce alay ettim.

Asi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, eli gözle görülür şekilde titriyordu. Onu korkutup korkutmadığımı merak ettim. Ya da başına kötü bir şey mi gelmişti? Yanağına ve biraz da kıyafetlerine is bulaşmıştı. Yine de nefes kesici derecede güzel görünüyordu. Güneşin parlak ışınları altında daha da güzeldi. Sarı bukleleri gün ışığı altında altın gibi parlıyordu ve yeşil gözleri bana Como Gölü'nün fırtınadan hemen önceki renklerini hatırlatıyordu.

Açık yeşil, gri ve mavi karışımı.

"Arkadaşlarım ve benim yardıma ihtiyacımız var." Sanki biri onu kovalıyormuş gibi gözleri endişeyle etrafta geziniyordu. Göğsümde koruyucu bir şey başını kaldırdı. Beklenmedik ve ürkütücüydü. "Bir evi ateşe verdik."

Yolcu koltuğunda oturan kuzenim Dante, muhtemelen bir kahkaha atarak öksürdü.

"Hepsi bu mu?" Dante düşündü.

Wynter'ın gözleri arkamda parladı ama eğilmediği sürece onu göremezdi. İçimden bir ses öne doğru eğilip göğüs dekoltesini bana göstermek istemediğini söylüyordu. Buna sevindim çünkü Dante'nin görmesini istemiyordum.

"Bu bir kazaydı," diye ekledi, sesi mutsuzdu. "Yani, öyle sayılır. Ya evini ateşe verecektim ya da aletini kesecektim. İkisi de ideal değildi ama

En azından bu şekilde hayatta." Kelimeler ağzından sanki onları daha fazla tutamayacakmış gibi döküldü. "Ve şimdi de evini ateşe verdiğimizizi gösteren görüntülerle bize şantaj yapıyor. Gerçi bu gerçekten bir kazaydı. Kızlar biraz fazla çılgınlaştı."

Dante'nin kıkırdaması arabayı doldurdu. Eminim Chicago'da hiç böyle bir şey yaşamamıştır. Her şeyin ve her şeyin mümkün olduğu New York'a hoş geldiniz.

Wynter alt dudaklarını gergin bir şekilde çiğnedi. "Eğer annem beni öldürürse-"

Sesi kesildi. Kim olduğunu biliyordu ama benden korkmak yerine annesinden ve başının derde girmesinden korkuyordu. Bir araba daha geçti, sanki hayatı buna bağlıymış gibi korna çalıyordu.

Kapının kolunu çektim ve kaldırıma çıktım. Bırakın burada benimle arabanın kornasına basmaya çalışsınlar. Beni tanıyorlarsa, ki New York'un çoğu tanıyordu, onlar için geldiğimi bilirlerdi.

Wynter geri adım atmadı ve gözlerine korku girmedi. Aslında yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve bu bir yenilikti. Bana sanki onun kurtarıcısıymışım gibi baktı. Ve ben de öyle olmak istiyordum.

Gerçi kurtarılmaya ihtiyacı varsa, Liam Brennan'la arasında bir şey yok demektir. Aksi takdirde, tüm kurtarmaları o yapıyor olurdu. İrlanda mafyasının başındaki adamdan bahsetmişken, az önce ofisinden ayrılmış ve bölge için sürekli kavga etmemize engel olacak bir ateşkes anlaşması yapmışım. Yarın, Eastside Club'ın tapusunu alacaktım.

"Bana hangi konuda yardıma ihtiyacın olduğunu söyle," dedim, onu kişisel güneş ışığım gibi içime çekerek.

"Yapabileceğin bir şey var mı?"

İfadesini tamamlayamadı, ben de onun yerine tamamladım. "Onu öldürmek mi?"

Ayrılmış dudaklarının arasından bir soluk süzüldü. Ve lanet olsun, sadece bu küçük masum jest yüzünden sikim kıpırdadı.

"Hayır, onu öldürmek değil," diye açıkladı, gözleri beni bir tanrıymışım gibi izliyordu. "Belki kanıtları sileriz?"

Endişeyle dudaklarını yaladı ve gözlerim dudaklarına kaydı. Baştan çıkarıcıydılar, dolgun ve pembeydiler. Bahse girerim yumuşacıktılar da. Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. Hem de hiç! Ama ondaki bir şey bunu benim için yaptı. Son üç ayda kaç kez aklımdan geçti? İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Ve şimdi buradaydı. Bir iyiliğe ihtiyacı vardı ve benim için özgürdü.

Gözlerim kırmızı cipine kaydı. Kız arkadaşlarının dikkati benim üzerimdeydi. Arka koltuktaki ikisi biraz dağınık görünüyordu, yüzlerine is bulaşmıştı. Sanki bacadan falan düşmüşlerdi. Birinin evini ateşe vermişlerse mantıklı.

Dikkatimi önümdeki sarışın genç kadına verdim ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

"Karşılığında ne alacağım?" Ben çizdim.

Onu istiyorum. Ve başka hiçbir şey yapamazdım. Düşüncelerimi okursa onu korkutacağımdan endişelenerek yüz hatlarımı düzelttim.

Solgun yanakları daha da kızardı. Hâlâ korkmuyor. Cesur küçük şey.

"Ne istiyorsun?" diye sordu çenesini yukarı kaldırarak. Hiç tereddüt etmedi

Bakışlarımla buluşmak için boynunu eğmesi gerekti. Boyu sadece göğsüme kadar uzanıyordu, benim 1.80'lik boyuma kıyasla ufak tefekti.

Onu incelerken ellerimi ceplerime soktum. Saçları bir şeydi, başının üzerinde bir hale ışıltısı olan kıvırcık bir yele gibiydi. Eğer altın çocuk için bir resim varsa, o da oydu.

"Wyn, ondan uzak dur." Kız arkadaşlarından biri ya da belki üçü birden bağırdı. "Lanet bir İtalyan'a benziyor."

Wynter'ın dudaklarından bıkkın bir iç çekiş döküldü. Gözlerini devirdi ve elini sallayarak onlara *susmalarını* işaret etti. Sonra ışıltılı bakışları bana döndü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, buklelerini düzeltirken. "Jules, kuzenim, biraz fazla abartılı olabiliyor. Ama iyi niyetlidir." Sesine hafif bir tını katarak saçmaladı. Abuk sabuk konuşurken bile sevimliydi. "Aslında adı Juliette."

Sağ ön kolunda kızgın kırmızı bir yanık izi olduğunu fark ettim ve elini elime alıp başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. İfadesinden hafif bir irkilme geçti ve bir mendil çıkardım.

"Eve gittiğinde üzerine biraz aloe vera sür" dedim ve ön kolunu sardım.

Kolunu çekiştirmeye çalışmadı, gözleri üzerimdeydi, her hareketimi izliyordu. "Bunu yapacağım. Şimdi bana karşılığında ne istediğini söyle."

"Telefon numaran," dedim. "Ve bir akşam yemeği randevusu." Bir an beni izledi, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Hepsi bu mu?" diye sordu şüpheyle.

Şüphelenmekte haklıydı. Ama teslim olmasını istedim, çünkü *o* istedim. Bir iyiliğin karşılığı olarak değil.

"Evet."

Takım elbisemin içinden bir kalem çıkardım, silah kılıfım açıktaydı. Neyse ki fark edemeyecek kadar yüzüme odaklanmıştı. Kalemi ona uzattım.

"Eğer buysa, anladın," diye cevap verdi, alt dudağını ısırarak yumuşak bir kıkırdamayı bastırdı. "Yine de içimden bir ses beni ucuz atlattığını söylüyor."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Güzel ve akıllı. Elimi tuttu, parmakları benimkilere kıyasla küçüktü. Avucumun içine numarasını yazmaya başladı. Eski hareketlerden bahsediyoruz. Lisede çocuklar bunu yapmaz mıydı? Neyse ki sayılarla aram iyiydi de telefon numarasını hemen ezberledim.

"Adres nedir?" diye sordum. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan ezbere okudu. Bana böyle bakmaya devam etseydi, yenik düşüp onu hemen şimdi öpebilirdim. "İş bitince sana mesaj atarım," dedim.

"Teşekkür ederim." Parmaklarımı nazikçe sıktı ve gözlerini tekrar benimkilere dikti. Bana bakışında sakinleştirici bir şey vardı. Başparmağım yumuşak teninde geziniyor, bu hissi seviyordum. Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi ama geri çekilmedi.

Umarım bu iyiliği onun için yapmayacağımdan endişelendiği için değildir. Gerçi ben öyle düşünmüyordum. Gülümsemesi çok içten, gözleri çok ışıltılı, ifadesi çok yumuşaktı.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı usulca, gözlerini tenini okşayan başparmağıma indirerek. Hâlâ elini çekmemişti. "Kazara Garrett'la karşılaşmak istemeyiz."

İstemeyerek de olsa bıraktım ve kaybım anında oldu. İçime kaçak bir tren gibi çarptı.

Arabasına koşmasını ve direksiyona geçmesini izledim ve ancak cipi görüş alanımdan çıktıktan sonra arabama bindim.

"Seninle gerçekten konuşmak istedi, ha?" Dante sıırıttı. "Wynter Star kim?"

"Evleneceğim kız."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

Basilio

T Ertesi gün, Dante ve ben Eastside Club'a girdik. Ön taraftaki güvenlik görevlisi içeri girerken bize bir şey sorma zahmetine girmede. Bu noktada herkes barın DiLustro ailesine geçtiğini biliyordu.

Dolu olmasını iyiye işaret olarak kabul ettim. Saat akşam sekize yaklaşıyordu ve kulüp tıklım tıklımdı. New York'un doğusundaki en popüler mekânlardan biriydi.

Telefonuma bakarak mesajları kontrol ettim. Babamın sağ kolu Angelo'nun, Wynter ve arkadaşlarının evi ateşe verdiğiine dair tüm kanıtları sildiğini teyit etmesi gerekiyordu. Genç kadınları işaret eden hiçbir şey olmadığından emin olmak için tüm gözetleme kayıtlarını gözden geçiriyordu. Ve *bana* tüm kanıtları gönderecekti.

"Bizi bekliyor, değil mi?" Şarkı Selena Gomez'e geçerken Dante sordu. Dalgınlıkla, buradaki müziği iyileştirmek için bir not aldım. Burası benim kulübüm olduğu için her şeyin birinci sınıf olmasını sağlayacaktım.

"Evet, tapuyu teslim ediyor," dedim ona. "Son teslim tarihi gece yarısı."

Umarım son dakikaya kadar beklemez.

Telefonum çaldı ve Wynter olduğunu umarak telefona baktım. Ona üç saat önce bir mesaj göndermiş ve yok etme işleminin neredeyse tamamlandığını bildirmiştim. Arayan Angelo'ydu.

***Temizlendi. Tek kopya sizde. ***

Kayda bastım ve kadınların evin içinde çılgınca koşuşturmalarını izledim. Kumral saçlı olan yangını büyütmeye çalışırken diğerleri çılgık atıyordu. Wynter soğukkanlılığını koruyup yangını söndürmeye çalışan tek kişi gibi görünüyordu.

Memnun kalınca telefonu kaldırdım.

"Nerede o zaman?" Dante gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirerek düşündü. Brennan'ın burada olacağından hiç şüphem yoktu.

Ritim katlar boyunca davul gibi çalıyordu. Ana alanda kabadayılardan tezahüratları duyuluyordu ama biz henüz oraya varmamıştık.

"Peki yaptın mı?" Dante sordu.

İkimiz kardeş gibi yetiştirildik. Kuzen olmaktan çok da uzak değildik. Babası Chicago Syndicate'i yönetiyordu, tıpkı benim New York'u yönettiğim gibi. Ben babamı nasıl şaşırttıysam, Dante de öyle şaşırttı. Babalarımız Sendika'nın başı olabilirdi ama biz Kingpin'lerdik. Dante, Philadelphia'yı yöneten Priest ve ben... Kız kardeşim Las Vegas'ı yönetiyordu ama sadece kuzenlerim, babam, amcam ve ben iplerin onun elinde olduğunu biliyorduk.

Her geçen gün, babalarımızın olduğundan daha güçlü ve kuvvetli hale geldik.

"Ne yapacağım?" Dikkatim dağılmış bir şekilde cevap verdim. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Wynter'la tekrar karşılaştığımdan beri onu aklımdan çıkaramıyordum.

"Altın prenses için gözetimi ortadan kaldırdın mı?" Dante karanlık bir şekilde kıkırdadı. Gözleri çevremizdeki kalabalığa dikilmiş olsa da yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. İkimiz de İrlandalılara güvenmiyorduk. "Daha önce bir kadına böyle baktığını hiç görmemiştim."

Omuz silktim. Bunun bir anlamı yoktu. Büyüleyici bir kadındı ve görünüşüyle erkeklerin ilgisini çekmeye alışık olduğundan emindim.

Şarkı Sam Tinnesz'in "Legends Are Made" şarkısına geçti ve tüm bar birkaç dakika öncesine göre daha da coştı. Hoparlörlerden şarkının ritmi ve sözleri yükselirken tezahürat ve miyavlama sesleri tüm mekânı çınlattı.

Çok gürültülüydü.

"Eğlence de kulüple birlikte mi geliyor?" Dante düşündü. "Altın prensesini ve birkaç baş belasını daha görüyorum."

Bakışlarını takip ettiğimde barın tepesinde dans eden üç kadın gördüm, elbiseleri İrlanda bayrağının rengini almıştı. Ve benim altın haleli principessa'm da onun üzerinde dans ediyor, bir baştan çıkarıcı gibi herkesi baştan çıkarıyordu. Wynter Star baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyordu, vücudunun her bir salınışı sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi zarifti.

Erkeklerin gözleri onun pürüzsüz tenini görmek için açgözlülükle onu yalayıp yutuyordu. Gözlerim en kısa beyaz elbisenin içindeki vücudunda gezindi.

gezegende. Daha önce bir kadının bu kadar az giymesinden hiç şikâyet etmemiştim. Yani bu bir ilkti.

Bardaki her bir çift göz onların üzerindeydi.

İçimden yanan bir enerji topu fırladı ve içimi yaktı.

"Ne oluyor lan?" Bütün adamlara ters ters bakarak homurdandım. Hepsini öldürmek istiyordum. Belki bir bira şişesini kırıp silah olarak kullanabilirdim. Herkesin boğazını teker teker keserdim. Gerçi onları vurmak muhtemelen daha hızlı olurdu.

Üç kız bakıştıktan sonra başlarını aynı yöne çevirdiler. Dante ve ben onların görüş alanını takip ettiğimizde Liam Brennan'ın ciddi anlamda sinirli bir ifadeyle onlara doğru yürüdüğünü gördük.

"Sanırım İrlandalıların başı bunu onaylamıyor," diye alay etti Dante, ama sesine eğlence karışmıştı.

İkimiz de Liam'ın vahşi erkek kalabalığının arasından geçmeye çalışan kadınlara hırlamasını izledik.

"Lanet olası veletleri bardan uzaklaştırın," diye bağırdı ama bu tartışmalı bir konuydu. Kalabalık çoktan çılgına dönmüştü. "Dördüncü kadın nerede?" diye homurdandı, gözleri kalabalığı dolaşüyor ve kimin bildiğini arıyordu.

Dante ve ben barın üstündeki kadınları izledik. Bir şeylerin peşinde oldukları belliydi. Asıl soru neydi ve neden Liam Brennan'a zor anlar yaşıyorlardı?

Liam, adamı Quinn'e döndü ve bir emir verdi, ancak başı dönüktü ve dudaklarını okuyamadım.

Quinn'in gözleri kızlara döndü ve başıyla onayladıktan sonra kalabalığın arasından ilerledi. Bardaki üç kadının bakışlarını paylaşımlarını, yer değiştirmelerini ve içlerinden birinin Wynter'ın topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek sallanırken elbisesinin fermuarını açmasını izledim.

Elbise vücudundan sıyrılarak onu beyaz bir şort ve tam kapatıcı beyaz bir sütyenle bıraktı.

Yüce Tanrım!

Adamlar çılgına dönmüştü ama benim tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultuydu. Kan vücuduma hücum etti ve doğruca kasıklarımına gitti. Wynter Star hayatımda gördüğüm en tatlı vücuda sahipti. Orta sayfaya layıktı. Bir şarkının alaycı kuşu çağırması gibi beni çağırıyordu.

O her erkeğin ıslak rüyasıydı. Daha da önemlisi, o benim rüyamdı. Mükemmel bir vücudu var, minyon ve kıvrımlı. Ve kıcı.

Siktir!

İki kadın barın en sağ ucuna giderken, Wynter iç çamaşırlarıyla podyumdaymış gibi sola doğru yürüdü. Doğrusu mayo gibi görünüyordu ama çıkarmaya kalkışırca öldürme çılgınlığına devam ederdim.

"İrlandalı mı bunlar?" Dante sordu.

Biliyorsam ne olayım. Wynter Star ismini arattım ama neredeyse hiç bilgi çıkmadı. Angelo'ya onun geçmişini araştırmasını söyledim. Hiçbir şey çıkmadı. Priest'e de baktırdım. Hiçbir şey çıkmadı. Kız sanki hiç var olmamış gibiydi. Kaliforniya'da doğmuş ve büyümüş. Ailesi yok. Geçmişinde kayda değer ya da dikkate değer hiçbir şey yoktu. Yine de, kendini taşıma şekli bana onda daha fazlası olması gerektiğini söyledi. Kendini güvenle taşıyordu, sanki değerini biliyor ve kimsenin bunu ondan almasına izin vermiyordu. Buz prensesi havası veriyordu ama bunun altında sıcacık, pırıl pırıl bir kalp olduğuna hayatım üzerine bahse girerim.

Her iki durumda da, araştırmamı durdurmaya niyetim yoktu. Bu kadınla ilgili her bilgiyi bulacaktım.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım Wynter'ın barın tepesinde kıcını sallayışını izlerken. Diğer kadınlar da sanki bir twerk yarışmasındaymış gibi kışklarını sallıyorlardı ama ben gözlerimi Wynter'ın formundan ayıramıyordum.

Sonra birdenbire Wynter elbisesini toparlayıp doğruldu ve durduğum yerden bir metre kadar uzaklaştı. Quinn'e bakarak göz kırptı, o sırada Quinn bir orospu çocuğu gibi küfrediyordu.

"Siz üçünüz yasaklanacaksınız," diye öfkелendi. "İyi bir kış tekmelemeye ihtiyacınız var."

Vahşi kızıl saçlı kız ona ters ters baktı. İrlandalı olabilirdi; öyle görünüyordu. Üç kadın son bir kez birbirlerine baktıktan sonra Wynter başını salladı ve tatlı bir gülümsemeyle gürültülü kalabalığa döndü.

"Herkes," diye bağırdı ve oda bir nebze sessizleşti. "Kımıldayın da atlayabileyim." Adamlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. Wynter ellerini havaya kaldırarak havada bir takla attı ve tam önüme, ayaklarının üzerine indi.

Bakmadan ilerledi ve doğruca göğsüme çarptı.

"Ah," diye bağırdı, küçük bir adım geri çekildi ve elini alına götürüp ovuşturdu.

Gözlerini kaldırdı. Gözlerinde bir tanıma ve şaşkınlık parıltısı belirdi.

"Merhaba," diye müzikal sesiyle beni selamladı, o tatlı dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Omzunun üzerinden bakarak bakışlarını takip ettim. Quinn çok uzaktaydı ve bizi tam olarak göremiyordu. En azından henüz.

"Sık sık barın tepesinde yarı çıplak dans eder misin?" diye sordum, ses tonum biraz sahipleniciydi. Fark ettiyse bile belli etmedi. Onu tamamen kendime saklamak için hissettiğim bu ezici duygu bir yenilikti. Hayatım boyunca takıntı haline getirdiğim tek bir kadın olmamıştı. Hem de hiç. Ama Wynter'ın kıvrımları. Göğüsleri. Onları gören tek erkek ben olmalıydım.

"Bu bir şey değil," diye düşündü. "Tüm eğitimim boyunca yarı çıplak olmaya alışkınım." Boğazımın derinliklerinde bir hırıltı yükseldi. Göz ucuyla Dante'nin çarpık sırtışını fark ettim. "O yemeği şimdi yemek ister misin?" diye sordu, elbisesini başından çekip hiçbir şey yokmuş gibi vücudundan aşağı indirerek. "Borcumu ödemek istiyorum."

Şimdi giyinikti, gözlerim vücudunda geziniyordu, beyaz elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. Hay sikeyim! Bu görüntü sonsuza dek hafızama kazınacaktı. Her santimetre karesi mükemmeldi. Sıkı ve pürüzsüz bir cilt. Vahşi, sarı bukleleri. Işıl ışıl gözleri. Ve sanki dünyada yalnızmışız gibi gülümseyen ağzı.

Kendimi toparlamaya çalışarak, "Ayakkabıların kayıp," dedim.

Güldü, gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Bu kız güldüğü zaman parlıyordu. Parlıyordu. Elimi tuttu, çekiştirerek beni kendine çekti.

"Bana yeni bir çift al, ben de sana başka bir akşam yemeğiyle borcumu ödeyeyim," dedi muzipçe. "Ama ödemek zorundasın. Beş parasızım." Sürekli omzunun üzerinden Quinn'e doğru bakıyordu. Dante'yi fark etmemişti bile. "Gel hadi." Elimi çekti.

Dante'nin gözleri başının üzerinden benimkilerle buluştu.

"Ben hallederim," dedi Dante güven verici bir şekilde, yüzünde bir sırıtışla. Onu bir daha gördüğümde bu sırıtışı yüzünden silmem gerekecekti. Ama yine de bana büyük bir iyilik yapıyordu, bu yüzden belki de bunu yanına bırakabilirdim.

"Hadi gidelim," diye beni tekrar çekiştirdi, gülümsemesiyle beni baştan çıkardı ve ben de isteyerek gittim. Ölmek üzere olan bir adamın suya götürülmesi gibi.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim, ardından boyumu ve gücümü kullanarak erkekleri yoldan itmeye başladım. Dışarı çıktıktan sonra etrafta duran insanları gözden geçirdi. Parmaklarını ağzına götürüp yüksek sesle ıslık çaldığı sırada kız arkadaşlarını gördüm.

Kaşlarımı kaldırdım, yeteneğine şaşırmıştım. Nedense bir denizci gibi ıslık çalmak için fazla gösterişli görünüyordu.

"Hadi Wyn," diye bağırdı kızıl saçlı. "Lanet olası pislik dışarı çıkıp bizi yakalamadan önce."

Wynter başını salladı. "Siz gidin. Sizinle daha sonra yurttta buluşuruz."

"Ne?" Siyah saçlı ve mavi gözlü kadın çığlık attı. Sanırım Kaşlarını çatarak bana doğru baktığına bakılırsa kuzeni olmalıydı. "Neden?"

Wynter gözlerini devirdi. "Erkeklerle dışarı çıktığında seni sorgulamıyorum," diye itiraz etti.

Bana erkek demesiyle alay etmek zorunda kaldım. Kendimi en son ne zaman erkek gibi hissettiğimi bile hatırlamıyordum. Muhtemelen annemin beni terk ettiği gündü.

"Onun adı ne?" Kuzeni tısladı.

Wynter kuru bir sesle, "Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi. "Davina nerede?" diye sordu.

İki kadın omuz silkti ve cep telefonunu işaret etti. Wynter elbisesinin altına uzandı ve elbisesinin içinde gizli bir cep olduğunu fark ettim. Telefonunu çıkardı ve bir mesaj okudu.

Her şey yolunda. Bensiz git. Seninle yurttta buluşuruz.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı.

"Sen ve arkadaşlarının başı belaya mı giriyor?"

Başını yukarı kaldırdı, parlayan gözleri bakışlarımla buluştu.

"Asla," diye kestirip attı ama gözleri muziplikle parıldıyordu.

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

Wynter

L Juliette ve Ivy'nin şaşkın bakışlarını arkamda bırakarak Bas'ı arabasına kadar takip ettim.

Yolcu kapısını benim için açtı ve Lamborghini'sinin koltuğuna oturdum. Arabanın etrafında dolaşmasını izlerken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Onunla tekrar karşılaşmayı tam olarak böyle hayal etmemiştim ama yapacak bir şey yoktu. İtalyan Kingpin'e, dördüncü arkadaşımız amcamdan çalarken ben ve arkadaşlarımın dikkat dağıtıcı olduğumuzu itiraf edecek değildim. Brennan İrlanda mafyasının başı olan kişi mi?

Evet, ben olsam bu açıklamayı es geçerdim.

Sürücü kapısı açıldı ve direksiyona geçti.

Bas arabayı çalıştırıp caddeden aşağı inerken, "Artık barların tepesinde yarı çıplak dans etmek yok," diye homurdandı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim ve ona en parlak gülümsememi verdim. "Sakin bana gözlerinin kırıldığını söyleme?"

Flört etme girişimim yanaklarımı kızarttı. Daha önce hiç uğraşmamıştım ama şimdi keşke daha fazla pratik yapsaydım diyordum. Gözlerimi indirdim, Fransız pedikürüne bakarken bacaklarımı gerdim.

"Kulüplerde bulunmanız yasal mı?" diye sordu.

Kirpiklerimin altından ona baktım. Haklıydı, o kulübe girmek için yeterince yasal değildim. Ama sahibi düşünüldüğünde bu hiç sorun değildi. Tabii ki Bas'a kulübün tanınmış mafya sahibiyle akraba olduğumu söylemem söz konusu bile olamazdı. Liam Amca onun faaliyetleri hakkında bizi bilgilendirmezdi ama herhangi bir DiLustro'yla arkadaşlık etmenin hoş karşılanmayacağını anlayacak kadar bilgim vardı. Ayrıca annem yeraltı dünyasıyla bağlantılı her şeyden nefret ederdi.

"Birkaç hafta sonra yirmi bir yaşında olacağım," diye itiraf ettim usulca.

"Tanrım, düşündüğünden daha gençmişsin," diye homurdandı sessizce nefesinin altında. "Doğu Yakası'na nasıl girdin?"

"Eski usul," diye alay ettim. "Sahte bir kimlikle." Sırıttı. "Kaç yaşında olduğumu sanıyordun?" Ona cesurca sordum, profilini izlemek için başımı çevirdim.

Ve ne kadar muhteşem bir profildi. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Daha önce beni heyecanlandıran tek şey buz pateniydi. Kulağa ne kadar acınası gelse de. Ama o benim hayatımdı. Artistik patinajla yaşadım ve nefes aldım.

Yine de şimdi, bu adamla yaşamaktan ve nefes almaktan korkuyordum. Kahretsin, bu benim anlık aşk hakkındaki tüm iğneleyici sözlerim için karma olmalıydı. "En azından yirmi bir yaşında olmanı umuyordum," diye cevap verdi.

Omuzlarımı silktim. "Birkaç hafta içinde olacağım," diye karşılık verdim. "Bu yardımcı olur mu?" Kıkırdaması arabayı doldurdu ve bu ses oldukça hoşuma gitti. İçimden bir ses onun sık sık gülmediğini söylüyordu. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

"Hmmm."

"Yakında yirmi sekiz yaşında olacağım." "Hmmm."

"Peki hmmm ne demek?" diye meydan okudu.

Ona şakacı bir şekilde baktım. "Yaşlı olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum." Bir kıkırdama daha. "Belki de yeterince yaşlıyım."

Gülme sırası bendeydi. "Belki."

"Görüyorum ki sizi ikna etmem gerekecek," diye söylendi.

Beni ikna edebileceği tüm potansiyel yollar karşısında nefesim kesilirken yine bir *hmm* sesi çıkardım. Ve size söyleyeyim, zihnimdeki görüntüler X-rated idi. Hiç seks yapmamış biri olarak kendime biraz şaşırmıştım.

Damarlarımda garip bir heyecan dolaştı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

Bunu Bas'ın bir başka kıkırdaması izledi. "İçimden bir ses şu anda düşüncelerinin pek de saf olmadığını söylüyor, *Wynter*."

Ona gözlerimi devirdim. "Oh, seninkiler de öyle mi, *Bas*?"

"Touché." Gözleri bana kayarken bakışlarında eğlendirici ve baştan çıkarıcı bir şey oynuyordu. "Bas?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri yanıyordu.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.

Kalbimi hızlandırmak için buzda ve koşu bandında yüksek yoğunluklu aralıklı antrenman yapmaya alışmıştım.

performanslarım için dakikada 200 atıma hazırdım. Yine de bu egzersizlerin hiçbirini beni bu tür bir kalp atışına hazırlayamadı.

"Bu senin adın değil mi?" Nefes aldım.

Gözlerini dudaklarıma dikip bana doğru hızlıca bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar yola verdi.

"Kimse bana Bas demez. Sadece Basilio." Sesi derin ve yumuşaktı.

"Basilio çok katıdır, bilirsin." Omuz silkti. "Senin Basilio'nu tanıyor musun?"

'kral' anlamına mı geliyor?" Muhtemelen aptal gibi görünerek ağzımdan kaçırdım. Adının ne anlama geldiğini biliyor olmam, muhtemelen onu ne kadar detaylı incelediğimi ortaya koyuyordu.

"Yaptım," diye düşündü.

"Adını sevdim ama Bas'ı daha çok seviyorum."

Eğlenerek kıkırdadı ve bana kısa bir bakış attı.

"Hoşuma gitti ama bana sadece sen Bas diyebilirsin."

Nefeslerim sığılaştı ve göğsümde sıcak bir şey titredi. Çok basit ve masum bir şeydi ama yine de doğru bir şey yaptığımı ve onun övgüsünü hak ettiğimi hissediyordum. Aptalcaydı, biliyordum. Ama bu duygudan kurtulamıyordum.

"Tamam, *Bas*," diye adını vurguladım. "Nerede yiyoruz? Açlıktan ölüyorum."

Tenim yanıyordu. Karşı cinse karşı bu tepki bir yenilikti. Hakkında okumuştum. Duymuştum. Ama hiç *hissetmemiştim*. Hiç kimseye karşı en ufak bir çekim olasılığı bile yaşamamıştım. Ve burada, bu adamla birlikte, çekim dalgası içime çarptı ve tüm hücrelerime işledi.

"Sanırım mesajımı okumadın?" diye sordu ve ben de hatırladım. Bugün erken saatlerde bana bir mesaj göndermişti ama ben o sırada Ivy'nin başını tuvaletin üzerinde tutuyordum.

Dün geceyi amcamın Hampton'daki evinde geçirdik. Şehir dışına çıkmamız gerekiyordu ve amcamın Eastside'daki kasasını soyma planını yaptıktan sonra Ivy, Juliette ve Davina içmeye başladı. Kuşkusuz ben de katıldım ama o üçü gibi sarhoş olmadım.

"Çok özür dilerim," diye hızlıca özür diledim ve telefonuma uzandım. "Mesajını açtım ama sonra okuyamadım. Ivy bağırsaklarını kusmaya başladı."

"Sarhoş bir gece mi?" diye sordu. Gülümseyerek başımı salladım. "Telefonunu unut. Şimdi buradayım, mesajı bizzat iletebilirim."

"Çok buyurgan," diye karşılık verdim, sinirlenmiş gibi yaparak. İnsanların bana patronluk taslamasına alışkındım. Eğitimci, öğretmenler, koçlar. Tavsiyeleri doğru olduğu sürece her zaman dinlerdim. Bas'ın her zaman sağlam tavsiyeler verdiğine dair bir his vardı içimde.

Gülümsememi gizlemek için radyoya uzandım, ancak bu adamdan hiçbir şeyin kaçamayacağından şüpheleniyordum. Açılan şarkı daha uygun olamazdı, Halsey & Khalid'den "Eastside". Onunla The Eastside'da karşılaştığım ve Quinn ve Amca'dan birlikte kaçtığımız için ne kadar da uygun. Şiirsel olarak konuşuyorum.

Sessizlik uzadı, kelimeler hoparlörlerinden kısık sesle çalıyordu. Tüylerim diken diken oldu ve içime alevler doldu. Midem taklalar attı.

Kendine gel, Wynter.

Lanet kafamı kaybediyor olmalıyım. Yoksa kalbini mi? Yani, bu kadar hızlı olmadı. Onu daha önce sadece iki kez gördüm. Onu çok az tanıyordum.

"Gözetim ortadan kaldırıldı."

Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin?" Nefes nefese kaldım. Birdenbire hafta iyiye gitmeye başlamıştı.

"Evet," diye onayladı.

"Peki ya komşular ve onların kameraları?"

"Her şey silindi," diye beni temin etti. "Garrett'ın gözetimi. Komşuların. Şehrin bile. O tarafa gittiğinize dair hiçbir iz yok."

Ona gülümseyerek genişçe sııttım. Azılı bir suçlu olabilirdi ama şu anda benim kahramanımdı. "Çok teşekkür ederim, Bas."

"Sorun değil," dedi. "Ne de olsa parasını sen ödüyorsun."

Manhattan'ın kalbindeki kırmızı ışıktaki durdu. Şehrin ışıkları titriyordu. Uzaktan bir ambulansın feryadı yankılandı. Otobüs yanımızda gıcırdayarak durdu. Ama bunların hepsi benim için sadece arka plan gürültüsüydü. Uzak ve silik.

Tüm duyularım yanımdaki bu adama odaklanmıştı. "O kadar da zor değil," diye nefes aldım.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bakışlarımız çarpıştı, onunki beni yakıyordu. Mümkün olan en iyi şekilde.

Gözleri sanki her santimini ezberliyormuş gibi yavaşça vücudumda gezindi. Elim eline almadan önce gözleri çıplak ayaklarımda oyalandı ve sanki beni kendisininmişim gibi damgaladı. Başparmağı parmak eklemlerimi okşarken dokunuşunun sıcaklığı kan dolaşıma sızdı.

Tıpkı ondan gözetimi silmesini istediğimde yaptığı gibi.

"Gidip sana ayakkabı alalım," dedi. Gözlerim elimi tuttuğu yere kaydı. Büyük eli benim küçük elime değiyordu. Sıkı ve sahiplenici bir tutuşu vardı. Sanki beni şimdiden *kendi eli* olarak görüyordu. Ve ben buna aldırmadım. Aynı eliyle adam öldürdüğünü biliyordum ama yine de içimde korku yoktu.

Bakışları tekrar vücuduma yöneldi ve derimin her santimetresinin bakışlarının altında titrediğini hissettim. Nabzım çırpındı, göğsüm kabardı.

"Bas?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu. "Evet?"

"Neden sadece bir akşam yemeği randevusu istedin?" Çok daha fazlasını isteyebilirdi ve ben de yapardım.

"Çünkü Wynter Star," diye gürledi derin sesi. "... bana diğer her şeyi vereceksin. Kendi özgür iradenle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

Basilio

T ışık yeşile döndü ve benim için çalışan adamların eşlerinden birinin sahibi olduğu lüks bir ayakkabı mağazası olan Corso Vittorio'nun önünde durana kadar yolda ilerledim.

Wynter açıklamamdan sonra sessiz kaldı. Daha çok nutku tutulmuş gibiydi. Onu gerçekten etkiledim.

Ama siktir et! Neden lafı dolandırıyorsun?

Ne istediğimi biliyordum ve *o da oydu*. Aklımda tek bir şüphe kırıntısı olmadan, bunu biliyordum. Ve ona sahip olacaktım. Ama söylediklerimde ciddiymdim. O da beni isteyecekti. O zamana kadar, bu tamamen platonik olacaktı.

"Corso Vittorio'nun ayakkabıları çok pahalı," diye mırıldandı. "Hem de çok pahalı."

Arabanın kapı kolunu çektim ve arabanın etrafından dolaştım, sonra yolcu kapısını açtım.

"Bırak parayı ben düşüneyim," diye cevap verdim ona. "Ayakkabılarını buradan alacağız."

Gözleri mağazaya doğru kaydı. "Kapanıyor gibi görünüyorlar," diye itiraz etti.

"Bizim için açık kalacaklar," diye temin ettim onu. Elimi uzattım ve hiç tereddüt etmeden parmaklarını avucumun içine yerleştirdi ve gözlerimle buluştu. Tanrım, bana bakışını çok sevmiştim. Güven, merak ve başka bir şey.

Üzerimizde yıldızlar titreşiyor, Manhattan'ın ışıkları ve yoldan geçenler etrafımızda vızıldıyordu. Yine de bana yanımda ya da arkamda kimin durduğunu sorsanız, size asla söyleyemezdim.

Her zaman uyduğum iki kural vardı. Asla 45'liğim olmadan bir yere gitmemek ve asla birine onu kaybetmenin sizi yok edebileceği kadar değer vermemek. Ama şimdi gözlerinde yıldızlar olan bu genç kadına bakarken, ikinci kuralı çiğnediğimi biliyordum. Onu kaybetmeyi kaldıramazdım.

Ona daha yeni dokunmuştum ve yanıyordum. İkimizi de tüketene kadar bu ateşi beslemek istedim.

Dante ve Priest bilselerdi kışkırlarıyla gülerlerdi. En ufak bir dokunuş beni heyecanlandırdı, daha fazlası için açlık hissettim.

Wynter Star beni hem rahatlattı hem de huzursuz etti. Hiç alışık olmadığım, kafa karıştırıcı ve çelişkili bir duyguydu.

Arabanın kapısını kapatırken, "Hadi gidip ayakkabılarını alalım, Sindirella," diye seslendim.

Sıcak bir şekilde kıkırdadı ve elini benim elime bıraktı. "Yolu göster, Beyaz Atlı Prens."

Beyaz atlı prens. Kimse bana öyle demezdi. Şeytan prens belki. Kesinlikle bir kötü adam. Kesinlikle asla çekici değil.

Ayakkabıları olmadan göğsüme zar zor ulaşıyordu. Çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Nefes kesici bir güzelliği olmasına rağmen. Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Sağa sola koşuşturan yayalar da ona bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. Erkeklerin yüzünde hayranlık ve açlık, kadınların yüzünde ise kıskançlık vardı.

Onu kendime doğru çekerek parmaklarımız iç içe geçti ve Vittorio'nun karısı Emilia tam kapıyı kilitlemek üzereyken dükkâna girdik. Emilia babamın adamlarından birinin karısıydı.

"Basilio," diye haykırdı kocaman bir sırtışıla. "Ne yapıyorsun burada? Vittorio burada değil."

Emilia gözlerini kırptırdı ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. Yıllardır yatağıma girmeye çalışıyordu. Bu asla gerçekleşmeyecekti ama bu onu denemekten asla alıkoymadı.

"Vittorio için burada değilim," dedim Wynter'i kendime çekerek. Bu adamın onunla neden evlendiğini asla anlayamayacaktım, gerçi babamın parmağı olduğundan ve Vittorio'nun bundan büyük pişmanlık duyduğundan şüpheleniyordum. Kadın tam bir yıldı.

Gözlerini Wynter'a dikmiş, merakla onu izliyordu. Emilia kırklı yaşlarındaydı ama hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi davranıyordu. Öyle de giyiniyordu. Parlak ruju ve diz üstü çizmeleriyle uyumlu ince kırmızı bir elbise giymişti.

Wynter'in ayaklarına bakarak, "Acil bir durum var," dedim. "Ayakkabılarını kaybettik. Bize yardım edebilir misin?"

"Kim o?" Emilia'nın gözleri Wynter'a dikildi. "Şu lanet Rus kadınlarına benziyor." Wynter'ın yanımda hafifçe sertleştiğini hissettim. Boğazımda tehditkâr bir hırıltı oluştu, her zerremden aşırı korumacılık fişkırıyordu.

"O benim için önemli," dedim, tembel ve otokratik bakışlarımla Vittorio'nun karısına kilitlenerek. Yüzümdeki uyarı çok açıktı. Ayrıca, birkaç yıl önce kendi kızını açık artırmaya çıkarmışken, o kim oluyordu da beni yargılayabiliyordu. Benito King'e olan borcunu ödemek için kızı Thalia'yı kullanmaktan çekinmemişti. Ne yazık ki onu satın almak için atlayan babam oldu. Gerçi o açık artırmalara katılan pek çok namuslu adam vardı ama daha iyisini bulabilirdi.

Emilia utanç verici bir anneydi. Her zaman üzgünmüş gibi davranırdı ama ben buna bir saniye bile inanmadım. Kendi borcunu ödemek için kendini kullanmak yerine Thalia'yı teklif etti.

Koyu renk gözlerinde hoşnutsuzluk parlıyordu. "Onu hiç duymadım," diye alay etti, soğuk ifadesi Wynter'ın üzerindeydi. Bu beni çok kızdırdı. "Rus bir fahişeye benziyor."

Emilia'nın üzerine eğildim, kaşlarımı çatarak. "Bir tane daha kaba kelime söylersen dilini keserim. Ya da ona yanlış bakarsan. Ve biliyorsun ki benimle kötü olmak asla iyi bir şey değildir, Emilia. Senin ya da kocan için. Bu yüzden kadınıma saygı göstereceksin."

Rengi soldu. Bir noktaya parmak basmak istedim. Wynter benimdi ve

Emilia asla olamayacaktı. Ve eğer Wynter'ı üzerse, bunun bedelini cehennemde öderdi. Tehditlerimin boş olmadığını biliyordu. Bu babamdan bana geçen bir özellikti. Ama ben yaşlı adamdan çok daha acımasız olabiliyordum.

Bu durumda, Emilia onun hakkında başka bir şey söylemeden önce iki kez düşüneceği için aldırmadım.

Yüzünde zoraki, sahte bir gülümseme belirdi. "Tabii ki. Ayakkabı numarası?"

Yine Wynter'a zar zor baktı. Kendi kızı Thalia'yı hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Emilia mantığın ötesinde bencildi.

"Yedi," Wynter mırıldandı, onu Omuzlar Gergin ise Emilia mağazanın arka tarafında kayboldu.

Elini tutarak oturma alanına doğru yürüdük.

"Kızgın görünüyor," diye fısıldadı Wynter, Emilia'nın duyamayacağı bir sesle. "Onu daha fazla üzme."

Bakışları benimkilerle buluştu ve o iri gözlerde yüzen endişeyi görebiliyordum. "Bunun için endişelenme."

Ayakkabıları alırdık, Emilia'ya fazladan para bırakırdım ve yolumuza devam ederdik. Bırakalım da o lanet kadın sözlerinin ve eylemlerinin sonuçlarını düşünsün.

Dişleri alt dudağını çekiştirdi, bakışları Emilia'nın topuk seslerine doğru kaydı. Sonra teslimiyetçi bir nefes aldı.

"Bu beni neden daha çok endişelendiriyor?" Çünkü Wynter'ın iyi içgüdüleri vardı. "Bas?"

"Evet."

"Sadece başımı belaya sokamam." Bakışları tekrar bana döndü. Garip bir yorumdu ama bunu kim olduğumu bilmesine yordum. Eğer beni araştırdıysa, gittiğim her yerde başımın belaya girdiğini biliyordu. "Tamam mı?"

"Principessa, seni beladan uzak tutacağım," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim. "Kimse sana zarar vermeyecek."

O anda Emilia birkaç kutuyla geri döndü, onları küçük sedirin üzerine yerleştirdi ve ilkinin açtı. Pembe tasarım topuklu ayakkabılar ve Wynter'in yumuşak nefesi etrafımdaki boşluğu doldurdu. Görünüşe göre Wynter da diğer pek çok kadın gibi ayakkabıları seviyordu.

Emilia ayakkabıyı Wynter'a uzattı ama Wynter'dan önce ben aldım.

"Bana bırak," dedim Wynter'a.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ayağını tuttum ve ayakkabıyı giydirdim. "Şuna bakın. Mükemmel bir uyum."

Wynter'ın yumuşak kıkırdaması boşluğu doldurdu. "Ve gece yarısı ortadan kaybolmuyorlar," diye alay etti. Bakışları bizi bir şahin gibi izleyen Emilia'ya kaydı. Neredeyse komikti. "Ayakkabı tasarımların inanılmaz," diye övdü Wynter onu. "Onları sonsuza dek seveceğim."

"Bu mağazaya daha önce gelmiş miydiniz?" Emilia onu sorguladı ve Wynter başını salladı.

"Buna değil," diye açıkladı ben değiş tokuşu izlerken. "San Francisco'dakine gitmiştim."

Bir saniye sessizlik.

"Tanıdık geliyorsun." Emilia sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Wynter'ı gören birinin onu unutmasına imkân yoktu.

Wynter ona, "Bunu her zaman duyuyorum," dedi.

"Ailen kim?" Emilia onu sorguya çekmeye devam etti ve ben tam sözünü kesmek üzereydim ki Wynter ona cevap verdi.

"Babam öldü ve annem bir spor koçu," dedi Wynter, sesindeki yumuşaklık annesini önemseyişinin açık bir göstergesiydi. "En iyilerden biridir. Tabii ki önyargılıyım."

Wynter kıkırdadı ama Emilia ona cevap verme zahmetine girmedi ve Wynter bakışlarını onun sırtından bana çevirdi.

"Umm, bunlar iyi. Gidebilir miyiz?"

Kadınları asla incitmedim. Ne de onları korkuttum. Gerçi şimdi bunu yapmak için ciddi bir istek duyuyordum. Wynter'ın yanında korumacılığım on kat arttı. Emilia Wynter'ı rahatsız ediyordu ve ben buna müsamaha gösteremezdim. Az önce Emilia'ya attığım uyarı bakışının öldürücü olduğundan şüpheleniyordum.

"Hepsini alacağız, Emilia. O kutularda hiç daire var mı?" Wynter sessizce, "Hayır, hayır, Bas," diye itiraz etti. "Bu çok fazla. Sadece bir çift."

Emilia, Wynter'ın itirazlarına aldırmadan, "Evet, bir çift siyah ve bir çift beyaz düz ayakkabı," diye cevap verdi.

"Bas-"

Çenesini nazikçe tuttum ve itirazını durdurdum. "Bu gece hangisini giymeyi tercih edersin?" Gözlerini benden ayırmadan usulca sordum. Emilia saygısızlığının bedelini ödeyecekti.

"Beyaz daire, lütfen."

Wynter benim yardımımıyla ayakkabılarını giydi ve ben de boyum kadar yükselip Emilia'nın bakışlarıyla buluştum. Ona doğru bir adım atarak soğuk bir gülümseme verdim.

"Ziyaretimiz hakkında çeneni kapalı tut," diye uyardım. "Wynter'ı tehlikeye atacak bir şey yaparsan ya da ondan birine bahsedersen geri dönerim." Ardından geleceklerin uyarısı havada asılı kaldı. Emilia'nın ifadesi bir an için değişti ve gözleri korkuyla doldu ama bunu hemen meydan okumayla maskeleydi. "Anlaşıldı mı?" Hırladım.

Bir adım geri çekildi, hızla başını salladı ve gözlerini indirdi. Emilia daha değersiz gördüğü insanların başına bela açmayı severdi. Wynter kesinlikle ondan daha değerliydi ama Emilia bunu böyle görmüyordu. Güç ve statü sahibi olmadığı sürece onun için bir hiçti.

Kaslarım gerginlikle dolup taşıyor, kadınıma üzdüğü için ona bunu ödetme ihtiyacı beni pençeliyordu.

"Bas?" Wynter'ın yumuşak sesi içimdeki öfkeyi yatıştırdı ve derin bir nefes aldım, bal kokusu ciğerlerime sızdı. O kadar lanet biriydi ki

güzel ve nazikti, ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Hak ettiğimden çok daha iyiydi. "Hazır mıyız?"

Başımı salladım, kollarımı ona doladım ve bakışlarıyla buluştum. Tanrım, onun gözleri en karanlık günlerde bile içimdeki canavarı yatıştırabiliyordu. Onun gözlerinde boğulduğunuzda son derece sakinleştirici ve teselli edici bir şey vardı.

Yirmi dakika sonra arabama dönmüştük.

"Tekrar teşekkürler," dedi usulca. "Mağazada bir şey söylemek istemedim ama bütün o ayakkabıları eve götüremem."

"Neden olmasın?"

"Hâlâ yurttayım. Yakında taşınacağım ve kızlara yirmi bin dolar değerindeki ayakkabıları açıklamak zor olacak."

"Hangi üniversiteye gidiyorsun?" Ona sordum. "Burada, şehirde mi?"

Başını salladı, altın rengi bukleleri dalgalanıyordu. "Şehirde değil. Yale'e gidiyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Akıllı kız, ha?"

Kıkırdadı. "Ben süper zeki değilim. Arkadaşım Davina çok zeki ve anlayışlı. Atletizm bursuyla girdim."

"Ne tür atletizm?"

Omuzlarını silkti. "Genel türden."

Tuhaf. Ayrıntılardan kaçındı ve bunu paylaşmaktan rahatsızlık duyması bana garip geldi.

"Ne okuyorsun?" Merakla sordum. Belki de Wynter'in ailesinin maddi durumu iyi değildi ve burs hakkında konuşmak onu rahatsız ediyordu. Elbette, bir daha asla para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"Matematik ve fizik."

"Bir de zeki olmadığınızı söylüyorsunuz," diye takıldım. "Matematik ve işletme benim ana dallarımdı, ama ben bile fiziği beceremedim."

Zil sesini andıran bir kahkaha attı, sesi arabanın içinde çınladı.

"Nedense bundan şüpheliyim." Ön koluma şakacı bir şekilde vurdu. Kız gerçekten de benden korkmuyordu. Buna bayılmıştım ve o mutlulukla gülümserken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Gözlerimin onda olduğunu fark edince kaşlarını kaldırdı. "Ne?" diye sordu, güzel dudakları yukarı kıvrılmış ve gözleri parlıyordu.

"Gülüştünü seviyorum," diye itiraf ettim. Ve sonra konuyu asıl sorusuna getirmeye karar verdim. "Ayakkabıları senin için evimde saklayacağım," diye teklif ettim. "Hepsini giydiğini görmek istiyorum."

Yüzü aydınlandı ve kendimi onun tüm gülümsemesini ve ilgisini nasıl kendime saklayabileceğimi düşünürken buldum.

"Yani bu seni tekrar görebileceğim anlamına mı geliyor?" Gözlerini bana kilitledi, bakışları yumuşak ve umut doluydu. Beynimde dolaşan fikirleri bir bilse. Onu bir yere kilitleyip anahtarı atmak istedim.

"Buna güveniyorum,
principessa." Çünkü gitmene asla
izin vermem.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

Wynter

"T çok güzel," diye nefes aldım New York City silüetine bakarak. "Dört yıldır buradayım ve böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum."

Bas'ı şık bir restoranda akşam yemeğini atlamaya ikna ettim.

Onun yerine küçük bir Japon restoranından suşi aldık. Şehirdeki en iyi suşinin onlarda olduğuna yemin etti. İnsanların Bas'a kocaman gözlerle baktığı kalabalık restorana birlikte girdik. Birini paket servis yapmaya ikna ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Arada bir artistik patinaj fanatığıyla karşılaştım ve işler garipleşirdi. Ama bu sefer, Bas tüm gösteriyi aldı. Kim olduğunu düşünürsek, muhtemelen iyi tanınıyordu.

Siparişimizi aldıktan sonra Bas bizi Hamilton Park'a götürdü ve şimdi Lamborghini'sinin kaputunun üzerinde, omuz omuza, önümüzde kilometrelerce uzanan şehrin en iyi manzarasıyla oturuyorduk. Işıklar parıldıyordu ama şehrin gürültüsü buraya ulaşmıyordu. O kadar sessizdi ki tek duyduğum nefes alış verişlerimiz ve bizi Büyük Elma'dan ayıran dalgaların yumuşak sesleriydi.

Çantadan yemek çubuklarını çıkardı ve bana uzattı. Onları tutmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak biraz beceriksizce davrandım.

"Sakın bana daha önce hiç çubuk kullanmadığını söyleme?"

Omzumu onun omzuna doğru ittim. "Öğrenmedim," diye itiraf ettim. "Ama endişelenme, çabuk öğrenirim."

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordu çantadan yiyecek çıkarırken. Sonra ton balıklı ruloların olduğu ilk kutuyu açtım.

Açlıktan ölüyordum. Son birkaç gündür, kendimizi bulduğumuz tüm saçmalıklarla, tükettiğimden daha fazla kalori yakmıştım.

Yemek çubuklarını tutarak, düşürmeden bir rulo almaya çalıştım. Birkaç denemeden sonra vazgeçtim. Şu anda bunun için çok açtım.

"Ah, siktir et." Bir çubuktan kurtulup diğerini çatal olarak tuttum ve suşi rulosuna sapladım, sonra onu alıp soya sosuna batırdım.

Ruloyu ağzıma attığımda güldü ve anında wasabi tadı dilimde alevlendi.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, içkiyi ararken burnum ve dilim yanıyordu.

Bir şişe maden suyu çıkarıp bana uzatırken gürleyen kahkahaları gecenin sessiz havasını doldurdu. Dilim yanmıyor olsaydı, pahalı maden suyu içmemizi sağlamasına gülerdim. Bir sarhoş gibi şişeyi ondan kaptım ve dudaklarıma götürdüm.

Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi yuttum, gözyaşlarımı kırıştırdım. "İyi misin?" diye sordu.

"Ne oluyor lan?" Şişeyi yere bırakarak homurdandım. "O soya sosunun içinde ne kadar wasabi vardı?"

"Seni uyarmalıydim," dedi, sesinde hâlâ mizah vardı. "Orası benim ekstra baharatlı sevdiğimi biliyor, o yüzden genelde öyle hazırlıyorlar." Bir yerlerden bir mendil çıkardı ve gözlerimi sildi. "Özür dilerim."

Burnumu çektim ve yanağımdan süzülen yaşları başparmağıyla silmesine izin verdim. Dokunuşu nazikti, neredeyse saygılıydı ve göğsümün çırpınmasına neden oldu. Kalbimi yerinden oynatan tek şey buz pateniydi ve bunu bu adamın yanında hissetmek beni her seferinde şoke ediyordu.

Daha da endişe verici olanı, onu ne kadar çok sevdiğimdi.

"Senin suçun değil," diye mırıldandım burnumu çekerek. "Sadece beklenmedik bir şeydi. Bir sonraki iyi olacak. Suşi rulomun soya sosunda bu kadar uzun süre kalmasına izin vermeyeceğim."

Bas başka bir rulo aldı ve sadece bir saniyeliğine içine daldırdı. Sonra yukarı kaldırıp önümde tuttu. Bakışlarını tutarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı çubukların etrafına kapattım, sonra geri çektim.

"Hmmm." Tadını çıkardım. "Çok daha iyi."

Bas'ın gözleri karardı, bakışları sanki gördüğü en güzel manzaraymışım gibi bana yapıştı. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamış ya da midemde kelebekler uçuşmasına neden olmamıştı. Bu duygu beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

Annemin sözleri zihnimin uzak köşelerinde bir yerlerde yankılanırken yemeği yuttum. Gençlik yıllarımızda Juliette ve bana her zaman söylediği sözler. Bir süredir onları söylememişti. Ama şimdi beynimin içinde çılgık atıyorlardı.

İlk aşk masumiyetinizi paramparça eder ve hayallerinizi bitirir.

Erkeklerle hiç uğraşmamamın nedeni bu muydu? Erkekler Juliette'in her zaman ilgisini çekmiştir, bu sözlerden sonra daha da fazla. Uyarıyı dikkate almadım çünkü buz pateni benim için her şeydi ve bu annemi son derece memnun ediyor gibiydi.

Tabii ki annem arkadaşlarımızın anneleri gibi davranmıyordu. Onlar randevulara eşlik eder, kızlarını güvenli seks konusunda eğitir ve doğum kontrolü yaptırırlardı. Benimki benim programımı eğitimle, Juliette'inkini de bale ile doldurdu.

"Aklında ne var?" Bas sordu, bakışları yoğunluğuyla beni yakıyordu.

"Annemin bana ve kuzenime söylediği bir şeyi hatırladım." "Neymiş o?" diye sordu merakla.

Yetenekli bir katil ve aranan bir bekâr olarak ünü kendisinden önce gelen yirmi yedi yaşındaki bir adama söylenecek aptalca bir şeydi. Bana aptal diyebilirsiniz ama ona güveniyordum ve onunla paylaşabileceğim her şeyi paylaşmak istiyordum. "Lisedeyken erkeklere ilgi göstermeye başladığımızda bize ilk aşkın hayalleri ve masumiyeti yıktığını söylerdi," dedim sesimi alçaltarak.

"Oldukça ürkütücü," diye düşündü.

Başımı salladım. Ona bunun şimdiye kadar beni hiç etkilemediğini söylemedim. Çünkü bu adamla ilgili bir şey beni paramparça edebilirdi. Bunun için hayatımı ortaya koyabilirdim. En kötüsü de, buna izin verirdim.

Bir parça daha suşi aldı ve ben de hevesle aldım. Yemekle başa çıkmak derin aşk tartışmalarıyla başa çıkmaktan her zaman daha kolay olmuştur. Kendi yemek çubuklarımdan vazgeçtiğim için beni beslemesine izin verdim.

"Biraz almayı unutma." Bir ısırık almadan önce ona hatırlattım, o da bir sonrakini aldı ve sessizce yedik. Yıldızların altındaki bu an sonsuza kadar benimle kalacaktı. Basit ve karmaşıktı. Romantik ve tehlikeliydi.

Hiçbiri beni durdurmadı. Bu adamdan hoşlanmıştım. Onu çevreleyen karanlık kenar, var olduğunu hiç bilmediğim ipleri çekti ve ruhumun derinliklerinde bir şeylere fısıldadı.

"Sık sık suşi yer misin?" diye sordu.

En son ne zaman suşi yediğimi düşündüm. Annemle birlikte Yale'e gitmeden hemen önceydi. Juliette'le beni duvar dibinde küçük bir yere götürmüştü ama Kaliforniya'daki en iyi suşi oradaydı. En azından o öyle inanıyordu.

Tabii ki üçümüz de yemek çubukları yerine çatalları tercih ettik. Kaliforniya dürümlerimizi yerkenki o gergin ama rahat sessizliği hâlâ hatırlıyorum. Sanırım o gün hepimiz hayal kırıklığına uğramıştık. Bir kez olsun bana Doğu Yakası'na kadar eşlik etmesini ve beni üniversiteye uğurlamasını ummuştum. O da benim Batı Yakası'nda bir üniversite seçeceğimi umuyordu. Juliette sadece prensip olarak benim tarafımdaydı.

İçimi çektim. "Kaliforniya' daki son gecemde, Jules ve ben üniversiteye gelmeden önce, annem bizi suşi yemeye götürmüştü," dedim ona usulca, gökyüzüne bakarak. O iyi bir anneydi. Beni sevdiğini biliyordum. Hem Juliette'i hem de beni. Ama bazen bir anneden çok bir koç gibi hissettiriyordu. Sanki babamla birlikte ölmüş gibiydi. "Batı Yakası'ndaki bir üniversite yerine Yale'i seçtiğimiz için hayal kırıklığına uğramıştı, o yüzden pek de hoş bir akşam değildi."

Yıldızlı gökyüzü karanlığa karşı parıldıyor, asla anlayamayacağım bir dilde sırlar fısıldıyordu. Ve hiç şüphesiz birçok sır olduğunu biliyordum. Yakın zamana kadar amcamın ve annemin ne sakladığını düşünmeye başlamamıştım. New York'a ya da Doğu Yakası'na gelmeyi reddetmesi ve Juliette'in, kendisinin ve Killian'ın ebeveynleri olarak Cullen'ların isimlerinin yazılı olduğu doğum belgelerini bulmasıyla ilgili her şey. Bizden saklanan çok şey vardı ve bizi gerçekte kim olduğumuz konusunda kör bırakıyordu.

Beni izlediğini görmek için ona baktım ve gülümsedim.

"Nasıl bu hale geldin-" *Tehlikeli*. Ama bu doğru kelime değildi. Gazeteler ona tehlikeli ve acımasız diyordu. Alçak Kingpin. Bunlar da doğru kelimeler değildi. Yine de hiçbirisi bunlardan daha uygun değildi. Bu yüzden nasıl nazıkçe söyleyeceğimi bilemediğim için tükürdüm. "Nasıl oldu da New York'un en korkulan adamlarından biri oldunuz?"

Bu adamı merak ediyordum. Sadece muhabirlerin ve paparazzilerin bildirdiklerini değil, her şeyi bilmek istiyordum.

"Babamın izinden gidiyorum," diye cevap verdi, sesi biraz buruktu.

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. Tüm Doğu Yakası'nda Gio DiLustro'nun adını duymamış bir kişi olduğundan şüpheliydim. Canavarlar gerçektir ve duyduğum kadarıyla Gio DiLustro da onlardan biriydi. Tek yapmanız gereken ismini Google'da aratmaktır; zalimliğine ve işlediği suçlara dair ipuçları her yerde karşınıza çıkıyordu. Şüpheli işletmelerin sahibi, striptiz kulübünde ve restoranlarında ölümler.

Uzak durulması gereken bir adamdı. Oğlu da öyleydi. Basına göre, Basilio DiLustro babasından daha az acımasız ya da ölümcül değildi. Ama beni balkondan gizlice geçerken yakaladığı anda büyüüne kapılmışım bile.

Bas'ın görünüşü sayesinde, raporlar onu karizmatik, ilgi çekici ve en çok aranan bekarlardan biri olarak etiketledi. Haksız da sayılmazlardı ama tüm bunların altında çok şey sakladığına dair bir his vardı içimde.

"Ben senin Yale oğlanlarına benzemem," diye homurdandı Bas, sesi alçak ve karanlıktı.

Ama onu izlerken korku hissetmedim. Her sözünden ve bakışından sızan karanlığını hissedebiliyordum. Her sözün ve her bakışın altında hafif psikotik bir sahiplenme ihtiyacı gizleniyordu. Ne olursa olsun, onunla yüzleştim. Onu seviyordum ve beni korkutan kısmı da buydu. Beni bütünüyle yutacak bir dip akıntısı gibi kendine çekiyor gibiydi.

"Değilsin," diye fısıldayarak onayladım. Basilio'yu kimse sıradan bir çocuk sanamazdı. Gücü ve kendine güveni üç parçalı takım elbisesinin her zerresinden sızıyordu.

"Ben iyi bir adam değilim, Wynter." Başımı salladım, gözleri karanlık ve sahipleniciydi. Her bakışı ve dokunuşu baskınlık, kontrol ve güç yayıyordu. "Birçok kişiyi öldürdüm."

Kalbim kaburgalarımın vuruyor, parçalanmakla tehdit ediyordu. Tanrım, keşke bunun korkudan olduğunu söyleyebilseydim. Belki de Liam Amca Juliette ve beni yeraltı dünyasından korusa bile boşunaydı. Onun içinde doğmuştuk, bilmeden onun bir parçası olmuştuk ve onun içinde ölecektik.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Gitmek istiyor musun?" Çıkmak için son şansım. Sesi derin, hatta duygusuzdu, sanki kaçmamı bekliyormuş gibiydi. Cevap olarak başımı salladım. "Kötü şeyler gördüğümü ve yaptığımı bildiğin halde mi?" Başımı salladım, o da devam etti: "Ellerimde kan olduğunu bile bile mi? İyi biriymişim gibi davranıp sana yalan söylemeyeceğim."

Kalbim, ruhum ve aklım burada hemfikirdi. Kalacaktım. Bunu istiyordum. Onu. Akıllıca mıydı? Hayır, muhtemelen değildi. Ama bu beni durduramazdı. Göğsümün içinde kabaran tüm bu yeni duygular söz konusu olduğunda ve daha yeni başlamışken.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye nefes aldım.

Boynumun arkasından tuttu ve başımı eğerek gözlerinin içine bakmamı sağladı, burunlarımız birkaç santim ayrıydı. "Bir kez benim oldun mu, bırakmam."

Sözleri derindi. Pürüzsüz. *Son*. Ve Tanrı yardımcım olsun, kendimi onun zaten.

Ailem onaylamazdı. Amcam onaylamazdı. Annem kesinlikle onaylamazdı. Juliette'in bu konuda benim tarafımda olacağından bile emin değildim. Hayatım boyunca hep benim tarafımı tutmuştu. Bunların hiçbiri beni durdurmadı.

Burnunun ucu benimkine değdi. "Ailen muhtemelen benim ünümü biliyordur," dedi.

Şu anda umurumda bile değildi. Eli benimde sıcacıktı, parmakları ensemden sıkıca durmuş, beni kontrolü altında tutuyordu. Kalp atışlarım göğsümde düzensiz bir şekilde sekiyor ve heyecanım damarlarımda dolaşıyordu. Tek önemseydiğim buydu. Bu, buz patenine olan tutkumdan daha güçlüydü.

"Hepinizin kötü olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandım. "İçinde iyilik var Bas," diye fısıldadım usulca. Belki aptaldım ama buna ikna olmuşum. Kötü bir adam beni kurtarmaya gelmezdi. Kötü biri bana yardım etmek için daha yüksek bir bedel talep ederdi. "Ve ailem de bunu görecek."

Bundan emindim.

Keşke yanıldığım kanıtlanmasaydı.

Saatlerce suşi, su ve hikayeler paylaştık. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu.

Bana ailemi sorduğunda, "Kuzenim Juliette biraz vahşi taraftadır," dedim. "Sadece o, erkek kardeşi ve ben varız. Erkek kardeşi amcamla kalıyor," dedim. Liam Amca ve Killian yeraltı dünyasının aktif üyeleri, bu yüzden isimlerini saklı tuttum. "Jules benimle ve annemle kaldı. Yani gerçekten kardeş gibi yetiştirildik."

"Bahse girerim başını sürekli belaya sokuyordur," diye düşündü.

Kuzenimle tanışmadan bile onu iyi tanıyor gibiydi. "Arada sırada," diye itiraf ettim gülümseyerek. "Ama o bana asla ihanet etmeyecek insanlardan biri. Her zaman yanımda durur. Ne olursa olsun."

Başını salladı. "Benim de öyle birkaç kuzenim var. Ne olursa olsun yanınızda duracak insanların olması önemlidir."

İçimden bir ses bana tecrübeyle konuştuğunu söylüyordu. Yine de kim ona ihanet etmeye ya da bu kadar aptal olmaya cesaret edebilirdi ki?

"Jules'un yanı sıra Davina ve Ivy'ye sahip olduğum için şanslıyım," dedim ona. "Juliette ve ben Davina ve Ivy ile Yale'e başladığımızda tanıştık ama hemen kaynaştık. Ivy ve Juliette biraz vahşi taraftalar. Davina çok ciddi."

"Dörtlü kız ekibi, ha?" Gözlerinde eğlence gizliydi ve tüm paramla bahse girerim ki, Davina'nın eski sevgilisinin evini yakan çılgın d rd m z n görüntülerini izlemi ti.

"Buraya sık gelir misin?" Bunun yerine ona sordum, manzaraya bakarken konuyu de i tirmeye çalıştım. Amcam ve Killian hakkında   zemedi im sırları d   nmektense Bas'a odaklanmak daha iyi olacaktı.

"Hayır, be  ya ımdan beri görmedim."

Başımı ona doğru e dim. Bakı larımı karşıladı ama bakı larında beni g  s mden delip geçen savunmasız bir şey vardı. Hiç düşünmeden elimi onun bo taki eline uzattım.

"İyi misin?"

Ve bir anda yüzündeki ifade tüm duygulardan arındı.

"Annem gitmeden önce beni buraya getirdi," dedi sesi titreyerek. Açıklaması beni çok etti. Böyle bir itiraftan başka her şeyi beklerdim. "Beni burada bıraktı ve küçük kız karde imi alıp gitti. O daha bebektir. Babam itaatsizli e tahammül edemezdi. Ne de ihanete. Onu buldu. Kız  ld ."

S ylenmemi  sözcükler, gökyüzündeki yildızlardan daha netti. Ve içimden bir ürperti geçti. Babası annesini  ld rm  ti. Hayatım  zerine bahse girerim.

"Bizi neden buraya getirdin?" Elini nazikçe sıkarak sessizce sordum. "Gitmek istiyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, koyu renk gözleri benimkilerle bulu tu. İçindeki her türlü kırılğanlık izini silmi  olsa da kalbim onun için göğsümde a rıyordu.

"Yerine daha iyi bir anı koyabiliriz," dedim usulca, onu izlerken.

Dudaklarının bir köşesi kalktı ve bana kap  onlu bir ifadeyle baktı. G ne e bakmak, onun karanlı ıyla k r olmak ve bunun her saniyesini sevmek gibiydi.

Nabzım  ırpındı. Yanaklarım ısındı ve midemin çukurunda sıcaklık birikti.

Kızlar bunun benim ilk aşkım olduğunu iddia ederdi. Ben öyle düşünmüyordum. Bundan çok daha fazlasını hissettim. Sanki dünya ekseninden kaymıştı ve sadece bu adam beni ayakta tutabilirdi. Daha önce de erkeklerden hoşlanmıştım, hatta biraz takılmıştım. Ama hiç bu kadar heyecan verici bulmamıştım, bu yüzden daha başlamadan bitti.

Ama şimdi, bu adamı izlerken, beklediğimin o olduğunu biliyordum. Hiçbir şey beni onun bakışları kadar etkilememişti. Her yerim sıcacıktı. İçimdeki görünmez duvarları yıktı, beni çözdü, sonra kendini kemiklerimin iliklerine kazıdı.

Ve beni öpmemişti bile. *Henüz öpmemişti.*

Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. Paylaştığımız her bakışın bir parçasıydı. Her nefesin. Her kalp atışının.

"Dans etmek ister misin?" Bu bir soru değildi, her ne kadar bir soru gibi çerçevelemiş olsa da. Ama bir talep de değildi.

Pahalı arabasının kaputundan kaydım. O da beni takip etti. Telefonunu çıkarıp bir uygulama açtı ve arabasını çalıştırdı. Hoparlörlerinden yumuşak bir müzik geldi ve elimi tuttu.

Bir nefeslik bir an için birbirimize dönük durduk, kalp atışlarımız birbirine karıştı ve bakışlarımız kilitlendi.

Sığ bir nefes aldım ve ona bir adım daha yaklaşarak göğüs göğüse geldik. Üzerimde yükselme şekli beni korkutmalıydı. Bunun yerine, bu adam içimde sıcak bir şeyin çözülmesine neden oldu ve her onsuna ihtiyaç duyarak içine daldım.

Elimi kendi elinin içine aldı, parmaklarımızı kenetledi ve hareket etmeye başladık. Vücutlarımız dans ediyor, birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

Yavaş. Şehvetli. Büyülü.

Kulaklarımdaki uğultunun arasından Amber Run'ın "I Found" şarkısının sözleri geldi.

Göğüslerim onun üç parçalı takım elbisesine sürtündü, meme uçlarım gerildi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ciğerlerime yeterince oksijen çekemiyordum.

Karanlık, koruyucu bir bulut gibi üzerimde yükselen gözleri dudaklarıma kaydı. Sertçe yutkundum ama başka tarafa bakmayı reddettim. Onun yerine sıcak, baharatlı kokusunda ve karanlık bakışlarında boğuldum, sarhoş oldum. Midemdeki kelebekler uçtu ve derimin altında karıncalanmalar titreşti.

Şu ana kadar hiçbir şeyi *ondan* daha fazla istememiştim ve bir şekilde bunu gözlerimde görebildiğini biliyordum. Ya da belki hissedebiliyordu.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.
"Seni buldum," diye fısıldadı, nefesi dudaklarıma değiyordu.

Sonuçlarını ya da kim olduğunu umursamadan ellerimi boynuna doladım ve aramızdaki küçük boşluğu kapattım. Dudaklarımız birleşti ve vücudumun her hücresinde havai fişekler patladı.

Basilio DiLustro'yu öpmek en lezzetli günahı işlemek gibiydi.

Ağzımı araladı ve öpücüğü derinleştirdi, dili alt dudağıma sürtündü ve bir inilti boğazımdan yukarı tırmandı. İçim alışılmadık bir ihtiyaçla sarsıldı.

Dudaklarının dudaklarıma dokunuşu tenimin her santimini ateşe verdi.

Nefes alamıyordum; bu çok fazlaydı. Bu yeterli değildi. Başım döndü, onun hissinde kayboldum. Dudakları yumuşaktı, damarlarım sıcak bir şeyle yanıyordu ve kalçalarımın arasında sadece onun doyurabileceği bir ağrı vardı. Onu öpmek şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha iyiydi.

Artistik patinajdan ya da buzdaki en yüksek ve en sert atlayışlardan daha iyiydi. Buzdaki ilk mükemmel dörtlü Axel atlayışını ya da üçlü Lutz'u deneyimlemekten daha iyiydi. Bas'ı öpmek, ılık bir esinti y ü z ü n ü z ü okşarken bir uçurumun kenarında durup dünyanın önünüze serilişini izlemek gibiydi. Bu

Öforik.

Hiçbir şey ve hiç kimse bu duyguya yaklaşmadı. Benim dörtlü Lutz'um ya da dörtlü flip'im bile.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

Basilio

T Bir kadınla yaptığım en platonik şeydi.

Vücudum daha önce hiç olmadığı kadar canlandı. Onun kokusu tenime ve ciğerlerime sızdı. Dudaklarını ayırdığı an ve dilim onun dolgun alt dudağını okşadı, ikinci bir düşünce olmadan bana teslim oldu. Sadece bu bile arzularımı alevlendirmeye yetti.

Tadı bal ve kar taneleri gibiydi. Çok garip bir kombinasyondur ama hoşuma gitmişti. Tadı doğrudur. Benim mükemmelliğim gibi.

Öpücüğüm daha talepkar oldu. Ve lanet olsun, aldırıyor gibiydi. Vücudu benimkine daha çok bastırdı. Ellerimin vücudunda ne zaman gezindiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama parmaklarım kıcını kavradı. Sıkıca, her santimine ihtiyacım vardı.

Onun üzerinde hak iddia etmek istedim. Gitmesine asla izin vermeyecektim.

İşte o an anladım ki bu dünyada beni zayıflatabilecek bir şey varsa o da oydu. Onun için her şeyi ve herkesi feda edebilirdim. Onu yanımda tutmak için.

Gitmesine asla izin vermezdim.

Öpücüğüm bu kendini ifşa ile daha da sertleşti. Benim kapıldığım büyüün aynısını onun da hissetmesini istedim. Her şeyiymişim gibi bana tutunmasını. Asla gitmemesini.

Onu gördüğüm andan itibaren içimde bir şeyler yeniden canlandı.

Kıcını bırakarak bir elimi kaldırdım ve altın buklelerinin arasına sokup yelesini nazikçe kavradım. Bir inilti daha.

"Bana bak," dedim.

Gözleri çırpınarak açıldı. Saçlarının altın halesi onu bir melek gibi gösteriyordu. Sanki sadece benim için doğmuştu. Benim olmak için.

"Artık benimsin," diye mırıldandım ağzına karşı, yumuşak nefesleri ağzımı havalandırıyordu.

Sessiz kaldı, beni izledi. Onaylama yok. İnkâr da etmedi.

Çenesini parmaklarımın arasına aldım. Yavaşça ama sıkıca. Kalbim göğsümde çarpıyordu, beni reddedeceğinden endişeleniyordum. O gençti. Sendika'nın ya da yeraltı dünyasının bir parçası değildi. Onu kendime bağlamadan önce kaybetmeyi reddettim.

"Wynter, ben paylaşan tiplerden değilim," diye homurdandım, sözlerime karanlığımdan bir parça sızmasına izin vererek.

Gözlerinde hâlâ korku yoktu. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve parmak uçlarına kalkarak dudakları benimkilere değdi.

"Güzel. Ben de öyle," diyerek beni şaşırttı. "Sen benim olduğun sürece ben de senin olacağım."

Gözleri vaatlerle ve onun yanımda olmasıyla daha mutlu olacak bir gelecekle parlıyordu.

"Senin," diye yemin ettim.

"Senin," diye yumuşak sesiyle yeminimi tekrarladı ve Tanrı'nın önünde söylenmiş yeminler gibi hissettirmediyse lanet olsun.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve dillerimiz çarpıştı. Onu tüketmek, ağzının ve vücudunun her santimini tatmak istiyordum. Bana verdiği karşılık bağımlılık yapıyordu. Beni hiç olmadığım kadar tahrik etmişti. Vücudu içimde eridi ve elleri sanki beni yeterince yaklaştıramıyormuş gibi gömleğimi yumrukladı. Ağzımı çenesinden aşağı, kulağının altındaki yumuşak deriye doğru kaydardım.

Kalçaları bana çarpıyordu, hareketleri sarsıntılı ve pratik değildi. Ve bu çok erotik bir görüntüydü.

"Bas," diye inledi, yanaklarını pembe bir renk kaplamıştı.

"Çok güzelsin amina koyayım," diye mırıldandım boynunu ısırarak. Umarım dünyanın görebileceği izler bırakmıştır. Elim kalçalarının arasına kayarken boynunun yumuşak derisini emmeye devam ettim.

"Ohhh."

Bir kadının böylesine yumuşak, muhtaç bir iniltisinin beni bu kadar sertleştirebileceğini hiç düşünmemiştim. Parmaklarımı göbeğine bastırdım, beni amından ayıran tek şey külotunun ince malzemesiydi. Ve sırılsıklamdı.

Kalçalarını sallayarak kendini elime doğru sürttü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

"Tanrı değil, principessa," diye homurdandım, bana değil de ona seslenmesini kıskanıyordum. "Boşaldığında adımı söyle," dedim, saçlarını sıkıca kavradım ve beni izlemesi için yüzünü yukarı kaldırdım. Böylece ona kimin zevk verdiğini bilecekti.

Zümrüt gözleri karardı, bakışları benimkilere kilitlendi ve içimi bir tatmin duygusu kapladı. Nemli malzemenin içinden klitorisine doğru baskıyı artırdığımda bakışları ağırlaştı. Pembe dudakları aralandı. Birbirimize bakarken kalçaları elime daha sert ve daha hızlı çarpıyordu.

Onu izlerken homurdandım, yüzündeki tek bir duygu titreşimini bile kaçırmak istemedim.

"Gelmek ister misin?"

Dili alt dudağında gezinirken Wynter'ın gözleri dudaklarıma kaydı. Başını salladı ve diğer elim hala kalçalarının arasında dururken onu tekrar öptüm. Külotunu kenara ittim ve parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve titremeye başladı, nefesi kesildi. Parmaklarımı kıvrımlarının üzerinde gezdirdim ve sonra bir parmağımı içeri kaydırdım.

O kadar dardı ki, içine girdiğimde nasıl hissedeceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Tam burada ve şimdi pantolonuma bir yük üfleyeceğimi düşündüm. Ağzımın içinde yumuşak bir şekilde inlerken içi açgözlülükle parmaklarımın etrafında sıkıştı.

Bir meleği baştan çıkarmak gibiydi ama yine de suçluluk hissetmedim. Bacakları Lamborghini'min önüne değene kadar onu nazikçe geriye doğru yönlendirdim. Onu arabamın kaputuna oturtarak yarı eğildim. Bu sırada parmaklarım klitorisini ovuyor, dilim de onunkini okşuyordu.

Vücudunun benimkinin altında titrediğini hissettim, kalçaları bana sürtünmek için kalktı. Tanrım, çok duyarlıydı. Çok güzeldi.

Elleri omuzlarımı kavradı, altımda titrerken tırnakları kaslarıma batıyordu.

"Bas," diye inledi, muhtaç bir halde. "*Bas. Bas. Bas.*"

Vücudu elime karşı sallandı ve orgazmının tadını neredeyse kendi orgazmımmış gibi alabiliyordum. Uyarılmasının kokusunu alabiliyordum, tatlı ve lezzetliydi. Suları parmaklarımı sırılsıklam etmişti ve ben vazgeçmeyi reddettim. Parmağımı kayganlığının içine sokup çıkarırken altımda kıvranıyordu.

"Bana bak," diye emrettim ve gözlerini açarak ağır kapakların arasından beni izlemeye başladı.

Çok yaklaşıyordu. Onu orgazma daha da yaklaştıtırırken güzel yüzü çok etkileyiciydi. Benimle ilk orgazmıydı ama kesinlikle

Sonuncusu. Bugünden itibaren hepsine sahip olacağım.

Çok sertleşmişim ama mavi taşaklar onun benim için çözülüşünü görmeye değerdı. Titremeler vücudundan aşağı yuvarlandı ve nefes nefese kaldı, inlemeleri giderek arttı. Kıvrımlarına girip çıkarken, bir parmağımı klitorisine bastırarak daha hızlı ovuşturdum ve parmaklarımı daha sert ittim.

Elleri etrafımda sıkılaştı ve bana olan ihtiyacını sevdim.

Sert bir şekilde boşaldı, vücudu titriyordu, amı parmaklarımın etrafında kasılıyordu ve dudaklarında benim adım vardı. Başını boynumun kıvrımlarına gömdü ve içimi huzur kapladı.

Hayatımda ilk kez gerçekten ışığın tadına baktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

Wynter

"S Yarın beni gör."

Sıcaklık her zerremi doldurdu. Yurt binamın önünde onun arabasında oturuyorduk. Neredeyse gece yarısıydı ve ben gerçekten hissettim

Cinderella gibi. Bedenim hâlâ yaşadığım en güçlü orgazmın etkisiyle uğulduyordu. Bu benim bir erkekle yaşadığım ilk orgazmdı, belki de bu yüzden. Gerçi ben öyle düşünmüyordum.

Dokunuşu yaktı. Dudakları tüketti. Ve parmakları teslim etti. Kıyafetlerimiz üzerimizde olmasına rağmen onu her yerde hissettim.

"Hâlâ beni görmek istiyor musun?" Dilim alt dudağımın üzerinde endişeyle gezinirken soruyu soludum. Dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyordum. Bu bir afrodisyaktı.

Parmaklarının her yerine boşaldıktan sonra sonuna kadar götürmesini bekledim. Onun yerine parmaklarını yalayarak temizlemesini izledim. Ve aman Tanrım, bu o kadar erotikti ki, beklentiyle omurgamdan aşağı hoş bir ürperti süzüldü. Onu içimde hissetmek istiyordum. Ona bekaretimi vermek.

Beklediğim kişi oydu.

Yine de beni almak yerine, kaputtan inmeme yardım etti ve beni arabaya yerleştirdi.

"Artık benimsin," diye tekrarladı önceki sözünü. Sahipleniciliğine aldırmıyordum ama kafamı karıştırıyordu.

"Ama sen yapmadın-" Sesim titredi ve yanaklarım kızardı. Vücudumun onu istediğimi açıkça gösterdiğinden emindim. Kendimi tutmadım. Tuttum mu?

Çenemi tuttu ve parmaklarının arasına aldı. Gözlerim onunkilerle buluştu, karanlığında boğuldum.

"Ne yapmadım?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Benimle yatmaya çalışmadın," diye homurdandım, bunu bana yüksek sesle söyletmesinden biraz tedirgin olmuştum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, adem elması boğazında hareket ediyordu ve ben bunu çok seksi buldum. Öne doğru eğilip boynunu yalamak için içimdeki dürtüyle savaştım zorunda kaldım. Bu adamla ilgili her şey çekiciydi.

Elimi tutup kasıklarının üzerine koydu ve ben nefes nefese kaldım, yanaklarım kızardı. Sertleşmişti. Ve o kadar büyüktü ki içime sığacağını sanmıyordum.

"Şimdi bana seni becermek istemediğimi söyle," diye homurdandı.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve içim yanmaya başladı. "O zaman neden yapmadın?" Bu soruyu cesurca sordum.

"Wynter Star." Öne doğru eğildi ve dilini dudağımın kenarına değdirdi. "Seni becerdiğimde, bu arka koltukta hızlı bir sevişme olmayacak. Bir yatakta olacak, böylece seni genişçe açabilir ve her santimine tapınmak için zaman ayırabilirim." Sözleri karşısında vücudumdan bir ürperti geçti. "Amını yiyeceğim. Sonra da sikeceğim. Ve sen de bütün gece bana bineceksin." Ağzım açıldı ve gözlerim büyüdü. "Dudaklarını, amını ve vücudunu istiyorum çünkü sen vermek istiyorsun, Wynter. Bir borcu ödemek istediğin için değil."

İçimde sıcak bir şey yandı ve kalçalarımın arasında donuk bir ağrıya neden oldu.

"Vay anasını," diye mırıldandım, tüm vücudum alev alev yanıyordu. Neredeyse bu gece beni evine götürmesi için ona yalvaracaktım. "Seni bu gece buna başlamaya davet ediyorum," dedim baştan çıkarıcı görünmeye çalışarak ama sesim çok gırtlaktan çıkıyordu. Sesim, midemin çukurlarında hissettiğim yoğun ve derin bir şehvetle kaplıydı. "Ama oda arkadaşlarım var."

"Yarın görüşürüz," diye tekrar sordu, sesi her zamankinden daha derindi ve gözleri içimde hissettiğim karanlık alevlerle yanıyordu.

Onu görmemi engelleyecek hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. "Tamam," diye nefes aldım. "Yarın Madam Sylvie ile bale dersim var."

Öğleden sonra. Ondan sonra?"

O da gecikmeden başını salladı.

"Bana adresi ve saati mesaj at."

Arabadan indi ve kapıyı açmak için yanıma geldi. Bir gangstere göre, tam bir centilmendi. Bu adamla tanışana kadar uykuda olan romantik yanımin başı dönüyordu.

Uzattığı elini tutarak ayağa kalktım ve beni uzun, sert vücuduna doğru çekti. Etrafımdaki güçlü kollarının tadını çıkaramadan ensemden tuttu ve dudaklarını her şeyi tüketen bir öpücüğe bastırdı.

Ayak parmaklarını kıvıran türden.

Hakkında şarkılar yazılan bir öpücüktü. Seni sonsuza dek değiştiren türden.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

Basilio

I Wynter'ı Yale'e bıraktıktan sonra karanlık yoldan hızla New York'a döndüm.

Kokusu hâlâ arabanın içindeydi. Benim için bir uyuşturucu gibiydi. Sarhoş edici.

ve aynı zamanda rahatlatıcı. Hayatımda ışık olacağını hiç düşünmemiştim. Bildiğim tek şey hayatımın delici karanlığıydı. Sendika dünyasını saran zalimlik. Her Kingpin bununla tanınırdı ve ben de farklı değildim.

Küçük yaştan itibaren o olmaya karşı savaştım. Babam olmak için. Onun kanı benim kanımdı. Onun canavarları benim canavarlarımdı. Zalimliğimiz zehir gibiydi. Kalbine bulaşana kadar damarlarımızda aktı.

İnsandan çok canavar. İnsanların arkamdan fısıldadığı şey buydu. Her DiLustro'nun arkasından.

Yine de Wynter'ın varlığında hissettiğim tek şey güneş ışığının sıcaklığıydı. Gece gökyüzünün altında bile, onun altın halesinin güneşi yansıttığına yemin edebilirim.

"Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" Dante'yi ayaklarını sehpaye dayamış beyzbol izlerken gördüğümde sordum.

Omzunun üzerinden baktı. "Yankees'in Cubs'a yenilmesini izliyordum." Alay ettim. "Öyle olsun."

Yan masaya uzandı, bir kağıt parçası aldı ve bana fırlattı.

"Doğu Yakası'nın tapusu," diye karşılık verdi, gözleri tekrar ekrandaydı. "Lanet olası baban ortaya çıktı."

Omuzlarım gerildi. O kulüpten uzak durması gerekiyordu. Hay sikeyim! Bu meraklı piçten nefret ediyordum. Herkes hakkında çok paranoyaktı,

Kendi ailesi de dahil olmak üzere, onu devirmek ve kendisini her şeye sokmak zorunda olduğu acınası hayatını sona erdirmek. Elbette söz konusu ailesi olduğunda haksız da sayılmazdı. Ondan nefret ediyorduk, en çok da benden.

"Merak etmeyin; Liam aslında tapuyu çoktan aldığınıza inanmasını sağladı."

"Neden?"

"Sanırım bizden ondan daha az nefret ediyor," diye mırıldandı. Bir şişe su aldım ve yanına oturup bacaklarımı uzattım. "Dışarıda sikini mi ıslatıyordun?"

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Wynter hakkında konuşmazdım. O diğer kadınlar gibi değildi. Onunla benim aramda geçen her şeyi sadece ikimiz bilirdik. O sadece benimdi.

"Demek sarışın senin için öyle, ha?" Ben sessiz kaldığımda Dante sordu. "Evet."

Dante'den, kardeşi Priest'ten ya da kız kardeşimden uzak tuttuğum hiçbir şey olmamasına rağmen Wynter tartışmaya açık değildi. Aramızdaki mesafeye rağmen dördümüz güvendiğim tek aileydik. Emory babamızdan ve amcamızdan uzakta, Las Vegas'ta, Priest Philadelphia'da ve Dante de Chicago'da yaşıyordu.

Hepimiz babalarımızdan nefret ederdik. Onların sadist yöntemlerinden. Ve en önemlisi, onlara dönüşeceğimizi bilmekten nefret ederdik. Gerçi Gio, yani kendi babam, zalimlikte birinciliği kazanmıştı. En azından amcamın zalimliği ailesini kapsamıyordu. Babamınki öyleydi.

Bir süredir, çoktan ona dönüştüğümünden korkuyordum. Ta ki Wynter'ın kollarıma düştüğü güne kadar. Gerçekten. Bana bakışı ruhuma umut ve ışık üfledi. Bayattı, evet. Ama lanet olsun, bana hissettirdikleri çok yoğun. Sahiplenici. Bana *kendimi hissettiren* ilk kadındı.

Sudan bir yudum aldım, Wynter'ın tahrik kokusu hâlâ parmaklarımdaydı. Onun kokusunu üzerimde tutabilmek için neredeyse düş almak istemiyordum.

Yarın, kendimi sakinleştirdim. Onu yarın tekrar göreceğim.

"Liam'ın dünkü yorumunu anladın mı?" Wynter konusunu bir kenara bırakarak Dante'ye sordum.

Liam Eastside Club'ın tapusunu devretmeden önce, Liam ile ofis binasında buluştuk. Kulüp karşılığında batı yakasında sahip olduğum mülkün bir kısmını almıştı. Ne yazık ki babam geldi ve işleri normalde olduğundan daha gergin hale getirdi. Liam babamdan nefret ediyordu ve babama yaptığı yorum geçmişi ima ediyordu.

Ailelerimiz arasındaki bu karmaşayı başlatan sendin. Bunlar tam olarak onun sözleriydi. DiLustros ve Brennan'lar hiç geçinemezlerdi ama bunu babamın başlattığını hiç duymadım.

"Hangisi?" Dante kıs kıs güldü. "Baban ve Liam sanki savaşa hazırmış gibi davrandılar. Silah çekmedikleri için şanslıyız."

O haklıydı. Kendimi bildim bileli bu ikisi birbirlerinden nefret ederlerdi. Düşmanlıklarını gizleme zahmetine bile girmediler.

"Liam bu savaşı başlattığı için babama sesleniyor." O zamandan beri aklımın bir köşesinde duruyordu. Liam Brennan düşmanımızdı ama adil bir adamdı. Kendi babamın aksine.

Dante'nin kuru bakışları bana doğru kaydı. "Muhtemelen bazı sırlar saklıyorlar. Bize gerçek yüzlerini göstermekten endişe ediyorlar." Sardonik nefesim beni terk etti. Bunun için artık çok geçti. Babamın gerçek yüzünü beş yaşındayken annemi gözümün önünde öldürdüğünde görmüştüm. "Tahmin etmem gerekirse, Liam'ın yorumunun muhtemelen Gio'nun Brennan'ın kız kardeşini vurmasıyla bir ilgisi olduğunu söyleyebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Dante, "Gio Liam'ın kız kardeşini vurdu," diye açıkladı.

"Hayır, bunu bilmiyordum." Liam'ın kız kardeşi hakkında neredeyse hiç bilgi yoktu. Hiç fotoğrafı yoktu. Killian onun evlatlık oğluydu ama onun hakkında bile bilgi edinmek zordu. "Nereden biliyorsun?"

Dante omuz silkti. "Rahip. Bilirsin, bir şeyleri eşelemeyi sever. Ayrıca babamın Gio Amca'yla konuşmasına kulak misafiri olmuş. Gio, Brennan'la yaptığınız anlaşmayı desteklemek istememiş ve bunu Sendika'nın önüne getirmeyi düşünmüş." Kahretsin, bu riskli olurdu. Özellikle de eski üyeler için, çünkü onlar kendi yollarına saplanıp kalmışlardı. "Babanın Brennan'lara olan nefreti normal bir rekabetin ötesine geçiyor. Ama babam onu bunu almaya ikna etti ve Liam'ın kız kardeşini vurma meselesine son verdi."

Yüce Tanrım!

"Rahip bir kadını neden vurduğunu duydu mu?" Sorguladım. Brennan olması bir yana, o bir kadındı. Kadınları ve çocukları öldürmek hoş karşılanmazdı. Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmadıkları sürece. Dante başını salladı. "Tabii ki hayır. O kadar kolay olmaz."

"Tahmin etmem gerekirse, güçle ilgili olmalı," diye tahmin yürüttü Dante. "Önemsediği tek şey bu."

Babalarımız hâlâ Sendika'yı sadece ismen yönetiyor. Son sekiz yıl boyunca Dante, Priest ve ben nüfuzumuzu ve gücümüzü arttırmak için çalıştık,

ve zenginlik. Emory bile. Son üç yıldır Las Vegas'ı yönetiyor, Sendika'nın gücünü orada inşa ediyordu. Babamın dünyasında, ya batacak ya da yüzecekti. Ve bunu kız kardeşime de uyguladı. Onu elimden geldiğince korudum ama bu yeterli değildi. Güçlü ve acımasız olmalıydı. Ben de Dante ve Rahip'in yardımıyla onun bu hale gelmesine yardımcı oldum ve o da beklentilerimizi aştı.

Beni çok gururlandırdı. Babamızın ona yaptıklarına rağmen, o zirveye çıktı. Ona yaptıklarının bedelini bir gün ödeyecekti. Ona söz vermiştim ve en çok önem verdiği şeyleri yavaş yavaş yok etmeye çalışıyordum.

Güç. Para. Bağlantılar.

Artık gücümüz ve zenginliğimiz babalarımızı on kat geride bırakmıştı. Ne yazık ki, çevremizde takip edilen belli bir hiyerarşi ve ataerkillik vardı. Ve kendi babanızı öldürmek hoş karşılanmazdı. Hem de hiç hoş karşılanmazdı. Bu yüzden başka seçenekler aramaya devam ettim. Bir katil tutmanın ötesinde değildim, sorun size sırtını dönmeyeceğine güvenilebileceğiniz birini bulmaktı.

"Liam'ın kız kardeşi nasıl öldü?" Ona sordum.

Dante, "Merak ettim ve araştırdım," diye mırıldandı ve sesinin tonundan, bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı anladım. "Vurulduktan sonra ölmüş. Doğmamış çocuğu da kurtulamadı."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Yine de tuhaf," diye devam etti Dante, sesi hiç tanımadığımız kadına saygı göstermeye çalışıyormuş gibi alçaktı. "Vurulduğundan ya da başka bir şeyden bahsedilmiyor. Resmi evraklara göre ölümü bir kazaymış. Hiçbir yerde tek bir fotoğrafı bile yok. Liam'ın Gio'yu hapse atmak için tüm gücüyle çalışacağını düşünürdünüz. Priest babanla benim aramdaki konuşmayı bana anlatmasaydı, haberimiz olmayacaktı. İnternetin hiçbir yerinde onun izi yok."

"Brennan onu öldürmeliydi," diye homurdandım.

Bu hepimizi yıllarca sürecek vahşet ve acıdan kurtarabilirdi. Anneme. Küçük kız kardeşime. Annemin gitmesinin sebebi buydu. Bununla başa çıkamadı. Daha da fazlası, oğlunun büyüyüp babası gibi bir canavara dönüştüğünü görmek istemiyordu. Bu yüzden Emory'yi alıp kaçtı.

Gece vakti bir hırsız gibi gitti, ama gece değildi. Beni parka bırakıp gittiğinde gün ortasıydı. Bu onu kurtarmadı. Babam onu buldu ve öldürdü, sonra bebeğimi getirdi

Kız kardeşi geri döndü. Önceden başlamanın bir önemi olmayacağını bilmeliydi. Ondan saklanamazdı. Onu bulamayacağı hiçbir yere kaçamazdı.

Gerçi benim için endişelenmekte haklıydı çünkü tıpkı babam gibi olmuştum. İlk adamımı on iki yaşında öldürmüştüm. Ve hala o ilk cinayeti hatırlıyorum. Sıcak, yapışkan kanın ellerimi nasıl boyadığını, bakır ve sidik kokusunun nemli bodrumda adamın çığlık seslerine karıştığını. Babamın yumrukları, bıçakları ve sert sözleriyle bir canavara dönüşmüştüm.

Güç merhamet sunmaz, sadece acımasızlık sunar. Annemin ölümünden beri bu benim masalım olmuştu.

Beyzbol maçının tekrarına bakarken, Dante de ben de düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk, hayaletler peşimize düşmüş, zihnimizin karanlığında pusuya yatmışlardı. Ancak ben ışığı genç bir kadın şeklinde gördüm.

Wynter'ın ışığı karanlığında gece gökyüzündeki aydan daha parlak parlıyordu. Ve ben de öyle kalmasını istedim. Kimsenin bu ışığı söndürmesine izin vermeyecektim. Eğer denerlerse, gazabımı kazanırlardı ve bana öğretilen vahşeti kullanmaktan çekinmezdim.

Ve en önemlisi, Wynter'ı ne pahasına olursa olsun babamdan uzak tutacaktım. Dokunduğu her şeyi mahvederdi, özellikle de genç kadınları. Onların sadece sevişmek ve kırmak için iyi olduğunu düşünürdü. Eğer ona dokunmaya cüret ederse, onu öldürürdüm. Ellerim sıkı yumruklar halinde kıvrıldı, onu parça parça kesmek, öldürmek için can atıyordum, sonuçları ne olursa olsun.

"Bir gün onu öldürmek zorunda kalacağımızı biliyorsun." Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söyledim.

Dante bakışlarını karşıladı.

"Kadınını onun yanına getirme," diye uyardı, tam da benim düşüncelerimi yansıtıyordu. "Bağlanma fikrinden neden kaçındığımı sanıyorsun?" Bunu biliyordum. Wynter'a kadar bağlılık ve evlilik konusunda tam olarak böyle hissediyordum. Üç ay önce kollarıma düştüğünde, göğsümde bir şeyler tıkırdadı. Yine de benden uzaklaşmasına izin verdim. Ama sonra hayat

Onu tekrar kollarıma aldım.

Bir anlamı olmalıydı. O benim olacaktı.

Ayağa kalktım ve peşimde hayaletlerle odadan çıktım.

"Ben duş alacağım ve sonra da yatacağım. Sen de biraz dinlenmeye çalışmalısın."

İkimiz de fazla uyumuyorduk. Sanırım yıllarca *süren eğitimin* bir sonucuydu.

Duşumu almaya hazırlanırken, o eski hayaletler beni çağırmaya başladı ve zihnim asla isteyerek ziyaret etmediğim geçmişe gitti.

Annemin küçük Emory'yi kucağına alıp ağlayarak koşturmasını izledim. Hâlâ bir bebektir ve çok ağlıyordu. Çok fazla ilgiye ihtiyacı vardı ama benim için sorun değildi. Annem beni yanında tuttuğu sürece. Bazen beni babamla birlikte kulübüne gönderirdi. Bundan hoşlanmazdım.

Mutluluk ve kahkahalarla dolu parkta hareketsiz dururken tek hissettiğim hızla atan kalbimdi. Sürekli arkasını dönmesini bekledim. Asla dönmedi. Bir kere bile.

Dakikalar saatlere dönüştü. Yabancılar bana meraklı bakışlar fırlattı. Diğer çocuklar da öyle, ama ben yerimden hiç ayrılmadım, annemin gittiği yöne baktım.

"Geri dönecek," diye fısıldadım nefesimin altında. "Benim için geri dönecek. O beni seviyor."

Gözlerim acıdı, başım zonkladı, ağzım kurudu.

Ağustos ayının nemli havası nefes almayı zorlaştırıyordu. Hava sıcaktı, alnım yapış yapıştı. Karnım açlıktan gurulduyordu. Ama hareket etmedim. Reddettim. O döndüğünde burada olmalıydım. Bir an sonra onu özleyebilirdim.

Bana bakmaya dayanamadığını anlamam yıllarımı aldı. Gözleri bana her takıldığında babamı görüyordu ve beni de yanına alırsa, her lanet günde babamla yaşadıklarını ona hatırlatmış olacaktım.

Üzerime karanlık bir gölge düştü ve yavaşça başımı kaldırdığımda babamın öfkeli yüzünün bana baktığını gördüm.

"Annen nerede?" diye tısladı.

Gözlerimi kırptırarak babama baktım, ona verecek bir cevabım yoktu. Biraz bulanık görünüyordu, ben de tekrar göz kırptım.

Yakamdan tuttu ve beni oradan uzaklaştırdı. Sanki bir çöp parçasıydım. Arabasına vardığımızda beni sarstı ve arabanın içine attı.

"Ağlamayı kes yoksa sana ağlayacak bir şey veririm!"

Aptalca bir nedenden dolayı, içimdeki beş yaşındaki çocuk beni araba koltuğuna oturtmadığını fark etti. Annem beni her zaman araba koltuğuna oturturdu.

Babam direksiyona geçti ve gaza öyle sert bastı ki yerimden fırladım ve alnım ön koltuğun arkasına çarptı. Ayağa kalkmakta zorlandım, sonra tekrar koltuğa tırmandım, sonra emniyet kemerine uzandım ve göğsümün üzerinden çekerek taktım.

Ne kadar sürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Babam durmam için birkaç kez havladı, ama neyi durduracağımdan emin değildim. Gözlerim geçen arabaları takip ediyordu.

ve binalar, sonra da otoyol. Yol hem çok uzun sürdü hem de yeterince uzun değildi. Midem gurulduyor, içindekileri boşaltmakla tehdit ediyordu ama içten içe bunun bana bir dayak kazandıracağını biliyordum.

Annem onu durdurmak için burada değildi.

Araba aniden durdu. Ben daha gözümü kırpamadan arabanın kapısı açıldı ve babam yüzüme sertçe vurdu.

"Ağlamayı kes!"

Beni gömleğimden tuttu, bana ters ters baktı ama ben hala ağlıyor olmalıydım çünkü bana daha da sert vurdu.

"Gidelim," diye emretti, beni kolumdan çekiştirerek. Mahalle kabaydı, bize doğru fırlatılan bakışlar çabucak önlendi.

"O fahişe benden kaçabileceğini sanıyor," diye tısladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Kızımı al." Kolumu daha sıkı kavradı ve beni sürüklemeye başladı. Omzum acıyordu, parmakları kollarıma batıyordu ama sesimi çıkarmaya cesaret edemiyordum.

Yırtık pırtık görünümlü bir kapıya geldik, içeriden tanıdık bir bebek ağlaması geliyordu. Babam kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve korku dolu tanıdık koyu kahverengi gözler babamla beni karşıladı.

Çığlıklar küçük, kirli alanı doldurdu. Babamın bedeni annemin bedenine çarptı, sonra çığlıklarının tonu birkaç kademe yükseldi. Küçük kız kardeşiminki de öyle. Ona doğru koştum, onu yerden kaldırdım ve kucağıma oturttum. Tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Kız kardeşimi kucağıma almamın tek yolu buydu ve çığlıkları yükselirken onu sakinleştirmek için çok uğraştım.

Babamın anneme tekrar vurmasını ciğerlerim sıkışarak izledim. "Dur," diye bağırdım ona, sesim titrek çıkıyordu. "Dur, baba. Lütfen."

Öfkesi bana yönelirken yüzü çirkin ve korkutucu bir maskeye dönüştü. Kendimi hazırladım çünkü başka bir darbenin geleceğini biliyordum. Vücudumu kaydurdım ve küçük kız kardeşimi kucağıma aldım, tam o sırada babam bana elinin tersiyle vurdu. Avucu sağ yanağıma değdi, yanma hissi anında ortaya çıktı ve gözlerim yaşardı.

Sonra dikkati anneme döndü ve bir bıçak çıkarıp sıkıca kavradı. İki adım attıktan sonra ağzını açıp hayatı için yalvarmasına fırsat vermeden boğazını kesmesini dehşet içinde izledim.

Dondum kaldım, annemin kendi kanında boğulmasını ve gözlerinin dehşetten kocaman olmasını izledim. Nefes nefese kalmıştı, beni izlerken gözlerinde çaresizlik vardı. Hayır, ben değil... küçük kız kardeşim. Babam onu yere itti ve kan

her saniye onu benden daha da uzaklaştırıyordu. Bizden.

Bakır kokusu annemin parfümüyle karışarak havayı kokulandırdı. Işığın koyu kahverengi gözlerini yavaşça söndürmesini ve yüzünde donmuş bir dehşet bırakmasını izledim. Üzgün ve yalnız, korkmuş, bana bakıyordu.

Ama o beni görmedi.

Bu gördüğüm ilk cesetti ve kesinlikle sonuncusu olmayacaktı.

Sonunda babamın anneme onu takip etmesini sağlayan bir çip taktırdığını öğrendim. Başından beri lanetliydi.

O günün ilerleyen saatlerinde, sadece birkaç saat uyuduktan sonra babamdan bir mesaj aldım. Dante ve beni görmek istiyordu.

Ne berbat bir zamanlama, diye homurdandım sessizce.

Doğu Yakası'yla yaşadığım onca sıkıntıdan sonra onu görmeye gerek kalmayacağını umuyordum. En azından birkaç hafta daha.

Dante bana sorgulayan bir bakış attı. "Neden *beni* görmek istiyor ki?"

Yüzümü buruşturdum. "Bu mesajı iletmemi ister misiniz?"

Acı bir hap yutmuş gibi görünmesine rağmen alay etti. "Hayır. Hepimiz onun sorgulanmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz." Sözlerini söylerken sesinde alaycılık vardı. "Dün gece ayrılmalıydım, şimdi havaalanına gitmeden önce onunla konuşmam gerekiyor."

"Uçağının sensiz kalkmayacağına eminim," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Hadi gidelim de Chicago'ya geri dönebilesin."

Beşinci Cadde'deki malikânenin önüne geldiğimizde, tüm binayı küle çevirme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Bu lanet yerden nefret ediyordum. Babamdan nefret ediyordum. Ve hepsinden önemlisi, bu yerin çağrıştırdığı anılarda büyüyen karanlıktan nefret ediyordum.

Arabamı çift kapıya çıkan merdivenlerin dibine, tam da babamın nefret ettiği şekilde park ettikten sonra Dante'yle birlikte arabadan indik ve merdivenlerden yukarı çıktık. Burası Beyaz Saray'dan bile daha iyi korunuyordu. Her yerde yüksek teknoloji kameralar ve korumalar vardı.

Emilia'nın kızı ve babamın Belles and Mobsters müzayedesinde Benito King'den satın aldığı kadın olan Thalia ile karşılaştık.

Beş yıl önce.

Giriş holünde oyalandı, çıkışa özlemle baktı. Kahretsin, onu bu cehennemden çıkarmak istiyordum. Yüzüne gözyaşları bulaşmıştı ve sağ yüzünün her tarafında siyah bir çürük vardı.

Bizi görünce inledi ve bir adım geri çekildi. Dante de ben de sustuk.

"Siktir," diye mırıldandı.

İyi görünmüyordu. Muhtemelen bu yüzden evin içinde kalmıştı. Yüzünü halka göstermeden önce morluklarının geçmesini bekliyordu.

Kendi babamın gaddarlığı içimi öfkeyle doldurdu. İnsanları dövmek ve hainlere işkence etmek başka bir şeydi. Karşılık veremeyen masumlara kötü davranmak tamamen farklı bir şeydi. Babam Thalia'dan on kat daha güçlüydü, o yaşta bile.

Ve Thalia sadece yirmi beş yaşındaydı. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Brennan'ın kız kardeşini öldürdüğü gibi onu da bir gün öldürecekti. Liam'in bizden nefret etmesine şaşmamalı.

"Thalia, sana yardım etmemize izin vermelisin," diye sadece onun ve Dante'nin duyabileceği kadar alçak sesle fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Annemi öldürürdü."

Çenemi sıktım. Thalia annesi için endişeleniyordu ve o lanet sürtük sadece kendini düşünüyordu.

Telefonum çaldı ve kimden geldiğine bakmadan mesajı kaydırarak açtım.

Wynter: Çok özür dilerim. Şehir dışına çıkmam gerekiyor. Döndüğümde buluşabilir miyiz?

Ben: Çok uzun sürmesin.

Daha yarım gün bile olmamıştı ve ben onu şimdiden özlemiştim. Her zaman yanımda olmasını istiyordum. Gerçi bir yanım bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Babam etrafımdayken olmazdı.

Babama ait olduğu çok açık olan ayak sesleriyle birlikte Thalia hızla uzaklaşırken ben de telefonu cebime geri soktum. Muhtemelen babamın olduğu yerden başka bir yerde olmak istiyordu. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Ah, işte buradasın." Sesi geniş fuayede gümbür gümbür yankılanıyordu. Gerçekten de onunla konuşacak havada değildim. Ona karşı duyduğum nefret çok derindi ve

asla rahatlamayacaktı. Son nefesine kadar.

Bize yaklaştı, üzerinde üç parçalı takım elbisesi vardı, silahı yoktu. Kendinden o kadar emin görünüyordu ki silaha ihtiyacı olmadığına inanıyordu. Silahımı çekip onu vurmak çok kolay olurdu. Ama gözetleme kayıtlarının doğrudan Sendika'ya gittiğini biliyordum. Siktiğimin hasta piçi.

O evinde silahsız dolaşırken, ben her zaman silahımı yanımda taşırdım. Uyuduğumda ya komodininin üzerinde ya da yastığımın altındaydı. Saldırının ne zaman geleceğini asla bilemezsiniz.

"Bizi görmek istediniz," dedim ona soğuk bir şekilde.

"Evet, hadi ofisime gidelim." Arkasını döndü ve ofisinin bulunduğu evin arka tarafına giden koridorlara yöneldi. Köpekler gibi onu takip etmemizi bekliyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Dante ve ben kısa bakışmalarımızı paylaştık ama hiçbir şey söylemedik. Onun önünde bir şey söylemememiz gerektiğini çok iyi biliyorduk.

Ofisine girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım ve iki elimi de pantolonumun ceplerine soktum. Babama yumruk atma isteğimi bu şekilde gizlemek daha kolaydı. Şöminenin mermer çıkıntısına yaslandım, soğukkanlılığımı korudum ve sıkılmış bir ifade takındım.

Dante de aynısını yaptı, ancak oturdu ve aynı derecede sıkılmış bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslanırken bileğini dizine dayadı.

Babam masasının arkasında oturuyor, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Gücünü kullanmanın yanı sıra göstermeyi de severdi. Gerçi gücünün yavaş yavaş parmaklarının arasından kayıp gittiğini göremeyecek kadar kördü. Çok kibirliydi, yenilmez olduğundan çok emindi.

Ne Dante ne de ben sessizliği bozduk. Bizi kıvrandırken görmek istiyordu ama artık küçük çocuklar değildik. Vahşetten payımıza düşeni yapmış ve görmüştük ve sessizlik bizi en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Onu öldürmek için birkaç yaratıcı yol düşünmeme izin vermesi dışında.

Yüz ifadesini tuttum, tüm planlarımı ve kargaşamı onun asla göremeyeceği bir yere sakladım. Ne de olsa mükemmelleştirmek için yirmi yılım vardı. Babam alay etmeyi severdi ve ben ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Ruslar Brennan'a saldırdı," dedi babam sonunda sessizliği bozarak, dudaklarında yardımsever bir gülümsemeyle. "Onda kendilerine ait bir şey olduğuna inanıyorlar."

"O da ne?" Merakımı sıkılmış bir ses tonunun arkasına saklayarak sordum. "Bir kadın," diye mırıldandı karanlık bir ifadeyle.

Bir kadın babamın çöküşü olur. Şimdiye kadar buraya gelememiş

olması çok kötü.

"Eminim Brennan'ın emrinde pek çok kadın vardır," dedim omuzlarımı silkerek. "Ayrıntıları biliyor muyuz?"

"O güçlü bir Pakhan'ın büyük torunu," diye homurdandı, sesinde acı vardı. "Hem annesinin hem de kızının ölmüş olması gerekiyordu." Dante ve ben bakiştık ama ikimiz de tek kelime etmedik. Babama bir şey bildiğimizi belli etmemek en iyisiydi. "Söylentiye göre hem anne hem de kız hayatta ve iyi durumdalar, yeraltı dünyasından saklanıyorlar. Pakhan onları geri almak istiyor."

"Neden onları Pakhan'dan önce bulmak istiyormuşsun gibi geliyor?" Kuru bir şekilde sordum.

"Bu bize üstünlük sağlar," dedi, gözlerinde iyi tanıdığım zalim ve karanlık ifade gizleniyordu. "Sadece Ruslara karşı değil, İrlandalılara karşı da."

Tanrım, beni hasta ediyordu. Parmaklarım kıpırdadı, silahımı çekip gözlerinin arasına bir kurşun sıkma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki kaslarım gerginlikle dolup taşı. Eğer kayıp Rus mafya prenseslerini bulursak, o onlara elini bile süremeden ortadan kaybolmalarını sağlayacaktım. Thalia ile yaptığım hatayı tekrarlamayacaktım. Eğer bu ona yardım etmeme izin verirse, onu da ortadan kaldırırdım.

"Çocuğun adı ne?" Ben sordum. "Kız kaç yaşında?"

"Yirmi yaşlarında olmalı," dedi babam. "Annesi iyi bir kış parçasıydı. Eminim kızı da öyledir. Bu onların genlerinde var."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, uzun zaman öncesinden gelen suçluluk duygusu midemin çukurunda kıvrılıyordu. Kendi annemi kurtaramamıştım, belki bu kadını ve çocuğunu kurtarabilirdim. En azından babamdan.

"Brennan ya da Ruslar bizi ilgilendirmiyor," dedim ona. "Eğer bir şey bulur ya da duyarsak, ipucunu takip edeceğiz."

Ama sadece onu o şerefsizden uzak tutmak için. Babamın kadınlara ne yapacağını düşünmek midemi bulandırıyor. Thalia'ya yaptıklarını. Annemin sözlerinin gerçeğe dönüşeceği korkusu her zaman zihnimin derinliklerinde gizlendi. Evet, zalimlik damarlarımda dolaşıyordu. İçime işlemişti ama çizgiyi çektiğim yer orasıydı. *Masum* bir kadına zarar veremezdim. Bana karşı gelersen bunu sana ödetirim.

"Bu Brennan'ın zayıf anı," diye itiraz etti babam. Brennan'lara karşı her zaman saldırı moduna geçmek isterdi. "Onu ve sefil ailesini yeryüzünden silebiliriz."

Eğer kız kardeşi ve yeğeni hayattaysa Brennan'ın Rusların şehre girmesine izin vermesine şaşırmıştım. Son yirmi yıldır Ruslar oraya buraya saldırıyorlardı ama bu her zaman düzensizdi. New York'ta bir varlıkları yoktu. Birkaç yıldır yoklardı. Yaklaşık üç ay öncesine kadar. Aldığım tüm istihbarata göre, Ruslarla DiLustros'tan daha çok didişiyorlardı ve o da bizden nefret ediyordu.

"İyi bir zaman değil." Elimi sıkıp ona barış yapacağımıza dair söz verdiğimden bahsetmiyorum bile. Bunu bozmayı reddediyorum.

"Bu fırsattan yararlanıp Brennan'a saldırmalıyız," diye devam etti babam inatla. Uyarılmıştım ama yüz ifademi kıpırdatmadım. "İkimizle birden savaşılamaz. Ona en zayıf olduğu anda saldırmalıyız."

Öfkesinin, kıskançlığının ya da Brennan'larla olan kişisel kan davasının davranışlarını belirlemesine izin veriyordu. Bu onu aptal ve umursamaz yaptı. Ama sözümünden dönersem lanetlenirim. Liam Brennan'a verdiğim söz, o New York'un batı yakasında kaldığı sürece benim de doğu yakasında kalacağımdı.

Anlaşmamı bozmak niyetinde değildim.

"Brennan'ın ittifakları var," dedim ona sakince. "Cassio King ve çetesiyle. Onunla kavga etmek hepsine karşı çıkmak anlamına gelir."

Babam hiçbir şey olmamış gibi elini salladı. "Bizi destekleyecek Chicago, Philadelphia ve Vegas var."

Çenemi sımsıkı sıktım. Ona doğru yürüyüp elimi boğazına dolamak ve sonra gözlerindeki o zalim ışığın sönüşünü izlemekten daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu. Tıpkı boğazını kestiğinde annemin gözlerinde söndüğü gibi.

Ama Sendika baba katilliğini asla kabul etmez. Bir adamın babasını öldürmesine izin verirlerse, diğerleri de onu takip eder.

"Brennan'ın elinde de Cassio King ve çetesi var," diye tekrarladım. "O çete çok daha büyük."

"Sendika elimizde," diye tersledi, yumruğunu masaya vurdu ve mantığı hiçe saydı. Piç kurusu mantık dinlemekten hiç hoşlanmazdı. "Ne diyorsun Dante?" diye sordu kuzenime, kendinden memnun bir sırıtışla.

"Güçlüyüz," diye cevap verdi Dante diplomatik bir tavırla ve ona sıkıca gülümsedi. "Her ne kadar şu anda Philadelphia'da Unione Corse ile savaşıyor olsak da

ve Chicago'daki Kanadalılar. Cassio King ile de yakın olan Alessio Russo'nun da gözü üzerimizde. Başka bir dövüşü desteklemek zor olurdu."

Unione Corse bir Korsika mafyasıydı. Evleri ve ana operasyonları Korsika ve Marsilya'daydı, ancak Amerika'da da bir varlıkları vardı. Yıllardır genişlemeye çalışıyorlardı ve sadece Priest ve bizim çabalarımız sayesinde başarısız oldular.

Sonuç olarak, Dante ve Priest'in elleri, kaçınılabilecek başka bir karmaşa eklemekten doluydu.

"Brennan'ların gitmesine ihtiyacımız var," dedi garip bir sesle ve her bir zerrem tetikte durdu. "Çok uzun zamandır başımıza bela oldular."

Gözlerini bana dikti ve kaslarını gerildi. Doğrusu, Brennan'ları nadiren düşünürdüm. Beni rahatsız etmiyorlardı. Yirmi parçaya bölmek için yapılacak pek çok anlaşma vardı. Liam genelde kendi işine bakardı, biz de kendi işimize. Lanet olası babamın ayıyı dürtmeye çalıştığı zamanlar hariç.

Kendimi rahatlamaya zorladım. Bir gün kendi babamı öldürmemin kaçınılmaz olduğunu düşünmeye başlamıştım ama bu bugün olamazdı. Kendi evinde olmazdı. Tüm ekibini öldürmem gerekirdi ve bunu saklamak zor olurdu.

"Ruslar zaten ona saldırıyorsa, neden devam etmesine izin vermiyorsun?" Onun yerine ben sordum, gülümsemem soğuktu. "Bırakalım işini bitirsinler."

Gözlerinin içine baktım ve bir noktaya dikkat çektim. Ellerim silahımı çekmek için kaşınıyordu ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Gözlerini önce bana, sonra Dante'ye dikti. Hepimizin ondan nefret ettiğini anlayabilir miydi? Hiç sanmıyorum. Dante de duygularını saklamakta en az benim kadar iyiydi. Zalimlik DiLustro'nun damarlarında ve doğrudan kalplerimizde dolaşıyordu.

Sonra sanki bizi anlamış gibi babam kıkırdadı. "Haklısın oğlum. Rusların onun işini bitirmesine izin vereceğiz." Sonra bana o çok iyi bildiğim gülümsemesini takındı. Cehennemden bahseden türden. "Şimdi bana Emilia'nın anlattığı şu kızdan bahset."

İçimde öfke kabardı. Bedenimi hareketsiz kalmaya ya da masasının üzerinden uçup onu öldürme riskini almaya zorladım. Emilia ona söylemiş olmalıydı. Bunun bedelini ödeyecekti.

"Sadece kulüpte karşılaştığım bir piliç. O hiç kimse." *O her şey.* Ama bu duygu derinlere gömülü kalacaktı, böylece onu asla göremeyecekti.

Masasındaki birkaç kâğıdı karıştırdı, görünüşte ilgisizdi ama ben onu bundan daha iyi tanıyordum. Kaymamı ve ona daha fazlasını vermemi bekledi.

Çünkü Emilia'da hiç bilgi yoktu. Wynter'ı bilmesinin tek açıklaması buydu. O kaltak muhtemelen piç kurusundan puan kazanmayı umuyordu.

"Unutma Basilio," dedi gözlerini kaldırıp bana dikerek. "Kadınlar sadece sikişmek için iyidir. Annene ne olduğunu unutma."

Öfke derimin altında kaynadı ve kırmızı sis görüşümü bozdu. Üzerine atlayıp ellerimle boğmaya hazırdım ki Dante'nin sesi duyuldu.

"Bunu biliyoruz amca. Sen bize iyi öğrettin." Hem de çok iyi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

Basilio

F Rüyam göğsümü tırmaladı.

Aradan birkaç gün geçmişti ve babam rahatlamamıştı. Lanet olası Emilia! Ağzını açıp Wynter hakkında Baba. Şimdi de lanet Brennan'lar ve onları yok etmek için kıcıma tekme basmanın yanı sıra, Wynter için de kıcıma tekme bastı. Onun kim olduğunu bilmek istiyordu.

Ona ondan bahsetmektense sikimi kesmeyi tercih ederim.

Cartel'in ziyarete gelip babamın sorgusunu böldüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Lanet olası Emilia.

Görünüşe göre, kim olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Bundan hemen sonra gidip o kıskanç kaltağa bir ders verecektim. Açgözlü, güce aç bir kaltaktı. Babamın bana öğrettiği bir şey varsa, o da affetmenin seni zayıf gösterdiğiydi.

Bu toplantıdan sonra onu ziyaret edeceğimden eminim. Ve eğer Wynter'a babama karşı gevezeliği yüzünden bir şey olursa, onu parçalara ayırırdım.

Odanın etrafındaki atmosfer gergindi. Kartelle, yüksek rütbeli üyelerle toplantılar için bir konferans salonu da bulunan depolarımızdan birinde buluştuk. Onları işyerlerime götürmemeyi tercih ettim ve babam da toplantılar konusunda beni oldukça serbest bıraktı.

Sandalyemde arkama yaslandım ve parmaklarımı çıtlattım. Bu odadaki duruma odaklanmam gerekirken tek düşünebildiğim Wynter'dı. Bana gönderdiği son mesajda geri dönmek üzere olduğunu söylemişti. Ve ben onun nerede olduğunu biliyordum. Elbette bunu Dante sayesinde biliyordum.

Kumarhanesindeki fiyaskodan sonra bu sabah erkenden geri döndü. Kadının doğrudan bu işe karıştı. Onun dörtlü kız ekibi düşündüğünden daha belalıymış. Her ne haltsa. O beni olduğum gibi kabul etti, ben de onu olduğu gibi kabul ettim. Aldatmayı ve çalmayı seviyorsa, siktir et, izin verirdim. Belki de onu koruyabileceğim güvenli ortamlara hapsederdim.

Sonunda onu yarın görebilecektim. Sabırsızlanıyordum.

Wynter'la ilgili yakıcı ihtiyaç ve endişe damarlarımda dolaşıyordu. Onun ve kız arkadaşlarının neyin peşinde olduğunu ve kendini öldürteceğinden endişeleniyordum. Babamın onun etrafını koklamasından endişeleniyordum.

Onun için endişeleniyordum, nokta. Ona bir şey olmasını kaldıramayacağımı biliyordum.

Dante'nin değişen bakışları bana kayıyor, kendimi toparlamam için beni uyarıyordu. Kendi babam da dahil olmak üzere tüm bu lanet olası aptalları vurduğumda kendimi toparlamış olacaktım. Bu saçmalığa ayıracak vaktim yoktu ve bu sözde müzakere lanet olası bir zaman kaybıydı.

Sebastian Tijuana yüz yüze görüşmek için ısrar etmek yerine arayabilirdi. Şimdiye kadar ya benim yolumdan ya da lanet olası otoyoldan gideceğini bilmeliydi.

"İki kamyon yükü için on milyon dolar ve-"

"Yedi milyon," diye kestirip attım Tijuana Karteli'nin başındaki adamın sözünü, sesim hiç değişmeden. Herifin kardeşinin Raphael Santos'a zor anlar yaşattığını duydum. Zamansız ölümünün sebebi de buymuş. "Bir hafta. Bir kamyon dolusu burada, diğeri Philadelphia'da. Al ya da defol git."

Bu saçmalık için zamanım yoktu. Piyasada bir sürü dağıtıcı vardı ve bu herif bunu biliyordu. Sebastian Tijuana aptal değildi ve uyuşturucu sevkiyatı için benden fazla para aldığını fark etmeyecek kadar cahil de değildi.

Odaya gergin bir hava yayıldı. Bulunduğum yerden bile babamın yüzünün kızardığını görebiliyordum ama neyse ki hiçbir şey söylemedi. Ne de olsa bu benim anlaşılmam ve benim depomdu. Son zamanlarda işlerini yürütmekte pek başarılı olamamıştı. Bunda benim de payım olabilirdi, onu yıpratıyordum.

İntikam kötüdür ve onun intikamı çok gecikti.

Belki kafasını kılından çıkarıp Brennan'lara takılmayı bırakırsa bunu fark edebilirdi. Belki kendi boktan ilişkilerini geliştirmeyi bile başarabilir. Onun kaybı; benim kazancım.

"Yedi milyon," diye kabul etti Sebastian, ayağa kalkarak. El sıkıştık ve o da kapıdan çıktı.

Tanrıya şükür!

Keşke babam da beni takip etseydi, günüm güzel geçecekti.

"Peki," dedi babam arkamdaki koltuktan, "eğer bu şekilde iş yapıyorsan, oğlum, nasıl hala iş yapıyoruz bilmiyorum."

Dişlerimi sıktım. Eski ve modası geçmiş fikirleriyle zar zor ilerliyordu. İtalyan Sendikası Dante, Priest, Emory ve benim yaptığımız iş anlaşmalarıyla büyüyordu. Gerçi şu anda iş, endişelerimin en önemsiziydi.

"Tedarikçileri kızdırmak iyi bir iş değildir, Basilio," diye devam etti babam, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri üzerimdeydi. "Yoksa bunun Emilia'nın bana bahsettiği sarışın aşüfte ile bir ilgisi var mı?"

Onu öldürmeye karar verdim. Canlı canlı derisini yüzmeye. Borcunu ödemek için Thalia'yı sattığında onu öldürmeliydim.

"Her şey yolunda gitti," dedim, masada babamın sağ kolu Angelo ile birlikte oturduğu yere bakarak. "Bizi kazıklamasına izin vermezdim."

"Peki ya şıfırtı?" Gözlerindeki kendini beğenmişlik beni rahatsız etse de bir türlü bırakmıyordu.

"Dediğim gibi, o hiç kimse." Sesime karanlık bir ton karıştı.

Onunla Wynter hakkında konuşmayı reddettim. Babamın iyi şeyleri yok etme eğilimi vardı. Masum ve mutlu bir şekilde gülümseyen altın saçlı kadını lekelemeye çalışmasına bile izin verirsem lanetlenirdim.

Wynter ve arkadaşlarının bazı şüpheli faaliyetleri olabilirdi, ama onları yargılayacaksam ne olayım. Belki de paraya ihtiyaçları vardı ve bu da parayı bulmalarının tek yoluydu. Wynter'ın asla yokluk çekmemesini sağlardım. Yaptığı her şeyi destekleyecek bol miktarda param vardı.

Yine de Dante'nin ifşası bana hiç mantıklı gelmedi. Şikago'daki kumarhanesi Royally Lucky'de hileli bir poker oyunu ve bazı maddi hasarlar. Wynter ve kız arkadaşlarının gittiği yer orasıydı, bu yüzden beni iptal etti ve Dante'ye birkaç yüz bin dolarlık gelir kaybına mal oldu. Dante, Liam ve The Eastside'da barda dans eden diğer kızlarla birlikte gördüğü kadını tanıdı.

Görünüşe göre, dört kadınla birlikte bir kız takımı *Görevimiz Tehlike* devam ediyordu. Yine de Wynter'ın oyun becerilerinden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Kartları saydığı çok açıktı ve bu kadar iyi bir oyuncu olacağını asla tahmin edemezdin.

Bunu yapabilecek kapasitede. Neyse ki Dante kuzenimdi ama babamın sahip olduğu iş yerlerinden birine ya da onun gibi birine girmiş olsalardı ölmüş olurlardı.

Kız arkadaşlarıyla birlikte soyabileceği kulüpler satın almayı düşünmeye başladım bile. Ya öyle yapardım ya da buna bir son verirdim. Wynter'ın kendi iyiliği için.

Üç ay önce kollarıma ilk düştüğünden beri Wynter'ın hasretini çektiğimi fark ettim. O gecedan beri onu çok sık düşündüm ama sonsuza dek bir gizem olarak kalacağını kabul ettim. Böylesi onun için de benim için de daha iyiydi.

Ama sonra yollarımız kesişti ve hoşuna gitse de gitmese de onu kendimin yaptım. Ve o da benim gibi yaptı. Kendimi içine gömmek istediğim bir vücudu vardı. Gülümsemeleri benim için cennetin kişisel versiyonuydu. Onun etrafında kontrolümün kaybolduğunu fark etmek için dahi olmaya gerek yoktu ve daha yeni başlamıştık.

Ona asılmıştım, hızlı, öfkeli ve derin bir şekilde düşüyordum. Onunla hemen evlenmem gerektiğini biliyordum.

Benimle hiçbir yere varamayacağını anlayan babam ayağa kalktı ve odadan çıkmadan önce hem Dante'ye hem de bana başıyla selam verdi. Sadece burada oturup beni kızdırarak yüzde onunu hak etti. *Şerefsiz!*

Kapı tıklandığında, Dante nihayet sessizliği bozdu.

"Bunu daha iyi saklamalısın, Basilio," diye uyardı. "Yemin ederim, vücudundan dumanlar çıktığını görüyorum. Bir orman yangını başlatmak ve her şeyi tüketmek üzere."

Ona ters ters baktım. Wynter'ın küçük bedenini bana yaslanmış hissetmenin ne kadar güzel bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dudaklarının benimkilerle birleştiği an, on yıldan fazla bir süredir yaşadığım en vanilya şeydi. Yine de beni şimdiye kadar yaptığım tüm diğer cinsel eylemlerden daha fazla tedirgin etti. Zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı.

Ağzımın içinde inlemesi. Uyarılmışlığının kokusu. Ona ihtiyacım vardı ve uzun zamandır hiçbir şeye ihtiyacım olmamıştı.

Hay sikeyim.

Dante haklıydı. Daha iyi saklamalıydım.

"Brennan'ın kadınıyla ilgili planın nedir?" Ona sordum. Angelo'dan bana Davina Hayes hakkında bilgi göndermesini istedim. Tıpkı Wynter gibi onun da yeraltı dünyasıyla hiçbir bağlantısı yoktu. Liam Brennan dışında. Aralarındaki bariz yaş farkı düşünüldüğünde, bu ikisinin nasıl bir araya geldiğini merak ediyor insan.

Omuz silkti. "Poker kayıplarını ve hasarları ondan tahsil edeceğim."

Wynter'ın poker oynadığı görüntüleri hâlâ aklım almıyordu. Daha da ötesi, bu işte ne kadar iyi olduğunu. Chicago'da Dante'nin kumarhanesinde olacağını bilseydim, orada olduğuma emin olurum. Sonra da onu yakalar ve günlerce içine gömülürdüm. Kumarhanede sanki oranın sahibiymiş gibi dolaşırken bir milyon dolar gibi görünüyordu. Ve elini oynarken soğukkanlılığını koruması çok tahrik ediciydi.

Kadın beni şaşırtıyordu.

"İrlandalı piçi arayalım," diye açıkladı Dante. "New York'a geri dönmemin tek nedeni bu."

Ben de konferans odasındaki hoparlörden Liam'ı aradım. Cevap vermesi hiç zaman almadı.

"Ne?" diye havladı.

"Tüm ortaklarını böyle mi selamlıyorsun?" Onunla bir daha konuşmak zorunda kalacağım için bile sinirlenmişim.

"Sadece can sıkıcı olanlar," diye homurdandı. "Ve sen benim ortağım olmaktan çok uzaksın."

"Hepimizin hedeflere ihtiyacı var," diye kestirip attım ama doğrusu Liam'ın ortağı olmak hiç umurumda değildi.

"Neden beni rahatsız ediyorsun, DiLustro?"

Dante'ye başımı salladım. O da açıklayabilirdi. Tek önemsedğim Wynter'ın adının bu konuşmanın dışında kalmasıydı.

Dante, "Eastside'dan gelen kadın kumarhanemdeydi," diye söze başladı.

"Birinci katı mahvetti ve Dante'nin günlerce süren iş anlaşmalarına mal oldu," diye ekledim, böylece ödenecek bir fatura olacağını anlayacaktı.

"O ne?" Liam hırslanarak havladı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Adamın sinirlendiğini nadiren görmüştüm ama o kadın her kimse İrlandalı herifi etkilemeyi başarmıştı. Ondan şimdiden hoşlanmışım.

"Tipim değilsin," dedim ona kuru bir sesle.

"Benimki de değil. Diğer yandan senin kız-" Dante cümleyi yarım bıraktı ve ben şimdiden hattaki herifin öfkeden kudurduğunu hayal edebiliyordum.

"Davina'ya yaklaşırsanız ikinizin de aletini keserim," diye homurdandı ve şüphelerimi doğruladı. Onun kadını umurumda bile değildi. Ya da bu konuda herhangi bir başkası.

"Denemeni görmek isterim," dedim, konuşmadan sıkılmışım.

"Sizden birkaç yıl öndeyim. Ben Kolombiyalılarla, Ruslarla ve siz lanet İtalyanlarla uğraşırken siz hala altınıza sığıyordunuz."

Evet, yani yaşlı bir hıyardı! Onun yerinde olsaydım, kimseye yaşımı hatırlatmazdım.

"Tanrım, sevdiğimi hissediyorum," diye mırıldandım. "Peki ya sen, Dante?"

"Çok seviliyorsun," diye alay etti Dante. "Kadınını kumarhaneme mi gönderdin?"

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," diye sordu, soruyu geçiştirerek. Kadınının ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığına dair şüphelerimi doğruladı.

"Acil durum kolunu çekti, gecenin kazancını mahvetti ve üstüne üstlük mermer zeminlerimin her yerine lavanta yağı döktü. Lanet bina spa gibi kokuyor," dedi Dante sinirlenerek. "Aradığım atmosfer tam olarak bu değildi."

"Yalnız mıydı?" Brennan bilmek istedi.

"Kumarhane kalabalıktı ama kız tek başına duruyordu," diye cevap verdi Dante, ses tonu dengeliydi. "Merak etme ihtiyar, yanında başka bir babası yoktu."

"Kanat görmek istiyorum," diye talep etti. Bunu bekliyorduk.

"Soracağınızı düşünmüştüm," dedi Dante. "Görüntüler şimdi size doğru geliyor."

Hoparlörden Liam'ın telefonunun çaldığını duyduk.

"Başka açılara da ihtiyacım var," diye ekledi. "Eğer kumarhanedeyse, slot ya da en azından bir oyun oynamış olmalı. Neden sadece yangın alarmini çalıştırmak ve değerli mermer zeminlerinize lavanta yağı dökmek için oraya gelsin ki?"

"Bir saniye bekleyin," diye araya girdim, sonra da hattı kapattım.

"Emilia sayesinde kadının zaten babamın radarında. Liam'ın da onun hakkında sorular sormasını istemiyorum," dedim Dante'ye. "Onu ilk gördüğümde pencereden atlamıştı. Bu yüzden onu tanıması muhtemel."

Hay sikeyim! Kaydım ve o da bunu bana attığı kendini beğenmiş gülümsemeden anladı. "Senin kadın, ha?" Cevap vermeyince devam etti, "O biliyor mu?"

"Yapacak." Çok yakında.

"Peki, Basilio. Ona diğer açıları göndereceğim, kadınını gördüğümüz açılar hariç."

Hoparlörün sesini açtım.

"Dante size güney ve batı kameralarının görüntülerini gönderiyor. Diğer kameralarda gizli bilgiler var, bu yüzden onları alamayacaksınız." Bilmesi gereken başka bir şey yoktu.

Bir dakikalık sessizlik ve kaseti izlerken nasıl öfkелendiğini hayal edebiliyordum. Kadınının mermere lavanta yağı dökerken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Görüntülere birkaç kez baktım. Dante'nin taşaklarına tekme atan kıza nasıl baktığı gözümünden kaçmadı. Kuzenimi iyi tanırdım ve onu istiyordu. Ondan bahsetmemesi bile bu gerçeği doğruluyordu.

"Lanet olası hasar nedir?" Liam'ın sesi geldi. Başka bir yorum gelmedi, beklediğimden değil. Kanıtlar oldukça ikna ediciydi.

Ve bir anlaşma daha yapıldı.

Kendimi Vittorio'nun şehirdeki kırmızı tuğlalı dubleks evinin önünde bulduğumda günün geç saatleriydi. Bir tarafta o, diğer tarafta annesi yaşıyordu. Annesi Emilia'ya katlanamıyordu ve yaşlı kadın onunla evlendiğinden beri oğluyula neredeyse hiç konuşmamıştı. Emilia'nın kendi çıkarları için kızını nasıl feda ettiğini o da diğerleri gibi biliyordu. Kızı babamın merhametine terk edilirken, Emilia Vittorio ile evlenmeye ve kızından çok daha iyi bir hayat yaşamaya gitti.

Doğal olarak, her namuslu anne ondan nefret ederdi. Kapıya vurdum. Bir kez. İki kez.

Sonra bekledi. Bir kadına ait olamayacak kadar ağır ayak sesleri. Kapı açıldı ve Vittorio ile yüz yüze geldim.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Basilio, burada ne işin var?"

Başparmağımı çenemde gezdirerek ona sert bir bakış attım. "Emilia ile anlaşmaya geldim."

Dişlerini sıktı. "O ne yaptı?"

Kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. Ceketimin düğmelerini açıp kılıfıma hızlıca erişebildiğimden emin olarak kapıdan içeri girdim.

Kapı arkamdan kapandığında, "Benim için önemli bir konuda çenesini kapalı tutması için onu uyarmıştım. O da arkamdan iş çevirip babama çemkirdi."

Yüzünden hoşnutsuzluk okunuyordu ve herif yorgun görünüyordu. Neredeyse yenilmiş. Hâlâ takım elbisesini giyyordu ama kravatı hafifçe yamuktu ve gümüş rengi saçları, elini çok fazla itmiş gibi dağınıktı.

"Onunla ilgilenilmesi gerekiyor Vittorio," diye homurdandım. "Thalia her gün annesinin bedelini ödüyor. Emilia çok değer verdiğim birini babamın radarına soktu. O buna değmez."

"Thalia annesini seviyor," diye homurdandı. "Bu onu mahvedecek."

Yüz ifadem karardı. "Sırf Emilia'yı korumak için babamla kalıyor. Her gün ölüyor ve kaçmak için yardımımı reddediyor. Annesi yüzünden. Onu korumak için." Bunu biliyordu, yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Günün birinde onu öldürecek," diye tısladım. "Thalia bu kadar uzun süre hayatta kaldığı için şanslı."

Yumuşak ayak sesleri parke zeminde sürünerek bize yaklaştı. Emilia bizi fark ettiği anda adımları durdu ve o karanlık gözleriyle bizi izledi. Dışarıda şehrin sesi uğulduyordu ama bu evin içindeki uçucu atmosferle kıyaslanamazdı bile.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. Kırmızı, saten bir bornoz giymişti ve siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kızı yolun otuz dakika aşağısında işkence görürken, onun lüks ve memnuniyet içinde hayatını sürdürmesi midemi bulandırıyor.

"Dükkanınıza geldiğimde ne demiştiniz?" Rahat bir tavırla konuştum.

Bakışlarımı tuttu, yalanlar ve hileler bakışlarında yüzüyordu. "*Niente*. Hiçbir şey söylemedim."

"Sen tam bir baş belasısın," dedim. "Önüme çıkan herkesi yok etmekten çekinmiyorsun, buna kendi kızın da dahil."

"Kızımı seviyorum," diye inledi.

Zavallı, bencil yalancı. "Thalia'yı en son ne zaman ziyaret ettin?" Gözlerimi kısarak sordum. Cevap vermeyince ben de ona bir tane önerdim. "Tam bir yıl oldu."

Kızını hak etmiyordu.

Yardım umuduyla Vittorio'ya baktı. Onun da hayatını mahvetmiş, peşinde koşturmuş ve iyi kalbini aptal yerine koymuştu. Neden ona arka çıksın ki?

Kocasından yardım gelmeyeceğini anlayan Emilia omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. "Kızımın olan ilişkim

seni ilgilendirmez," diye tükürdü. "Ve patron Gio, sen değilsin."

Siktiğimin kaltağı. "İhanetinin bedelini nasıl ödemek istiyorsun?" Belden aşağı vurdum. "Hızlı ve nispeten acısız mı? Yoksa uzun ve çok acılı mı?"

Her ne kadar kızından daha kolay kurtulmuş olsa da, hak ettiğinden daha fazlaydı.

Yüz ifadesi bir an için düştü ama sonra kendini topladı. "Şaka yapıyor olmalısın. Baban buna izin vermez."

"Çenenin kapalı tutman konusunda seni uyarmıştım, değil mi?" Ona sert bir bakış atarak soğuk bir şekilde söyledim.

"Ben bir şey söylemedim," diye tekrar yalan söyledi.

Vittorio'nun ağzı inceldi. Emilia'nın yüzündeki suçluluk duygusu gün gibi ortadaydı. İkimiz bakıştık. Söze gerek yoktu. Ya o yapacaktı, ya da ben.

Başını eğdi ve onu bitirmeme izin verdi. İzin vermesinin pek bir anlamı yoktu. Tetiği ya o çekecekti. Ya da ben.

Önce silahımı sonra da susturucuyu çıkardım, bakışlarım onun üzerinde buz tutmuştu. Çığlık atmak için ağzını açtı ama boğazından tek bir ses bile çıkmadı.

Odada boğuk bir *patlama* sesi duyuldu, kan parkenin üzerine sıçradı ve kadın yere yığıldı.

Kaltak ölmüştü.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

Wynter

I onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Kızlarla birlikte Chicago'ya gittik. Royally Lucky Casino'da oynamak için zekice ya da değil, bir planımız vardı. Poker oynadım ve üç yüz dolar kazandım.

Bin. Kartları saydım tabii ki. Kızlardan başka kimse bilmeyecekti. Çıkış stratejisi giriş kadar zarif değildi ama oradan sağ salim çıktık.

Işığın kırmızıya dönüşünü izledim ve sessizce inledim. Davina çok yavaş sürüyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, hız sınırına ve trafik kurallarına uyuyordu. Jeep'imi her zaman onun kullanmasına izin vermemin nedeni de buydu. Juliette'in aksine Davina sorumluluk sahibiydi. Ama bugün, otoyolda hızlanmasını ve beni gideceğim yere bir an önce ulaştırmasını diledim.

Bas'a Madam Sylvie ile bale dersim olduğunu ve sonrasında onu görebileceğimi söyledim. O da bunu sorun etmedi ve onunla Philadelphia'ya gitmek isteyip istemediğimi sordu. Küçük hafta sonu kaçamağımız. Tabii ki evet dedim ve hemen spor çantamı güzel kıyafetler, koşu malzemeleri ve bulabildiğim en seksi iç çamaşırlarıyla doldurdum.

Bale dersinden kaçmanın bir seçenek olmasını diledim. Son iki günü atlamıştım. Bir gün daha kaçırmak çok zordu. Anneme haber verirdi, bu yüzden programıma sadık kalmam en iyisiydi.

Madam Sylvie'nin binasının otoparkına girdiğimiz anda, onu üç parçalı takım elbisesi içinde, şık siyah McLaren'ine yaslanırken gördüm. Adamın çok fazla arabası vardı.

Kalbim çırpındı, gözleri çoktan üzerimdeydi. Orada olmasını beklemiyordum. Dersten sonra beni alacağını söylemişti.

Kendime baktım ve tüm azizlere şükrederek giyindim ve saçlarıma fön çektim. Madam Sylvie'nin bir kıyafetle gelip başka bir kıyafetle gitmemi yadırgamaması için böyle yapmıştım. Kırpılmış bir kot pantolon, pırıltılı pembe bir bluz ve ona uygun pembe bir babet giymiştim, saçlarımı da yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştım.

"Bana ihtiyacın olursa ara," diye fısıldadı Davina park ettikten sonra. Ona ihtiyacım olmayacaktı; Bas yanımda olacaktı. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve mutlulukla sırtımdan kendimi alamadım.

Sonra arka koltuktan çantamı aldım ve onu bırakıp Bas'a doğru koşmaya başladım. Son birkaç gündür onu özlemiştim. Birkaç mesajlaştık ama bu onunla birlikte olmakla aynı şey değildi. Elleri cebinde ama gözleri üzerimde beni bekliyordu ve kalbim bir mil hızla atıyordu.

Karanlık, yakıcı bakışları benimkilerle buluştu ve sıcaklık mideme hücum etti, sonra orman yangını gibi içime yayıldı. Beni öpmeden önce tam olarak bana baktığı bakıştı bu. Sanki her şeyiymişim, istediği ve ihtiyaç duyduğu tek şeymişim gibi.

Denemeden bile beni tüketti. Gözleri vücudumda gezinirken nefes alışım yavaşladı ve kalbim dans etti. Onun bir santim önünde kısa bir süre durdum. Tenim heyecandan uğulduyor ve ellerini tekrar üzerimde hissetmeyi arzuluyordu.

"Merhaba Bas," diye nefes aldım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Henüz burada olacağını düşünmemiştim."

"Seni görmek için sabırsızlanıyordum," diye itiraf etti usulca ve yüzümü ona doğru kaldırdım. Varlığı büyüktü ve korkutucu olabilirdi, özellikle de DiLustrolar hakkındaki tüm söylentilere inanıyorsanız. Yine de Bas'ın yanında böyle bir şey hissetmedim.

Etrafımızdaki esinti ısındı ve göğüslerim onun sert bedenini benimkine bastırırken hissetme beklentisiyle karıncalandı. Ona karşı hissettiğim tüm bu duygular kan dolaşıma karışarak kemiklerimin derinliklerine işledi.

Eğildi, nefesi kulak mememe degecek kadar sıcaktı. "Seni çok özledim."

Sesinin sert tonu boynuma kadar ulaştı ve omurgamda bir ürperti belirdi. Ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim ve ağzımı boynuna bastırdım, sıcaklığı dudaklarımı yakıyordu. Tadı çok güzeldi.

Günah, viski ve kötü kararlar gibi. Beni ben olduğum için isteyen bir adam gibi. Artistik patinajcı olarak değil. Atlet değil. Rekorlar kıran kadın değil. Sadece *beni*.

Düzenli programımdan kurtulmayı hiç şu anki kadar çok istememiştim.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım boynuna karşı, güçlü nabızı doğrudan merkezime doğru titreşiyordu. Eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti.

"Güzel," diye homurdandı, sesi derindi. "Beni o kadar çok özlemeni istiyorum ki, asla gitmeyeceksin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

Basilio

F *Kahretsin.* Dans ederken muhteşemdi. Gözlerimi onun formundan ayıramıyordum. Minyon yapısına rağmen çok güçlüydü. Onu izlerken buna ilk elden tanık oldum. atlayışları ve inişleri.

Son bir saat boyunca yüzünde kararlı bir ifadeyle dans edişini izledim. O ve dans partneri aynı hareketi defalarca tekrarlayıp durdular. Bana bale tarzı bir hareket gibi gelmedi ama ne bilebilirdim ki? Bale izlemedim. Tek bildiğim çarpıcı görüldüğüydü. Kesinlikle çok güzeldi.

Fransızca eğitmeni ona bağırıp çağırırken birkaç kez omuzlarını döndürürken yakaladım. Gidip kadını susturmak için içimdeki dürtüyle savaştım zorunda kaldım. Wynter'a her ne söylüyorsa, bu iyi değildi çünkü Wynter'ın gerginliğini neredeyse tadabiliyordum.

Madam Sylvie kalın aksanıyla, "Yine mi?" diye bağırды. Wynter'ın teni bir ter tabakasıyla parlıyordu. Çok yorulmuş olmalıydı ama bir erteleme istemeyi reddetti.

Wynter'ın gözleri saate kaydı, Madam Sylvie bunu yakaladı ve Madam Sylvie kaşlarını çattı, ardından ağzından bir dizi Fransızca sözcük çıktı. Wynter omuzlarını silkti ve benim duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Her neyse, Madam Sylvie bundan hoşlanmamıştı. "Encore," dedi. *Tekrar.*

Wynter partnerine döndü ve bir şeyler söyledi, sonra ikisi de başını salladı. Daha fazla adım, senkronize hareketler, izlemek büyüleyiciydi. Sonra partneri onu öyle bir havaya fırlattı ki kalbim duracak gibi oldu. Stüdyoya dalıp onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istedim.

Wynter havada döndü, sonra ayaklarının üzerine indi ve dengesini sağladı. "Bien," diye haykırdı Madam Sylvie. "Harika."

Wynter'ın "Sonunda," dediğini duydum, dudaklarım gülümsemeye doğru kıvrılırken, talimatlarından kendine bir bakış kazandı.

Telefonum çaldı ve mesajları kontrol ettim. Priest'ten geliyordu.

Başkanlık süiti sizindir. Gelsen iyi olur, sikik.

Sonra Dante'ye bir mesaj gönderdim. ***Thalia'yı çıkarmak için her şeyi ayarladın mı? ***

Annesi öldüğüne göre, onu dışarı çıkaracaktık. Ona bir ev ve asla çalışmak zorunda kalmayacağı kadar para ayarladık.

Dante'nin cevabı anında geldi. ***Sen Philly'de sevişirken, ben onu dışarı çıkarıp saklayacağım. Yaşlı adam onu asla bulamayacak.**

Cevap vermeye fırsat bulamadan süitin kapısı açıldı ve Madam Sylvie'nin gözleri bana dikildi.

"Ah! İşte bu yüzden dikkati dağınık," diye yakındı kalın Fransız aksanıyla. "Erkek yok. Erkek yok."

Wynter hemen arkasından geldi ve gözlerini devirdi, sonra elimi tutup beni sürükledi.

"İnsanlara işkence etmeyi seviyor," diye yakındı Wynter, hâlâ zıbınının içindeydi. "Duş almam gerek. Bunun kırk beş dakikadan daha uzun sürdüğünü biliyorum. Zamanımız var mı?"

"Evet, acele etme."

Wynter arabayı kuzenimin Philly'deki kulüp ve otel binasının önüne park ederken, McLaren'imin yolcu koltuğunda arkama yaslanarak, "Gördün mü, bizi buraya tek parça halinde getireceğini biliyordum," dedim.

Bana yandan bir bakış attı, sonra gözlerini devirdi. "Bas, ya delisin ya da körsün. En az üç kez neredeyse başka bir arabaya çarpıyordum. Ve pahalı, süslü arabanda bir çizik bulduğunda bana ağlama," diye uyardı.

Kocaman sırttım.

Onu bale dersinden uzaklaştırmak için bulabildiğim en iyi yol buydu. Ya onunla sevişmeye başlayacaktım ya da bizi Philly'ye götürmesini sağlayacaktım.

İlkini tercih ederdim ama Madam Sylvie'nin binasının otoparkında Wynter ile öpüşmenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Ve bana fatura da gönderme," diye ekledi gözlerini kısarak, ama tehdidi gözlerindeki muzip pırıltıyla bozuldu. "Arabayı hurdaya çevirebilirdim. Ya da daha kötüsü, yaralanmana neden olabilirdim. Ben hiç düz vitesli araba kullanmadım."

"Sadece bir araba," diye onu yatıştırdım. "Ve her zaman dikkat ettim. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Kolu çektim ve arabadan çıktım, sonra ona yardım etmek için yanına geldim, bir yandan da arka koltuktan spor çantasını ve kendi çantamı aldım.

Elimi ona dolayarak kuzenim Priest'in sahibi olduğu kulübe ve otele doğru birlikte yürüdük.

"Şimdi rahatlamanı ve küçük tatilimizin tadını çıkarmanı istiyorum," dedim. "Aynı odayı mı paylaşıyoruz?" diye sordu merakla.

"Başkanlık süitimiz var. On kişiye yetecek kadar yer var." Ben durunca o da durdu, yüzü merakla bana döndü. "Wynter, hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı, büyüleyici gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin rızan olmadan sana asla dokunmayacağım." Bir şey söylemeyince devam ettim, "Eğer daha rahat edersen, ben başka bir oda tutabilirim ve süit sende kalır."

Başını iki yana salladı.

"Sakın beni yalnız bırakayım deme," diye uyardı ama sesi etkili olamayacak kadar yumuşaktı. "Beni bir şey yapmaya zorlayacağından endişelenseydim, Bas, seninle gelmezdim." Parmak uçlarına kadar yükseldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sana güveniyorum, Bas. O yüzden benimle aynı odada kalsan iyi olur."

O benimdi. Korumak için benim. Ve sevmek için benim.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

Wynter

I lükse alışkındı.

Annem ve Liam bazı şeyler için kendi paramızı kazanmamız konusunda ısrar ediyorlardı ama Juliette ve ben hiçbir şeyden yoksun değildik. Yine de

Bas ile farklıydı. İsteyebileceğim her şeye ve her şeye sahip olduğumdan emin olmak için kendi yolundan çıktı. Fazladan bir çift AirPods gibi. Şarj aleti getirmeyi unuttuğum için benimki bozulursa koşuya çıkabileceğimden emin olmak için. Ya da benim için paket paket kıyafetler ve mücevherler hazırladı. *Sırf* bu yüzden, dedi.

Ama şu anda, otelin bize ayrılmış en üst katında gezinirken, *bunun* lüks olduğunu fark ettim. Otelin en üst katının tamamı muhteşem bir şehir manzarasına sahipti. Kendimi bir kuleye hapsedilmiş prenses gibi hissediyordum, yanımda da bana imparatorluğunu gösteren bir prens vardı. İçinden nehir geçen ışıltılı bir şehir.

Süitin geniş balkonunda durarak şehrin silüetine hayranlıkla baktım. Philadelphia'nın romantik bir şehir olduğunu hiç düşünmemiştim ama benim için sonsuza kadar öyle kalacaktı. Karanlık gökyüzü yıldızlarla ışıldarken, şehrin ışıkları onun altında parılıyordu.

"Beğendin mi?" Bas'ın sesi arkamdan geldi ve ona bakmak için döndüm.

Ağzında yanmayan bir sigarayla cam kapıya yaslanmıştı. Şimdiye kadar tanıştığım ya da birlikte olduğum en yakışıklı kötü çocuk gibi görünüyordu. Bir heyecan vardı ama bundan çok daha fazlasıydı.

Bana bakışını. Bana gülümsemesi.

"Philly'ye ilk kez geliyorum," diye gülümseyerek itiraf ettim, esinti saçlarımı savururken. Buklelerimi kulağımın arkasına sıkıştırarak bir adım daha yaklaştım

Onu. "Hoşuma gitti." *Senden* hoşlandım.

Daha önce hiç korkak olmamıştım. Ama karşımdaki adama deli gibi aşık, aptal, yapışkan bir kız gibi görünmek istemiyordum. Bundan çok daha fazlasıydı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedim, çünkü bana bakışı beni sinirlendirmişti. Her zerrem onun için canlanıyordu.

Kuşkusuz onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama nedense başka bir insanın yanında kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Eve dönmek gibiydi.

"İstifa ediyorum." Bakışları üzerimdeydi ve yıldızların aydınlattığı gökyüzüyle birlikte atmosfer romantik bir hava yayıyordu.

Hayatım boyunca hiç romantik olmakla suçlanmamıştım. Daha çok gerçekçiydim. Ama Bas'ın yanında, sanki yeni bir ben doğmuş gibiydi. Her tatlı sözünde ya da hareketinde eriyordum. Onun sadece varlığı bile içimde sıcak bir şeylerin açığa çıkmasına neden oluyordu ve ona sadece bu şekilde tepki vereceğimden şüpheleniyordum. Uyuyan bedenim sadece kendi büyüleyici prensim tarafından uyandırılmayı bekliyordu.

Başımı salladım ve bu düşünceyle sessizce alay ettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, derin sesi nabzımı hızlandırdı.

Aramızda bir metre boşluk bırakarak bir adım daha attım. Sigarasına baktığımı fark etmiş olmalı ki sigarasını dudaklarından çekip bana uzattı.

"Akciğer kanserinden ölmeni istemiyorum," diye mırıldandım, çünkü diğer düşüncelerimi itiraf etmek bir seçenek değildi. En azından şimdilik.

Yüz ifadesinden karanlık bir eğlence geçiyordu. "Beni özler miydin?"

Onu kaybetme düşüncesiyle göğsümde bir şey sıkıştı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi bu.

"İsterdim," diye itiraf ettim, yanmamış sigarasını alırken. "Hem de çok."

Güzel ağzının o yarı kibirli gülümsemeye dönüşmesini izledim ve kan dolaşımımı durgun bir telaş doldurdu. Vücudum ona o kadar güçlü tepki verdi ki, denemeden beni yok edeceğinden korktum. Ve ben de buna izin verdim.

Annemin sözleri geri geldi. *İlk aşk masumiyetinizi paramparça eder ve hayallerinizi bitirir.*

O zaman neden bu adamla ilgili hayallerim beni daha da yükseğe çıkarıyormuş gibi hissediyordum? O beni asla paramparça etmezdi.

"Peki beni neden Philly'ye getirdin?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Kuzenim bu şehri yönetiyor." Kaşlarım kalktı. "Ve benim de halletmem gereken bazı işler var."

"Çok kuzenin var mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Evet. Ama sadece Dante ve Rahip sayılır. Ve tabii ki kız kardeşim."

"Rahip, ha?" Merakla kuzenini sordum. "Takma adın?"

Bas başını salladı. "İnsanların işini bitirmeden önce onlara son ayinlerini okur."

Gözlerimin açıldığını hissettim ve aramızda bir yutkunma sesi duyuldu. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdim. Rahip korkunç bir adam olmalıydı ve şimdi böyle biriyle tanışmanın akıllıca olup olmadığından emin değildim.

Ben de daha güvenli bir konuya döndüm. Bas'ın kız kardeşi.

"Daha önce kız kardeşinden bahsetmiştin. Adı ne?" Sendika'nın aileleri hakkında pek bir şey bilmediğim doğrudu ama onu araştırdığımda kız kardeşiyle ilgili bir şey gördüğümü hatırlamıyordum. İlk buluşmamızda da küçük kız kardeşinden bahsetmişti.

"Emory. Yirmi üç yaşında." Başımı eğip onu inceledim. "Peki ya sen?"

"Sadece bahsettiğim iki kuzen," dedim. "Genelde Jules, annem ve ben varız."

"Jules, çılgın olan," diye düşündü. "Bu onun unvanı olmalı." Kaşımı kaldırdığımda açıkladı. "Görüntüleri izledim. Evi ateşe vermek için gerekli malzemeleri toplayan oydu."

İçimi çektim. "Zor zamanlar geçiriyor."

Jules, anne ve babasının isimlerinin yazılı olduğu bir doğum belgesi buldu. İlk başta sahte olduklarını düşündük ama gerçek oldukları ortaya çıktı. Bu hepimiz için bir şok oldu, en çok da Juliette için.

"Onu ve arkadaşlarını koruyorsun." Başımı salladım.

"Annenle yakın mısınız?" diye sordu ve gözlerim tekrar şehre kaydı.

Basit bir soruya verilen karmaşık bir cevaptı. İçimi çektim, çünkü annemle olan ilişkiyi kıyaslayabileceğim kimse yoktu. Davina büyükbabasının gözetiminde büyümüştü. Juliette ve Killian'ın anneleri yoktu. Ivy'nin annesi de o çok küçükken ölmüştü.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim sonunda. Baş kaşlarını kaldırıncaya açıklamaya çalıştım: "O benim de koçum. Bazı günler her şeyden çok benim koçummuş gibi geliyor. Kahvaltımı koçum belirledi, annem değil. Ders programımı. Tatilimi. Her şeyimi." Dikkatimi önümdeki büyüleyici adama geri verdim. "Muhtemelen bu yüzden Yale'i seçtim. Annemin karşı kıyısında'ydı."

"Geldiğine sevindim," dedi, sözlerinin derin tınısı içimde alevler uyandırdı. "Ne koçluğu yapıyor?"

"Her şeyden biraz" dedim ona. "Koreografi, buz pateni, bale konusunda çok bilgili. Aklınıza ne gelirse, o konuda yetenekli."

"Yetenekli kadın."

"Öyle," diye kabul ettim. "Dizindeki sakatlık nedeniyle kariyeri kısa sürdü ama her konuda gerçekten çok iyi ve aranan bir koç. Ona sahip olduğum için şanslıyım."

"Eminim o da sana sahip olduğu için şanslıdır." Sesi yumuşak ve sıcaktı, kalbimin içinde ağlarını örüyordu. Ateşe doğru ilerleyen bir pervane gibiydim ama onun sıcaklığı içimde ham ve derin bir şeyi tutuşturdu ve beni sonsuza dek değiştirdi.

"Seni araştırdığımda," diye fısıldadım, "kuzenlerin ya da kız kardeşin hakkında hiçbir şey göremedim." İtirafımla anında kızardım, tenimin her santimi ısınmaya başladı.

"Beni araştırdın, ha?" diye düşündü. Bir baş daha salladı. "Ne buldun?"

Onu izlemeye devam edersem bakışlarının sıcaklığında boğulacağımdan korkarak yıldızlı gökyüzüne baktım.

"Çok tehlikeli bir adam olduğunu," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

"Buraya gel, Wynter." Sesi kadife yumuşaklığındaydı ve derin sesinin içinde bir talep dokuması vardı. Bedenim kendiliğinden iki adım daha attı ve göğüs göğüseye durduk.

"Benden korkuyor musun?" Kalbim yerinden fırlamadan önce durdu, nabzım boynumda çırpındı.

Ondan korkmuyordum. En azından onun düşündüğü şekilde değil. Vücudumun ve kalbimin ona verdiği tepkiden korkuyordum. Ona bu kadar derinden aşık olmanın bana neler yapabileceğinden korkuyordum. Annem tüm hayatım boyunca bir kadın kabuğu olmuştu. Bir keresinde büyükbabam ve amcamın bunun annemin ilişkisi yüzünden olduğunu tartıştıklarını duymuştum. Bu ne anlama geliyorsa artık. Her zaman babamı kaybetmenin onu mahvettiğini düşünmüştümdür.

"Hayır," diye fısıldadım. "Olmalı mıyım?"

Yüzümü büyük avuçlarının arasına aldı ve bu sefer kendimi onun karanlığında boğulmaya bıraktım.

"Benden asla korkmayın, principessa."

Sendika'nın kralları.

Duvardaki büyük kafataslı tabelayı inceledim. Sanki Priest ve Bas tüm dünyanın onların dokunulmaz olduğunu düşünmesini istiyormuş gibi tüm odaya tezat oluştuyordu. Büyük ihtimalle de öyleydiler.

Dans pistinde birkaç beden sallanıyordu, kırmızımsı ışıklar üzerlerinde bir parıltı yaratıyordu. Müzik odayı dolduruyor ve ritim her santimimde titreşiyordu. Paten kaymayı ve dans etmeyi bu yüzden seviyordum. Müziği hissediyordum; beni hüzünlendiriyor, mutlu ediyor, yumuşatıyordu.

Parmaklarım Bas'ın kömür karası saçlarına dolandı, kaslı vücudu benimkiyle aynı hizadaydı. Kendimi hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Başıma geleceklere rağmen kaygısızdım.

Altı ay boyunca yoğun ve şiddetli egzersiz. Sosyal hayat yok. Uyumak ve yemek için zar zor zaman. Annem talepkâr bir koçtu ve onun kızı olduğum gerçeği onu daha da talepkâr yapıyordu. Hatta bazen beni gözyaşlarının eşiğine getirecek kadar. Ama o bundan nefret ederdi, ben de duygularımı saklamakta ustalaştım. İyi niyetli olduğunu ve benim için en iyisini istediğini biliyordum. *Benim* en iyisi olmamı istiyordu.

Bas'ın gözleri etrafımızdaki herkesi görmezden gelerek vücudumu boydan boya dolaştı. Bu kulüpte sadece ikimiz vardık. Bu anı sonsuza dek kalbimde saklayacaktım.

"Ne düşünüyorsun?" Bas sordu ve düşüncelerimi toparlamak için bir saniye bekledim. Şikâyetçi gibi görünmek istemiyordum.

Gülümsedim. "Yale'de en fazla birkaç haftam daha var," dedim ona. "Sonra Kaliforniya'ya geri dönmem gerekecek."

Belimdeki parmakları sıkılaştı ve ben nefesimi tuttum. "Kal. Kaliforniya'yı unut."

Göğsüm onun üç parçalı takım elbisesine değdi. Nabzım boğazımda çılgınca atıyordu ve bana dokunduğu her yerde sıcaklığının tenimi yaktığını hissediyordum. O kadar güzel kokuyordu ki, kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekmekten kendimi alamadım.

Kulüp doluydu. Müzik eşliğinde sallanıyorduk, etrafımızdaki herkes arka planda kayboluyordu. Sadece ikimiz vardık. Tıpkı ilk randevumuzdaki gibi.

Bas kadar uzun ve güçlü bir adam dans pistinde bu kadar zarif hareket etmemeliydi. Gözleri bana kilitlenmişti ve elleri belimde sahipleniciydi, kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Bas'ın dudakları benimkilere çarptı, talepkâr ve sertti. "Benim için kal," diye hırladı.

Bu normal miydi? Beni balkondan atlarken yakaladığı o küçük etkileşimi de sayarsak, birbirimizi üç kez görmüştük. Yine de onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki onunla karşılaşana kadar ruhum kaybolmuştu.

Olimpiyat altınını hâlâ istiyordum. Ama onu daha çok istiyordum.

"Kalmak istiyorum," diye mırıldandım. "Ama önce annemle bazı şeyleri halletmem gerekiyor."

Dans ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Kulübün hoparlörlerinden Zella Day'in "Hypnotic" şarkısı çalıyor ve vücutlarımız birlikte sallanıyordu. İyi bir dansçı olduğu hareketlerinden belliydi.

Beni vücuduna yaslarken Bas'ın sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Annenle birlikte konuşabiliriz."

Tanrım, teklif etmesi bile onu benim kitabımda gerçek bir beyaz atlı prens yapıyor. Bu çekim beni korkutmalı. Beni ters yöne koşturmalıydı. İçgüdülerim bunun gibi her şeyi tüketen duyguların insanı hem mutlu edebileceği hem de yok edebileceği konusunda uyarıyordu.

Başımı eğip onun alev alev yanan karanlık bakışlarına baktım ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bana korunduğumu hissettirdi. Yenilmez.

İkimiz de sağımızda beliren uzun boylu, sarışın adamı fark etmedik. "Siz ikiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu, parlayan mavi gözleri Bas ve benim aramda geziniyordu.

Ne merakıma ne de terbiyeme karşı koyabildim. "Merhaba."

"Siktir git kuzen," diye kuru bir şekilde karşılık verdi Bas, ona doğru bakmadan.

Kaşlarım havaya kalktı. Açık renk gözlerinde parlayan karanlık dışında kuzen gibi görünmüyorlardı. Kirli sarı saçları ve mavi gözleri onu Bas'ın çarpıcı siyah saçları ve gözlerinden ayırıyordu. Her hareketi merak uyandırıyor ve o dolgun ağzı muhtemelen kadınların ayaklarına kapanmasına neden oluyordu.

Onda tanıdık bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum. Tam olarak tanımlayamadım. Belki de karanlığa benzeyen

Basilio'nun ya da belki de üç parçalı takım elbisesini giyme şeklinden. "Merhaba," diye tekrar selamladım onu. "Ben Wynter."

"Ben Priest," diye kendini tanıttı. Bas'ın takma adı için yaptığı açıklamayı hatırlayarak bir an için kaskatı kesildim. Bu adam bir adamı öldürmeden önce son ayinini yönetiyordu. Yine de psikopat olamayacak kadar yakışıklı görünüyordu. *Tanrım!*

"Kız arkadaşımı korkutma," diye hırladı Bas ve endişem anında buharlaştı. Priest'in bana son ayinini okumasına asla izin vermezdi. Onun kışını tekmelerdi.

Ben de gülümsedim ve sağ elimi uzattım. Elimi sıkıca kavradı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Wynter."

"Sen de." Onu merakla inceledim. Son derece yakışıklıydı. Biraz gizemli ve karizmatikti. Tabii ki Basilio gibi değildi. Yine de iki kuzenin paylaştığı bir şey vardı. Onlar hakkında acımasız bir aura.

"Dur tahmin edeyim, sen kışın doğdun," diye alay etti

Rahip. Başımı salladım. "Aslında yakın bile değil."

Kaşı havaya kalktı. "Merak ettim. Neden Wynter o zaman?"

"Büyükanneimin adıydı," diye açıkladım. "Benimki sadece farklı yazılıyor. Büyükbabam torununa gerçek aşkının adını vermekte ısrar etti."

"Romantik aile, ha?" diye tersledi.

Omuzlarımı silktim ve dikkatle beni dinleyen Bas'a döndüm. "Basilio romantik bir isim," dedim gülümseyerek.

Priest'in kahkahası havada titreşerek müziğin ritmine karıştı. "Dostum, bunu Dante ile paylaşmalıyım. Altına işeyecek."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, bu çok olgunca," diye alaycı bir şekilde mırıldandım ve Priest daha da çok güldü.

"Basilio'nun senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve ayaklarımı yerden kesen adama baktım. Bu adamla tanışana kadar hiç kızarmamıştım.

Bas'ın bakışları vaatlerle doluydu, karanlığı özür dilemiyordu. İnkâr etme zahmetine girmiyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordum. Yakıcı bakışlarının yüzümü okşayışı zevk ve günah vaat ediyordu.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandım, Bas'ın yakıcı bakışları kan dolaşımımı ateşe verirken beni kimin duyduğunu umursamadan.

"Basilio, beş dakika içinde distribütörlerle buluşacağız ve ben diğer konular hakkında konuşmak istiyorum." Priest kuzenine hatırlattı. "Siz ikiniz ondan sonra *oynayabilirsiniz*."

Priest'in imasına gülümseyerek gözlerimi devirdim. Bas başından beri centilmenlikten başka bir şey yapmamıştı. Beni çok üzmüştü. Yakında bir hamle yapmazsa ondan faydalanmak zorunda kalabilirdim.

Yüzünden pişmanlık akıyordu ve nefesinin altından 'lanet olası iş' diye homurdandığını duyduğumu sandım.

"Sorun değil," dedim. "İşin bittiğinde geri gel. Ben burada olacağım," diye güvence verdim.

Bas önce bara, sonra da yan taraftaki iki fedaiye baktı ve onlara gergin bir baş selamı verdi. "Bu adamlar size göz kulak olacak. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Başımı salladım. "Sorun yok, Bas."

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bana bir dans daha ayır."

Sırıttım. "Tamamdır." Başka biriyle dans etmek istemiyordum, sadece Bas'la.

Sonra o ve Priest tehlikeyi sezerek onlar için ayrılan kalabalığın arasından geçtiler. Arkamı döndüm ve bar alanına doğru ilerleyerek boş bir bar taburesine oturdum.

Çevremde, yanımda oturan bir adam fark ettim ama ona selam verme zahmetine girmedim. Yıllar içinde bazı insanların basit bir selamlaşmayı ilerleme işareti olarak algıladığını öğrendim. Kimsenin bana yaklaşmasını istemiyordum. Benim için sadece bir adam vardı ve o da büyük bir cam pencerenin arkasında Rahip'le birlikte oturuyordu.

Sadece birkaç dakika önce yanımdan ayrılmıştı ve uzun sürmeyeceğine söz vermişti.

Bar taburemde kaykıldım ve barmenin gözleriyle karşılaştım. Beyaz bir gömlek ve siyah bir yelek giymişti. Farklı bir üniformaydı ama işe yarıyordu. Bir gangster barı havası veriyordu. Tarifime kıkırdamak zorunda kaldım.

"Bu kadar komik olan ne, aşkım?" Yanımdaki ses mırıldandı ve ben hafifçe yana kaydım. Sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Açık kahverengi saçları dağınıktı ve dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Onu görmezden gelmeyi seçerek bir maden suyu sipariş ettim. Barmen içki seçimim karşısında kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Beni buraya kimin oturttuğunu gördü.

ve ne istersem vermesi için onu uyardım. Basilio DiLustro'nun içki seçimini sorgulamaya cesaret edemezdi.

"Zoru oynuyorsun, ha?" Yanımdaki adam devam etti.

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. Benim zevkime göre fazla yakındı.

"Yalnız değilim." Bas burada olmayabilir ama fedailer buradaydı.

Öyle değil mi?

Omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım ama daha onları fark edemeden sürüngenin eli kalçama geldi. Dokunuşundan iğrenerek onu ittim.

"Affedersiniz," diye homurdandım, birden kendimi gergin hissettim.

"Ellerini kendine sakla."

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı ve ben de derimin altında kaynayan tedirginliği hissederek nefesimi bıraktım. Bana bakma şeklinden rahatsız olarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Adam beni ürkütüyordu.

Kürdan almak için yanıma uzandı, kolu bana sürtündü ve ben daha da uzaklaştım. Bana ciddi ürkütücü hisler veriyordu. Ayağa kalkıp uzaklaşmaya hazırlanırken eli kıçımı kavradı ve bayat nefesi kulağıma geldi.

"O ışıltılı küçük elbiseyi giydin çünkü becerilmek istiyorsun." Ona ters ters baktım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Dokunma bana," diye tısladım.

Ondan uzaklaşmak için arkamı döndüğümde kolumu kavradı ve beni kendine çekti. Arkamda bir yerden bir kadın çığlığı duyuldu ama ben gözlerimi önümdeki tehlikeden ayırmadım.

"Elde edilmesi zoru oynama, amcık." Ağzı bayat sigara kokuyordu.

"Seni çiğ çiğ sikeceğim ve-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü odayı dolduran bir sonraki ses onun feryadı ve ardından gelen acı dolu bir çığlıktı. Beni bıraktı ve tökezleyerek yere düştü. Geriye doğru tökezleyecektim ama güçlü kollar beni yakaladı. Bas'ın kokusu hemen burnuma geldi ve rahat bir nefes aldım.

Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda bakışlarının adama dikilmiş olduğunu gördüm. Yüzü duygudan yoksundu ve onunla tanıştığımda gördüğüm ilk yüz bu olsaydı, bu adamdan korkardım. Duygusuz bir maske takmıştı ama gözleri o kadar öfkeyle yanıyordu ki birini öldüreceğinden korktum.

Gözlerini adama doğru takip ettim ve Bas'ın ona yumruk attığını fark ettim. Bunu nasıl kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama adam ayağa kalkmaya çalışıyordu, sağ gözünün etrafındaki bölge maviye dönmeye başlamıştı bile.

"Kadınıma dokundun," diye hırladı Bas ona ve diğer adam altına sıçacakmış gibi baktı. "Seni istemediğini söylüyor ve sen de onu becermekle mi tehdit ediyorsun?"

Bas'ın sesi sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sonunda hakkında okuduğum Kingpin'i ilk elden görmüştüm. Bu onun en korkutucu versiyonuydu.

Adam ellerini kaldırarak başını telaşla salladı. "Senin olduğunu bilmiyordum."

Bas önce bana, sonra da arkamda duran adama baktı.

"Rahip, ona dikkat et," diye emretti, sonra ben daha gözümü kırpmaya fırsat bulamadan Bas elini diğer adamın boğazına doladı ve onu yerden kaldırdı. Gözlerim açıldı, tüm sahne ağır çekimde oynuyordu. Adamın yüzü kan kırmızısına döndü ve umutsuzca ayağa kalkmaya çalışırken tüm vücudu sarsıldı.

Bas boştaki elini kullanarak yumruğunu adamın yüzüne indirdi. Bunu bir yumruk daha izledi, kırık bir burnun çatırtısı. Ve bir yumruk daha.

Herkesin dikkati bizim üzerimizdeydi. Bakışlarını gizleme zahmetine bile girmediler. Aman Tanrım, eğer burada tek bir muhabir olsaydı, mahvolurdum. Olimpiyatlar olmaz. Annem için hayal kırıklığı. Paten partnerim Derek'e darbe.

"Bas, o buna değmez," diye homurdandım, sonra elini tutmak için bir adım attım, ama Priest'in tutuşu beni sıkılaştırdı, beni uzaklaştırmaya çalıştı.

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdiğimde Priest'in soğuk bakışlarının Bas'ın dövdüğü adama yöneldiğini gördüm. Sanki kuzenine katılmak ister gibiydi, gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. Neredeyse dehşet vericiydi.

Kim birine zarar vermek için heyecanlanır ki?

Gözlerim kulübün içinde gezindi. Müzik artık çalmıyordu. Birkaç kişi tüm olayı kaydediyordu. Beni izlemekle görevli iki fedai kalabalığı uzak tutuyordu.

"Başı belaya girecek," diye mırıldandım sessizce, adamın boğazını sıkan Bas'a bakarak.

"Ona dokundun," diye kükredi Bas.

"Ben-ben yapmadım-" Adam ifadesini tamamlayamadı çünkü Bas onu odanın diğer ucuna fırlattı ve adamın vücudu büyük bir gürültüyle duvara çarptı, ardından yere yığıldı.

"Sadece biraz eğleniyordum," diye inledi adam, sonra ağlamaya başladı. "Ona zarar vermeyecektim."

Gözleri sanki yardımımı umuyormuş gibi bana doğru kaydı ama bu Bas'ı daha da kızdırmışa benziyordu. Beş adımda, Bas tekrar onun

önünde idi ve

kamburlaştı, yüzüne girdi.

"Sakın ona bakma," diye kükredi. "Şimdi ona dokunmaya cüret eden elini bana ver." Adam hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onun için üzölmüyordum ama Bas'ın tutuklandığını da görmek istemiyordum. "Elini ver yoksa sikini keserim."

Çılgınca Priest'e baktım. "Bir şeyler yap," diye fısıldadım. "Bunu kaydeden insanlar var."

Hiç de endişeli görünmüyordu. Bunun yerine sol bileğini kaldırdı ve içine bir şeyler söyledi.

Fedailerin odada tur atıp konukların cihazlarını almalarını izlerken gözlerim büyüdü.

Dikkatimi yüzü öfkeyle çarpılmış olan Baş'a verdim. Sanki tanıdığım adamın bir anlık görüntüsü kaybolmuştu.

Bu, dünyanın tanıdığı ve korktuğı acımasız adamdı. Basilio DiLustro. Üç parçalı takım elbiseli kötü adam.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

Bas

H onu taciz etti. Yanan öfke damarlarıma asit gibi yayıldı. Wynter'ı buraya romantik bir kaçamak için getirdim ve çünkü biliyordum ki Priest'in kulübünde güvende olacaktı. Onun yerine, bu herifin onu ellemesine katlanmak zorunda kaldı.

Öfke derimin altına işledi, yaktı ve ona bunu ödetmemi istedi.

Başka bir adamın onu istemesine şaşırmamalıydım. Ona doğru atılan aç bakışları bekliyordum. Ona aldığım açık pembe paten elbisesi ve beyaz babetleriyle muhteşem görünüyordu. Göz kamaştırıcı olmayı hedeflememişti ama yine de bir milyon dolar gibi görünüyordu.

"Hangi elini kullandın?" Son bir kez daha sordum, sesim soğuktu. Kızıl öfke içime doldu, kulaklarımda çınladı.

"Lütfen, lütfen," diye inledi.

Ne kadar yalvarsam da işe yaramayacaktı. Yüzümü ona yaklaştırdım ve sertçe gülümsedim.

Dudaklarımdan köşesi zalim bir gülümsemeye dönüşürken, "Horoz kesmek öyle," diye kestirip attım.

Bıçağımı çektim ve herif sonunda mesajı aldı. Yaprak gibi titreyerek sağ elini uzattı. Bıçağımı sağ el parmaklarının üzerine indirdim, bıçağı derisine bastırdım ve deriyi çoktan kırdım. Kan damlıyordu ve o lanet olası korkak gibi çığlık attı.

"Bas." Wynter'ın küçük eli omzuma geldi ve öfkemden bir kısmı uçup gitti. "Bas, bana bak."

Gözlerimi kaldırdığımda, zümrütlerinde endişe ve kaygıyla kazınmış yüzüyle karşılaştım. Priest onu geri çekmeye çalıştı ama Wynter reddederek onu itti.

Elleri yüzümü avuçlarının arasına aldı. "O buna değmez," diye mırıldandı usulca, açık yeşil bakışları içime sükûnet gönderiyordu. "Sadece gözünü morart ve bugünlük bu kadar yeter."

Sakin kalmam için bana yalvaran bakışlarıyla karşılaştım. Ama bu pislik herifin ona dokunduğunu düşünmek bile göğsümdeki öfkeyi alevlendiriyor, beni kıpkırmızı yapıyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandım ve ardından sağ elinin işaret ve orta parmağını kesip attım.

Yüksek perdeden attığı çığlık odayı doldurdu ama Priest'e başımı sallayarak görmezden geldim. O ne yapacağını bilirdi. Olayı şaşkınlıkla izleyen bir grup insana baktım. Boyuma kadar ayağa kalktım ve solgun görünen Wynter'a odaklandım.

"Bu tam olarak morarmış bir göz sayılmaz," dedi zayıf bir sesle, bakışları Be

n. "Sana dokundu," diye mırıldandım, alnımı onunkine yaslayarak.

Başka bir erkeğin ona elini sürdüğü düşüncesi içimi öfkeyle doldurdu. Omurgam ve görüşüm kırmızı bir sisle gölgelendi. Öfke o kadar güçlüydü ki onu bastırmak zorunda kaldım. Onun için. Evet, beni olduğum gibi kabul etmişti ama onun önünde bir adamı öldürmek çok ileri gitmek olurdu.

Mantıklı değildi. Ya da belki de öyleydi, bilseydim sikerdim. Ahlaki pusulam berbattı. Hayatım boyunca yaptığım tek bir şeyden bile pişmanlık duymamıştım. Hayatımızda pişmanlıklara yer yoktu. Onlar seni öldürür.

"Evet, ama parmaklarını kesmek biraz fazla oldu," diye fısıldadı, göz temasımızı hiç kesmeden.

İstemedi de olsa ona gerçekte kim olduğuma dair bir fikir vermiştim - iyi ya da kötü. Her iki durumda da, kim olduğumu, her zaman kim olmam gerektiğini ilk elden görmüştü. Ve bu işte çok iyiydim. Yasanın yanlış tarafında doğmuştum ve bu konuda başarılı olmuştum.

Hiçbir zaman yasalara uymak istemedim. Bugün daha da az. Artık başka bir adamın ona sahip olduğunu görmeyi asla kaldıramayacağımı biliyordum. Bu şerefsiz ona dokunduğunda damarlarımdaki öfke alev alev yandı ve onu biraz daha dövmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

Göğsüm alışılmadık bir şeyle burkuldu. O benim olacaktı. Hayatımın geri kalanında.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

Wynter

I Kıçımı ellemeye cüret eden adamı dövdüğü için parmak eklemlerinde kırmızı izler olan Bas'ın yanına oturdum. O ve Priest iş konuşuyorlardı. Burada olmamın tek nedeni Bas'ın beni evinden çıkarmayı reddetmesiydi.

Görüş.

Bu gece tam olarak beklediğim gibi geçmedi. Bas'a onu süitte bekleyeceğimi söylemeliydim. Düşünceler zihnimde dönüp dururken yanağımın içini çiğnedim. Bas'ın bu yönünü görmek ödümü koparmalı ve kaçmamı sağlamalıydı. Yine de bu şiddetli koruyuculuk içimi ısıttı.

Belki de bende bir sorun vardı. Belki de annemle birlikte Kaliforniya'da amcamdan, Killian'dan ve onların yeraltı dünyasından uzakta yaşamama rağmen ben de onlar kadar lekelenmişim. Ben de onlar gibi öldürebilirdim. Tıpkı Bas'ın yaptığı gibi.

Ağır bir iç çekiş beni terk etti.

"İyi misin?" Bas'ın sorusuyla gözlerimi kaldırdığımda üzerimde altı çift göz buldum.

Işıklandırma düşüktü ve havada bir miktar sigara dumanı vardı. Aslında koyu mavi aksanları, birkaç düz ekran televizyonu ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük mini barı olan çok şık bir ofisti. Çok fazla gördüğümünden değil. Masanın etrafında oturan adamlar gergindi, bir iş anlaşmasını tartışıyorlardı. İtalyanca ve İngilizce arasında gidip geliyorlardı ve konuşabildiğim tek yabancı diller Galce ve Rusça olduğu için ne dediklerini takip edemiyordum, umurumda da değildi.

Müziğin ritmi duvarlardan ve bizi dans pistinden ve taciz edildiğim bar alanından ayıran camdan geçiyordu.

Bu yuvarlak maun masanın etrafında oturan adamlar arasında yoğun bir atmosfer vardı.

"Evet, her şey yolunda," dedim, güven verici bir gülümsemeyle.

Bas'ın omuzları gerildi ve eğlenmemiş bir nefes verdi. Başka bir şey söylemedi ama bana inanmadığını biliyordum. Ancak, onun biraz rahatsız edici davranışının sıkıntımın nedeni olmadığı konusunda onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum.

Beni olması gerektiği kadar rahatsız etmediğinin ortaya çıkmasıydı. Ondan kaçmama neden olmadı ve tüm mantığım bunun olması gerektiğini söylüyordu.

"Tanıdık geliyorsunuz," dedi masadaki adamlardan biri. "Yemin ederim seni bir yerde görmüştüm."

Cebimdeki telefonuma uzandım ve bir sürü cevapsız mesajım olduğunu gördüm.

"Bunu her zaman duyuyorum," diye cevap verdim, başımı hiç kaldırmadan ilk mesajı açtım.

Juliette, Ivy ve Davina bir gün kurmayı planladığımız okul için bir sürü fikir ortaya attılar. Annemden cevapsız bir mesaj.

"Bana gelecek," diye ısrar etti adam. "Senin yüzüne sahip güzel bir kızı unutmazsın."

Bas homurdandı ve Priest'in sesini tanıdım. "O Basilio'nun kızı, o yüzden bir sonraki sözlerini tekrar düşün."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Basilio'nun kızı olarak etiketlenmenin beni sersemletmesi aptalcaydı. Bunu saklamaya çalıştım, bakışlarımı yere indirdim.

Onun yerine annemden gelen mesajı okudum. ***Üç hafta sonra eve gelmen gerekiyor. Derek rutin işlerini halletmiş. Madam Sylvie seninkinin de ayarlandığını doğruladı. Dikkat dağıtıcı bir çocuktan bahsetti. Neden bahsediyor?**

Ağır bir iç çekiş daha geçti. Bir güncelleme alması uzun sürmedi.

Ben de cevap yazdım. ***Neden bahsettiğinden emin değilim.***

İçimden inledim. Ona daha uzun kalmak istediğimi söylemeliydim. Bunun yerine, eve gelme isteği hakkında yorum yapmadım. Başından beri planım buydu ama şimdi kalmak için zorlayıcı bir nedenim vardı.

Bas yerinden kalktı ve gözlerim ona kaydı. Yanıma doğru yürürken odağı benim üzerimdeydi. Ruh hali karanlıktı ve onu izledim.

ceketinin düğmelerini çözdü. Ellerini ceplerine soktu, bakışları yoğunlaştı ve sonra önümdeki kalçalarına doğru eğildi.

Ellerini kalçalarımın götürdü ve kalbim göğsümün arkasında gümbürderken bakışlarını üzerimde tuttum. Baharatlı kokusu ciğerlerimi istila etti ve elimi kalın saçlarında gezdirmek için uzandım

"Kaçmak yok, principessa." Sesi başka kimsenin duyamayacağı cılız bir fısıltıydı. "Sizi uyarmıştım."

Diğer insanların yanında çok pürüzlüydü, ama bana kırılganlığından kesitler sunuyordu. Buna sebep olmayı asla istemedim.

"Kaçmak yok," diye yemin ettim.

Sanki sözümle onu şaşırtmışım gibi sustu ama sonra parmakları kalçalarımın sıkılaştı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Tanrım, bu adama hızlı ve sert bir şekilde aşık oluyordum. Yakınında nefesim kesildi, bakışları beni ısıttı. Sanki o benim yerçekimimmiş gibi, derin derin nefes alarak ona yaklaştım.

"Seni üzen ne?" diye sordu. "Ah, annem bir mesaj gönderdi," diye mırıldandım.

Tam o anda telefonum çaldı ve ekranda arayan kişi belirdi. *Annem*. Kaşlarımı çatarak belirsizlikle baktım. Kaçınmak bazen çok daha kolaydı.

"Şuradaki odada cevap verebilirsin," dedi Bas, daha önce fark etmediğim odaya doğru eğilerek. "Priest'in adamları o odayı kullanıyordu. Böylece biraz mahremiyetiniz olur."

Endişelendiğim şey mahremiyet değildi. Azar işitmekti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve yanağına bir öpücük kondurdum. Belki de O zaman kurşunu ısır ve onunla konuş.

Sıçrayarak odaya doğru yürürken bir yandan da telefona cevap verdim. "Merhaba anne."

"Wynter, Madam Sylvie'nin bahsettiği bu adam kim?"

Sinirli bir nefes aldım. "Merhaba" yok. "Nasılsın" yok. Hiçbir şey yok. Doğrudan sorgulama.

"Davina cipimi ödünç aldı," dedim kızgın bir ses tonuyla. "Bu yüzden bir araca ihtiyacım vardı."

Tam bir adam çıkarken odaya girdim. "Tuvalete gidiyorum," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. Beni biraz yalnız bırakmak istediğinden şüphelenmişim.

Telefondan annemin sesi geldi. "Dikkatini dağıtmak yok," diye uyardı.

"Dikkatim dağınık değil," diye karşı çıktım usulca. "Seansı bitirdim ve programıma uyduğum."

"Madam Sylvie bana böyle söylemiyor," diye karşı çıktı ve sesindeki onaylamazlığı duyabiliyordum. Çatık kaşlarını ve eleştirel bakışlarını üzerimde hayal edebiliyordum.

"Anne, bana biraz kredi ver," diye itiraz ettim. "Bu benim ilk rodeom değil ve kazanmak için ne gerektiğini biliyorum."

"Sen sır saklarken ben nasıl saklayabilirim ki?" dedi, sesi onaylamaz bir ifadeyle. "Hem sen hem de Juliette."

"Değiliz," diye homurdandım. "Yurt odasını toplamakla meşguldük." Garrett'in evini yakmanın sonuçlarıyla ve soygun planlarıyla da uğraşıyordum ama bu sözleri kendime saklayacaktım. "Ben sadece-" Bir an duraksadım, sonra devam ettim, "Benim de biraz ara vermeye ihtiyacım var."

"Wynter, sana odaklanmanın önemli olduğunu söylemiştim." Hattan ölçülü sesi geldi ama beni sakinleştirmek yerine hayal kırıklığımı besledi. "Olimpiyatlar dört yıl daha gerçekleşmeyecek. İşte bu kadar. Derek'le birlikte antrenman yapmadığınız için zaten dezavantajlı durumdasınız. Kayıtlar bir yere kadar."

Tanrım, söylediğim tek kelimeyi bile duymadı.

İnançsızlıkla gözlerimi kapattım. "Bir dakikalığına annem olsan ölür müsün?" Acı sözler titreyen bir nefesle ağzımdan kaçtı. "Her zaman benim koçum olmak zorunda mısınız?" Sertçe sordum.

Gergin sessizlik uzadı ve ben hatamı anladım. Annem gösterişten nefret ederdi. Disiplinle yaşar ve nefes alırdı. Bunu kendi kafesi gibi kullanır ve beni de içine çekerdi. Onun güldüğünü hiç duymamıştım. Gülümsemesi nadirdi ve övgüleri sadece paten kaymadaki başarılarım içindi.

"Burada antrenman yapabiliriz," diye mırıldandım, kelimeler dudaklarımdan kalbimde bir umutla ayrıldı.

"Adam kim?" diye sordu soruma cevap vermeden ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım boşalmayacağını biliyordum.

"Hiç kimse," diye cevap verdim teslimiyetle.

Doğu Yakası'nın tehlikeleri hakkında bir yorum yaptı ama zihnimde dinlemeyi çoktan bırakmıştım. Gözlerim masanın üzerinde duran belgeye kaydı. Tarihleri ve rotaları gösteren bir çizelgeydi. Elime alıp çevirdim ve ön yüzünde 'Nakit alım' yazıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda kapının kapalı olduğunu fark ettim ve hemen bir fotoğrafını çektim.

disiplin ve düzenli bir programa duyulan ihtiyaç.
Bir sonraki projemiz bu olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

Basilio

W Ynter'ın sarı bukleleri kulübün ışıkları altında parlıyordu. Erkekler ona doğru bakışlar fırlattı ama hiçbiri ona fazla yaklaşılmaya cesaret edemedi. Ona yaklaşılmaya cüret eden son adama yaptıklarımın sonrasından sonra izni olmadan ona dokunamazdım. Doğrusu, izin verse bile yapardım. Sırf ona dokunmaya cüret ettiğii için.

Kimse benim olana dokunamaz ve o benimdi.

Duygusal bir şekilde ritme ayak uydurdu. Madam Sylvie'nin dansında onu gördükten sonra, bu kadar zarif hareket etmesine şaşırmadım.

Kulağına doğru eğildim ve "İyi misin?" diye fısıldadım. Açık yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve kaşları soruyla kalktı. "Annenle konuşmanızın bir kısmına kulak misafiri oldum."

Dudaklarından yumuşak bir iç çekiş süzüldü ve omuzları hafifçe çöktü.

"Dikkatinin dağılmasından endişeleniyor," diye açıkladı bir omzunu silkerek. "Erkekler dikkat dağıtıcıdır."

Kıkırdadım. "Bu kolayca düzeltilebilir." "Öyle mi?" diye sordu merakla.

"Evet, onu New York'a getireceğiz ve benim bir erkek olmadığımı göreceksin." Başını arkaya attı ve melodik kahkahası aramızda çınladı.

"Yasal boşluk, ha?" diye düşündü ve ben de sıırttım. "New York'tan nefret ediyor ve burada çok fazla suçlu olduğunu söylüyor."

"Hmmm, olasılıklar bana karşı yığılmış durumda," dedim ama umurumda değildi. Yapacağım son şey olsa bile annesini etkileyecektim. Wynter benim olacaktı.

Onu kendime çektim ve usulca gülümsedi. Kahretsin, o gülümsemesiyle beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi. Bu sahiplenme dalgası eziciydi ve bana babamı hatırlatıyordu. Bu karşılaştırmadan nefret ediyordum ama bundan kaçınamazdım. Wynter'ın beni istemesi dışında. Benim acımasızlığımı gördü ve yine de beni istedi. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu.

Kalçalarını daha sıkı kavradım ve birlikte hareket ettik. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önemli olmadığı, sadece ikimizin olduğu bu an.

Onu esnemesini bastırırken yakaladım ve sııttım. "Sizi sıkıyor muyum, principessa?"

Hafifçe kıkırdadı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bas, sen asla sıkıcı olamazsın." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Şafaktan beri ayaktayım. Nadiren geç saatlere kadar ayakta kalırım. Gerçi son birkaç hafta kızlarla çılgınca geçti."

O ve arkadaşlarının bir evi yaktığını, sonra da Wynter'ın antrenman yaptığı sırada poker oynamak için Chicago'ya gittiklerini düşünürsek, eminim yorulmuştur.

Yanağını okşadım ve burunlarımızı birbirine sürtündürdüm. Priest bizi izliyor olsaydı, kırbaçlandığımı anlardı. Umurumda bile değildi. Yeraltı dünyasının karanlığında mükemmelliğimi ve ışığımı bulmuştum.

Onunla ilgili her şey beni büyölüyordu. Her bir kelimesi. Her bir bakışı. Her lanet şey.

O benim mükemmelliğimdi. Benim mükemmel zıttım. Benim en tatlı saplantım.

"Odamıza dönmek ister misin?" Başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirirken sordum.

"Hiç sormayacaksın sandım," diye cevap verdi muzipçe, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Duştan çıktığımda Wynter'ın uyuduğunu ve izlediğimiz *Good Girls* dizisinin hâlâ oynadığını gördüm. Benim seçimim olmazdı. Tam bir kadın filmi ama onu mutlu etmek istedim. Bunun için heyecanlı görünüyordu ve sırf gözlerinin parladığını görmek için ona istediği her şeyi verebilirdim.

Yine de dizinin onu ve arkadaşlarını kötü etkileyebileceğinden şüpheleniyordum.

Yanına çömelip bir süre uyumasını izledim. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, yüzünü banyo kapısına dönmüş, sanki beni bekliyormuş gibi uyuyordu. Elleri yanağının altında kavuşturulmuştu ve pürüzsüz ayaklarından biri yataktan yarıya kadar sarkıyordu. Küçük bir atlet ve pembe bir erkek şortu giymişti.

Kahretsin, kıcı mükemmeldi. Parmaklarını kaslarımın üzerinde gezdirmeye başladığında, dokunuşu tüy gibi hafifti, onu ters çevirip kıyafetlerini yırtmamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Sadece kokusu bile beni taş gibi yapmaya yetmişti.

Ama o geceden beri çok yorgundum, öldürme ihtiyacı göğsümü yakıyordu. Wynter öfkeli bir sikişi hak etmiyordu. Bunu ona yapamazdım. Ona asla. O romantizmi, şarap içmeyi ve yemek yemeyi hak ediyordu.

Yüzümü ovuşturdum. Kahretsin, bir kadının peşinden bu kadar umutsuzca koştuğum için aklımı kaçırmıştım.

Her canavarın bir zayıflığı vardır ve o benim. Benim saplantım. Bağımlılığım. Tek kurtuluşum.

Uzun, sarı kirpiklerinin yanaklarını havalandırmasıyla bir meleğe benziyordu. Derin bir nefes aldı, sonra usulca iç çekti. Ne kadar huzurlu görünüyordu. O huzurlu ve masum bakışını korumasını istiyordum.

Onu huzur içinde uyuması için bırakarak odadan çıktım ve Priest'in yeni misafirimiz gibi erkekler için tuttuğu güvenli bodruma indim. Priest hayattaki tüm ironileri bilirdi. Üç kat yukarıda Philly'nin en lüks yatak odaları vardı. Burası ise bize kazık atmaya cüret eden herkes için cehennem gibiydi.

Misafirimizi bir sandalyeye bağlanmış halde buldum ve Priest adamın son ayinini kendi yorumuyla okuyarak eğlenmeye başlamıştı bile.

"Kutsal Ruh seni bu sefil hayattan kurtarsın ve günahların Kutsal Ruh'un lütfuyla seni bütünüyle yutsun. Amin, orospu çocuğu."

Priest hasta bir herifti. İyi ki kuzenimdi ve onu severdim.

Damarlarımda yanan öfkeyle misafirimize doğru yürüdüm. Yapılacak en iyi şey kafatasını duvara çarpmak ve beyninin yere saçılmasını sağlamaktı. Bu, bu ürkütücü sansar için çok hızlı bir son olurdu.

"Demek kadınımı taciz edebileceğini düşünüyorsun, ha?" İçimde tutmaya çalıştığım öfkeyle sesim boğuklaşarak sordum.

"Onun senin olduğunu bilmiyordum," diye bağırdı, boncuk gözleri dehşet doluydu. Eli kan içindeydi, kestiğim parmaklar Rahip'in beni beklerken yapmış olması gereken bir kolyeden sarkıyordu.

Dediğim gibi... hasta bir orospu çocuğu.

"Fark etmez, dostum," dedi Priest. "Kulübümde hiçbir kadını ellemek yok. Az önce Basilio'nun kadınına dokunarak bir figüranı mahvettin." Kuzenimin gözleri benimkilerle buluştu. "Kirlenme zamanı."

"Ve daha yeni duş aldım," diye hayal kırıklığına uğramış gibi davrandım ama öfke boğazımı yakıyordu. Duş almamın tek nedeni, en tatlı cazibeye kapılmadan önce Wynter'dan biraz uzaklaşmaktı. Ona dokunmak ve göğsümde yanan saplantının aynısını hissedene kadar onu becermek istiyordum.

Priest'ten bir bıçak aldım ve misafirimizin kalçasına sapladım. Acı içinde kükredi ama ben daha yeni başlıyordum. Bıçağı keskin bir şekilde döndürdüm ve gözleri geri döndü.

Uzun süre dayanamazdı.

"Bak, sikik," diye başladım psikopat gülümsememle, "dünyada her şeyden daha çok nefret ettiğim bir şey var." Bir bebek gibi inledi. "Ne olduğunu bana sor," diye takıldım.

"Ne oldu?"

"Zayıf olanlara zarar veren insanlar. Masum olanları. Onlara ne yaptığımı biliyor musun?" Yanıt olarak başını sallayarak inledi. "Öldür onları."

Solgunlaşmasını, göz bebeklerinin büyümesini izledim ve bundan asla kurtulamayacağını anladım. O artık ölü bir adamdı. Ama önce acı çekecek ve onu öldürmem için bana yalvaracaktı. Gözlerim ona takıldı, ona acı çektirmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Ya da en kötü şekilde, nasıl baktığınıza bağlı.

Herifin çenesi titredi ve ağlamaya başladı, gözleri dehşetten seğiriyordu. Yalvarmaya başladı ama onu susturdum. Hiçbir yalvarış onun hayatını kurtaramazdı.

Yüzü kan içindeydi. Boğazını kavradım ve sandalyesiyle birlikte onu ayağa kaldırdım ve boğazını sıktım. Onu bağlayan ipi kesince sandalye büyük bir gürültüyle düştü, sonra onu havaya fırlattım. Duvara çarptı, sonra yere düştü. Oda onun acı dolu çığlıklarıyla doldu.

Gözleri duvara yaslanmış, elleri cebinde olan Priest'e kaydı. Çok sıkılmış görünüyordu. Ona doğru beş adım attım ve önünde diz çöktüm. Priest de bana katıldı, gözlerindeki o çılgın ve dengesiz bakış önümüzde inleyen herife odaklanmıştı.

"Sen çoktan öldün," diye açıkladı Rahip, sesi sıkılmıştı. "Sana ayinini okuduğum anda ölmüştün."

"Sen delirmişsin," diye bağırdı herif. "İkiniz de. Kızın kıcına dokunmadım bile."

İşte o zaman kendimi kaybettim. Pantolonunu indirdim ve bıçağımı sikine doğru götürdüm. Çişinin ve ucuz kolonyasının kokusundan iğrenerek dudağım kıvrıldı.

Yüzümü ona yaklaştırdım ve sertçe gülümsedim. "Ne kadar deli olduğumu tahmin bile edemezsin."

Bıçağımı kasıklarının derinliklerine ittim, sonra sikine getirdim ve yumuşak eti kestim. Çıgıllıkları tizdi, sikik herif kendi tükürüğünün içinde gurulduyor ve etrafında kan birikiyordu.

Ayağa kalktım, siki kan gölüne atılmıştı ve herif kendi kusmuğu ve etrafındaki kan denizi içinde seğiriyordu.

"Şimdi yine duş almam gerekiyor," diye homurdandım, karanlığım ve vahşiliğim derimin altında kaynıyordu.

Priest aptalca sırtarak, "Ve sen *bana* hasta orospu çocuğu diyorsun," dedi.

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

Basilio

I Koltuğumda arkama yaslandım ve şoförümün manzarasının tadını çıkararak bacaklarımı uzattım.

Priest'in cipinin direksiyonunda Wynter vardı. Onunkinin aksine, bu Bir tanesi çok süslüydü. Süslü olması umurunda değildi ama onu sürmeye ikna ettim. Arabanın üstü açıktı, kapılar da öyleydi ve rüzgâr pembe beyzbol şapkasının içine sokamadığı buklelerini yüzüne savuruyordu.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla ona doğru baktı. "Beni şoförün olmam için getirdiğini düşünmeye başlıyorum."

Arabayı ben kullanmıyorsam nadiren biriyle arabada oturduğumu bilmiyordu. Bu, kontrolün bende olmasını sağlıyordu ve çoğu insan boktan sürücülerdi.

"Bu ve diğer bazı şeyler," diye mırıldandım.

Anında kızardı ve ben de kıkırdadım. Doğrusu bir kızarıklığın beni bu kadar sertleştirebileceğini hiç düşünmemiştim. Dün gece yine duş aldıktan sonra Wynter'la yatağa girdim ve hayatımda ilk kez bir kadınla aynı yatakta uyudum. Kuzenlerim ve kız kardeşim dışında kimseye güvenmedim. Öz anneniz size ihanet ettiğinde, insanlara güvenmek zordu. Ama dün gece onun düzgün, sakın ve yumuşak nefes alışını dinlemek, çocukken dinleme lüksüne sahip olmadığım bir ninniydi.

Wynter Star dünyamı değiştiriyordu. Daha iyisi için.

Arabayı kullanırken onu izledim; yeşil şortu uzun bacaklarının çoğunu açıkta bırakıyordu ve pembe bluzu tam bir kız havası veriyordu. Kız cidden pembeye takıntılıydı. Onu düşünmeden bu rengi bir daha görebileceğimi sanmıyordum.

Havacı gözlüklerimin ardından onu izledim. Gözlerini saklamaya zahmet etmedi ve ben de bundan memnun oldum. Bana doğru bir bakış fırlattı ve gözleri

vücudumdan aşağı.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve gözleri üzerimde gezindi. "Seni üç parçalı bir takımın dışında seviyorum." Kaşlarımı kaldırdım, içimi bir eğlence kapladı. "Seni... daha genç gösteriyor."

Kıkırdadım. "Amacım memnun etmektir, prens."

Dudağını dişlemeye devam etti. "Sen de mayo giyeceksin, değil mi?"

İçimden derin bir kahkaha yükseldi. "Benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?"

Dikkatini yola verdi ama dolgun dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görmeden önce değil. "Beni suçlayabilir misin?"

Dürüstlüğü ferahlatıcıydı. En çılgın hayallerimde bile bir kızın peşinden koşacağımı düşünmemiştim. Özellikle de yeraltı dünyasıyla bağlantısı olmayan bir kıza. Meraklı ve yumuşak ifadesiyle bana bakışı tenimi yaktı ve kanımın doğrudan aletime akmasına neden oldu.

"Sanırım siz de mayo giyeceksiniz, prenses."

Sırıttı. "Öyleyim. Otel dükkanından bir tane aldım. Oda hesabına yazdım." Kaşları sanki bu durumdan hoşnut değilmiş gibi çatıldı. Her şeyi oda hesabına yazması ve kendine birden fazla şey alması konusunda ısrar ettim. "Biliyorsun o dükkân, fiyatlarının çılgınlığı yüzünden haraç almakla suçlanabilir."

Gasptan daha kötü suçlar da vardı. "Bunu karşılayabilirim."

Gözlerini devirdi. "En zengin ve en genç gazilyoner."

Kıkırdadım. "Gazillionaire, ha?"

Omuz silkti. "Gazetelerde öyle yazıyordu."

"Medyada okuduğunuz ve duyduğunuz her şeye inanıyor musunuz?"

Bir an için kaskatı kesildi ve yüz ifadesinden bir gölge geçti. "Hayır, her şey değil."

Güneş ışınları saç tellerini yakalayıp altın gibi parlatıyordu. O bir gizem ve açık bir kitaptı. Naz yapmazdı. Cevap verirken dürüstlüğünü hissediyordum ama sakladığı yanları da vardı. Bu duygudan kurtulamıyordum ve genellikle altıncı hissim beni asla yanıltmazdı.

Dün gece annesiyle yaptığı konuşmanın bir kısmına kulak misafiri oldum. Annesini çok önemseydiğini hissettim, ancak ilişkilerinde bazı sorunlar olduğu açıktı.

Arkamdan lastik gıcırtiları geliyordu ve dikiz aynasına bir göz attım. Üç araba geride siyah bir Land Rover'ın köşesini gördüm. Etrafı kontrol etmek bir alışkanlıktı ve şimdi bunun için mutluydum çünkü otelden ayrıldığımızdan beri aynı siyah Land Rover'ın bizi takip ettiğine yemin edebilirdim.

"Wynter?"

"HmMMM."

"Üç araba arkamızdaki siyah Land Rover'ı kaybedebileceğini mi düşünüyorsun?"

Dikiz aynasına baktı ve kaşları çatıldı, yüzünü endişe kapladı. Sonra gözleri bana doğru kaydı. "Ceza almak istemiyorum," diye mırıldandı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Ben çok daha kötülerini yapmışken o ceza almaktan endişeleniyordu.

"Olmayacak," diye güvence verdim ona. "Eğer kenara çekilirsek, polisleri ben hallederim." Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Söz mü?"

Başımı salladım. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Gaza bastı ve araba o kadar hızlandı ki sırtımı koltuğa dayadım. Telefonumu açıp Priest'e bir mesaj gönderirken, *bu kızın içinde biraz pervasızlık var*, diye düşündüm.

Kilometre sayacının 80'e, 90'a ulaşmasını izledim. Kendine güvenen bir sürücüydü. Bu kızda sevmediğim bir şey bulamamıştım.

"Priest'e söylesen iyi olur, eğer onun süslü cipini çarparsam bu senin hatan olur," diye şaka yaptı. "Ve sakın son ayinimi okumasına izin verme."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Daha ilk kelimeyi söyleyemeden boğazını sıkardım."

Mutlu bir şekilde sırtıttı, sonra uzanıp müziğin sesini açtı. Jeep'e oturduğunda yaptığı ilk şey buydu. Müziğini Bluetooth'a bağladı. Çok fazla kadın ve klasik şarkısı vardı ama o mutlu olduğu sürece umurunda değildi.

Arkama baktığımda Land Rover'ın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Telefonum çaldı. Priest'ten bir mesajdı. Yerimi tespit etmiş ve adam göndermişti. Pennsylvania'da kimsenin bizi takip etmesini beklemiyordum, bu yüzden üzerimde sadece pantolonumun arkasına sıkıştırdığım bir tabanca vardı. Peşimde adamlar varsa Wynter'ın hayatını riske atmayı reddettim.

Girmemiz gereken çıkışı işaret ettim ve Wynter yavaşladı, sonra omzunun üzerinden baktı ve Land Rover'lı arkadaşlarımızı atlatarak doğru anda üç şeridi birden geçerek çıkışa girdi.

"İyi iş," diye onu takdir ettim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. İlk yüksek hızlı kovalamacam." "Seni baştan çıkarıyor olabilirim," diye düşündüm.

Omuz silkti, gözleri parlıyordu. "Hoşuma gitti."

Hay sikeyim. Beni de yoldan çıkarıyor olabilir, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Çünkü onun etrafındaki bu his bağımlılık yapıyordu. Gülümsemesi. Onun gülümsemesini görmek için her şeyi yapardım.

Tavandan sarkan iki adamın yanına gittim. Priest'in bodrumunda iki gün üst üste. Wynter'ın deliliklerini ortaya çıkaran şey neydi? Ya da belki de o benim içimdeki deliliği daha da ortaya çıkarıyordu?

Etrafa bakındığında beton zemini taze kanın kapladığını gördü. Görünüşe göre Priest birinden çoktan hoşlanmıştı çünkü adam çok kötü durumdaydı.

Diğer adamın gözleri dehşetten seğiriyordu. Suç ortaklarının işkencesine şahit olduklarında işe yarıyordu.

"Beni neden takip ettiklerine dair bir şey var mı?" Priest'e sordum.

Rahip, ölümüne dövdüğü adamın boğazını sıktı ve onu çekiştirerek boğdu.

"Bana anlattıklarını ona da anlat," diye emretti.

"Kayıp prensesi arıyorum," diye mırıldandı kalın aksanıyla.

Kaşımı kaldırdım. "Sana söylemekten nefret ediyorum. Ben bir prenses değilim. Ben senin en kötü kabusunum."

Kollarımı sıvayarak ona yaklaştım ve önce birine sonra diğerine baktım. Rahip'in işkence ettiği adam bayıldı ya da belki de öldü, hiçbir fikrim yoktu ama diğeri gözlerinde kocaman bir korkuyla titriyordu.

"Söyle bana yoldaş," diye karanlık bir gülümsemeyle yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bratva neden beni takip ediyor?"

İfadesini renklendiren açık korkuya rağmen bana tükürmeye çalıştı. "Elinden geleni ardına koyma. Pakhan'ımıza asla ihanet etmeyeceğim."

Doğrudum ve küçük masanın üzerindeki bıçağa uzandım. "Ölmeden önce bana her şeyi anlatacaksın."

Bıçağın üzerindeki parmaklarım sıkılaştı, sonra serçe parmağına doğru indirdim, kemiği ve eti kestim. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Orada durmadım. Bir sonraki parmağa geçtim, sonra bir sonrakine. Amcığının çığlıkları bodrumun beton duvarlarında yankılandı.

"Opera sanatçısı olduğumu bilmiyordum," dedi Priest. "Bok gibi ama yine de."

Parmakları kesilince tekrar sordum: "Neden beni takip ediyordun?"

"Siktir git." Salak herif.

Geniş geniş sırtarak bıçağı havada savurdum. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Gözünü kırpmasına fırsat vermeden bıçağı karnına sapladım ve hızla çevirdim. Yüzü kül rengine döndü ve acı içinde kükrerken gözleri başının arkasında yuvarlandı.

"Hayır, hayır," diye bağırdı. "Lütfen."

Sıkık sonunda kendine geldi. "Şimdi kendine geliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye iddia etti, bir korkak gibi sızlanarak.

Sızlanan Rus pisliğini kırmak iki saat yirmi beş dakika ve bir sürü dökülen kan aldı. Bu noktada tepeden tırnağa kana bulanmışım. Wynter'ı akşam yemeğine çıkaracaktım ve bu şerefsiz için fazla zamanım kalmamıştı.

Ona yaklaştım ve hırladım, kokusu duyularımı işgal ediyordu.

"Beni neden takip ettiğini tekrar söyle."

Bıçağımın ağzını göz çukuruna dayadım ve geri çekilmedim.

İnledi. "Kayıp mafya prensesini arıyoruz." "Adı ne?"

Bilmek istedim.

"Bilmiyorum," diye bağırdı. "Beni öldürecekler."

"Sana ne yapacağımı sanıyorsun?" Bıçağın ucunu şakağına daha sert bastırırken gülümseyerek sordum.

"Bize bu yer verildi ve sizi ve yanınızdaki kadını takip etmemiz söylendi," diye mırıldandı. "Tek bildiğim bu."

Bıçağımı gözüne sapladım ve ışığın gözlerini terk edip sefil varlığına son vermesini izledim.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

Wynter

F ya da son iki gündür, sadece Basilio'nun kızıydım. Şikayet etmedim.

Bana kuzenleri ve kız kardeşi hakkında hikayeler anlattı. Ben de ona hikayeler anlattım.

Juliette, Davina ve Ivy hakkında. Ama ikimiz de genel yorumlarla yetindik. Belki şanslı bir tesadüftü, belki de kendini korumak içindi. Hiçbir fikrim yoktu.

Hatta televizyonu açtım ve *Good Girls* maratonuna başladım. Güldü çünkü birçok bölümü ileri sarmıştım. *Sadece sonuca ihtiyacım* var, dedim ona sırtarak. O anda dünyanın en mutlu kızı bendim.

Düzenli olarak televizyon izleyecek ya da dizileri takip edecek vaktim olmuyordu ve eğer bitirmezsem, öngörülebilir bir gelecekte de bitiremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden beni kırmadı ve tam olarak onun tarzında bir dizi olmamasına rağmen devam etti. Kuşkusuz, bazı bölümlerde dikkatimiz dağıldı. Öpüştük. Dokunduk ama bundan daha ileri gitmedi.

İnan bana, denedim. Beyaz gömleğinin düğmeleri açık, kravatı yakasından gevşekçe sarkmış bir halde yatak başlığına yaslandığında ağzımın suyu aktı. Karın kasları ağız sulandırıcıydı. Ve dövmesinin benimle dikiz oyunu oynamasına karşı koyamadım. Tuhaf bir dövmeydi ve Priest'in kulübünün üzerinde, Kingpins of The Syndicate yazısının hemen altında bulunan kafatasına benziyordu. Parmaklarımı her sert santiminde gezdirerek onu inceledim.

O kadar sıcaktı ki, yanacağımı sandım. O da sertleşmişti; pantolonunu iten sert boyunun dış hatlarını görebiliyordum. Elimi aşağı kaydırıp pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavradığımda kalbim beklenti ve belirsizlikle çırpınıyordu. Sert bir inilti çıkardı, bu sırada gözleri

karardı ve beni cesaretlendirdi, kemerine uzandım. Onu içimde hissetme ihtiyacıyla amım zonkluyordu ve elleri buklelerimi kavrayarak onları yolumdan itti.

Kendini avucumun içine daha da bastırdı, sert boyu kumaşın üzerinden büyük ve sıcaktı. Kalın ve büyüktü ve çok mükemmeldi.

Dudaklarımı boynuna bastırdım. Sıcak teni dudaklarımı yakıyor ve tadı kan dolaşıma karışıyordu. Daha aşağılara indim, ağzımı karnının üzerinde gezdirdim ve sert karın kaslarını öptüm. Sonra tenini yaladım, tam da çözdüğümü bile hatırlamadığım kemerinin üstünü.

Göğsünden bir gümbürtü çıktı.

"Wynter," diye inledi parmaklarımı boxer'ının içine sokmaya çalışırken. Bileğimi tuttu, sonra yataktan atladı.

Sonra yüzümü kavradı ve beni öptü. "Geç oldu ve sen yorgunsun."

"O kadar da yorgun değilim," diye itiraz ettim, başımı sallayarak.

Başparmağı yanağımı okşadı. "Eğer ben duştan çıktığımda uyanık olursan-"

O tuvalete doğru giderken, ben de onun kışına hayranlıkla bakarken bu anlam havada asılı kaldı. Bir erkeğin böyle güzel bir kışa sahip olmasına izin verilmemeliydi.

İyi Kızlar'ı izlerken uyanık kalmaya kararlı bir şekilde yer değiştirdim ve kadınlar arkadaşlarım ve benden daha fazla belaya bulaştı. Göz kapaklarım ağırlaştı ama gözlerimi ovuşturdum, duşun sesi hala devam ediyordu.

"Her an çıkabilir," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerimi bir saniyeliğine kapattım ve uyku beni ele geçirdi. Sabahın köründe ya da daha erken uyanmanın dezavantajıydı bu.

Yanağımı onun sıcak göğsüne bastırmış ve kolunu bana sarmış bir şekilde uyandım. Biraz salyam akmış olabilir ama hemen sildim. Kollarının arasında kaldım, vücut ısısının ve kulağımın dibinde çarpan sabit kalp atışlarının tadını çıkardım. Çok güçlü ve kendinden emindi.

Bu şekilde uyandığımda, koşu seansımı bir kenara bırakıp yatakta daha uzun süre kalmak istedim. Bu anın tadını çıkarmak için. Ancak güçlü egzersizi atlama alışkanlığını ve suçluluk duygusunu kırmak zordu. Yakmam gereken kilometreler vardı. Kazanmam gereken bir madalya. Kırılacak rekorlar... ve bunun gibi şeyler.

Dışarı çıkmak için yer değiştirdim ve Bas kıpırdandı, gözleri benimkileri buldu ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Tanrım, hiç kimse beni onun gibi gülümsetememişti. Onun yanında uyanmaya alışabilirdim. Buna alışabilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. İçimi çektim.

"Yakmam gereken on mil var."

Kaşlarını kaldırdı, sonra saate baktı. "Sabah beşte mi?"

Omuz silktim ve günaha girmeden önce yataktan fırladım. Pijamalarımı çıkarıp koşu şortu ve spor sutyeni giyerken gözleri benden hiç ayrılmadı. Yoğun bakışları içimi yakıp kavuruyor, içimde kıvılcımlar çaktırıyordu ve hayatımda ilk kez sıkı bir vücuda sahip olduğum için minnettarlık duyuyordum.

Belki de kışımı dışarı çıkarıp twerk falan yapmalıyım, diye sessizce düşündüm ve bunu nasıl zarıfçe yapabileceğimi düşündüm.

"Ben de seninle geliyorum," diyerek yataktan fırladı ve beni twerk yapma planımdan vazgeçirdi.

"Yatakta kal," diye itiraz ettim.

"Sikeyim hayır," diye homurdandı. "Sevgilim sabahın köründe koşuya çıkarken ben yatakta kalmayacağım."

Ona karşı koymak imkansızdı, bu yüzden birlikte on mil koştuk ve birbirimizi etkilemeyi başardık. Koşudan sonra duş aldık ve sahile gittik.

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Otele döndüğümüzde o kuzeniyle buluştu, ben de duş aldım. Daha sonra lüks restoranlardan birinde akşam yemeği yedik.

Ve şimdi bizi otel süitimize götürecek asansörü bekliyorduk. New York'a dönmeden önceki son gecemizdi.

Asansörün kapısı çaldı, sonra açıldı. Birlikte içeri adım attık, avuç içleri sırtımın alt kısmındaydı. Ciğerlerimi sıkı bir his sarmıştı. Bas'ı almadan Philadelphia'dan ayrılmak istemiyordum. Onu istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

"Bas?" Bakışlarını cesurca karşıladım, kalbim güm güm atıyor ve nabzım bacaklarımın arasında zonkluyordu.

"Hmmm?" Omuzları gevşemişti. Gözleri aç bir şekilde bana bakıyordu. Ama bir hamle yapmayı reddetti. Sonra ilk randevumuzdaki sözleri aklıma geldi.

Dudaklarını, amını ve vücudunu istiyorum çünkü vermek istiyorsun, Wynter. Borcunu ödemek istediğin için değil.

Belki de onu istediğimi açıkça söylememiştim ve o da bunu bekliyordu. Onun alanına girdim ve kravatını parmaklarımın arasına aldım. O da

her zaman üç parçalı bir takım elbise giyiyor gibiydi. Killian'ın İtalyanlar ve üç parçalı takımları hakkında şaka yaptığını duyduğumu hatırlıyorum.

Parmak uçlarıma yükselerek dudaklarımı çene çizgisine bastırdım, kirli sakal dudaklarıma sertçe değiyordu. İçim zevkle ürperdi. Sert göğsünü bedenimde hissetmeyi seviyordum. Baharatlı kokusunu. Kokusunu derin bir nefesle içime çektim. O kadar güzel kokuyordu ki. Hiç kimse onun kadar güzel kokamazdı.

Boğazından aşağı bir çizgi öptüm, kokusundan başım dönüyordu.

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim. "O kadar çok ki senin için yanıp tutuşuyorum."

Durdu, bakışları ağır ve karanlıktı. Sanki bir şöminenin önünde duruyormuşum gibi yanıyordu, alevler tenimi yalıyor, beni canlı canlı yakmakla tehdit ediyordu. Yine de hareket edemiyor, ateşin beni tüketmesine izin veriyordum.

Sonra hızlı bir hareketle boynumun arkasını kavradı ve ağzını ağzıma bastırdı. Beni derin ve yavaş bir şekilde öptü, vücudumu ateşe verdi. Kendimi onunkine doğru bastırdığımda sıcak arzu bedenimi yakıp kavurdu. Öpücüğü her şeyi tüketiyordu ve ellerim ona sarıldı.

Geri çekildi ve ben inleyerek itiraz ettim.

"Bas, lütfen," diye inledim, öne doğru eğilerek.

"Burada olmaz," diye homurdandı, gözleri kömür gibi yanıyordu. Asansörün kapısı çaldı, kolunu belime doladı ve hızla odamıza girdik.

İçeri girer girmez, büyülenmiş bir şekilde odaya bakarken içimden yumuşak bir nefes geçti.

Tüm süit kırmızı ve beyaz güllerle süslenmişti ve mumlar titreyerek tüm odaya romantik bir hava veriyordu.

"Kim... ne-" Bir soru oluşturmamıştım.

"Birlikte geçireceğimiz ilk zaman özel olacak, Wynter Star." Sözleri vücuduma sıcaklık yaydı, göğsümü yaktı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Bu adamı seviyordum. İster hoşlantı ister gerçek aşk olsun, o beni mutlu ediyordu. Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Göz göze geldik; dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, sıcak nefesinin dudaklarımı havalandırıldığını hissedebiliyordum. Bas'ın büyüüne kapılmıştım ve hiçbir şey beni ondan uzaklaştıramazdı.

Parmaklarım üç parçalı takım elbisesinin kumaşı üzerinde geziniyor, altındaki kasları hissediyordum. Geriye doğru bir adım attım, parmaklarım ceketini kavradı ve o da beni takip etti. Bir adım daha attım. O yine beni takip etti.

"Nereye gidersen git, Wynter," diye homurdandı. "Her zaman takip

edeceğim."

Göğsüm kabardı. Yıllar içinde duygularımı belli etmemeyi öğrendim. Annem her zaman bunun yakışksız olduğunu söylerdi. Dünyaya karşı zayıflık gösterirdi. Yine de tam o anda duygularım o kadar güçlüydü ki gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bu adamı istediğim kadar istememiştim. Artistik patinaj dahil. *Hiçbir* şey bu duyguların yoğunluğuyla eşleşmemiştir.

Bu beni aynı anda hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. Daha yeni başlamıştık ve onun için çok şey hissediyordum.

"Bas?"

Ağzı benimkine dokundu ve gözlerim kapandı, kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Ağzı alt dudağımı hafifçe çektiğinde, onayımı inledim. Sonra aç ve çaresiz bir şekilde öpüştük. Sıcak, muhtaç nefeslerimiz birbirine karıştı.

Öpücük çok çabuk kesildi. "Evet."

Parmaklarım saçlarına dolandı ve onu kendime çektim. Ona çölün suya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım vardı.

"Sana aşık oluyorum," diye itiraf ettim dudaklarına karşı usulca.

Vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı. Bir kalp atışı geçti. "Sana çoktan aşık oldum."

Daha sonra, çok daha sonra, farkına varmadan çok önce bu adama kalbimi verdiğimi anlayacaktım.

Onun karanlık bakışlarında boğuldum, hiç düşünmediğim bir güvenlik buldum. Dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve ben daha ne olduğunu anlamadan vücudum onunkinden doğru bastırdı, ona karşı açgözlüydüm.

"Sakin gitme Wynter," diye mırıldandı burnunu benimkine sürterek.

Ona bunun sözünü veremezdim. Henüz veremezdim. Kalbim sonsuza kadar onunla kalmak istiyordu ama çözmem gereken şeyler olduğunu biliyordum. Ama şimdi bunları düşünemezdim.

Bu yüzden ona kelimeler dışında her şeyi verdim. Ellerimi sırtına doğru iterek avuç içlerimi kaslarının üzerinde gezdirdim ve takım elbisesinin altında kasıldıklarını hissettim. Üst dudağımı hafifçe dudaklarının arasına alırken beni en tatlı çekiciliğiyle öpüyordu. Ağzım aralandı ve bir inilti boğazımdan yukarı tırmandı. Kalp atışlarım mutlulukla dans ediyordu ve kendimi bu hissin içinde kaybettim.

Dilim alt dudağına değdi ve göğsünün derinliklerinden bir inilti geldi. Elleri etrafımda sıkılaştı ve öpücüğü derinleştirdi. Onun

Dilim dudaklarımın arasından kayarak ağızımı keşfetti. Her bir santimini.

Başımın arkasını kavradı, beni daha sert ve daha derin öperken başımı eğdi. Nabzım kulaklarımda ve göğsümde gümbürdüyordu. Beni tüketiyordu ve ben de buna memnuniyetle izin veriyordum. O benim ciğerlerimdeki havaydı.

"Seni seviyorum." Kelimeler ağızımdan kaçtı. Karanlık bakışları benimkileri aradı ve ben de onu tuttum. İçimi bir ürperti kapladı, anı mahvettiğimden endişelendim. Ama sözleri geri alamazdım.

Bunun bir karasevda mı yoksa sonsuza dek sizinle kalacak türden bir aşk mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim ona sahip olduğum her şeyi vermek ve her şeyini almak istediğimdi. Onu korumak. Onu sevmek. Onu güldürmek. Hepsini onunla paylaşmak istedim.

"Emin misin?" Gözlerimi ona kilitledim ve başımı salladım. Hiçbir şeyi yarım bırakmadım ve şimdi de bırakmayacağım.

"Evet." Eğer aşkımı istemiyorsa, şimdi bunu söylemesinin tam zamanıydı.

"Ben de seni seviyorum." Burnu benimkine dokundu, ileri geri fırçaladı. Sonra alnını alnıma bastırdı, gözleri içime daldı. "Sanki sen benim bir parçamsın ve ben başından beri seni arıyordum."

Böylesine güzel bir itiraf karşısında ruhum titredi.

Sonra beni kaldırıp güllerle dolu yatağa doğru götürürken dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

Basilio

S *Beni seviyor.*

Wynter'ın güzel gözlerinde güven parlıyordu ve göğsüm sıkışıyordu. Hiçbir şeyi bu kadını istediğim kadar istememiştim.

Neredeyse

onu tanıyordum ama o benim özümle konuştu. Sanki eksik olan bir parçam bana geri dönmüş ve beni tekrar bir araya getirmişti.

Onu yatağa yatırdığımda, sikim pantolonuma doğru gerildi. Ceketimden kurtuldum ve sessizce yere attım. Sonra kılıfımı çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Gözleri bir an için kılıfa kaydı ama korkmamıştı.

Onun yerine aç gözleri bana döndü. Elleri uzandı ve parmakları yeleğimin düğmelerini karıştırdı, ben de ona yardım ettim. Gömleğim de onu takip etti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyordu. Üstüne çıktım ve dudaklarına yapıştım. Tadı mükemmeldi, bağımlılık yapan bir bal markası gibiydi. Ona tamamen sahip olmam gerekiyordu. Elbisesini çıkarmasına yardım ettim.

Büyüleyici olduğunu biliyordum. O gece The Eastside'da gördüm. Ama yine de nefesimi kesti. Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verdim, her bir santimini ezberledim.

"Sen benimsin," diye homurdandım, onu açlıkla izliyordum. Bir melek gibi görünüyordu, altın rengi saçları etrafına yayılmıştı ve gözleri elmas gibi parlıyordu.

"Sen de benimsin," dedi ve bundan daha doğru bir şey olamazdı. Ben sadece onundum. Günlerimin geri kalanı için.

Parmaklarımı külotunun içine soktum ve ince bacaklarından aşağı ittim.

"Bas, sen de soyun," diye yalvardı Wynter, şehvet dolu gözleri üzerimdeydi. Utangaçmış gibi davranmamasına bayılıyordum. O verdi ve o aldı. Ben de ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkardım.

Bacaklarını ayırmış, gözlerini bana dikmiş, zevke aç bakire bir kurban gibi görünüyordu. Çok ufak tefekti; onu kıracağımdan korkuyordum. Yine de vücudunun ne kadar güçlü olduğunu ilk elden gördüm. Altımdaki şehrin ışıltısı çıplak vücudunda parlıyordu ve ben hiç bu kadar acı verici güzellikte bir şey görmemiştim.

Vücudunu aşağı doğru kaydırđım ve ağzımı göğüslerinin üzerinde gezdirdim.

Wynter sırtını dikleştirdi ve kaygan amcığı karın kaslarıma sürtündü.

"Bas," diye inledi. Göğüs ucunu dişlerimin arasına aldım, bakışlarını tuttum ve nefes alıp verirken çıkardığı titremelerden ve küçük seslerden zevk aldım. O muhteşemdi. Mükemmellik, sadece benim için yaratılmıştı. Ellerimi kaburgalarında ve ince belinde gezdirdim. Bu sırada altımda kıvranıyor, ihtiyaçtan inliyordu. Ağzımı vücudunda aşağılara doğru gezdirdim, ona tapıyordum.

Kalçalarını ayırdım, pembe amını tamamen görebilmem için açtım. Ve lanet olsun, ağzım sulandı. Islak bir şekilde parlıyordu, ballı uyarılma kokusu ciğerlerime sızıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım ve uyluğunun iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Küçük bir inilti çıkardı ve ben de hafifçe iç uyluğunu ısırdım. "Bas," diye soludu, yukarı doğru eğildi.

"Neye ihtiyacın var?" Bakışlarım tembelce onun üzerindeyken sordum.

Altımda dönerek kendini bana doğru sürttü. "Lütfen."

"Amını öpmemi ister misin?" Yanıt olarak vücudunun titremesini izleyerek sordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Başka ne var?" Zümrüt bakışlarını üzerimde bulmak için başımı kaldırdım. Gözleri buğulu ve ağzı açık çok güzel görünüyordu, beni o kadar güvenle izliyordu ki göğsüm acıyordu.

"Her şeyi," diye nefes aldı. "Hepsini istiyorum."

Gözlerimi onun şehvet dolu zümrütlerine kilitleyerek avuçlarımı kışının altına sıkıştırdım ve amını ağzıma doğru kaldırdım. Sırılsıklam kıvrımlarını öptüm ve dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrıldı.

"Hoşuna gitti mi?" Yumuşak iç kıvrımlarına karşı mırıldandım. Kokusu sarhoş ediciydi. Başparmağımla onu araladım ve altımda titrerken sularını yaladım. "Söyle bana," dedim, sonra dudaklarını hafifçe emdim.

"Evet," diye inleyerek kendini ağzıma doğru itti. "Evet, lütfen."

Açıklığında daireler çizdim, sonra dilimi içine soktum. Kalçaları etrafımda sıkıştı ve kalçalarını kaldırdı.

"Lütfen, Bas," diye yalvardı. Bana karşı o kadar duyarlıydı ki. Daha da ıslandı, kıvranıyor ve inliyordu. Dilimle klitorisini okşadım ve şiddetle titredi.

"Klitorisini emmemi ister misin?" Soruyu homurdandım. "Evet, evet, lütfen."

Dudaklarımı klitorisinin etrafına kapattım ve parmağımı Wynter'ın içine sokup çıkarırken emmeye başladım. Çok dardı ve sikimi duvarlarıyla kavradığı düşüncesi sikimin ihtiyaçla zonklamasına neden oldu.

Altımda titredi ve yüzü zevkten kızardı, gözleri üzerimde, orgazm dalgasını sürüyordu.

"Bas, sana daha çok ihtiyacım var," diye yalvardı, yüzü kızarmıştı ve daha güzel bir şey görmemiştim.

Dilimle son bir kez klitorisinin etrafında döndüm ve bacaklarını nazıkçe birbirinden ayırarak yukarı doğru hareket ettim.

Sikimi onun sıcak girişiyle hizaladığımda, açgözlü amının kasıldığını hissedebiliyordum. Ağzının köşesini, sonra alt ve üst dudağını öptüm, kalçalarımı kaydırarak ucumun sıcak girişine girmesini sağladım.

Yüzünde acı ifadesi belirdi ve donakaldım. Yeterince ıslanmıştı, rahatsızlık vermemeliydi.

"Wynter." Gözleri beni aradı ve gözlerindeki güven karşısında göğsüm sıkıştı. "Sen-"

Kahretsin, bu daha önce konuştuğumuz bir şey olmalıydı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye mırıldandı ve yüzümü öptü. Aman Tanrım. Beni bu kadar sarsmıştı. Doğum kontrolü hakkında düşünmemiştim bile. Daha önce kimseyle korunmadan sevişmemiştim ama ikimizi ayıracak hiçbir şey olsun istemiyordum.

"Bakire olup olmadığını soracaktım." Bakire olduğunu anlamak için teyit etmesine gerek yoktu. Yüzü ifadeliydi ve her yerinde kabulleniş yazıyordu.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Daha önce bir şey söylemeliydim," diye mırıldandı, elleri sanki gitmemden korkuyormuş gibi bana sarıldı.

"Beni ilkin olarak istediğine emin misin?" Son onur kırıntımı, sadece onun için.

Kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü senin tüm ilklerini isteyeceğim," diye mırıldandım. O benim için öyleydi.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı. "Lütfen durma."

Şakağını öperek kalçalarımı kaydardım, böylece ucu girişine ancak bir inç kadar girebildi ve kendini cennet gibi hissetti.

"Hiçbir şey beni durduramaz," diye homurdandım. "Senin dışında. Çok fazla gelirse bana söyle. Tamam mı?"

Başını salladı ve pazularımı kavradı.

"Çok fazla olmayacak," diye mırıldandı, bacakları etrafımı sarıyordu.

İçine doğru daha da kaydım, ağzım alnının üzerinde gezindi. Etrafımda kenetlendiğini hissedecek tek kişi ben olacaktım. Ona sahip olacak tek erkek ben olacaktım. Öpmek için ağzını aldım, ileri doğru ittim ve nefesini yuttum, nefesi düzensizleşti. Duvarlarını hissederek ürpererek nefes verdim. sikimin etrafını sardı ve onu sağdı. O bu dünyadaki cennet gibiydi.

İri gözlerinde boğuldum, gözlerindeki altın, yeşil ve grinin hafif lekeleri beni büyüledi. Sonra hızlı bir hamleyle daha da içine kayarak engelini aştım. Tanrım, çok iyi hissettiriyordu. Duvarlarının sikimi kavrayışı, bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk veriyordu.

"Sen benimsin," diye fısıldadım kulağına. "Başka kimsenin değil."

"Senin." Sevgiyle parlayan gözleriyle beni izlerken büyüüne kapılıyordum. Başka hiç kimsenin bunu benim için yapamayacağını biliyordum. Sadece onun.

"Bas," diye inledi, kalçalarını kaldırarak. "Lütfen."

Hareket etmeye başladım, küçük sıkı itişler. İç organları beni açgözlülükle sıkıyordu ve gözlerimi yüzünden ayırmıyor, herhangi bir acı ya da korku belirtisi olup olmadığını izliyordum. Hiçbiri yoktu. Ona sahip olma ihtiyacı beni tüketiyordu. Kontrolümün kırılacağından ve onu unutulana kadar becereceğimden endişeleniyordum.

"Siktir, iyi hissediyorsun," diye homurdandım. Hafifçe geri çekildim ve sonra pelvisimi klitorisine doğru sürterek daha derine indim. Wynter'ın dudakları aralandı ve yüzünde zevk titreşimleri belirdi.

"Daha fazla, Bas," diye yalvardı, sırtı yataktan kalktı. İticiliğim daha da sertleşti, tırnaklarının sırtımı tırmaladığını hissedebiliyordum.

İçine girip çıkarken kaslarım titriyor, onu iliklerine kadar dolduruyordum. Zevkim daha sıkı ve daha sıkı sarıldı, inlemeleri daha yüksek ve muhtaç hale geldi. Ağızlarımızı birbirine bastırdım, açgözlü bir piç gibi tüm seslerini yuttum. Onu daha sert ittim, daha derine vurdum. Bu dünyada cennet gibi hissediyordu.

"Durma," diye yalvardı, sanki istesem bile durabilirmişim gibi. Kontrolün çok ötesindeydim. Omurgamın alt kısmında ve taşaklarımda zevk karıncalanıyordu.

sıkılaştı. Vücutlarımızın arasına uzandım ve ona vururken öfkeyle klitorisini ovuşturdum.

"Siktir," diye inledim, itişlerim sarsıntılı hale geldi.

Sırtını kamburlaştırdı ve ben ağır göz kapaklarının ardından yüzünü kaplayan zevki büyülenmiş gibi izledim. Amcığı sikimi sıkıca kavrayarak sağdı ve ben de döllerimi içine boşalttım. Sikim seğirerek onu döllerimle doldurdu.

Orgazmımla birlikte güçlü bir duygu da içimi yaktı. Yüzümü onun altın buklelerine gömdüm, ikimiz de düzensiz nefes alıyorduk. Sıcak nefesi tenimde gezindi ve avuç içleri sırtımı okşadı, dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi.

Onun kokusunu içime çekerek, yumuşak bedeninin benimkinin altında olduğunu ve kokularımızın birbirine karıştığını hissetmenin tadını çıkardım.

Yavaşça dışarı kaydım ve üzerinden yuvarlandım, sonra onu kollarıma çektim. Ben onun yakınlığını istiyordum ve belli ki o da benimkine ihtiyaç duyuyordu çünkü yanıma sokuldu. Yüzünü eğip o muhteşem gözleriyle bana baktı ve ben de dayanamayıp burnuna bir öpücük kondurdum.

Parmaklarımı yanağına dokundurdum. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Sarı bukleleri başını taçlandırıyor ve çıplak vücudu bana yaslanmıştı.

"Seni incittim mi?" diye sordum ama başını salladı.

"Hayır, beni asla incitemezsin."

Keşke gerçek bu olsaydı.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

Wynter

I Bas'ı özlemişti ve sadece birkaç gün olmuştu. Philadelphia'daki soygunumuzun başarılı olduğunu söylemekte tereddüt etsem de, kızlarla birlikte planımızı gerçekleştirmeyi başardık. Biz takip ettik

Priest'in kulübünden benzin istasyonuna zırhlı para kamyonu. Ivy adamları baştan çıkardı ve uyuşturdu, sonra kamyonu çaldık ve Trenton'a, Delaware Nehri'ndeki mükemmel noktaya götürdük.

Küçük bir aksaklık oldu.

Alexei ve Sasha Nikolaev bizi zırhlı aracı nehre iterken suçüstü yakaladı. Alexei ve Sasha Nikolaev tarafından köşeye sıkıştırıldığımızda neredeyse altımıza sığıyorduk. Evet, bu beklenmedik bir şeydi.

Geriye dönüp baktığımda, Priest yerine ikisi ve Davina'nın kız kardeşi tarafından yakalanmamız daha iyiydi. Ne de olsa bana pek affedici bir adam gibi gelmedi, özellikle de kırk milyonunu çaldığımızı düşünürsek. Rahip bize kesinlikle son duamızı okurdu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Dürüst olmak gerekirse, kimin daha korkutucu olduğundan emin değildim. Rahip. Alexei Nikolaev. Ya da biraz dengesiz görünen Sasha Nikolaev. Tanrım, kendimizi yeraltı dünyasının daha da derinliklerine gömdük. Amcam ve annem yirmi bir yıl boyunca bizi bundan uzak tuttular ama biz hemen içine atlamayı başardık. Derinlere.

Ama takdire şayan bir şekilde üstesinden geldik. Sanırım. *Belki de mi?*

Mafyayla hiç işimiz olmadığını düşünürsek, madalyayı hak ettiğimizi söyleyebilirim. Gerçi en seksi mafya lideriyle çıktığım için madalya alır mıyım emin değilim. Evet, bunu henüz paylaşmazdım.

Liam Amca bu küçük ayrıntıyı açıklamadan da yeterince öfkeliydi. Ama en azından Jules'a karşı dürüsttü. Jules hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

gerçek ailesi. Kan bağıımızın olmaması onun benim kuzenim olduğu gerçeğini azaltmıyordu. Hiçbir şey bunu ortadan kaldıramazdı. Yine de beni meraklandırırdı - bizden gerçekte ne kadarını sakladılar?

Belki de dün gecenin stresi paten kaymamı berbat hale getirmişti. Son iki buçuk saattir buzun üzerindeydim ve her geçen dakika atlayışlarımda daha da kötüleşiyordum.

Genellikle buza çıktığımda düşünmeyi bırakırdım. Benim için her şey içgüdülerim ve buzun üzerinde zıplayıp süzülürken hissettiklerimle ilgiliydi. O kadar heyecan verici bir özgürlük hissiydi ki bağımlılık yapıyordum.

Yakın zamana kadar. Ama bugün özellikle kötüydü.

Her kalp atışında kalbim beni çekiştiriyor, Bas'a doğru itiyor, annemden ve buzdan uzaklaştırıyordu.

New York'tan ayrılmak istemiyordum. Tek hissedebildiğim ıstıraptı çünkü Yale'deki günlerim sona yaklaşıyordu. Bas'ta kalmanın tek yolunun anneme zarar vermek olduğunu biliyordum.

Onunla kalmak istedim. Onun yanında kendimi canlı ve mutlu hissediyordum. Philly'deyken onunla yaptığım konuşmadan sonra buraya taşınmayı asla düşünmeyeceğini biliyordum. Yine de dün gece ona bir mesaj göndererek çalışmalarımıza burada, New York'ta devam edip edemeyeceğimizi sordum. Umut etmeyi bırakamadım. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve Bas'ı terk etmek istemiyordum.

Cevabı hemen geldi. Umudum kırıldı.

Bu yüzden tüm hayal kırıklığımı paten kaymaya döktüm. Teknik unsurlarım üzerinde çalıştım - atlayışlar, üçlü Salchow'lar, dönüşler, daha fazla atlayış. Kalbimi pompaladım, içimde nefret ettiğim bu dolup taşan hissi yakmayı umdum.

Çaresizlik.

Üçlü Lutz'a girebilmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geriye doğru kaymak üzere vücudumu döndürdüm. Bu özel atlayış beni her zaman daha iyi hissettirirdi. Yine de havada uçarken her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Bir kez daha. Ağırlığım yanılttı; hızım yanılttı; lanet aklım yanılttı.

Yere indim. Zar zor. Patenlerim buza çarptığı anda bacağım tutmadı. Vücudum telafi etmeye ve ağırlığı taşımaya çalıştı. Sanki betonun üzerine düşmüş gibiydim. Bunca yıllık paten kayma hayatımda hiç bugünkü kadar çok düşmemiştim.

Yorgunluğu suçlamak anlamsızdı. Daha önce de az uykuyla kaymışım. Beni mahveden aklımdı. Yani, aklım ve kalbim.

Buzun üzerine yayıldım, yuvarlandım ve tavana baktım. Devam etmek

anlamsızdı. Kafam başka yerdeydi. Kalbim de öyle. Ama nasıl

Bunu anneme nasıl açıklarım? Basilio DiLustro'nun Sendika'nın bir parçası olduğu biliniyordu ve annem bu tür bir yaşamla ilgili her şeyden nefret ederdi.

Kardeşi için boyun eğmezdi; kesinlikle sadece bir yabancı için de eğmezdi. Yine de yeraltı dünyasından kaçmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Liam Amca Jules ve Killian'ın kendi biyolojik çocukları olmadığını doğruladığına göre, geçmişimizde başka ne gibi sırlar olduğunu merak etmeden edemiyordum. Nedense hikâyenin burada bittiğini düşünmüyordum. İçimdeki his Liam Amca ve annemin bizi karanlıkta bıraktığı büyük şeyler olduğu konusunda uyarıyordu.

Davina yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bazen beni kaydetmesi için onu kullanırdım, böylece videolara baktığımda hatalarımı görebilirdim. Bunu izlemek zorunda kalmayacaktım çünkü son iki saattir yaptığım her hareket büyük bir hataydı.

"Wynter, biraz ara vermeye ne dersin?" diye önerdi. "Tüm vücudunu morartmanın bir anlamı yok. Dün uzun bir gece geçirdik. Sadece iyi bir gün dinlenmeye ihtiyacın var."

Gözlerimi tavana diktim. İhtiyacım olan iyi bir dinlenme gününden çok daha fazlasıydı ama bunu Davina'ya açıklamak istemiyordum. Kocasından bizim adımıza yeterince sır saklıyordu. *Davina ve Liam Amca*. Kimin aklına gelirdi ki? Onlar için çok heyecanlıydım ama hâlâ kabullenmeye çalışıyordum.

"Evet," diye kabul ettim. İçinde bulunduğum durumun bir çözümü yoktu. En azından birilerini üzmeyecek bir çözüm. Ya annemin kalbini kıracaktım ya da kendiminkini ve Bas'inkini.

Davina yüzümü avuçlarının arasına aldı, gri gözleri bana kilitlendi. "Sorun nedir?" diye sordu usulca. "Çaldığımız para yüzünden mi?"

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş süzüldü ve sıcak bir nefes bulutu soğuk havanın içinde tozlandı. Soygunlarımızın benim sorunum olacağını ve gangsterlerle uğraşacağımı düşünürdünüz. Nikolaev gangsterleri.

Ama hayır, kariyerime Doğu Yakası'nda devam etmekle Batı Yakası'nda devam etmek kadar basit bir şey benim sorunumdu.

"Senin adamla mı ilgili?" Davina kimsenin bizi duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakınarak fısıldadı. Cevap vermeyince devam etti, "Okulla mı? Dün olanlar hakkında mı?"

Sadece başımı salladım. "Dün her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Ve kız kardeşinle tanıştık."

Onu bu konuda düşünmeye bıraksam daha iyiydi. Yakalandık. Liam Amca neredeyse kendini kaybediyordu.

Başımı çevirip tekrar tavana odaklandım, zihnimi endişe kaplamıştı. Neden Doğu Yakası'nda kalamıyordum? Paten partnerim Derek bir süreliğine buraya taşınabilirdi ve ben de paten yapmaya, Bas'a ve arkadaşlarıma sahip olabilirdim. Ne de olsa okul için satın almak istediğimiz mülk bu kıyıda olacaktı. "Söyle bana Wyn," diye böldü Davina dağınık düşüncelerimi. "Ben Senin için endişeleniyorum."

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş döküldü. Patenlerimi çıkardım, bacaklarımı katlarken buzu karıştırdım. "Kaliforniya'ya geri dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Annem gelmeyecek-"

Başka bir koç bulmak bir seçenek değildi. Buna gücüm de yetmezdi. Mirasım yirmi beş yaşına ya da evlenene kadar devreye girmeyecekti. Ama daha da önemlisi, bunu anneme yapamazdım. Olimpiyat altını benim için olduğu kadar onun için de önemliydi. Buz pateni yapmak onun hayaliydi ama bana hamileyken geçirdiği korkunç bir kaza dizini mahvetmişti ve bir daha asla iyileşemeyecekti.

Bu konuda hiç konuşmadı ama bu ona fiziksel olarak daha fazla zarar verdi. Babamı öldürmüştü. Detaylar belirsizdi ve annemin yüzündeki acıyı görünce ona bir daha ne olduğunu hiç sormadım. Yine de hep bu konu üzerinde düşündüm. Kazanın New York'ta olduğunu söyledi ama yirmi yıl boyunca memleketini ziyaret etmeyi reddetmek biraz aşırı görünüyordu. Tabii daha fazlası yoksa.

Daha fazlası olmalıydı. Gerçekten ne olmuştu? Juliette'in anne babasının ve amcasının en iyi arkadaşlarının ölümüyle bir bağlantısı var mıydı?

"Anlıyorum." Davina'nın bakışları benimkilerle buluştu ve bir şekilde, görmesini istediğimden daha fazlasını gördüğünü hissettim.

Ellerimi buza vurarak, ayağa kalkıp bıçaklarımın üzerinde dengede dururken hafifçe homurdandım. O sırada pistin çıkışında Bas'ı gördüm. Koyu renk üç parçalı takım elbisesi ve yeni duş almış gibi parlayan kömür karası saçlarıyla neredeyse yersiz görünüyordu.

Gözlerimiz birleşti ve göğsümde sıcaklık yayılırken karnımda kelekler uçuştı. Ondan vazgeçemezdim. Onu seviyordum. O kadar çok seviyordum ki onsuz kendimi bütün hissedemiyordum.

"Bas'ınız geldi," diye duyurdu Davina gereksiz yere. Gözlerimi Bas'tan ayırmadan onu onayladım ve dudaklarım bugün uyandığımdan beri ilk kez gülümsedi. O beni mutlu ediyordu.

"En azından seni buzdan çıkarabilir," diye alay etti. "Üçlü Salchows'unuz bekleyebilir."

Ona son atlayışımın 3L olduğunu düzeltme zahmetine girmedim. Bunun yerine, pisti çevreleyen kısa duvara doğru yöneldik.

"Ah," diye mırıldandım nefesimin altında. Artık damarlarımda adrenalın pompalanmadığı için kaslarımdaki ve kemiklerimdeki ağrıyı hissedebiliyordum. Buzun üzerine düşmek berbat bir şeydi.

"Cipimi alıyorsun, değil mi?" Kapıya ve paten korumalarımın olduğu yere yaklaşırken sol kalçamı ovuşturarak sordum.

"Evet." Liam Amca'ya geri dönecekti ve sonra evlilik haberlerini duyurmak için Davina'nın büyükbabasını görmeye gideceklerdi. Onlar adına sevinmişim ama biraz da kıskanmışım. "Adam çok seksi," diye ekledi sessizce.

"O harika biri." Seksi olmaktan çok daha fazlası. Çok düşünceli ve nazik. Çılgın psikopat tavırları bile ona bayılmama neden oldu.

Ona ulaştığımızda Davina onu selamladı. "Merhaba."

"Merhaba," diye derin bir sesle onu selamladı ama gözleri beni hiç bırakmadı.

Beni izlemesini seviyordum. Yoğun. Tüketen. Sahiplenici.

"Seninle sonra konuşuruz, Wyn." Davina yanağıma bir öpücük kondurdu ve gözlerim ona doğru baktı.

"Kulağa hoş geliyor," dedim. Davina dışarı çıktı ve ben de gözlerimi tekrar Bas'a çevirdim. "Erkencisin," diye mırıldandım usulca.

Ensem den tuttu, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve sonra yüzünü boynuma gömüp derin derin içine çekti.

"Seni özledim," diye mırıldandı.

Erkeksi bir memnuniyet sesi göğsünde titreşti ve ben bunu kalçalarımın arasında derinlerde hissedebildim.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim. *Tanrım, onu terk edemem.* Bunu düşünmek bile kalbimi sızlatıyor ve acı içinde çılgılık atmak istememe neden oluyordu.

Arkamdan baktı. "Neden buz pateni yapmak istedin?"

Omuzlarımı silktim. Ona bunun yarışmalar için olduğunu, her zaman yaptığım şey olduğunu söylemeliydim ama nedense içimden gelmiyordu. Kim olduğumu bilmemesi ve beni hâlâ sevmesi hoşuma gidiyordu.

"Üniversitede paten kayardım," diye ekledi ve gözlerim büyüdü. "Hokey," diye açıkladı.

"Korkusuz kral hokey oynamış," diye düşündüm kuşkuyla. "Oynamak için ne zaman vaktin oldu? Ve gazeteciler neden bunun üzerine gitmiyor?" Alay ettim.

Alt dudağımı ısırđı. "Sabahları pratik yapardım. Sonra geceleri, kral bendim. Bir ma olmadığı sürece."

Göğsümde yumuşak bir kıkırdama titreşti. "Kulağa yoğun bir program gibi geliyor." Etrafıma bir göz attım. Pist hâlâ boştu ve aklıma bir fikir geldi. "Paten kaymak ister misin?" diye sordum. "Patenleri nereye sakladıklarını biliyorum."

"Principessa, patenleri almamı mı öneriyorsunuz?" diye karşılık verdi, şaşırmış gibi yaparak.

"Onları ödün alınız," diye haklı çıktım. "Düşmene izin vermem ve kusursuz takım elbisene dokunmamış oluruz."

Kıkırdadı. "Endişelenmiyorum."

On dakika sonra ikimiz de buzun üzerindeydik. Onun siyah patenlerine karşı benim beyaz patenlerim. Onun üç parçalı takımına karşılık benim taytım ve bol gömleğim. Muhtemelen gülünç görünüyorduk; umurumda değildi. Sanki düşeceğimden endişe ediyormuş gibi elimi tuttuğunda kalbim küt küt atmaya başladı ve bu düşünceli tavrı karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Patenlerin üzerinde şaşırtıcı derecede dengeli duruyorsun," diye iltifat etti, sesinin derin tınısı ruhuma sızıyordu.

Sırttım. Belki onu etkileyebilir ve havada uçabilirdim. Ya da belki de yapamazdım, çünkü bugün ayaklarımdan çok kıcıımın üstüne düştüm. Yine de bu çok eğlenceliydi.

"Siz de öyle Bay Kingpin." Bu biraz aptalcaydı çünkü hâlâ üç parçalı takım elbisesini giyyordu. Yine de gösterişli bir şekilde çıkardı. Bu adam yanlış yapamazdı. En azından benim gözümde.

Zarif, tehlikeli ve büyüleyici biriydi. Benim romantik kötü kralım.

Göğsüm sıcaklıkla dolarken gözlerimi kaldırdım ve onu izledim. Her şeyin yolunda olup olmadığını sorar gibi bir kaşını kaldırdı ve kalbim kavanoza hapsedilmiş bir kelebek gibi çırpındı. Ama ben onun gönüllü kurbanıydım.

Kolları belime dolandı ve beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Ellerim boynuna dolandı ve vücudum onunkine bastırırken dudaklarımız buluştu. İlişkiler konusunda deneyimli değildim ama bu duygular... Bizi nereye götüreceğini görmek istiyordum.

Onunla birlikte olmanın rahat ve kolay bir yanı vardı. Buza adım attığım andan itibaren hissettiğim heyecan verici duygudan bile daha iyiydi. Muhabirler ve haber spikerleri bana buz prensesi derdi. Buzun üzerinde doğmuş gibiydim. Ama bu bile Bas'a karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı.

Dillerimiz birbirine sürtünüyor, aēzı beni yutuyor ve daha derin öpüyordu. İnledim ve o da yuttu, sonra alt dudaēımı ısırđı.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye mırıldandı dudaklarıma karēı. *Eve*. Evet, eve gitmeye hazırdım. Onunla birlikte. Ve bunun sonunu görmeye. Sonu bir peri masalıyla mı yoksa kırık bir kalple mi biterse bitsin, çünkü daha da kötü olacaēını bildiēim bir ēey vardı. Hayatımın geri kalanında aēk ēansımı kaybedip kaybetmediēimi merak etmek.

Başımı sallayarak cevap verdim.

Geriye doēru kaymaya baēladı ve ben de onu takip ettim. Daha nceki sözlerini hatırladım. *Her zaman takip edeceēim*. Ben de her zaman onu takip edecektim, çünkü o benim olduēu kadar ben de onundum.

Tam da o anda onunla kalmaya karar verdim.

Basilio DiLustro kendini etime, iliklerime kazıdı ve ben bırakamadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

Basilio

I Bisikletime gitmek için buz pateni pistinden ayrıldığımız anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Geldiğimde cipinin birkaç park yeri uzağına park etmiştim.

Wynter kaskatı kesildi, gözleri çılgınca etrafta geziniyordu ve neredeyse spor çantasını düşürdü.

"Ne oldu?" Sağ elimle silahımı kolayca alabilmek için onu soluma doğru iterek talep ettim.

"Arabam hâlâ burada," dedi, sarsılmış görünüyordu. "Davina'nın alması gerekiyordu."

Jeep'ine doğru koştu ve ben de onun elini kendi elime alıp rahatlatmak için sıktım. Bir yandan da kimsenin bizi gafıl avlamaması için tetikte bekliyordum. Burada sadece bir araba vardı ve o da Wynter'ın cipydi.

Bu taraf çok tenhaydı ve bir şey olması durumunda sizi savunmasız bırakıyordu. Ama pistten çıkış bu taraftaydı. Cipinin yanına gelince Wynter'ın nefesi kesildi. Bakışlarını takip ettiğimde yerde, sürücü tarafında bir spor sütyeni gördüm.

"Biri düşürmüş olmalı," dedim ama Wynter başını salladı.

"Ben geldiğimde burada değildi." Kapıyı açmaya gitti ama ben onu durdurdum.

"Bana bırak." Onu arkama aldım ve kapıyı açtığımda sürücü koltuğunun üzerinde, ağzı açık ve göz önünde duran bir çanta buldum. Wynter yanıma geldi ve çantayı kaptı.

"Aman Tanrım," diye inledi. "Bu Davina'nın çantası." Yüzü bana doğru döndü ve tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla parıldayan gözlerini görebiliyordum.

Geri. "Biri onu kaçırdı, Bas."

Wynter kendi telefonunu çıkarırken ben de bağlantılarımı aramak için telefonuma uzandım. "Amcamı aramalıyım."

O amcasını ararken ben de Angelo'yu aradım ve buradaki güvenlik kameralarına girmesini istedim.

Amcası ilk zil sesinde cevap vermiş olmalı çünkü Wynter'ın ağzından kelimeler döküldü.

"Amca, Davina gitmiş. Biri onu götürmüş olmalı. Aman Tanrım. Bu kötü bir şey. Değil mi? Bu çok kötü."

Amcasının ne dediğini duyamadım ama ona sakın olmasını söylemiş olmalı çünkü Wynter derin bir nefes aldı ve sonra verdi. "Davina'nın cipimi alması gerekiyordu. Ama hâlâ burada. Çantası da burada. Bu bir saat önceydi!"

Sessizlik oldu ve sonra Wynter cevap verdi. "Northwell Sağlık Buz Merkezi."

Bir sessizlik daha. "Ama-"

"Tamam," diye iç geçirdi. "Yanımda bir arkadaşım var. Yani yalnız olmayacağım." Benim için kullandığı 'arkadaş' etiketine başımı salladım. Düşüncelerimi okumuş olmalıydı çünkü bana özür dileyen bir bakış attı. "Beni alması için kimseyi gönderme. Ben iyiyim."

Telefonum çaldı ve Angelo'dan cevap geldi. Telefona bakıyordu. Eğer Davina Wynter için bu kadar önemliyse, o zaman benim için de önemliydi. Wynter'ı asla üzgün görmek istemezdim. "Hayır, hayır," diye itiraz etti, sanki amcası onu görebiliyormuş gibi başını sallayarak. "Arkadaşımın yanından ayrılmayacağım. Söz veriyorum."

Kesinlikle yapmazdı. Belki de yanlış kişiyi soydular ve şimdi hayatları tehlikede. Bu ihtimal dışı değildi.

"Güvendeyim," diye güvence verdi ona. "Arkadaşım yanımdan ayrılmayacak."

Bu sefer kulaklığından boğuk bir soru duydum. "Ne arkadaşı?"

Wynter kıpkırmızı kızardı ve aletim anında tepki verdi. Berbat, biliyorum. "Ummm, onu tanı mıyorsun. Üniversiteden." Özür dileyen bir bakış daha. "Siz gidip Davina'yı arayın. Sanırım..."

Daha fazla boğuk soru ve sessizlik. Sonra Wynter devam etti, "Ummm, hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Zaten bildiklerinizden başka bir şey yok."

Kesin olan bir şey vardı. Wynter çok iyi bir yalancı değildi. Konuşmalarının geri kalanını dinlemedim ve kendi mesajımı iletmek için oradan uzaklaştım. Wynter'a yönelik doğrudan ya da dolaylı hiçbir tehdide müsamaha göstermeyecektim.

Liam Brennan'ın kadınının başının dertte olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Bulduğum yerden Wynter'ın amcasıyla telefonda konuşurken başını sallamasını ve bir yandan da Angelo'ya buz pistinin etrafındaki güvenlik kameralarını kontrol etmesi için bir mesaj yazmasını izledim. Uzun, beyaz, omzu açık bir tişört ve siyah bir tayt giymişti. Bunları çok sık giyiyor gibiydi, sanki özel gardırobu gibiydi.

Sonra konuşmasını bitirip titreyen elinin tersiyle burnunu sildi. İşte bu bana ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Çok çocukça bir hareketti. Onu üzgün ve gözlerinde yaşlar parlarken görmek kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Bu tür şeyler kalbimi hızlandırmazdı. Kendi dünyamda çok daha korkunç şeyler gördüm ve bir anlığına vicdanım onun için benim dünyamın ne kadar kötü olabileceğini gösterdi.

Yine de ondan vazgeçmeyi düşünmeyi bile reddettim. Aklımı başımda tutmak için karanlığında ona ihtiyacım vardı. Bir canavara dönüşmemi engellemek için. Her canavarın bir zayıflığı vardır ve o da benimkiydi.

Ve bencil bir piç gibi, onsuz bir yaşam olasılığını aklımdan çıkardım ve onu kucakladım.

"Adamıma mesaj attım, güvenlik kameralarını kontrol ediyor," diye mırıldandım saçlarına. "Arkadaşına bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Göğsümü kokladı ve lanet olsun, eğer bu benim göğsümün ağrmasına neden olmadıysa. "Jules'un onu öldürmesine izin vermeliydim," diye mırıldandı göğsüme doğru.

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Onu öldürmek mi istedi?"

Başını salladı. "Aletini kes, evini yak, onu öldür. Biraz akli dengesi bozuk."

"Bence de." Sırtını okşadım, gergin kaslarının yavaşça gevşediğini hissettim. "Amcan ne yapacak?"

Kadın hafifçe gerildi. "Polisi arayacak," diye mırıldandı. "Tanıdığı bazı insanlar var." Gözleri benden uzaklaştı. "Yirmi dört saat geçmeden bir şey yapmayacaklarından endişeleniyorum. Kurallar böyle değil mi?"

Başımı salladım. "Şart değil." Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi. "Eğer onun polisteki bağlantıları yardımcı olamıyorsa, benim kendi bağlantılarım zaten bu iş üzerinde çalışıyor."

Wynter'ın yüzü umutla aydınlandı.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım.

"Hiçbir şey için endişelenme."

Yutkundu, duyguları gözlerinde parlıyordu. "Çok teşekkür ederim, Bas," diye nefes verdi. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Teşekküre gerek yok," dedim ona. "Hadi evime gidelim." Gözleri bisikletime kaydı. "Buna mı bineceğiz?"

Sırıttım. "Sakın bana korktuğunu söyleme?" Aklını dağıtmaya çalışarak alay ettim.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi onursuzca. "Sadece incinmek istemiyorum. Bacaklarımın on ay kadar daha mükemmel bir şekilde çalışmasına ihtiyacım var." Gözlerim taytının üzerinde gezinerek bacaklarının kıvrımlarını ve şeklini mükemmel bir şekilde görmemi sağladı.

"Bacaklarınız gerçekten de muhteşem," diye mırıldandım. "Onları güvende tutacağım, principessa."

Gözlerini devirdi. "Ama üç parçalı bir takım bisiklet sürmek için doğru kıyafet mi?" diye sordu. "Jeep'le gidebiliriz," diye önerdi.

Başımı salladım. "Takım elbisem için endişelenmeyin, principessa," diye mırıldandım. "Bisiklete bin. O muhteşem bacaklarını bacaklarımın arasında hissetmek istiyorum."

Gerçek şu ki, kot pantolon dışında bir şeyle bisiklete binmekten nefret ediyordum ama buraya zamanında gelebilmek için arabamı depoda bırakıp bisikleti almak zorundaydım.

Allık yanaklarını renklendirmişti ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Peki," diye iç geçirdi.

Bacağımı bisiklet selesinin üzerinden geçirdim, sonra arkama geçmesine yardım ettim ve ona bir kask uzattım. El yordamıyla taktı ve ben de takmasına yardım ettim, sarı bukleleri kaskın altından görünüyordu. Sağlam olduğundan emin olduktan sonra kendi ekipmanımı taktım ve bisikleti çalıştırdım. Elleri anında belime dolandı ve sıkıca tuttu. Vücudunun benimkine sertçe bastırılması iyi hissettiriyordu.

Şehirdeki evime giden uzun yolu kullandım ve arkamızdaki her sokakta vücudunun bana doğru gevşediğini hissettim. İnce parmakları pantolonumun ilmeğinden içeri kayıyor ve kalbim kaburgalarımın doğru garip bir güm güm atıyordu. Bunu sadece onun yanındayken yapardı.

İşte tam o anda fark ettim... Kollarıma düştüğü gün, gerçekten yaşamaya başladığım gündü. Kalbimi yeniden çalıştırdı ve gitmesine asla izin vermedim.

Wynter'ın oturma odamda süzülüşünü izledim, ince parmakları mobilyaların yüzeyinde geziniyordu. Arada sırada durup bir resmi inceliyordu. Çok fazla resmim yoktu ve sahip olduğum birkaç resim de Emory onları yapıp astığı için oradaydı.

"Rahip sana hiç benzemiyor," diye gözlemledi, omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatarak. "Gerçi o da senin gibi biraz... ummm... acımasız görünüyor. Ama diğeri sana benziyor."

"Dante. Priest'in kardeşi."

"Evet, Dante." Bir sonrakine geçti. Dante, Emory, Priest ve benim bir arada olduğumuz tek fotoğrafa. "Kız kardeşin New York'ta mı yaşıyor?"

Sadece kafasını dağıtmaya çalıştığını biliyordum ama yine de gerildim. Dikkati fotoğrafta olduğu için bunu fark etmedi. Emory'nin yerini ve Las Vegas'ı yönettiğini saklı tuttuk, insanlar bir kadın olduğunu öğrenirse Vegas'ı kolay bir hedef olarak görürler diye korkuyorduk.

"Hayır, New York'ta değil," diye cevap verdim.

Wynter ona cevap vermekten kaçındığımı fark ettiyse de devam etmedi. "Sanırım biraz sana benziyor. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleriyle."

Benzerliğimiz burada sona eriyordu. Ben babamıza benziyordum. O da annemize benziyordu.

"Kime benziyorsun?" Ben sordum.

İnce omuzlarını silkti, bukleleri sırtından aşağıya doğru sallanıyordu. "Annem ve büyükannem."

Ağır bir iç çekiş onu terk etti ve ayağa kalkıp arkasından geldim. "Her şey yoluna girecek."

Arkasını döndü ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Her şey kontrolden çıktı," diye mırıldandı kalbime karşı.

Çenesini tuttum ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. Bakışlarım onunkileri buldu ve alnımı alnına bastırdım. Ona her şeyi düzeltereğimi söylemek için ağzımı açtım ama telefonum çaldı.

Burnunun ucunu öptüm ve telefonumu bıraktığım kanepeye geri döndüm.

Arayan Dante'ydi. "Evet," diye cevap verdim.

"Bu saçmalığa inanamayacaksın," diye tısladı ve anında gerildim.

"Konuş."

"Gio, Liam'ın kadını vurdu." Gözlerim içgüdüsel olarak Wynter'a kaydı. Eğer bunu duyarsa, kesinlikle çekip giderdi. "Ya yakala ya öldür. Çünkü

Brennan artık ona sahip olmadığı sürece."

Öfkem o kadar güçlüydü ki, onu bastırmam ya da Wynter'ın ödünü patlatmam gerekiyordu. Bana tereddütlü bir bakış fırlattı, muhtemelen öfkemi hissetmişti. Boğazımı, göğsümü, lanet ciğerlerimi yaktı.

"Nereden biliyorsun?" Sesimdeki öfkeyi dizginleyerek sordum.

"Rahip, Garrett'ın bilgisayarına girmiş. Görünüşe göre adam yasadışı işleriyle ilgili notlar tutmayı seviyor ve Gio'dan aldığı tüm planları ve talimatları kaydetmiş. Siktiğimin moronu."

"Adamlarımızı onun peşinden gönderdiniz mi?"

"Buldum ama Liam'ın adamları bizden önce davrandı." Lanet olsun, eğer babamın kızın kaçırılmasıyla bağlantısını öğrenirse savaş çıkar. "Bir şeyler yapmalıyız," diye homurdandı.

Babamı devirmek zorundaydım. Ya da onu öldürtmeliydim. Bizi lanet bir kaosa sürüklemekten önce her şeyi yapmalıydım. Daha da korkuncu Wynter'ın Davina'yla birlikte olmasıydı. Eğer plan yapmamış olsaydım, o pislik Wynter'ı da alabilirdi.

"Aksi takdirde hepimiz ölmüş olacağız. Brennan'ın iyi bağlantıları var ve onların ilgisine ihtiyacımız yok," diye devam etti Dante. Kahretsin, bunu bilmiyordum. Cassio King ve çetesiyle uğraşmamıza gerek yoktu. Yaşlı herifler evlenip yuva kurmuşlardı. Bize bakmak yerine ailelerine odaklanmalarını sağlamak isterdim. Hükmetme sırası bizdeydi ve Sendika aracılığıyla tüm dünyaya ulaşabiliyorduk.

Wynter'ın telefonu titremeye başlayınca yerinden sıçradı ve hemen telefona koşarak ilk çalışta cevap verdi. Yüzünü izledim ve ifadesinin rahatladığını gördüm.

"Evet, bununla başa çıkmamız gerekecek," diyerek Dante'nin imasını onayladım. "Chicago'ya gel," diye homurdandı. "Bir plan yapalım ve onu uygulayalım." "Yanımda Wynter var."

"Onu da yanında getir," diye akıl yürüttü. "Zaten bir kadının olduğunu biliyor ve merak ediyor. Kadın da ondan güvende olmayacaktır. Onunla ilgili her bilgiyi çoktan araştırmadığını varsayıyorum."

Haklıydı. Gerçi Wynter'ın geçmişi ona hiçbir şey anlatmıyordu. Onun hayatı bizimkine kıyasla daha basitti.

"Birlikte geleceğiz." Ama önce onunla evleneceğim. "Seni sonra ararım."

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

Wynter

A içimi bir rahatlama telaşı kapladı ve gözlerim yaşardı. Eğer Davina'ya bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Onunla cipe kadar yürümeli ve güvenli bir şekilde ayrılmasını sağlamalıydık.

Bir an için yaptığımız kötülüklerin bizi yakaladığını düşündüm. Önce Garrett'in evini yaktık, sonra Chicago'da kart saydık ve son olarak da zırhlı kamyonu çaldık. Tanrıya şükür, Davina iyiydi.

Bas'ın yanındaki kanepeye yerleştim ve o da bir elini bana doladı. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bir an için-" Sözcükleri çıkaramadım. Sevdiğim birinin incindiğini düşünmek bile büyük bir ıstıraba neden oluyordu. "Kızlar ve ben, son birkaç hafta içinde birkaç aptalca şey yaptık. Bizi yakaladığını düşündüm."

Sustu ama sözümü kesmedi. Bas beni dikkatle izlerken ben alt dudakımı çiğnedim.

Kirpiklerimin altından ona bakarak, "Biz... kızlarla biraz para çaldık," diye mırıldandım. "Çalmamalıydık ve aptalcaydı. Başlangıçta Garrett'in fidyesini ödemek için yaptık, sen gelmezsen diye. Sonra sen geldiğinde, onu sakladık. Birkaç aptalca şey daha yaptık."

Bas'ın kara gözleri beni değerlendirdi ama şaşırılmış görünmüyordu. "Bizi yakaladığını sanmıştım," diye mırıldandım biraz utanarak.

Eliyle çenemi kavradı ve başımı eğerek onunla göz göze gelmemi sağladı.

"Yargılamak yok, principessa," dedi dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Ama artık hırsızlık yok. Yeterince param var."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Ben de beş parasız sayılmam."

Gerçekten değildim. Büyükbabam benim için bir güven fonu oluşturmuştu. Liam Amca da öyle. Annem paranın değerini öğrenmemiz için ne Juliette'e ne de bana çok fazla verilmemesi konusunda ısrar etti. Amcam da kabul etti ama bizi hiç parasız bırakmadı.

"Senin için bir şeyim var," diyerek düşüncelerimi böldü Bas.

"Gerçekten mi?" Heyecanla doğrulup sordum. Sürprizleri severdim.

"Nedir bu

Bu

mu Sırıttı. "Bu bir doğum günü hediyesi."

?" Gözlerimi kırptım. "Ama doğum gününe daha birkaç gün var."

"Beklemek ister misin?" diye alay etti. "Ya da şimdi alırsın ve bana söylersin

Eğer beğenmezsen sana sevdiğin bir şey alabilirim."

Zapt edemediğim baş döndürücü bir gülümseme dudaklarımı büktü. Eğildi ve küçük sehpasının çekmecesini açtı. İçinde bir tabanca ve çıkarıp bana uzattığı küçük bir kutu vardı. Amcam oturma odasında asla silah bulundurmazdı.

"Doğum gününüz kutlu olsun, Principessa." Ne olduğunu merak ederek elimde evirdim çevirdim. Avucunu kalçama dayayarak, "Aç şunu," dedi.

Kapağı kaldırdım ve kolye ucundaki güzel kolyeye bakarken nefesim kesildi. Dövmesine uyan bir kafatasıydı. Parmağımla narin altının izini sürdüm.

"Bu kralın kolyesi," diye mırıldandı. "Yani nerede olursan ol, biri sana zarar verirse kimin gazabını kazanacağını bilecek. Priest, Dante, Emory ve ben bu dövmeyi taşıyoruz."

Dövmeyi hatırladım. Philly'de dövmenin üzerinde gezindim. Beni büyüleyen bir şeyi unutmak imkânsızdı ve bu adamla ilgili her şey ilgimi çekiyordu.

Kutusundan dikkatlice çıkardım. "Onu seviyorum," diye fısıldadım usulca. "O senin bir parçan."

Bas beni kaldırıp kucağına oturttu, sonra da kolyeyi takmama yardım etti. Kolyeyi taktıktan sonra ağzı enseme gezindi ve tüylerim diken diken oldu.

"Bas," diye fısıldadım daha iyi erişebilmesi için başımı eğerken.

"Hmmm?"

"Seninle kalacağım," dedim ve nefesi tenimde gezinirken sustu. Birisi beni anlık bir karar vermekle suçlayabilirdi ama bu çok doğru hissettirdi. "Burada, New York'ta. Kaliforniya'ya geri dönmeyeceğim."

Kalbim göğüs kafesimin altında çılgınca çarparken, beklentiyle nefesimi tuttum.

"Öyle mi?"

"Evet," diye onayladım.

Ensemden tuttu, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve sonra yüzünü boynuma gömdü. Çıkardığı erkeksi tatmin sesi midemin derinliklerinde titreşti ve göğsümdeki gerginlik gevşedi.

"Siktir," diye inledi. "Bu beni çok mutlu etti." Kolunu belime doladı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kucağında kaydırды. "Benimle Chicago'ya gel," diye boğazımı sıktı. "Yarın."

Başımı salladım, vücudumdaki her hücre aşkla uğulduyordu ve o kadar yoğun bir özlem vardı ki kalbim pır pır ediyordu.

"Her zaman takip edeceğim," diye söz verdim nefes nefese bir fısıltıyla, kendi sözlerini tekrarlayarak.

Avuçlarımı göğsüne dayadım, sıcaklığı içime sızıyordu. Tanrım, birini bu kadar çok sevmek aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu olabiliyordu.

Ellerimi yeleğinin üzerinde gezdirdim ve önce bir düğmeyi, sonra diğerini açarken parmaklarım titredi. Her düğme çözüldüğünde kalbim daha çok çarpıyor ve nabzım daha hızlı atıyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, bir nefes uzakta durdum, formu kıpırdamadı. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Sonra mesafeyi kapattım. Beni öyle bir tutkuyla öptü ki gözlerimi açık tutamadım ve her düşünce beni terk etti.

Öpüşmemiz hızla çılgınlığa dönüştü. Bir baraj yıkıldı ve ardında kontrolden çıkmış bir arzu bıraktı. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu daha da yakınımaya çektim. Teninin tenime değmesine ihtiyacım vardı.

"Bas, lütfen," diye yalvardım.

Elleri kıcıımı kavradı ve beni yukarı kaldırdı, bacaklarım beline dolandı.

Alt dudağımı ısırdı, nazikçe ama acıtacak kadar ve ben ağzının içinde inledim. Arzusunun alevlendiğini ve benimkiyle çarpıştığını hissedebiliyordum. Kendimizi banyoda nasıl bulduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu, sırtımı serin fayansa dayamıştım, kavrulmuş tenimi soğutuyordum.

Gözlerimi açtığımda bakışlarını üzerimde buldum, beni içine çekiyordu. Karanlık bakışları ateşle parlıyordu, derinliklerinde bir cehennem vardı.

Vücudundan aşağı kaydım ve tişörtümü başımın üzerinden çekti, sonra sütyenimi çözdü ve yana attı. Parmakları vücudumda geziniyor, vücudumun her santiminde tüylerim diken diken oluyordu. Sert avuç içleri vücuduma değiyordu.

Yumuşak teni tüylerimi diken diken etti. Sonra parmaklarını pantolonumun ve külotumun içine soktu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

Dudaklarından bir takdir tıslaması çıktı. Güçlü kolları beni tutmasaydı bacaklarım titrer ve beni bırakırdı. Bacaklarımı araladı, karanlık bakışları benimde delikler açıyor ve kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrıya neden oluyordu. Seksim zonkluyor, uyarılmamın kanıtı iç uyluğumdan aşağı damlıyordu. Ağzı amıma değdiği anda banyoda yüksek sesli bir inilti yankılandı ve fayansları titretti.

Tek bacağımlı kaldırıp omzuna attı, ağzı en mahrem yerimden hiç ayrılmadı.

"Mmmmm." Çıkardığı ses içimi titretti ve parmaklarım siyah saçlarına dolandı.

"Bas. Aman Tanrım, Bas." Beni açık bir ağızla öptü ve dilini girişime soktu. "Siktir."

Sırtım kiremitli duvara çarparak büküldüm. Bu his çok fazlaydı. Yeterli değildi. Parmağını içime soktu. Dili ıslak kıvrımlarımda gezinerek içime bir dizi ürperti gönderdi.

Ben ölüyorum. En iyi ölüm şekli. Tatlı, heyecan verici, volkanik.

En özel yerimi acımasızca emdi ve yaladı. Her bir zerrem zevkten titriyordu. Tam orada, avuçlarımla içindeydi.

"İzle beni, Wynter," diye emretti, sesi boğuk çıkıyordu.

Göz kapaklarımı araladım, amımı yerken çenesindeki kaslar kasılırken karanlık bakışlarıyla karşılaştım. Klitorisimi ısırdı ve ben de duvardan fırlayarak ağzına doğru eğildim. Eli karnıma doğru hareket ederek beni sabit tuttu ve ellerim başını kavradı.

"Oh, oh, oh," diye nefes nefese kaldım, kucağı hiç gevşemedi. Kucakları sabit, bir parmağını içime kaydırıldı. Zevk ateşlendi, kan dolaşıma durgun bir ısı gönderdi. Parmaklarını tekrar tekrar içeri ve dışarı hareket ettirirken içimden bir titreme geçti. Sert ve hızlı.

Tanrım, içinde titreşen derin tatmin sesleri beni öldürebilirdi. Karanlık bakışları üzerime kilitlendi, klitorisimi tekrar ısırdı. Orgazm içimde açılan bir baraj gibi yırtıldı. Zevk damarlarımda dolaşıyor, her tarafıma karıncalanmalar yayıyordu.

Dili durmadı, emdi ve yaladı, orgazmın her son damlasını aldı. Duvara yaslanıp gevşerken bacaklarım titriyor ve kulaklarım uğulduyordu. Ağzı iç uyluğumda öpücükler bıraktı.

Titrek bir nefes vererek Bas'ın yüzüne tekrar odaklandım ve parmaklarım hâlâ siyah saçlarına dolanmıştı. Gözleri aılıktan yanıyordu ama soyunmak için hiçbir hareket yapmadı. Hâlâ üç parçalı takım elbisesini giyyordu, benim zayıf denememde birkaç düğme gevşemişti.

Ayağa kalktı, bir eli hala kalçamdaydı, diğel elinin tersiyle ağzını sildi.

Gözlerimiz kilitlendi, nefeslerimiz senkronize oldu, ikimiz de başka tarafa bakmadık. Ona da aynı zevki tattırmak istiyordum. O benimkine sahipti, ben de onunkine sahip olmak istiyordum.

Kıpırdamayınca uzandım ve takım elbise ceketini omuzlarından ittim, ardından yeğinin diğel düğmelerini gevşettim. Beni durduruması cesaretimi artırdı, damarlarıma adrenalin pompaladı.

Karnımda sinirler uçuştu ama onları görmezden geldim. Onun yerine gözleriyle buluştu. "Doğru yapmıyorsam söyle bana," diye mırıldandım.

"Seninle olan her şey doğru." Sesi derin ve gırtlaktan geliyordu, kontrolü çözülmek üzereydi.

Gömleğini iri omuzlarından iterek çıkardım ve yere attım. Geniş omuzları nefesimi kesmişti. Kaslarının ve güzel, altın sarısı bronz teninin görüntüsü ağzımı sulandırdı. Fermuarına uzandım ve açtım, fermuarın sesi banyoda yankılanıyordu. Ve tüm bu süre boyunca karanlık bakışlarını üzerimden ayırmadı. Pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdim. Altına hiçbir şey giymemişti.

Bu adam mükemmeldi.

Karnı kaya gibi sertti, karın kasları iç bacaklarımın ağrmasına neden oluyordu. Büyük siki bacaklarının arasında ağır ve kalın bir şekilde sallanıyordu. Onu içime çekerek her şeyi özümsem. Kalın damarlar sert uzunluğundan aşağı doğru akıyordu.

Pantolonunu ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve onu görkemli bir şekilde çıplak bıraktı. Kıpırdamadan durdu, bir eli saçlarımda, diğel eli yanında, gözlerim onu içine çekerken.

Avucumu göğsüne bastırdım, kalbi dokunuşumun altında gümürdüyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, gözlerim daha aşağıya iniyordu.

Sikinin ucundan ön sperm damlıyordu ve elim kalın şaftının etrafını sararak başparmağımla ön spermini ovuyordu. Dudaklarından keskin bir nefes çıktı ve gözlerim onun karanlık bakışlarına dikildi.

Göğsüm inip kalkıyor, hava almak için çırpınıyordum. Ona duyduğum bu umutsuz ihtiyaç, onun tadı benim bağımlılığım olacaktı. Bunu biliyordum.

O benim kendi uyuşturucumdu.

Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu. Parmaklarımı ereksiyonunun etrafına doladığında ellerim titredi. O kadar sıcak ve pürüzsüz hissettiriyordu ki, pre-cum tadına bakmam için beni baştan çıkarıyordu. Ben de öyle yaptım, onu yaladım ve alçak bir inilti fayanslarda titreşti.

Vücudum tepki olarak mırıldandı.

Bu tehlikeli bir güç gibi hissettiriyordu ve ben buna bayılıyordum. Ağzıma almadan önce dilimi başının etrafında gezdirdim. Karanlık bakışları kömür karasına döndü ve başı geriye düştü.

"Kahretsin, işte bu, principessa."

Övgüsünden cesaret alarak onu tekrar emdim ve ağzımın daha derinlerine aldım. Başımı aşağı yukarı salladım, alabildiğim kadarını aldım.

Saçlarımdaki elini sıkıca kavradı ve ritmi kontrol ederek başımı hareket ettirdi. Ve bana hükmetme şekli beni tekrar ateşlendirdi ve onun için zonklamama neden oldu.

Başımı oynattı. Yukarı ve aşağı, her seferinde ağzımın derinliklerine soktu.

"Ağzını sikerken bana bak," dedi sesi boğuklaşarak. Gözlerim ona kaydı ve bakışlarının alev alev yandığını gördüm. Benim için.

Kalçalarını ileri doğru iterek ağzımın daha derinlerine girdi ve boğazımın arkasına çarptı, gözlerim sulandı. Ama pes etmeyi reddetdim. Nefesleri ağırlaşıyor, içindeki gerilim doruk noktasına ulaşıyordu.

Boştaki eli yanağımı kavradı, başparmağı sanki onun her şeyiymişim gibi okşadı.

"Ağzınıza boşalabilir miyim, principessa?" diye sordu inleyerek.

Hafifçe başını salladı ve ağzımı sikmeye devam etti. Daha derin ve daha sert. İki elimle kalçalarını tuttum, tırnaklarım kaslarına batıyordu. İnledim, onun çözölüşünü izlemenin heyecan verici bir yanı vardı.

İniltisi boğazının altından gürlüyordu, sesi fayanslara karşı yüksekti ve bacaklarımın arasında titreştiğini hissedebiliyordum. Bitirdiğinde tüm döllelerini yuttum, her bir damlasını istiyordum. Bu sırada karanlık bakışları beni yakıyor ve ruhumu eritiyordu.

İkimiz birbirimizi izledik, aramızdaki sessizlik geleceğē dair umutlarla doluydu. Ben diz çökmüş halde kaldım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrı vardı.

Eğilip aniden kalçalarımın tutarak beni kaldırdığında küçük bir çığlık attım ve bacaklarımı onun etrafına sardım. Ağzı benimkine yapıştı, dillerimiz birbirine sürtündü.

"Seni seviyorum Wynter Star," diye mırıldandı dudaklarıma ve kalbim hızlanmadan önce durma noktasına geldi. Bu sözleri ondan duymaktan asla bıkmayacaktım.

"Ben de seni seviyorum, Bas. Her zaman." Bu ona verdiğim sözdü.

İkimizi de duşa soktu ve duşu başlattı. Isınmış tenimde soğuk damlacıkları hissederek ciyakladım. Kendimi ona daha çok bastırdım ve sıcaklığını çaldım.

"Basilio!" İtiraz ettim.

Kıkırdadı ve bizi kendi etrafında döndürdü, böylece tüm soğuğu o alacaktı. Daha önce paten antrenmanlarından sonra buz gibi duş almıştım ama bu umursadığım anlamına gelmiyordu.

"Seni sıcak tutacağım," dedi. "Her zaman. Vücudumla ve c-" "Bas," diye bağırdım, birden kendimi çok sıcak hissettim.

Sırıttı, birden yirmi yedi yaşından daha genç görünmeye başladı. Parmakları kalçalarımı kavradı ve kendimi ona sürtmeye başladım.

Dudaklarından bir inilti daha döküldü ve ağızlarımız çarpıştı. Kalbim kabardı ve duygularım içimde yandı. Ona o kadar aşıktım ki, hayatımda ilk kez biri olmadan kalmaktan korkuyordum.

Ama sonra içime kaydı ve tüm dünya unutuldu. Sadece o ve ben vardık.

Bir saat sonra Basilio'nun siyah saten çarşaflarının arasına uzandık. Başımı göğsüne yasladım ve beni uykuya daldıran kalp atışlarını dinledim. Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey olamazdı. Buz pateni bile ve ben buz patenine bayılırım.

Eli sırtımı okşadı, dokunuşu yatıştırıcıydı. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Aklında bir şeyler olduğunu biliyordum ama burnumu sokmak istemedim. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşündüm.

"Principessa." Sesi kulak mememe karşı sıcak bir fısıltı gibiydi.

"Hmmm," diye mırıldandım, bedenim ona karşı gevşemişti ve zihnim yavaşça dalıp gidiyordu.

"Evlen benimle." Tüm vücudum sarsılarak ayağa kalktı ve yüzüne baktım. "Ne?" Onu doğru duymamıştım.

Omuzlarımı ellerinin arasına aldı, dokunuşu sert ama nazikti ve bakışlarımız kilitlendi. Yüzlerimizi birkaç santim ayırdı.

"Evlen benimle, Wynter Star."

Nabzım hızlandı ve kulaklarım uğuldadı. Onu doğru duymuş olamazdım. Az önce bana yaşattığı yoğun orgazm beynimi alt üst etmiş olmalıydı.

"Kollarıma düştüğün andan itibaren benim oldun," diye devam etti ve sesindeki inanç adrenalinin kanımdan kalbime doğru hızla akmasına neden oldu. "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Evet," diye onayladım kısık bir sesle, kan kulaklarımda zonklarken. I Onu o kadar çok *seviyordum* ki canım acıyordu.

Üzerinde sadece boxer'ı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla yataktan kaydı. Tek dizinin üzerine çöktü, kara gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

"Wynter Star, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Bunun romantik olup olmadığını tartışırken içimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Bana çok yoğun bir şekilde bakarken kalbim şarkı söyledi, kalbimi eritti. Bu adam için adam öldürürdüm çünkü onsuz yaşamak yaşamak olmazdı.

"Evet," diye homurdandım, ona daha yakın olabilmek için yatakta yer değiştirdim. Sonra kendimi onun üzerine attım ve onu yere düşürdüm. "Evet, evet, evet. Seninle evleneceğim."

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

Wynter

D Bas'ın beyaz tişörtlerinden birini giyip kısa külotumu giyerek onun evinde dolaştım.

Hakkında hikayeler duyduğum çoğu b e k a r ı n aksine,
Basilio'nun

her yer tertemizdi. Gidip mutfağı dağıtabilirdim ama muhtemelen yapmamam daha güvenliydi. Buzda iyi olsam da mutfakta berbattım. Evini yakma riskini almak istemedim.

Odadan odaya dolaştım. İtiraf etmeliyim ki biraz meraklı biriydim. Bugün Davina için çok endişelendim ve Bas'a dalıp burayı özümseyemedim ama şimdi zamanım vardı.

Mutfağı bir bekar için büyük ve süslüydü. Beni orada göremezsiniz. Ama evinin geri kalanı ev hissi veren bir konforun özüydü. Maun ağacından büyük bir masa ve ona uygun mobilyalarla döşenmiş bir ofis, tamamen siyah beyaza boyanmış bir misafir banyosu ve koyu toprak tonlarında bir misafir odası, Bas'ın kendi yatak odasıyla kıyaslanamayacak kadar rahat görünüyordu.

Yatak odasının duvarları bembeyazdı ve siyah saten çarşaflarla örtülü geniş bir yatağı vardı. Ona tam uyuyor, odasına günah, zevk ve mutluluk vaatleriyle kadınları baştan çıkaran bir şeytan ini görünümü veriyordu.

Evini keşfederken bir bulutun üzerinde süzülüyordum, teklifinin sözleri tekrar tekrar çalıyordu. Tekrar ve tekrar, beni coşturuyordu. Onunla evlenecektim. Ve sabırsızlanıyordum.

Basilio'yla tanıştığımdan beri hayat farklıydı. Daha çok keyif alıyordum. Boş anların kıymetini biliyor ve onları buz dışında geçirmekten zevk alıyordum. Ayrıca Basilio'ya burada kalacağıma dair söz vermiştim. Elim boynumdaki kolyeye uzandı ve parmaklarım kafatası kolyesini çevirdi.

Gömleğimin altına sokarak etrafıma bakındım, çıplak ayaklarım parkede serindi.

İçimde bir yerlere dokundu, kendini etime, iliklerime kazıdı ve bir daha da bırakmadı.

Ona asla gitmeyeceğime dair söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliydim. Etrafındaki karanlığa rağmen içinde ışık da vardı. Ya da belki de bana çekici gelen tam olarak onun karanlığıydı.

Hayallerime o kadar dalmıştım ki adımları duymadım bile.

"Şimdi oğlumu neyin meşgul ettiğini anlıyorum," diye tanıdık olmayan bir ses havada süzüldü. Döndüm ve Basilio'nun çok daha yaşlı bir versiyonuyla yüz yüze geldim. Çok daha karanlık, çok daha acımasız bir versiyonu.

Tuhaftı çünkü oğul ve baba fiziksel olarak birbirlerine çok benziyorlardı. Simsiyah saçlarının her yerinde gümüş teller vardı. Basilio babasından bir ya da iki santim daha uzundu ve her ikisi de güçlü olmasına rağmen, babası daha kısa olduğu için daha tıknaz görünüyordu. Basilio'nun yaşlılığında babasına benzeyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Yine de, bu adamın gözlerindeki zalimlikle ilgili bir şey onu Bas'tan ayırıyordu. Basilio asla bu adam gibi olamazdı.

New York City Syndicate'in acımasız başkanı benden sadece beş adım ötede duruyordu.

Amcam ve Killian Juliette'i ve beni yeraltı dünyasından uzak tutmuş olabilirlerdi ama Gio DiLustro hakkında onunla yalnız kalmanın akıllıca olmayacağını bilecek kadar çok hikâye duymuştum. Ya da onun radarında olmanın.

Kalbim sıkıştı ama yüzümü ifadesiz tuttum. Ne de olsa yıllarca pratik yapmıştım.

Baş'ın babası oturma odasının kapısına yaslanmış, kendi evindeymiş gibi görünüyordu. Kendi bölgesinde. Kendi bölgesindeydi. Şehrin bu tarafı DiLustro'lara aitti. Liam Amca bizi şehrin bu tarafına geçmememiz için kaç kez uyarmıştı?

Orada durup New York'un en korkulan adamlarından birini izlerken dilimde korkunun tadını alabiliyordum. Bas'ın aksine, bu adam tamamen zalim ve yozlaşmış biriydi. Şeytani. Bakışlarının kötülüğündeydi. Yaptığı her hafif hareketle etrafında titreşen havanın karanlığındaydı.

"Basilio evde değil," dedim kararlılıkla, kalbim öyle bir çarpıyordu ki kaburgalarım kırılabilirdi.

"Ev, ha?" Kıkırdadı ama gülüşünde tehditkâr bir şeyler vardı. Yırtıcı. "Gördüğüm kadarıyla çoktan kendini evinde hissetmişsin."

Ses tonunu beğenmedim. Basilio'nun evinde bu adamla yalnız yakalanmanın sonu kötü olacaktı.

Kıpırdamamıştı ama bir yırtıcı hayvan gibi bana bakınca çok yakınımda olduğunu hissettim. Oda bana doğru yaklaşıyordu. Bakışları alçaldı, ısıltılı boyalı ayak parmaklarıma baktı, sonra çıplak bacaklarımın üzerinde gezindi. Kendimi çok açıkta, çok çıplak hissediyordum.

Bana doğru bir adım attı, ben de içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Bana daha fazla yaklaşmasını istemiyordum ama gülümsemesine bakılırsa gününü güzelleştirmişim gibi görünüyordu. Bu adam kovalamacayı seviyordu ve şu anda kanaryayı yakalamak üzere olan bir kedi gibi görünüyordu.

Gözlerim telefonumu aradı. Sehpanın üzerindeydi.

Sehpa!

Basilio bana kolyeyi verdiğinde gördüm. Tabancasını içinde saklıyordu. Babası gözlerini benden kaçırmaya zahmet etmedi. Beni bir tehdit olarak görmedi.

Sağıma, masaya doğru kaydım. O da beni takip etti.

"Ne kadar?" Kalbim duracak gibi oldu ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Seni becermeme izin vermek için ne kadar?" Kalbim göğsümde çarpıyordu ama bunu göstermeyi reddettim. Bas yakında evde olacaktı. Beni güvende tutacaktı. "Fiyatını söyle. Pazarlık yapmaya hazırım."

Silahı ve sehpayı geçici olarak unutup şok içinde ona baktım. "Benim bir fiyatım yok," diye boğazımdaki yumruyu yutkunarak söyledim.

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

Yüzünde zalim bir sırıtışla bana baktı. Bana bakışı tüylerimi diken diken etti. Ağzı, derimdeki küçük tüyleri kaldıran büyük, tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü. Daha önce hiç yaşamadığım bir korku boğazımı tıkadı.

Buna hazırlıklı değildim. Savaşmaya. Kendimi savunmaya.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Hayatımda ilk kez korkuyordum çünkü bu adamın bana bakışı kâbuslar ve intikam vaat ediyordu. Adam reddedilmekten hoşlanmıyordu.

"Herkesin bir bedeli vardır."

İşte bu noktada benim meşhur İrlandalı öfkem devreye girdi. Omuzlarımı dikleştirdim ve ona ters ters baktım.

"İstemiyorum," diye tükürdüm ona. "Senin pis paranı ne istiyorum ne de ihtiyacım var."

İki büyük adımda, adam yüzümdeydi. Onu kızdırmıştım. Bu korkutucu, acımasız ve çılgın bir gangsterdi. Kelimenin tam anlamıyla üzerimde yükseliyor, gözdağı vermeye çalışıyordu.

Ama beni şaşırtan şey gözlerindeki nefretti. Bu adamın benden bu kadar nefret etmesi için ne yapmış olabilirdim? Nefret genellikle kişiseldir ve bu adam benimle daha yeni tanışmıştı.

Yıllar süren eğitimimden gelen tüm gücümü kullanarak bacaklarının arasına bir tekme attım ve sehpaye doğru koştum. Ya yeterince hızlı değildim ya da ona yeterince sert vurmamıştım. Eli kolumu kavradı ve beni geri çekti. Dengemi kaybederek yere düştüm. Başım parke zemine çarptı. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu.

Panik halindeyken insanın aklından geçen düşünceler tuhaftı. Annemi düşünmedim. Basilio'yu düşünmedim. Hayatta kalmayı düşünmedim. Tek düşüncem bir yerimi kırmamak ya da beyin sarsıntısı geçirmemektir, böylece eğitimime devam edebilecektim.

Önceliklerim berbattı. Ya da belki de buz pateni ve antrenman o kadar uzun süredir içime işlemiştir ki, başka bir şey düşünmeyi bilmiyordum.

Parmaklarım masanın ayağına kenetlendi ve dizlerimin üzerine çökerken onu sıkıca kavradım. Ondan uzaklaşmak için çaresizdim. Yeterince hızlı değildim. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni geriye doğru çekti.

Dengemi kaybedince dizlerimin bağı çözüldü ve başım sehpanın köşesine çarptı. Yıldızlar tekrar görüşümde dönmeye başladı.

Siktir!

Sert kahkahası odayı doldurdu. Kulak zarımı deldi. Her hücreme korku saldı. Yapışkan sıvının şakağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim, görüş alanımın önüne kırmızı damlıyordu.

Pes edemezdim. Savaşmak zorundaydım.

Eli arkadan boğazıma dolandı, vücudu kığıma bastırđı ve dehşetle adamın sertleştiğini fark ettim. Pantolonundaki şişkinlik başka bir şeyle karıştırılmazdı.

Bir saniye sonra sırt üstü döndüm. Başım tekrar yere çarptı. Ona karşı koyarak sarsıldım ama bu onu hiç korkutmamış gibiydi. Parmakları gömleğimi tam ortasından yırttı.

Başım yana kaydı. Bana ters bir yumruk attı; yanağım yandı, görüşüm bulanıklaştı ve kulaklarım darbenin şiddetinden uğuldadı. Ağzım kanla doldu, metalik tat çok baskındı. Dilimdeydi, boğazımdaydı. Kokusunu alabiliyordum.

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı, tokadın acısından mı yoksa buz gibi dehşetten mi, bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç dayak yememiştim.

"Merak etme," diye tısladı kulağıma doğru, diğer eliyle saçlarımı kavrayıp geriye doğru çekti. "Seni alıştıracağım. Annenin hayatta olduğunu biliyordum. O yalancı, pis İrlandalı fahişe."

Gözlerimi kırptım, annemden bahsetmesi kafamı karıştırdı.

Ama bunun üzerine düşünemedim. Nefesi sertti, kalçalarımı birbirinden ayırırken nefesi tenime değiyordu. *Dövüş*, diye bağırdı zihnim. *Dövüş*.

Fermuarın sesi uğursuzdu. Penisi dışarı fırladı ve ben geriye doğru sarsılarak döndüm. Boğazımdaki safra yükseldi ve midemi boşaltmakla tehdit etti.

Ondan uzaklaşmak zorundaydım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüm. "Ben de senin kıcını sikebilirim. Seni alıştıracağım, kızım."

Ona karşı mücadele ettim. Homurtularını ve boynumdaki iğrenç nefesini duyacak kadar sert dirsek attım. Cam kırıldı, sehpadan bir vazo düştü. Elleri saçlarımı kavradı ve başımı öyle bir geriye çekti ki, keskin bir acı boynumdan sırtıma doğru yayıldı.

Mide bulantısı midemde kıvrıldı. Kahkahası kulaklarımda çınladı. Külotuma uzandı ve bacaklarımdan aşağı sıyırdı. Parmakları bacaklarımdan arasındaydı ve boğazımda kusmuğun tadını aldım, asidi boğazımı yakıyordu.

Başımı geriye attım ve ona kafa attım. Ne yumruğunun geldiğini ne de beni boğan elini gördüm. Her santimimdeki acıyı görmezden gelerek ona tekrar kafa attım. Dirseğimi karnına saplayabilmem için tutuşu yeterince gevşedi.

Onun iyileşmesinden faydalandım ve sürünmeye başladım, cam avuçlarımı kesiyordu.

Tepki vermesi ve saçlarımı sıkıca kavraması sadece bir saniye sürdü. Bir çığlık attım ve kafa derim acıyla yandı.

Ağzı enseme yapıştı ve sertçe ısırdı. Çığlık attım. O kadar sert ve uzun çığlık attım ki ciğerlerim yandı. Gözlerim yaşardı. Bu adam bana tecavüz edecekti. Bu canavardan kaçmanın bir yolunu bulmalıydım.

O silahı elime almalıydım. Tüm kaslarımı kullanarak ayağımın topuğuyla ona tekme attım. Üzerimdeki tutuşu hareket etmeme izin verecek kadar gevşedi.

Avuç içimdeki ve omzumdaki acıyı görmezden gelerek çekmecenin kulpunu tuttum. Sertçe çektim, tüm çekmece sürgülerden çıktı ve yere uçtu.

"Fişek gibiyiz, değil mi?" diye alay etti. Bir saniye sonra elinin kafama öyle sert bir tokat attığını hissettim ki kulaklarım uğuldadı.

Bu şekilde ölmeyeceğim, diye fısıldadım içimden. Bu şekilde ölemem.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kıkırdadı. "Teklifi kabul etmeliydin," diye alay etti. "Sana birkaç milyon verirdim ve seni becerirdim. Şimdi seni becereceğim ve öldüreceğim."

Yüzüm zonkladı. Tüm vücudum nabız gibi atıyordu. Kan ellerimi boyadı. Bacaklarıma. Gözümün ucuyla silahı görebiliyordum. Silahı almak için çabaladım ama eli gömleğimi çekti ve bir başka pamuk yırtılma sesi havayı doldurdu.

Silah benim son oyunumdu. O silaha ihtiyacım vardı.

Elleri belime geldi ve beni ters çevirdi, sırtım yere çarptı. Yırtık tişört çıplak sırtımı derimi kesen cam parçalarından koruyamadı. Boğazımdan bir çığlık koptu. Gözyaşları akmaya başladı. Yumruğu çeneme çarptı ve gözümün önünde siyah ve kırmızı tonlarında lekeler dans etti. Belki de mavi. Ne olduğunu anlayamadım.

"Annen de onun çok iyi olduğunu düşünüyordu," diye tısladı, nefesi burun deliklerime çarpıyordu. Viski ve sigara gibi kokuyordu.

Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. Belki de deliydi.

Diziyle bacaklarımı daha da ayırdı ve dudaklarımdan bir çığlık daha koptu. İstirap dolu. Acı dolu. Dehşet dolu.

Tekmeledim. Yüzünü çizdim ve kestim. Avucu yanağıma değdi ve anında yanağım acı içinde patladı.

Düşün, diye fısıldayıp durdu zihnim. Düşün.

Vücudumu gevşettim ve anında zaferin yüzünde parladığını görebiliyordum.

Gözlerindeki kötülük siyah ve kararmıştı.

"Benim yolumdan gideceğini biliyordum," diye tısladı, nefesi kesilmişti.

Bedenimi gevşek tuttum ve bekledim. Bir eliyle göğsümü kavradı. Dokunuşu beni iğrendirdi. Boğazımda safra yükseliyordu. *Odaklan,* diye fısıldadı zihnim.

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," diye mırıldandı, nefesi burun deliklerime çarpıyordu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kıpırdamadan durdum. Yarı kapalı gözkapaklarımın ardından onu izlemeye devam ettim, fırsatımı kolluyordum. "Ateşin muhtemelen onu tahrik ediyor. Tıpkı beni tahrik ettiği gibi."

Tanrım, yüzüne tükürmek istedim. Sonra da yerdeki tüm camları kırmak.

"Ama o sadece bir çocuk," diye mırıldandı. "Sana gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini göstereceğim."

O kadar heyecanlıydı ki, aletini girişime getirmek için bileklerimi bıraktı ve işte o zaman fırsatımı gördüm. Tüm gücümle taşaklarına doğru diz çöktüm ve ardından yumruğum havada uçarak yüzüne geldi. Onu üzerimden ittim ve iki adım ötede duran silaha doğru koştum.

Silahı kaptığım gibi ayağımı sürüyerek ona doğrulttum ve fişek yatağında bir tane olduğundan emin olmak için horozu geri kaydırarak ateşlemeye hazır hale getirdim.

Güldü. "Beni vurmayacaksın." "Bunun üzerine bahse girmezdim."

Beni izledi ve yüzümde onu tetiği çekeceğime ikna eden bir şey görmüş olmalıydı. Parmağımı tetikte tutarak, şortumu tekrar giyerken benden uzak durmasını sağladım.

"Anneni tanıdığımı biliyor muydun?" Gözlerim büyüdü. Bu bir hataydı. Şaşkınlığımı yakaladı ve bu zayıflığının üzerine gitmeye devam etti. "Onun benim olması gerekiyordu."

"Yalan söylüyorsun," diye boğuldum.

"Hayır, değilim," diye itiraz etti. "Ona sor. Babanı sevmiyordu."

Bu çok anlamsızdı. Annem babam hakkında konuşmazdı ama onu sevdiğini söylerdi. Sevmiyor muydu? Zihnim bana anlattığı çok az şeyi hatırlayarak şiddetle çalıştı.

'Aşık oldum. Kabul edilmedi.'

"Bir seçim yapmak zorundaydım. Aşk ya da kariyerim. Sonunda ikisini de kaybettim."

Gio yüz ifademi inceledi. "Ona benziyorsun," dedi. "Ama o yanlış seçim yaptı."

Odadan bir nefes sesi yükseldi. Annem Gio DiLustro'yu mu seviyordu?

Babam bu işe nasıl karıştı? Hayır, hayır, hayır. Bu adam acımasızdı. Şeytani. Gözlerinden ve ifadesinden belliydi. Bunu gözden kaçırma şansım yoktu. "Dizindeki kurşun..." Koyu renk gözlerinin sertleşmesini izledim.

"Onu ben koydum Orada." Göğsüm dondu ve sonra öfkeli bir cehenneme dönüştü. Beni içten

içe tüketti ve ellerimi titretti.

Gio güldü, sanki çok komik bir şeymiş gibi, oysa bu onun hayatını mahvedebilirdi. Bu sadece öfkemi daha da körükledi. Buz pateni annem için nefes almak gibiydi. Benim içinse. "Sence oğlumu damadı olarak beğenir mi?"

Gelmezdi. Sonunda annemin neden Doğu Yakası'na gelmeyi reddettiğini anlamıştı. Bas'la gelecek şansı, esintideki bir tüy gibi yavaşça uzaklaştı.

Göğsümdeki acı diğer tüm duyularımı bastırdı ve fiziksel acıyı köreltti. Nefes almayı zorlaştıran türden bir acıydı. İnsanı en kötü şekilde dizlerinin üzerine çöktüren türden bir acıydı.

"Annem buz pateniyle nefes alırdı," diye mırıldandım, her nefes alışımda göğsüm sıkışıyordu. "Bunu yaşadı ve bununla büyüdü."

Gio'nun yüzünde tek bir kas bile oynamadı. Pişmanlık yok. Keder yok. Hiçbir şey. "Neden bu kadar zalimsin?" Annemin kayma şansını kaybetmesinin onu ne kadar üzdüğünü bildiğim için fısıldadım. Onun tutkusunu.

Bunu her gün topallamasında görüyordum. Ya da dizi onu rahatsız ettiğinde. Bazen beni paten kayarken izlerken gözlerini dolduran hüznü. O vardı ve onu kaybetti. Hepsi bu adam yüzünden.

"Onu sevdim," dedi, sesi soğuktu. "Rus mirası da bonus oldu." Kaşlarım çatıldı. "Evet, annesi Pakhan'ın sevgili kızıydı. Rusların ailene neden tahammül edemediğini sanıyorsun? Büyükannenini Brennan'lar kaçırdı." Bu açıklama karşısında şaşkınlıktan donakaldım ve tek yapabildiğim bakmak oldu. "Ama lanet olası annenin tek istediği kardeşimdi. Onu terk ettiğinde bana gelmek yerine fırfırlı bir patenciyle evlendi." Alay etti ve neredeyse tükürecekmiş gibi baktı. "Baban tam bir şakaydı. Çok zayıftı."

Elim yanıma düştü, silah aniden tutamayacak kadar ağır gelmeye başladı. Ciğerlerime oksijen gitmiyordu, titreyen her nefes nefes almamı zorlaştırıyordu. Çok fazla bilgi vardı. Anlamadığım çok fazla tarih.

"Tabii ki Basilio seni görür görmez kim olduğunu anladı," diye devam etti ve kalbim paramparça oldu. "Bunu biz planladık. Sen bizim Pakhan'a ve Sendika'ya katılmayı reddeden Ruslara giden biletimizsin."

Sertçe yutkundum, kalp atışlarım göğsüme her çarpışında beni paramparça ediyordu. Yaşamamı sağlayan şeyin bu kadar acı verici olması ironikti.

"Basilio ile evleneceksin ve DiLustro ailesi Pakhan'a biat edecek," diye böbürlendi. "İrlandalılardan kurtulacağız, bir kez

ve herkes için."

Bitti. Benim. Ölü.

Bedenimin. "Sen

delisin," diye tısladım.

Sanki bir fıkra anlatmışım ya da tüm bu durum komikmiş gibi başını arkaya attı ve güldü. "Basilio'nun aklında bir oyun olmadan aptal bir kızın peşinde olduğunu düşünmedin değil mi? Başından beri amacı bir ittifak kurup amcanın işini bitirmektir. Bunun olacağını biliyordu. Biliyordu, bu yüzden gitti."

Öne doğru bir adım attı ve anında silahımı kaldırdım.

"Oyuna geldin," diye kıkırdadı Gio. "Ne de olsa oğluma oyunun nasıl oynanacağını öğreten benim."

Ben iyi bir adam değilim. Basilio'nun ilk randevumuzdaki sözleri intikam duygusuyla geri geldi. Bana kötü bir adam olduğunu söylemişti ama ben bir aptal gibi bunu görmeyi reddettim.

"Ver şu silahı bana," diye söylendi. Bir adım daha. "Sen bir katil değilsin, ikimize de zaman kazandır."

Bana doğru hareket etti ve ben de sağ dizine nişan alıp tetiği çektim.

Bang.

Yere düştüğünde ona "Haklısın," dedim. "Ben bir katil değilim. Ama sana bir bacağını kaybettirmenin ötesinde de değilim."

Silahı kurdum ve tetiği tekrar çektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

Wynter

M Bacaklarım titriyor, vücudum ağrıyor, ellerimi ve yüzümü kan kaplıyordu. Bir elimle kıyafetlerimin parçalarını tutarken diğer elimle koridordaki duvarlara yaslandım.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Dişlerimi sıkarak ve her adımda içime saplanan acıyı görmezden gelerek ilerlemeye devam ettim ve Bas'ın kırmızı tuğlalı evinden tökezleyerek çıktım.

Sıcak hava bana çarptı. Şehrin gürültüsü telaşlı halime uyuyordu. Adımlarım durdu.

Basilio'nun evinin önüne bir araba park edilmişti ve önünde bir adam duruyordu. İri, hantal. Gözlerimiz birleşti ve bir an için beni öldüreceğini ya da ölümümle yüzleşmem için içeri geri göndereceğini düşündüm.

"Git," dedi ve içimi bir rahatlama kapladı. Başımı eğdim ve gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Koşmaya başladım. Yalınayaktım, kan yırtık gömleğime bulaşmış ve sırtımı açıkta bırakmıştı. Sadece kısa külot giymiştim, o da kanla lekelenmişti. Telefonum geride kalmıştı. Her şeyimi.

Bas benimle oynadı. Bas benimle oynadı.

Caddede koşarken kelimeler kulaklarımda çınladı, bakışlar üzerime çevrildi ama göğsüm yanarken hepsini görmezden geldim.

Aman Tanrım! Bas'ın babası annemi vurdu.

Ailemizin kaç tane sırrı vardı? Annemin vurulduğunu bile bilmiyordum. DiLustros'la bir geçmişi mi vardı? DiLustro yalan söylüyor olmalı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yoldan geçen biri sordu ama onu duymazdan geldim ve amaçsızca caddede koşmaya başladım. Liam Amca'yı arayamazdım. Bas'ı öldürürdü.

Aptal, Bas için endişelenmemeliyim. O bana ihanet etti. Beni babası için terk etti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı ve korku damarlarımda buz kesti. *Bas beni terk etti.*

Gıcırdayan lastiklerin sesi. Bağrısmalar. Görmezden geldim.

Tam bir aptaldım. Tuzaklarına düştüm. Kesime giden bir kuzu gibi.

"Wynter."

Kalbim hızlandı. Peşimden geliyordu. DiLustro işimi bitirmeye geliyordu. Hızlandım, kulaklarım adrenalin ve dehşetle uğulduyordu.

Bir el bileğimi sardı ve ben çığlık atarak ona karşı sarsıldım.

"Wynter, benim." İki el etrafımı sardı ve beni döndürdü. Soluk mavi gözler benimkilerle buluştu ve gözlerimi kırptım. "Beni hatırladın mı?"

Çılgınca etrafıma bakındım. Başka kimse yoktu, sadece o vardı.

"Sasha," diye mırıldandım çaresizlikle. Gözlerim yanıyor, acı göğsümü tırmalıyor ve nefesimi çalıyordu. Umutsuzca zapt etmeye çalıştığım hıçkırıklar beni boğuyor, her nefes alıp verişimi fiziksel olarak acı verici hale getiriyordu.

Başını salladı ve ben gözyaşlarına boğuldum. Gözyaşı selini durdurmak mümkün değildi. Sasha'nın büyük kolları beni sardı ve vücudum hıçkırıklarla sarsıldı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye hırladı.

Hıçkırıklarım beni mahvetti ve kelimeler ağzımdan çıkmayı reddetti. Ona nasıl söyleyebilirdim? İçimdeki salak hâlâ Bas'a ne olacağını umursuyordu. Umursamamalıydım. Umursamamalıydım. Bir gün, ama şu anda o kelimeleri söyleyemiyordum. Ayrıca, eğer Bas ve babası bu kadar acımasızsa, bu amcamı ve annemi tehlikeye atardı. Juliette ve Killian'ı, arkadaşlarımı. Onlara bir şey olmasına izin veremezdim ve Gio DiLustro dediğim anda amcamın hepsine karşı savaş açacağını biliyordum.

"Söyle bana," dedi, göğsü yanağımın altında titriyordu. Buna karşı başımı salladım. O ismi asla söylemeyecektim.

Takım elbisesinin ceketini çıkarırken, "Seyircimiz var," diye homurdandı. Boş bakışlarımı onun soluk mavi gözlerine diktim. Ceketini omuzlarıma koyduğu anda irkildim ve çenesindeki bir kas gerildi.

"Seni eve götürüyüm." Gözlerinden acı bir şey geçti, sanki hayaletler ona musallat olmuş gibiydi. Bu düşüncenin hiçbir anlamı yoktu ama yine de aklımdan çıkaramadım. "Arabadan Brennan'ı arayacağım."

Tüm bedenimi onun elinden kurtardım ve başımı çılgınca salladım. "Hayır. Amca olmaz," diye yalvardım, sesim boğuk çıkıyordu. "Onun evi olmaz. Henüz değil."

Etrafımıza baktı ve hemen dağılan izleyicilere hırladı. "Benimle arabaya gelin. Kardeşim orada. Sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

"Evde olmaz," diye tekrarladım, talebim netti. Eğer amcam beni görürse, bu kötü olurdu. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu benim taşımam gereken bir yükü. Bas'ın kim olduğunu bildiğim halde, isteyerek ona gittim. Duyduğum uyarılara rağmen Basilio DiLustro'ya güvenmişim.

"Hayır, evde olmaz," diye söz verdi, sonra kolu belime dolandı ve beni ileri doğru itti.

Tek, hantal koluyla beni arabaya doğru itti ve ben de parmaklarındaki mürekkebe bakarak onu takip ettim. Sembollere benziyorlardı ama ne olduklarını ayırt edemiyordum. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıktı, odaklanmam daha da zordu.

Siyah Mercedes G-Benz'in yanına gelince arka kapıyı açtı ve binmeme yardım ettikten sonra yanıma kayd. Direksiyonun arkasında kardeşi vardı. Dikiz aynasında Alexei'nin soluk mavi gözleriyle karşılaştığımda Sasha'nın ceketini tuttum.

Gözlerinde öyle karanlık ve dengesiz bir şey parladı ki koltuğa büzüldüm.

"Ona ne oldu böyle? Kime?" Rusça tükürdü, sesi kutup soğuklarından daha soğuktu. Sasha da Rusça cevap verdi ve gözlerim ikisi arasında gidip geldi.

"Yok bir şey," diye nefes aldım, şişmeye başlayan dudağım yüzünden sesim biraz bozuk çıkıyordu. Dilimi üzerinde gezdirdim ve kesik fena halde acıdı. "Rusça anlıyor musun?" Sasha ve Alexei aynı anda sordular, Yüzlerinde şaşkınlık.

Başımı salladım. "Seçmeli bir dersti ve nedense benim işime yaradı," diye mırıldandım, konuşurken yüzümdeki her kas ağrıyordu.

"Bana bir isim ver," dedi Alexei, soğuk sesindeki talep açıktı.

Başımı salladım.

Sasha'nın yanıtı "Bunu sana yapanın yanına kâr kalmasına izin veremeyeceğimizi biliyorsun," oldu.

"Hayır," diye cevap verdim inatla.

Sasha tedirginlikle dilini dişlerinin arasında gezdirdi. Sasha'nın büyük elini iki elimle tuttum ve umutsuzca sıktım. "Lütfen. Lütfen, bırak gitsin. B-" Tam zamanında sözümü kestim. "O bölgenin etrafından dolaşmayacağım. Lütfen."

Alexei başını salladı ve pantolonunun içinde bir şeye uzandı. Geniş gözlerle nefesimi tutarak izledim. Cep telefonuydu, göz gezdirdi ve bir numara çevirdi.

"Nico, New York'un doğu yakasında gözetime ihtiyacım var," dedi, sesi monoton ve hırıltılıydı. Sonra beni bulduğu şehrin bloklarını saydı.

"Lütfen," diye yalvardım boğuk bir fısıltıyla. "Lütfen, hayır. Sana her şeyi veririm."

Alexei beni görmezden geldi ve ben de Sasha'ya döndüm. "Her kimse Wynter, endişelenme. Seni koruyacağız. Sana bir daha asla ulaşamayacaklar."

Çaresizlikle başımı salladım ve gözyaşları ve acıyla görüşüm bulanıklaştı. Fiziksel acı kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı bile. Bir bedene hayat veren bir organ olması gerekiyordu ama her pompalanışı ve atışı daha önce yaşadığım her şeyden daha fazla acı veriyordu.

"Bu imkânsız," diye homurdandı Alexei telefonda ve gözlerim Sasha'dan ayrılıp Alexei'ye dikildi, onun inanılmaz derecede pasif ifadesini okumaya çalışıyordum.

"Tanrım, her yerin kanıyor," diye tısladı Sasha, sonra bir mendili yüzüme götürdü, bu hareket bana Bas'ı hatırlattı.

Kulaklarım çınlamaya başladı, ciğerlerim kapandı ve nefeslerim düzensiz çıktı. Nefes alamıyordum. Ceketinin eteğini kavradım ve vücudum titremeye başladı. Gözyaşlarım kesiklerimi yakıyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Alexei ön koltuktan. "Seninle sonra konuşuruz, Nico."

Denemeye devam et. Sasha ve ben o ismi istiyoruz."

Sasha beni bir ayı gibi kucakladı ve ben de ona karşı titredim. Bas'a asla sahip olamayacağımı bilmek göğsümü delip geçti ve kalbimi ikiye böldü. Boğazım düğümlendi ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Ona hiç sahip olmadım, diye fısıldadı kalbim. Hepsi bir yalandı.

"Nico ne dedi?" Sasha'nın sesindeki öfkeyi duyabiliyordum ve bu damarlarımdaki korkuyu daha da artırıyordu. DiLustro'nun adı ortaya çıkarsa, Bas'ın, babasının... tüm DiLustro'ların peşine düşeceklerdi. Onlar yapmasa bile, Liam Amca kesin yapardı. Annemin New York'a gelmek istememesine şaşmamalı.

Alexei arabayı sürerken, "Şehir gözetimi çoktan silindi," dedi. İçimi küçük bir rahatlama kapladı. "Özel olanları kontrol edecek."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vücudum kontrolsüzce titriyordu ve adrenalinin etkisi geçtikçe acı her saniye daha da artıyordu.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diye homurdandı Alexei. "Brennan öğrenecek ve bu lanet şehri yakıp yıkacak. Bunu biliyorsun, Sasha. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Ara onu."

Umutsuzca başımı sallarken dişlerim takırdadı. "Hayır, hayır. Lütfen."

"Wynter, hastane onu arayacak ve tıbbi bakıma ihtiyacın var.

Özellikle de sen-" *Tecavüze uğramış.*

Kendini kesti. Ama tecavüze uğramadım. Çok yaklaştı ama kaçtım.

"Hastane olmaz," dedim kabaca, tüm vücudum kontrolsüzce titriyordu

"Kâğıt. Beni tanırlar."

Sasha bana boş bir bakış attı, sonra dönüp Alexei'nin gözleriyle buluştu.

"Olimpik bir artistik patinajcı," diye açıkladı Alexei. Eğer bu kadar kötü durumda olmasaydım, onun kalibresinde birinin bunu bilmesine bile şaşırırdım.

Sasha da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, "Seni artistik patinaj fanatiği sanmamıştım," diye mırıldandı.

"Siktir git, Sasha," dedi Alexei ona. "Aurora bundan hoşlanıyor."

Tüm vücudum titrerken ve beynimde bir bulanıklık oluşurken telefonunu karıştırdı ve başka birini aradı.

"Cassio, çatı katına birini getirmemiz gerekiyor." Alexei'nin monoton sesi kafamın içindeki sisi doldurdu. Görünmez bir el boğazımı sararak oksijenimi kesti.

Bilincimi korumaya çalıştım ama kulaklarımdaki çınlama gittikçe arttı. Başımı oynattım, en azından denedim. "Sasha, sanırım-"

Ve dünya karardı.

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

Basilio

I kötü adamların mutlu sonla bitmeyeceğini bilmeliydim.

Ellerimde çok fazla kan var. Çok fazla yanlış. Ama son birkaç saat içinde bu dünyayı parçalayacağımı fark ettim. Parça parça Onu ya da acımı koyabileceğim lanet bir yer bulana kadar.

Göğsümün içindeki bu ağır kalbimi ve ruhumu tırmalıyordu. Evime girdiğimde koridor ve oturma odamın her yerinde kan bulduğum andan itibaren bu baskı sürekli bir yoldaş olmuştu. Babamı orada bulmak. Ama Wynter yoktu.

Keşke yer değiştirebilselerdi. Keşke Ruslar kadınımı değil de babamı alsalardı. Yine de içimden atamadığım bir his vardı. Babam beni *hiç* ziyarete gelmedi. Hem de hiç. Beni evine çağırmayı tercih ederdi. Gözetimimi kontrol ettiğimde, temizlenmiş olduğunu gördüm. Teknik olarak bunu Ruslar da yapmış olabilir.

Angelo'ya benim yanımda çevredeki sokakları araştırmasını söyledim ama çoğunun da yok olduğunu gördük. Küçük bir istisna dışında. Üç sokak ötede siyah bir Mercedes G-Benz'e bindirilen altın sarısı kıvrırcık saçları kanla boyanmış bir anlık bir görüntü. Bu kesinlikle Wynter'dı, altın sarısı kıvrırcık saçlarının tam tonuydu. Sadece iki saniye çekilmiş ama ne kadar hırpalandığını görmek için yeterliydi. Onu arabaya iten adamın ise sadece iri sırtını ve parmağındaki dövmeyle görebildik.

Etiket numarası bizi hiçbir yere götürmedi. Farklı bir açı bulmaya çalışmak da sonuçsuz kaldı.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Wynter'a ne olduğunu düşünmeme, hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmeme bile izin veremiyordum. Korku ve öfke

derimin altında kaynıyordu. Kafam rahat bir şekilde düşünemiyordum.

Evime girdiğimde onun gitmiş olduğunu gördüğüm an göğsümde bir delik açıldı ve her saniye daha da büyüdü. Zihnim allak bullak olmuştu, lanet olası bir savaş başlatmaya ve herkesi mahvetmeye hazırdım. Ruslara, İrlandalılara. Hepsine. Lanet olası. Her birine. Bana kötü kral dediler ama psikopat bir kralın tadına bakacaklardı.

Sevgilimi geri alamazsam, kendimi kaybederim.

Tek düşünebildiğim onu hayal kırıklığına uğrattığımdı. Onu koruyamadım. Tıpkı kendi annemi koruyamadığım gibi.

Dünyam onsuz değersizdi. Göğsümdeki bu delik şimdi annemi kaybettikten sonra olduğundan daha çok acıyordu.

Priest'e Yale kayıtlarını inceledim. Gözetim. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadık. Tek bir ipucu bile yok. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

Bratva'ya ait bir binanın köşesine ulaştım. Birkaç saat içinde bu ikinci kez oluyordu. Onu bulmak için çaresizdim. Son saldırıdan bir tutsağı canlı tuttum ve onu sorguladım. Cevap yok. İpucu yok. Hiçbir şey.

Bratva'nın şehirde herhangi bir binası yoktu ama şehrin hemen dışında birkaç depoları vardı. Çömelerek etrafa bakındım ve girişi koruyan iki adam buldum.

Telefonum hafifçe titredi. Açmak için kodu telefonuma girdim ve mesajın Dante'den geldiğini gördüm.

Neredesin?

Meşgulüm.

Rahip: Körü körüne avlanmayı bırak.

İçlerinden biri bana Wynter hakkında bilgi vermedikçe ya da Wynter'a ne olduğunu veya evimi kimin işgal ettiğini görebilmem için evimi gözetlemedikçe söyleyecek bir şeyim yoktu. En iyi gözetleme kontrol sistemine sahiptim ama ne için? Saldırının ikinci bir görüntüsü yoktu. Angelo yaşlandıkça dikkatsizleşiyor olmalıydı ve bunun için onu öldürmek istiyordum. Ne Angelo ne de Priest Wynter'ın arkadaşları hakkında bilgi alabildiler.

Bratva'nın peşinden tek başına gidersen kendini öldürteceksin.

Yalnız değildim. En iyi üç adamımı da yanımda getirdim. Onlarla göz göze geldim. "Birini canlı tutun," diye emrettim.

Kısa bir baş sallama. Silahımızı kaldırdık ve ateş ettik. Biri vuruldu. İki kişi vuruldu.

Kurşunlar uçuşmaya başladı. Yolu takip ettim ve kurşunların geldiği pencereyi gördüm. Nişan aldım ve tetiği çektim. Biri daha düştü. Gözümüzü dört açarak girişe doğru koştuk. Kurşun gelmedi.

Askeri sınıf cihazımızla binada vücut ısısı taraması yapan adamıma baktım. Beş parmağını kaldırdı. Mükemmel, o zaman bu kolay olmalı.

Kapıdan içeri daldığımda iki saldırgan peşimden geldi. Birini vurdum ve diğerine doğru koştum. Diğer üçünü adamlarım halledebilirdi. Kurşunlar bitince bıçağımı çektim. Pislik herif karnıma sapladı ama kaçtım ve bıçağımı omzuna sapladım. Bağırdı ve bir sonraki hamlem bıçağımı kalçasına saplamak oldu.

Bana tekrar saldıramadan onu arkadan yakaladım ve bir kolumla boğazına sarıldım. Lanet bir deli gibi bana karşı mücadele etmeye devam etti. Henüz deliliği görmemişti. Silahımın kabzasıyla şakağına vurdum ve vücudu gevşedi.

Yarım saat sonra, kıyafetlerim kan içindeydi ve hala cevap alamamıştım.

Ölmeden önceki son sözleri "Pakhan kadını istiyor" oldu.

Benim kadınımdan mı bahsediyordu?

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

Wynter

V Uzaktaki buzlar bozulmuştu. Başımı ağrıtıyorlardı. Havadaki soğuk gerginliği hissedebiliyordum. Etimi yalıyor, vücuduma bir ürperti gönderiyordu.

"Aptal olma, Sasha." Net bir ses homurdandı. "Brennan pek çok şeye tahammül edebilir. Ama böyle bir şeyi ondan saklamana tahammül etmez. Bunun için şehri, dünyayı yakar ve savaşa girer."

"Ona gitmek istemiyor," diye karşı çıktı Sasha. "Bırak burada iyileşsin. Ya da onu evime götürebilirim ama doktor yaralarını temizlemeyi bitirsin."

Göz kapaklarımı açmak ya da en azından hareket etmek için çok uğraştım ama bedenim itaat etmeyi reddetti.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir." Başka bir ses, bir kadın sesi. "Eğer öyleyse, bu ortaya çıkacaktır. O bir Olimpiyat patencisi, fiziksel durumunu kontrol etmek için tıbbi testlerden geçmesi gerekecek. Bu gündeme gelecektir. Bunun için en iyi doktorlara ihtiyacı var."

"Hepinizin canı cehenneme," diye homurdandı Sasha'nın sesi. "Doktorun işi biter bitmez onu evime götüreceğim. Eğer Brennan öğrenirse, sorumlusu ben olurum."

"Aptal olma, Sasha." Aynı kadının sesi kuru bir şekilde karşılık verdi. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Sanki Alexei ya da Vasili onunla tek başına savaşmana izin verecek. Hepimizi işin içine çekip ona karşı savaşmaya zorluyorsun."

"Brennan'ı aramalısın." Bir erkek sesi karşı çıktı. "En azından ona seninle olduğunu ve iyi olduğunu söyle. Karısını yeni aldı ve onun iyi olduğundan emin olmakla meşgul ama Wynter'ın peşinde olacak. Bu sadece birkaç saat meselesi."

"Tecavüze mi uğradı?" Tanımadığım bir kadın sesi sordu. Vücudum ürperdi ve inkâr etmek için ağzımı açtım. Ama sesimi duyamıyordum. Onlara olmadığımı söyledim mi?

"Yüce Tanrım. Brennan kendini kaybedecek. Hepimizi yakacak ve kazanıp kazanamayacağına bakmaksızın bizi savaşa götürecektir." Keşke bu sesi tanıyor olsaydım. "Kız kardeşi DiLustro tarafından vurulduğunda ne kadar kötü olduğunu hatırlıyor musun?" Keskin bir acı göğsümü delip geçti. "Kasabanın onların tarafını yaktı. Onları avladı ve-"

Zihnim uzaklaştı ve hoş bir karanlık beynimi doldurdu. Ve tüm bu süre boyunca sesler yakınımda kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

Sasha

I Cassio'nun, Alexei'nin ya da herhangi birinin ne dediği umurumda değildi.

Wynter'a verdiğim sözü bozamazdım. Bunca yıl sonra bile, başka bir kadını hayal kırıklığına uğrattığımı hatırladım. Bu onun ölümüyle sonuçlanmıştı. Ben kalacağım

Her şeye rağmen Wynter'la birlikteydim ve sözümü tutmak için Brennan'la savaşmam gerekiyorsa, siktir et, yapardım.

Zaten yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Bu kadını da hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Doktor vücudunu inceledi ve her tarafındaki morluklar ve kesiklerle midemin çukuruna hastalık oturdu. Ona saldıran her kim olursa olsun karşılık vermişti, buna hiç şüphe yoktu. Yumrukları ve eklemleri bunu kanıtlıyordu.

Doktor yaralarının üzerinden geçerken ve hemşire vücudundaki kanı temizlerken odadan çıkmayı reddettim. Çok fazla kan vardı. Yüzünde, ellerinde, kalçalarında, bacaklarında. Saatlerdir baygındı. Çok uzun süredir. Beyin sarsıntısını tahmin edemiyordu, en azından kız uyanana kadar.

Sadece artık uyanmasını diledim.

Daha sonra onu evime götürürdüm ve gitmeye hazır olana kadar orada kalabilirdi. Bu ne zaman ve nerede olursa olsun. Şehrin ışıkları pencerelerden parlıyor ve saçlarına yansıyor.

O hırpalanmış haliyle bile kız savunmasız ve melek gibi görünüyordu. Uzandım ve alnına dokundum. Ateşi yoktu.

Hemşire beni rahatlatmaya çalışarak, "Sanırım sadece dinleniyor," dedi. Kahretsin, onu izlemeye devam etmeliydim. O ve arkadaşları felaket için bir reçeteydi, özellikle de bizim gibi acımasız adamlar arasında.

Brennan, kızları pervasız ve tehlikeli bir maceradan ayırt edemeyecekleri kadar korurken ne düşünüyordu?

Kız kardeşim Tatiana ve Vasili'nin karısı Isabella maceracı ve çılgınca şeyler yaptılar ama asla pervasız olmadılar. Asla tehlikeli değildi.

"Beyin taraması yapalım mı?" Hemşireye sordum. Wynter bir kez bile uyanmamıştı.

Kapı arkamdan açıldı ve gelenin kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Alexei de bu durumdan en az benim kadar rahatsız olmuştu. Farklı bir nedenden dolayı. O bunu yaşadı.

"Herhangi bir şey?" Cevap olarak başımı salladım. Duyguları pek sevmezdim ama şu anda beni boğmuyorlarsa ne olayım. Bazı hayaletleri unutmak zordu.

Alexei'nin eli omzuma geldi ve orada durdu. Karısı dışında kimseye dokunmazdı, bu yüzden Wynter'ı böyle görmenin onu sarstığını biliyordum.

"Güçlü biri," dedi monoton sesiyle.

Aynı fikirde değildim. O zayıftı. Çok mutluydu. Çok dikkatsiz. Çok masumdu.

Onun farklı görüntülerini buldum ve lanet olsun, kız gerçekten de bir artistik patinajcıydı. Hem de çok iyiydi. Ama çok yumuşaktı. Yarışmalarında diskalifiye olan kızlara bile onları rahatlatmak için sarılıyordu.

Kim yaptı bunu? Rakiplerinizi ezerdiniz, onlara sarılmazdınız. "Eğer onu elinde tutmak istiyorsan," diye devam etti Alexei kendi tarzında, "sana yardım ederim." Tanrım, sanki onu kaçırıp evcil hayvanım olarak tutmak istiyormuşum gibi konuşuyordu.

"İkiniz de aptal gibi konuşuyorsunuz." Aurora'nın sesi bizi usulca azarladı. Ayağa kalkıp odadan çıkan hemşireye baktı. Sanırım hemşire kızın bir erkekle asla yalnız kalmamasını sağlamak istiyordu. "Onu tutamazsınız. O bir insan. Nikolaev'in damarlarında ne dolaşıyor?"

Bebeği kalçasının üzerinde kaydırdı. "O ailesine ait, Sasha. Bunu sen de biliyorsun."

"Aurora," diye homurdandım. Baldızımı severdim ama karım olsaydı kendimi öldürürdüm. Çok dik kafalıydı. "Wynter ailesiyle birlikte olmaya hazır olduğunda ailesiyle birlikte olacak. Bir an bile erken değil."

"Onunla daha önce tanıştın mı?" diye merakla sordu. Başımı salladığımda merakla devam etti, "Ona olan takıntın nedir? Senin için biraz fazla genç."

Ellerimi sıktım. Tanrı aşkına, neden herkes onu becermek istediğimi düşünüyordu?

"Alexei için biraz genç değil misin?" Ben de kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Kız yirmi bir yaşında bile değil," diye itiraz etti. "Bu Alexei ve benimle kıyaslanamaz bile."

Çenem gerildi ve dişlerimi sıktım ya da baldızımı tersleme riskini göze aldım ve sonra Alexei hırlama seanslarından birine başlayacak ya da daha da kötüsü, Wynter orada hareketsiz yatarken kavga etmeye çalışacaktı.

"Neden uyanmıyor?" Tekrar sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Wynter'in uyuyan formuna doğru yürürken. Küçük Kostya'nın gözleri Wynter'i inceledi ve doğduğundan beri ilk kez bir saniyeden daha uzun süre odaklandı. O altın bukleler olmalıydı. "Doktor, kızın saldırıya uğrayıp uğramadığından emin olmadığını söyledi. Tecavüz muayenesi yapması gerekecek ama kadının rızasına ihtiyacı var."

Vermez diye düşündüm hemen. Hayatım üzerine bahse girerim.

Cassio'nun karısı Áine, Wynter uyandığında konuşacak birini isterse yardım etmeyi teklif etti. Onu buraya getirmek için kötü bir zamanlamaydı. Cassio ve Alexei çifte randevu planlamışlardı. Tabii ki bu plan suya düştü ve herkes çatı katına doluştu.

Bir dizi ayak sesi daha. Kahretsin, bu hasta odasında lanet bir toplantı gibiydi.

"Brennan Nico'yu aradı," diye tısladı Cassio sesinin altından. "Wynter'i aramaya çalışıyor ve cevap alamıyormuş. Bugün erken saatlerde ona bir arkadaşında kaldığını söylemiş."

Aurora düşünceli bir ifadeyle, "Dört kızın birbirlerinden ayrılmadıklarını sanıyordum," dedi. Alexei, "Brennan her zaman birbirlerinden ayrılmadıklarını söyledi," diye onayladı.

"Davina Brennan'la birlikte. Juliette ve Ivy evde, yakalanmadan başka bir soygunu nasıl planlayacaklarını bulmaya çalışıyorlar." Ne kadar pervasız olduklarını vurgulamak için gözlerini devirdi. "Bu da Wynter'in muhtemelen bir oğlanla birlikte olduğu anlamına geliyor."

"Peki bunu saldırıya uğramadan önce mi yoksa sonra mı düşündünüz?" Hepsi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "İçinde bulunduğu durumu göz önüne alırsak, hepimiz bir kız arkadaşıyla birlikte olmadığı sonucuna varabiliriz."

"Sasha-" Alexei homurdandı.

Wynter'in bedeni kıpırdandı ve hepimizin kafası ona döndü. Açık yeşil gözleri aralandı ve benimkilerle buluştu. Öne doğru sarsıldım, ona doğru eğildim.

"Wyn?"

Gözlerinin etrafındaki ve yüzünün yan tarafındaki koyu renkli morluklar soluk tenine karşı çok belirgindi.

Birisi hemşire ve doktoru tekrar çağırması olmalı çünkü ikisi birden hepimizi yatağından uzaklaştırdı.

Doktor ona bir bebekmiş gibi "Merhaba canım," diye mırıldandı. Onu yumruklamak istedim. "Adını hatırlıyor musun?" Wynter yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?"

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir an ona baktı ve sonra yavaşça başını salladı.

"Kesik ve çürüklerini temizledik. Beyin sarsıntısını kontrol etmemiz ve tecavüz muayenesi yapmamız gerekiyor." Anında kaskatı kesildi ve o aptal doktorun kafasına bir tane geçirebilirdim. Cassio gerçekten bu morondan daha zeki bir doktor bulmalı.

Dili kuru dudaklarının üzerinde gezindi. "Tecavüze uğramadım."

Doktor onun elini tuttu ve nazıkçe okşadı. "Sadece bir test yapalım ve--"

Wynter elini geri çekti. "Sana az önce söyledim," diye mırıldandı. "Tecavüze uğramadım. Kaçtım."

Yalan söylediğine ya da inkâr ettiğine dair herhangi bir işaret var mı diye onu izledim. Öyle olduğunu düşünmedim. Gözleri diğer herkesi görmezden gelerek bana geldi.

"Morlukların ve kesiklerin geçmesi ne kadar sürer?" diye mırıldandı, başını çevirip pencereden dışarı baktı.

"Birkaç hafta." Doktor kapatılmaktan memnun görünmüyordu. Belli ki ona inanmamıştı. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

"Wynter, amcanı aramalıyız." Lanet olası Cassio, hep doğru olanı yapmak isterdi. Lanet olsun ona!

Wynter'ın başı bize döndü, morarmış gözleri bir şekilde yenilmiş görünüyordu. "Hayır. Bu savaş getirir."

"Bunu sana DiLustrolar mı yaptı?" Cassio sertçe sordu.

Wynter gözlerini kısarak, "Bu seni ilgilendirmez," diye homurdandı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bu küçük hareket ona acı veriyordu.

"Wynter, ben Áine. Sana yardım edebiliriz. Neye ihtiyacın olursa. Konuşacak birine, her şeye."

Hemşire ve doktor itiraz ederken Wynter bacaklarını çarşafın altından çekip yavaşça doğruldu. Onları görmezden gelerek başını geriye eğdi ve gözlerini kırpmadan hepimize baktı.

"Eğer amcama bir şey söylersen, inkar ederim." Kelimelerin batmasına izin verdi. "Gerekirse seni suçlarım. İyileşene kadar amcam ve annemin yanına dönmeyeceğim."

Cassio ona hırladı ve ben de aptalın bir şey yapma ihtimaline karşı Wynter'a bir adım daha yaklaştım.

"Bir şey yapmaya kalkarsan, Cassio, ölü bir adam olursun," diye uyardım.

Odada sessizlik ve gerginlik hakimdi. Yeni bir şey değildi. Beni her yerde takip etti.

"Lütfen, benim yüzümden kimsenin ölmesini istemiyorum," diye yalvardı Wynter, sözlerinin bir tehdit olarak algılandığını fark ederek. "Sadece şimdilik ailemden uzak kalmak istiyorum."

Cassio yumuşak bir inilti çıkardı, bu isteği açıkça kabul etmemiştir.

"Geri dönmeye hazır olana kadar benim evimde kalacaksın," dedim ona kararlı bir şekilde, arkadaşlarıma bakarak ve bir şey söylemelerine meydan okuyarak.

Wynter'ın morarmış ve şişmiş dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve patenci arkadaşlarına sarılıp teselli eden o kıza olan benzerliğini gördüm. Bu kadın asla sert olmayacaktı.

"Teşekkür ederim, Sasha."

Kalpleri kıracak türden bir gülümsemesi vardı. Tıpkı birinin onunkini kırdığı gibi.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

Wynter

I Sasha'nın kılıfını çıkarışını, ardından gömleğini başının üzerine çekerek kaslı ve dövmele gövdesini ortaya çıkarışını izledim. Kalbim tek bir atım bile atlamadı.

"Wyn, bir erkeğin vücuduna bakmaktan gerçekten hiç çekinmiyorsun."

Sasha

alaycı bir şekilde belirtti.

"Sakın bana utangaç olduğunu söyleme," diye usulca takıldım.

Son iki haftadır Sasha'nın evindeydim ve onun kendine has mizah anlayışına alışmıştım. Neredeyse tamamen iyileşmiştim. En azından fiziksel olarak. Kabuslar beni rahatsız ediyordu ve duygusal yaralar iyileşmeyi reddediyordu. Bununla yüzleşmeyerek kendime yardım etmiyordum. Bunun dışında, ne olduğunu her düşündüğümde panik göğsümü yırtıyor, soğuk ve karanlık oluyor ve nefesim daralıyordu.

Bu yüzden Sasha bana nasıl dövüşüleceğini öğretmeyi teklif ettiğinde, teklifi hevesle kabul ettim. Bunu iyileşmenin bir yolu olarak gördüm. Güçlenecektim ve bir daha asla savunmasız yakalanmayacaktım. Bu şekilde değil.

Brennan Amca çılgına dönmüştü. Onu Sasha'ya saldırmaktan alıkoyan tek şey Davina'ydı. Onun için Tanrı'ya şükürler olsun. En iyi arkadaşlarımı görmeden geçirdiğim en uzun zamandı. Onları çok özlemiştim ama onlarla yeniden bir araya gelmeyi sürekli erteliyordum. Yüzümdeki izleri açıklamak zor olurdu.

"Utangaç olmaktan çok uzağım," diye cevap verdi Sasha kuru bir sesle.

"Gerçi çoğu kadın saygıdan gözlerini kaçırır."

Gözlerimi devirdim. "Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Muhtemelen ağızları bir karış açık aval aval bakıyorlardır." Sasha inanmayarak başını salladı.

yüz ifadesini değiştiriyor. "Her neyse, hayatım boyunca pek çok sporcunun değiştiğini gördüm. Sen zel bir şey değilsin."

Tamam, küçük bir yalan. Daha önce onun gibi yapılı bir sporcu görmemiştim. Belki MMA dvşleriyle uğraşsaydım, ama kesinlikle artistik patinajcılarla değil.

Sasha alıştığım o köpekbalığı gülümsemesiyle sırttı ve korkusuz gangsterin ağzından çıkacak bir sonraki şeyin uygunsuz ya da pervasızca bir şey olacağını ima etti.

"Güven bana, Wyn. Benimle ilgili her şey özeldir."

fkelendim ama gülümsemekten kendimi alamadım. Gerçekten de tanıdığım en pervasız adamdı ama o koca göğsünün altında altın gibi bir kalbi vardı. Her kadın ona sahip olduğu için şanslı olurdu.

Üstünü değiştirmeye devam ederken ona sırtımı döndüm. Ne kadar aval aval bakmam gerektiğinin bir sınırı vardı.

"Dvmelerinin bir anlamı var mı, Sasha?" Spor salonunun her tarafına yayılmış dövüş minderlerine bakarak sordum. Uzak köşede kum torbaları, hatta eskrim aletleri ve bıçaklarla dolu bir duvar vardı. Biraz rahatsız ediciydi ama şikâyet etmeme imkân yoktu.

Nasıl dvşeceğimi ve kendimi nasıl başarılı bir şekilde savunacağımı öğrenmek istedim.

Bir daha asla savunmasız olmayacaktım.

"Bazılarını askerdeyken aldım," diye yanıtladı Sasha.

"Gangsterlerin orduya katıldığını bilmiyordum."

Kıkırdaması arkamdaki boşluğu doldurdu. "Erişim alanımızın ne kadar geniş olduğunu bilsen şaşırırdın."

Sasha beni onun evine getirdiğinden beri aklımda bir şey vardı. Aptalcaydı ama neredeyse Bas'ın beni bulmasını bekliyordum. Ne de olsa Garrett'in evini yaktığımıza dair tüm kanıtları ve kamera kayıtlarını yok edebilmişti. Yani teorik olarak beni bulabilmeliydi.

"Tamam, ben iyiyim," diye duyurdu Sasha, sesi tam arkamdaydı.

Yavaşca arkamı döndüm ve o olağanüstü gözlerle karşılaştım. Yardımları için ne kadar minnettar olduğumu bilmesini umuyordum. Her şey için.

"Sasha," diye tereddütle başladım ve sanki ağzımdan büyük bir şey çıkacağını biliyormuş gibi bekledi. "Kimse... kimse beni aradı mı?"

Durdu, gözleri bana dikilmişti. "Kim gibi?"

Ona hâlâ bir isim vermemiştim. İçten içe tahmin ettiğini bilsem de ona asla bir isim vermeyecektim.

"Herhangi biri," diye fısıldadım.

"Hayır."

Kalbimdeki özlem acıyordu. Aslında tüm yaralarımın daha çok acıyordu. Kesiklerim ve çürüklerim iyileşirken, kalbimdeki acı iyileşmedi. Kalp atışlarımın bir parçası oldu. Ve zihnim itiraf etmek istemediğim şeyler fısıldadı. Bas beni kullanmıştı. Beni umursamıyordu, yoksa beni arardı.

Daha da endişe verici olan babasını vurmuş olmamdı. Şimdiye kadar herhangi bir misilleme olmamıştı. Amcam herkesin üzerine ekstra güvenlik yerleştirmişti. Davina'nın kaçırılmasının bir sonucu olup olmadığından emin değildim.

"Amcam ve arkadaşlarım güvende mi?" diye sordum. Onları uyarmalı mıyım diye haftalarca düşündüm, çünkü yaptığım şeyin ailemin bir savaşa sürüklenmesine neden olma ihtimali vardı. Ama Basilio'nun hayatını riske atmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yaşayıp yaşamadığını umursadığım için kendimden iğreniyor, bu sırrı sakladığım her gün kendi aileme ihanet etmiş gibi hissediyordum.

"Güvendeler Wyn," dedi Sasha, gözleri beni izliyor ve çok fazla şey görüyordu. Adam fazla anlayışlıydı. Muhtemelen onu güvende tutan da buydu ama benim durumumda bu korkutucuydu.

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Hadi başlayalım."

Bu spor salonunda kilometrelerce koştum. Bale ve pilatesimi burada çalıştım. Hatta koreografimi bile. Burada yapamadığım tek şey buz pateniydi ama buz pistine geri dönmeye cesaret edemedim. Çok riskliydi.

Sasha özellikle benim için yaptığı bıçağı bana uzattı.

Bir nefes aldım ve her şeyi unutmaya çalıştım, onu sıkıca kavradım. Sasha'nın talimatlarına odaklandım.

"Göz temasını koruyun. Hedeflediğin yöne bakma. Tüm kaslarını kullan. Öldürmeyi hedefle."

"Çok fazla talimat veriyorsun," diye mırıldandım ve sonra ona doğru ilerledim. Tam beni yakalamak üzereyken bacaklarının arasına bir tekme attım.

Kıkırdadı. "Bu doğru. Adil davranma," diye övdü ama ne yazık ki ben temas edemedim ayağımı yakaladı.

Nefesim kesilirken ağır bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştüm. Sasha'nın minderleri çok iyi yastıklandığı için tüm azizlere şükrettim, yoksa canım acırdı.

Çatı penceresinin tavanına baktım, çatı katındaki spor salonunun masmavi gökyüzü bana dışarıdaki muhteşem güne dair bir anlık görüntü veriyordu. Bu yüzden

İçimde nasıl hissettiğimi.

İki hafta. Sanki bir ömür boyu sürecektir değişiklikler iki haftaya sığdırılmış gibiydi.

Sasha yanıma otururken, "Biliyor musun, kız ekibin telefonumu havaya uçuruyor," dedi. "Aslında beni delirtiyor."

Gözlerimi kapattım. "Onları özlüyorum," diye fısıldadım. "Sadece onları üzmem istemiyorum. Ve Juliette bilseydi kudururdu."

Sasha kıkırdadı. "Ona yardım edeceğim ve bu işten canlı çıkmasını sağlayacağım."

Başımı yana çevirdiğimde yüzünde özür dilemeyen bir ifadeyle karşılaştım.

Bu adam seve seve öldürmeye devam eder.

"Büyürken seni tanısaydık," dedim ona, "belki hepimiz kendimizi nasıl idare edeceğimizi ve kendi sorunlarımızla nasıl ilgileneceğimizi bilirdik."

Ama o zaman muhtemelen Bas'tan yardım istemezdim. Onu çok özlemiştim. Bir yandan beni bulacağını umuyordum. Diğer yandan, kendime sürekli bunun bir yalan olduğunu hatırlatmak zorundaydım. O beni sevmiyordu. Ama onun için acı çekmekten kendimi alamıyordum. Ona kalacağıma söz vermiştim ama başından beri bana yalan söylemişti. Beni aptal yerine koydu. Bizim için bir gelecek yoktu.

Babasının benimkine ne yaptığını biliyor muydu? Babasının annemi yok ettiğini biliyor muydu?

"Kız kardeşin var mı?" Ona merakla sordum. Nikolaev ailesi hakkında üç erkek kardeş dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Evet. Tatiana kardeşlerin en küçüğü. O ve şu anda en büyük erkek kardeşimle evli olan arkadaşı, üniversite yıllarında kafayı yemişlerdi." Kız kardeşi ve yengesi ona sahip oldukları için şanslıydılar. Onlardan bahsetme şeklinden, onlara çok değer verdiğini anlıyordum. "Yine de o ikisi senin ve arkadaşlarının suç çılgınlığıyla yarışamaz."

Alay ettim. "Biz bu gezegendeki en kötü suçlularız."

Benimle çelişmemesi gözümünden kaçmadı. Amcamı soyduk ve başarısız olduk. Chicago'dan zar zor yara almadan kurtulduk. Priest'ten çalarken yakalandık ama neyse ki onun tarafından değil. Muhtemelen bize son ayinimizi okur ve sonra hepimizi öldürürdü. Belli ki Bas beni koruyacağını söylerken yalan söylemiş.

Allah kahretsin! Bas'ı unutamıyordum. Onunla tanıştığım andan itibaren karşılaşmamızın her dakikasını gözden geçiriyor, kaçırmış olabileceğim işaretleri bulmaya çalışıyordum. Hiçbir şey bulamadım. Belki de aldatmada son derece iyiydi.

"Eninde sonunda biriyle konuşmak zorunda kalacaksın," diye

düşüncemi böldü Sasha. "Cassio'nun karısı Àine bazı şeyler gördü. Belki de sana yardımcı olabilir.

onunla konuşur musun?"

Bakışlarımı tekrar tavan penceresine ve masmavi gökyüzüne çevirdim. Tüm bunları anlamlandırmak için ne söyleyebilirdim ki? Oldukça basitti. Düşmana aşık oldum. Bunu görmezden gelebilirdim. Babasının annemi vurmasını ve Bas'ın kendisine daha fazla güç kazandırmak için beni kullanmasını görmezden gelemezdim.

Gio DiLustro'nun sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Babasına bu kadar benzeyen Bas'ı annem nasıl kabul edebilirdi ki? Bir de Bas'ın Ruslar nezdindeki konumlarını güçlendirmek için beni kullanması meselesi vardı.

"Peşlerinden gitmeyeceğine söz veriyor musun?"

Sessizce sordum. Ba-boom. Ba-boom. Ba-boom.

"Söz veriyorum."

Bir an için gözlerimi kapattım, sonra nefes verdim ve göz kapaklarımı açtım.

"Birkaç ay önce amcamın evinden gizlice çıkarken Basilio'yla karşılaştım," diye başladım usulca, bakışlarımı masmavi gökyüzünden ayırmadan. "Balkondan atladım ve o beni yakaladı." "Romantik olduğunu düşünmüştüm." diye kıs kıs güldüm.

"Daha çok Romeo ve Juliet gibi," diye homurdandı. "Trajik."

"Her neyse, amcam ve onun adamı Quinn'in konuşmalarına kulak misafiri olana kadar kim olduğunu bilmiyordum. Evet, DiLustros ve Brennan'ların arasının iyi olmadığını biliyordum. Yine de ondan hoşlandım." Derin bir iç çektim. "Garrett'in evini yaktığımızda da keyfimiz kaçmıştı. Şanslı bir tesadüf eseri Bas'la tekrar karşılaştım." Şimdi, bunun bir tasarım olup olmadığını merak ediyordum. Her şeyi sorguladım. "Ondan yardım istedim."

Sasha dikkatle dinledi. Sözünü kesmesini bekledim ama kesmedi. "Bize yardım etmenin karşılığı olarak benimle bir akşam yemeği randevusu istedi."

Kalın duygular beni boğuyordu. "İstedğin kadar gülebilirsin Sasha, ama bu şimdiye kadarki en muhteşem randevuydu." Aptal dudağım titredi ve gözlerimden yaşlar süzülürken, sakladığım tüm duygular boğazımı sıkarak nefes almamı zorlaştırdı.

"Gülmüyorum, Wyn."

Ciğerlerim yandı ve kendimi toparlamak için dudağımı ısırdım. Annem, *duyguların bizi zayıflattığını* söylerdi. *Ve aşk bizi paramparça eder.* Haklı olduğu ortaya çıktı. Kısmen de olsa. Bas'ı kaybetmek beni paramparça etti. Onu sevmek beni bütünleştirdi.

"Onunla kalacağımı söyledim," diye devam ettim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Anneme Olimpiyatlar için burada çalışacağımı ya da hiç

alışmayacağımı söyleyecektim." Belki de olan şey karmaydı, çünkü o kadar

Bencilce. "Bas iki blok ötedeki kulübünde bir şey unuttuğunu söyledi. Gitmiş. Ve babası-" Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı. Yine de iyiydi. Acı odaklanmama yardımcı oluyordu. "Babası geldi ve denedi-"

Tanrım, kelimeleri bile söyleyemiyordum. *Bana tecavüz etmeye çalıştı*, diye bağırdı zihnim. Bas'ın babasının ne dediğini bilsem bile Sasha'ya bunun bir tuzak olduğunu söyleyemezdim. Söyleyemedim işte. Belki yüksek sesle söylemek onları çok gerçekçi kılardı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Gerçekle yüzleşmekten çok korktum. Bunun Bas'ın hayatına mal olacağından çok korktum.

Ben hâlâ hareketsiz yatarken Sasha ayağa kalktı. "Biraz daha antrenman yapmak ister misin?" Başımı salladım.

Elini uzattı, parmaklarımı avucunun içine koydum ve beni ayağa kaldırdı.

"Wyn?"

Göğüs göğüse durarak, bakışlarıyla buluşmak için başımı eğdim. "Güvenine asla ihanet etmeyeceğim." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ama onlardan biri sana tekrar zarar verirse, onları öldürürüm. Söz ver ya da verme."

Bir kızın isteyebileceği tek şeydi.

"Yine mi?" diye sordu ve ben de başımı salladım. Gerektiği kadar çok kez gidecektim.

Gio DiLustro gibi adamları yenene kadar. Çünkü bir gün o adama bunu ödeteceğime dair kendime yemin ettim.

Onu kırdım, tıpkı annemi kırdığı gibi. Tıpkı beni kırmaya çalıştığı gibi.

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

Wynter

T Bas'ın dudaklarını dudaklarımda hissettiğimden beri üç hafta geçti. Onu ciğerlerimin derinliklerine çekeli üç hafta oldu. Yaşadığımı hissettiğimden beri üç hafta geçti.

Duşa girdim ve aç tım. Soğuk su yıkadı

Cildimin üzerine damlacıklar yağıyordu ama titremeler başlamadan önce su sıcaklaştı ve cildime acı vermeye başladı. Yine de bu acı, göğsümdeki her şeyi tüketen ağrıyla kıyaslanamazdı. Duvara yaslandım ve yavaşça yere çöktüm.

Basilio'nun bana verdiği kingpin kolyesi artık boynumda asılı değildi. Onun yerine bileğime doladım ve bilezik olarak kullandım. Kingpin kafatasını zincirin altında sakladım, birinin onu tanıyacağından endişelendim.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek ağlamaya başladım. Onu özlemiştim. Ne yaparsam yapayım, onu asla unutamayacaktım. Aldığım her nefes onun içindi. Belki de sadece Ruslarla olan lanetli bağlantımı istiyordu ama bunların hepsi yalan olamazdı.

Olabilir mi?

Sasha'dan büyükannemi araştırmasını istedim. Winter Volkov. Ailem hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. Beni yeterince karanlıkta tuttular.

Geçmiş pek de iyi değildi. Her şey büyükbabamın kaçırılmasıyla başladı. Büyükbabam gece vakti bir hırsız gibi Rusya'ya gizlice girmiş ve genç bir kadını çalmış. Büyükannemi. Pakhan'ın Sendika'ya katılmayacağından emin olmak için. Aşık olmuş. Ama büyükannem annemi doğururken öldü ve Brennanlar ile Volkov Pakhan arasındaki savaş kızıştı.

Yüce İsa. Büyükbabam onun yasını tutmayı hiç bırakmadı. Şimdi bile, bunca yıl sonra, kaybettiği kadından başka kimseden bahsetmiyor. Büyükbabam

Evinden çaldığı kadın, ama bu kısımdan bahsetmedi.

Bu onun cezası mıydı? Kendisine ait olmayan bir şeyi kaybetmek ve ardından kızı ve torununda bunu hatırlamak. Bana kaç kez gerçek aşkına benzediğimi söyledi ve bu hatırlatma her zaman acı tatlı oldu.

Tıpkı her şeyin bana Bas'ı hatırlattığı gibi. Bir koku. Bir kelime. Bir şarkı.

Bas'ın önümde diz çökmüş, kirli ayağımı ellerinin arasına almış ve bana sahipmiş gibi baktığı görüntüsü. Babasının sözleri beni yavaş yavaş içten içe öldürüyordu. Dünyamı sonsuza dek değiştiren zehirli ve paramparça edici sözler.

Peki ya yalanlarsa? Amcam da yalan söylemişti. Evet, niyeti iyiydi ama bana çok uzun zamandır yalan söylemişti. Belki Gio da yalan söylemiştir.

Belki de aptalın tekiydim.

Tanrım, bu bir işkenceydi. İçim parçalanıyordu.

Sasha'nın yanındayken soğukkanlılığımı koruyabiliyordum. Yarışmaya başladığımdan beri bu benim için gerekliydi. Toplum içinde hiçbir taşkınlığa ya da tepkiye asla müsamaha gösterilmedi. Ama yalnız kaldığımda kalbim tekrar tekrar paramparça oluyordu.

Kendimi duştan dışarı sürükledim ve kıyafetlerimi giydim. Beyaz kot pantolon ve yeşil bir tişört. Aynaya kısa bir bakış atarak, bana bakan yansımanın iç halime benzemediğinden emin oldum. Neyse ki dışarıdan iyi görünüyordum. Muhtemelen Sasha sayesinde. Kendimi daha rahat hissedebilmem için bana yeni kıyafetler almış ve kızlardan bazı eşyalarımı almıştı.

Ağır bir iç çekişle, 'iyiyim' yüz ifademi takındım ve tabandan tavana geniş bir pencerenin şehrin muhteşem manzarasını sunduğu oturma odasına doğru ilerledim. Saat daha sabahın dokuzuydu ve Sasha'nın bugün yapması gereken asıl işi vardı, bu yüzden onu yalnız geçirecektim.

Muhtemelen birini öldürmek zorunda, diye düşündüm kendi kendime alaycı *bir* şekilde. Bu beni rahatsız etti mi? Hayır, pek değil. Bana sadece kötü insanları öldürdüğüne yemin etmişti. Sanırım bu sorun değildi. Kahretsin, belki de ahlaki pusulam başından beri çarpıktı.

Beyaz ve siyah renklerle dekore edilmiş geniş, boş çatı katında iç çekişim yüksek sesle duyuldu.

DiLustros'tan ayrılalı üç hafta olmuştu. Sasha'nın New York'a bakan Jersey tarafındaki çatı katında kalmıştım. Orası

Bana Bas ile ilk randevumu hatırlattığı için neredeyse işkenceydi.

Ve tıpkı yarayı açıp tekrar kanamasına izin vermeyi seven bir aptal gibi, her sabah ve gece şehre bakar ve ilk dansımızı hatırlardım. Tenime değen sıcak nefesini ve kulağıma söylediği sözleri.

Kapı ziline sesi çatı katını doldurdu ve irkilerek yerimden sıçradım. Etrafıma bakındım ve cevap verip vermemekte kararsız kaldım.

Sonra kapı vuruldu. Her kimse, mutlu değildi. Manyaklar gibi vurdular.

"Orada olduğunu biliyoruz." Juliette'in sesi boğuktu ve gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Kapıya çılgınca vurulması şimdi anlam kazanmıştı. "Aç şu lanet kapıyı yoksa tekmeleyip içeri gireceğim."

"Hep böyle dramatik," diye mırıldandım içimden ama kapıya yöneldim ve kilidi açtım, sonra da en iyi üç kız arkadaşımın yüz yüze geldim.

Üç çift mavi, gri ve ela göz bana bakıyordu. En iyi üç arkadaşım bana acıma ve kederle bakıyordu. Bu durum içimi parçaladı ve derinlerde bir yerde boğazımda bir çığlık fokurdadı. Acınmak istemiyordum. Onlara hayatta kaldığımı ve artık daha güçlü olduğumu haykırmak istedim. Ama bunun yerine sadece gülümsedim ve kapıyı daha geniş açtım.

"İçeri gelmek ister misin?" Sesim titreyerek sordum.

Bir an bakakaldılar, sonra üçü de kendilerini bana attılar ve kollarını bana sardılar. Aşktan boğulmak gibiydi.

"Seni özledim, Wyn." Juliette'in sesi duygularla hafifçe tizleşmişti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ben de sizi özledim."

"Killian bu binaya saldırmak istedi," diye açıkladı Ivy. İçimden boğuk bir kahkaha yükseldi. Bu kuzenimin sesine benziyordu. "Sensiz her şey çok gergindi," diye ekledi. "Brennan telefonda herkese ve her şeye bağırıyor, eve getirilmeni istiyor yoksa Nikolaev'in adamlarını bu gezegenden sileceğini söylüyordu."

"Davina ne pahasına olursa olsun onun dikkatini dağıtmak zorundaydı," diye ekledi Jules gözlerini devirerek. "Her gün, tüm gün boyunca seks. Yatakta, masada, banyoda... her yerde seks. O sesleri duymamak için kendimi zor tutuyorum."

Davina onun omzuna bir şaplak attı. "İşe yaradı, değil mi?" Davina homurdandı. "Saldırıyı Killian'la birlikte planlamak istedin."

Jules suçlu suçlu gülümsedi. "Eh, bir gün saldırı stratejisini öğrenmemiz gerekecek."

Ve böylece her şey normale döndü. Sanki hiçbir şey olmamıştı ama çok şey olmuştu.

"İçeri gelin," diye onları içeri çağırdım.

İçeri girince Juliette ılık çaldı. "Vay canına, demek Ruslar böyle yaşıyor, ha?"

Ses tonunu duyunca irkildim. Liam Amca'nın Ruslardan hoşlanmadığı her zaman belliydi, ama şimdi mirasımın bir kısmını öğrendiğime göre, bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. Her zamanki yorumlarını görmezden gelerek onları oturma odasına götürdüm ve kanepeye oturmak yerine dördümüz yere oturup bacak bacak üstüne attık.

Tıpkı küçük yurt odamızda yaptığımız gibi. Yıllar önceymiş gibi geliyordu ama daha geçen aydı.

"Ne oldu Wyn?" Juliette hiç vakit kaybetmedi. "Neden bizi görmeyi reddettin?"

İçimi çektim.

"Lanet olsun, Jules," diye azarladı Davina onu. "Ona zaman tanıyacağımızı söylemiştik."

Kuzenim onu görmezden geldi. "Çok endişelendim. İyi olup olmadığını ya da ne sakladığını merak ettim." Sertçe yutkundum. "Bir şeyler sakladığını biliyorum. Bir şey oldu ve bizim bilmemizi istemiyorsun."

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

"Lanet olsun, Jules," diye inledi Ivy. "Kes şunu. Onu üzüyorsun ve bizi kapı dışarı edecek. Bırak da hazır olduğunda bize söylesin."

Ivy ne zamandan beri aklını başına topladı? "Ben iyiyim," diye elimi salladım.

"İyi değilsin," diye itiraz etti kuzenim. "Biz birlikte büyüdük. Ne zaman acı çektiğini biliyorum ve sana bir kez baktığımda incindiğini anlıyorum."

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüdü ve kalbim ve ruhum titrerken gözlerimin arkasında yaşlar yandı. Juliette sustu ve gözlerimiz birleşti. Beni hiç böyle görmemişti. Ne de olsa her gün düşmanınıza aşık olmuyordunuz.

Benim kötü adamım.

Onu hala benim olarak görüyordum.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve dudağım titredi. Onun bir adım attığını görmeden Jules beni kollarına aldı. Ağlamayacaktım. Ağlayamazdım. Eğer başlarsam, duramazdım.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Özür dilerim, seni üzmem istememiştim." "Sorun değil," diye mırıldandım, sesimi zar zor bulabilmişim.

"Hayır, değil."

Bir sonraki an, Davina ve Ivy de bana katıldılar ve sanırım beni sevgiyle boğmaya çalıştılar.

"Senin için burada olduğumuzu biliyorsun," diye fısıldadı Davina. "Her zaman. Nerede olursa olsun. Burada saklanmak zorunda değilsin. Liam'ı uzak tutabilir ve seni rahat bırakması için onu uyarabilirim." Başımı salladım. "Sadece bizimle eve gel. Seni özledik."

Dudağımı ısırđım, dilimde bakırın tadını aldım. Haklıydı, belki de saklanmayı bırakmamın zamanı gelmişti. Derek'le antrenman zamanım da tükeniyordu.

Bunun yerine "Bana neyi kaçırdığımı söyle" diye sordum.

"Ah, hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti Ivy. "Sen bize neyi kaçırdığınızı söyle."

"Sasha ile aranızda bir şey mi var?" Juliette filtresiz ağız moduna geri döndü. "Burada kalmak istemenin nedeni bu mu? Brennan Ruslardan nefret ettiğı için mi?"

İçimi çektim. Yaptığımız grup sohbetinde burada kalmamdan şikayet edip duruyordu. Hem de Ruslarla. Sasha'nın bana yeni bir telefon aldığına neredeyse pişman olacaktım. Juliette'in bir filtreye ihtiyacı vardı.

"Sana zaten söyledim Jules," diye mırıldandım. "Aramızda bir şey yok. Sadece bazı konularda bana yardım ediyor."

"Birbirimize yardım ediyoruz," diye itiraz etti. "O bir yabancı." Ivy gözlerini devirdi. "Davina ve ben de öyleyiz."

Juliette başını salladı. "Hayır, biz dörtlü bir ekibiz ve yeni başvuru kabul edilmiyor. Sasha gitmek zorunda."

Davina gözlerini devirdi. "Peki kocamla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Jules'a kuru bir sesle. "Ondan da kurtulmamı mı istiyorsun?"

"Madem sordun-" Juliette başladı ve üçümüz de inledik.

Ivy sinirli bir şekilde, "Sana lanet olası bir adam bulmalıyız, böylece ondan kurtulmanı sağlayabiliriz," diye mırıldandı.

Kuzenim sadece omuz silkti. "Ben de öyle yapardım. Erkekler gereksiz bir dikkat dağıtıcıdır." Tanrım, belki de annemin sözleri Juliette'e gerçekten de tesir etmişti. "Ayrıca, daha büyük sorunlarımız var."

Juliette'in ağzından ne çıkacağını asla bilemezsiniz.

"Ne gibi?" Ne Davina'nın ne de Ivy'nin ona sormak istemediğı ortaya çıkınca sordum. Muhtemelen başımızı ne tür çılgınca bir belaya sokacağından endişeleniyorlardı. Haklı olarak.

Juliette, "Çaldığımız para bitti," diye açıkladı ve hepimizin gözleri ona çevrildi.

"Neredeyse elli milyonu Jules," dedim, sadece birkaç hafta içinde bu kadar çok harcamış olması beni dehşete düşürmüştü.

"Şey, o fazladan araziyi satın aldık ve tamamını nakit ödedik," diye mırıldandı. "Sonra vergiler, binalar ve tasarım için mimarlar, nasıl yerleştirileceği, izinler, malzeme vardı. Hepsi gitti. Bom." Sanki bir patlamayı taklit ediyormuş gibi ellerini havada salladı.

"Bitirmek için ne kadar eksiklerimiz var?" Bıkkın bir ses tonuyla sordum.

Omuz silkti. "Hâlâ üç binaya ve fazladan bir yatakhaneye ihtiyacımız var.

O zaman sanırım işimiz bitecek."

"İhtiyacımız olmayan özellikler mi aldık?" Davina yüzünde kızgınlık ifadesiyle sordu. "Bunu kendi paramız dışında kimsenin parasını kullanmadan yapmayı gerçekten umuyordum."

"Teorik olarak çalıntı para," diye hatırlattı Ivy bize.

Juliette gözlerini devirdi. "Artık bir hatırlatıcıya ihtiyacımız yok. Bunu bitirmeliyiz ki Eğitim Kurulu'ndan lisans almaya, bir kadro, müfredat ve kim bilir başka neler oluşturmaya devam edebilelim."

"Vay canına," diye mırıldandım, biraz etkilenmişim. Juliette sonunda aradığını bulmuş olabilirdi.

"Bir tur poker oynamaya ne dersin?" diye sordu.

"Juliette, artık yeter dedik," diye homurdandı Davina. "Liam kendini kaybedecek.

Sadece bu kadar sakinleştirici, dikkat dağıtıcı seks yapabilirim."

Juliette avucunu kaldırdı ve Davina'ya doğru çevirdi. "Dinle üvey anne, gerçekte babam olmayan ama onu babam olarak gördüğüm babamla yaptığın otuzbiri hatırlatmana ihtiyacım yok."

"Peki, neden kafamızı daha fazla karıştırmıyorsun?" Ivy araya girdi. "Eğer başımız derde girerse ve babam bunu öğrenirse, beni İrlanda'ya gönderirler."

"Bir çuval patates gibi," diye ekledi Davina.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz." Juliette elini salladı. "Okul binalarından en azından birini yaptırırsak, babamın evine ihtiyacımız kalmaz. Orada kalabiliriz. Nasıl olsa okulun tüm ilgimize ihtiyacı olacak."

Ivy alaycı bir tavırla, "Evet, işçiler bir şeyler inşa ederken biz de orada kalalım," dedi. "Bu benim hayalimin gerçekleşmesi."

Ivy'nin başını belaya sokma konusundaki isteksizliğine şaşırarak kaşını kaldırdım.

Genellikle Jules ve Ivy kargaşaya balıklama dalarlardı.

"Tamam, yapmamız gereken şey şu," diye açıkladım. "Juliette faturaları ödemeyecek. Harcamalarımız konusunda daha akıllıca davranmalıyız.

İstedüğimizi biliyorum

Her şeyin mükemmel olması gerekiyor ama okul kâr etmeye başladıktan sonra her zaman bir üst seviyeye geçebiliriz."

Davina, "Tüm iş anlaşmaları ve sözleşmelerle ben ilgileneceğim," diye kabul etti. "Wynter, sen fonlarla ilgilen."

Sırıttım, iki haftadan uzun bir süredir ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyordum. "Ben bankacı olacağım."

"Kulağa hoş geliyor," diye yorumladı Juliette. "İnfazcı olmak ve insanları öldürmek istiyorum."

Üçümüz bir bakış attık ve gözlerimizi devirdik.

"Şu ana kadar her şeyi harika idare ettin," diye Jules'a övgüde bulundum. "Sen sonraki adımları ayarlamaya devam et ama bırak pazarlıkları Davina yapsın. Her şeyin mükemmel olmasını istediğini biliyorum ve olacak da, ama sürekli poker oynamak zorunda kalacağımız bir noktada değil."

Juliette başıyla onayladı.

"Dekor ve mobilya konusunda yardımcı olabilirim," diye önerdi Ivy. "İç dekorasyon aşamasına geldiğimizde, okul için çalışmasını istediğimiz kişilere de teklif götürmeye başlamalıyız."

Dördümüz de uzun vadeli hedeflerimiz konusunda heyecanla başımızı salladık.

"Ama o zamana kadar soyacak birini bulmalıyız." Juliette bu anı mahvetmek zorundaydı. İtirazlarımıza aldırmadan devam etti: "Bence Nico Morrelli'yi soymalıyız."

"Deli misin sen?" Ivy tısladı. "Sana onun Kurt olarak bilindiğini söylemedim mi?"

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Biz dört kişiyiz ve o da bir kişi."

"Jules, kes şunu. Başımız belaya girecek," dedim ona. "Bunların hiçbirinde başarılı olamadık. Ama oraya gidip poker oynayabilirim."

Bu hırsızlık değildi.

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Senin kart sayman. Bu tam olarak hırsızlık değil." İçimi çektim. "Kesinlikle yasal da değil."

"Aslında ben Juliette'e katılıyorum," diye söze karıştı Davina, beni şaşırtarak. Genelde benimle birlikte akli başında olan tarafın yanında yer alırdı. "Hadi Nico'nun Baltimore'daki kumarhanelerinden birine gidip poker oynayalım."

"Kart sayarak milyonlar kazanmanın bir yolu olmadığını biliyorsun," diye mırıldandım. "En azından normal yoldan ve dikkatleri üzerimize çekmeden."

"Boku yedik," diye inledi Ivy, elini kızıl saçlarının arasından geçirirken. "Çok fena sikildik."

"Eski günlerin hatırına yapalım," dedi Davina, gözlerini bana kilitleyerek. "Ama sonra başarısız olursak, o zaman para kazanmak için *normal* yollara bakarız. Yatırımcılar. Liam yatırım yapmak istiyor ve okulda herhangi bir hissesi olsun istemiyor."

Ah, demek Jules ile aynı fikirde olmasının nedeni buydu. "Eğer bunu yaparsak, artık hırsızlık yok," dedi Davina ona kararlı bir şekilde. "Ve senden söz istiyorum, Juliette. Söz, kan yemini, her şeyi."

Başka biri olsaydı komik olurdu.

Juliette, "Tamam, kan yeminim ve diğer her şey sende," diye kabul etti. "Nasıl olsa daha iyi bir infazcı olacağım."

"Eminim," diye homurdandı Ivy. "Ama önce kötü bir adamı yakalaman ve altına sıçmadan öldürmen gerekiyor."

Ve böylece dördümüz de Sasha'nın İran halısının üzerinde dört aptal gibi gülerek yuvarlandık.

"Sasha'nın arabasını almak iyi bir karardı," diye gülümsedi Davina, geniş gözlerle etrafına bakarken. "Bu lanet araba çok güzel."

Omuz silktim. Sasha bir yere gitmem gerekirse beyaz Mercedes G-Benz'ini almamı teklif etti. Davina kızları benim Jeep'imle götürdü ama ben onunla dolaşmanın çok riskli olduğunu düşündüm. DiLustro'nun bunu fark edeceğinden emindim.

"Davina sözlerine şöyle devam etti: "Arka koltuklar mükemmel şekilde düz ve geniş. "Bebeği çocuk koltuğuna oturtmak için eğilmem gerekmiyor."

Bekle? Ne?

"Ne?" Juliette gözlerini kocaman açarak çılgılık attı. "Ne bebeği? Kız kardeşinin mi?"

Davina arabanın etrafına bakmaya devam etti, arabayı değerlendirdi ve ben de aynaya baktım. Gözlerimiz buluştuğu anda, bunun kız kardeşinin bebeği için olmadığını anladım.

"Hamileyim," diye açıkladı alt dudağını çiğneyerek. "Sürpriz!"

Tanrım, Ivy ve Juliette'in yüzündeki ifade çok komikti. Araba kullanmıyor olsaydım belki ben de aynı tepkiyi verirdim. Gözlerimi tekrar yola çevirdim. En iyi arkadaşım ve amcam için mutluydum. Gerçekten mutluydum.

O zaman neden damarlarıma yayılan bir kıskançlık hissettim. Çirkindi ve kendimi bok gibi hissettiriyordu. Yakın zamanda bebek sahibi olacak değildim. Şu anda önceliğim paten kaymaktı.

"Çok sessizsin, Wyn," diye belirtti Davina.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Sadece bir yeğenimin olmasının ne kadar harika olacağını düşünüyordum," dedim. "Sizin adınıza gerçekten çok mutluyum. İkiniz için de."

"Dostum, çocuk sahibi olmak için bekleyeceğini sanıyordum," diye homurdandı Juliette.

Omuz silkti. "Beklediğimden daha erken oldu. Bunun için üzgün değilim."

"Tabii ki hayır," dedi Ivy hemen. "Ve hepimiz senin adına mutluyuz."

Ivy'nin gözleri bana doğru kaydı, ela bakışlarındaki endişe açıktı. Başımı salladım ve dikkatimi tekrar yola verdim. Baltimore'a varmamıza daha bir saat vardı.

Sonraki beş dakika boyunca süren sessizlik Jules'un atabileceği tüm çığlıklardan daha gürültülüydü. Odadaki büyük fil, ya da bizim durumumuzda araba, eninde sonunda gündeme gelecekti. Bir an bile hiç olmamış gibi davranacaklarını düşünmedim. Özellikle de Juliette'in.

"Seni kim incitti, Wyn?" Ivy sonunda sordu. Juliette'ten önce cevap vermesi beni şaşırtmıştı.

Gözlerimi önüme diktim ve gözyaşlarım akmakla tehdit ederken görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi kırıştıtarak onları tutmaya çalıştım. Ama mücadeleleyi kaybettim. Gözyaşlarım yanaklarımda sıcak bir iz bıraktı ve onları öfkeyle elimden tersiyle sildim.

Juliette'in eli arkamdan bana sarıldı, koltuğun üzerinden yapmak zorunda kaldığı için uzanması garipti.

"Ben iyiyim," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Hayır, değilsin," diye itiraz etti Juliette usulca. "Ve bunu itiraf etmende bir sakınca yok.

Lanet İtalyan kalbini kırdı."

Başımı salladım. Juliette'in aklına bir şey gelmesini istemiyordum.

"Hayır, mesele o değil," diye mırıldandım. Gözyaşlarından ve kendime acımdan bıkmıştım. İnsanlar kalp kırıklığından ve size tecavüz edip öldürmeye çalışan çılgın bir kayınpederden daha kötü şeyler yaşıyordu.

"O zaman ne?" diye acı acı tükürdü. "Sen hiç ortadan kaybolmadın. Anneni ya da amcanı hiç ihmal etmedin. Ve sonra gidip o Rus'la kalıyorsun. Kötü bir şey olmalı."

İstirap damarlarıma doldu ve aldığım her nefesi kesti.

"Bas'la işler yolunda gitmedi," diye mırıldandım usulca. Üçü de nefeslerini tutmuş, devam etmemi bekliyorlardı. Devam etmemelerini tercih ederdim. Juliette'in tehditler savurmaya başlamasını tercih ederdim. Ama hiçbirisi bir şey söylemedi. "Amcam ve annemin benden sakladığı bir şey öğrendim."

Juliette kaskatı kesildi. "Sen de mi evlatlıksın?" diye fısıldadı, yüzünde inançsızlık vardı.

Başımı salladım. "Hayır, annemin dizinden vurulduğunu öğrendim. Kariyerini bitiren şey buydu. Gio DiLustro." Ve bunu erkek arkadaşımın babası yaptı. "Ne oluyor lan?" Üçü birden fısıldadı. "Emin misin?" Jules sordu.

Başımı salladım, gözlerim yoldaydı. "Evet, eminim." Zihnim uzaklarda bir yerde olsa da gözlerim yola odaklanmıştı. "Brennan'lar ve DiLustro'lar düşman çünkü Gio DiLustro annemi bağlantıları için kullanmaya çalıştı."

"Hangi bağlantılar?" Üçü birden sordu.

"Oh, sadece küçük önemsiz bir ayrıntı," diye acı bir şekilde karşılık verdim. "Annemin Ruslarla olan bağlantısı. Büyükbabamın büyükannemi kaçırdığını öğrendim. Rus mafyasının başı Pakhan'ın kızıymış."

"Rus mafyası mı?" Juliette şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak tekrarladı. "Ama ben Brennan'ların Ruslardan nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldandı Ivy.

Omuz silktim. "Sanırım bilmediğimiz çok şey var. Amcam birçoğu hakkında bizi bilgilendirmedi. Annem de öyle."

Yine de annemi suçlayamazdım. Buz pateni yeteneğini kaybetmenin onun için bir uzvunu kaybetmek gibi olduğunu hayal edebiliyorum. Artistik patinaj kasetlerini izlemiştim. Buz üzerinde muhteşemdi.

"Bu konuyu onlarla konuşmalıyız," diye önerdi Davina. "Bunun alevlenmesine izin vermeyin."

Jules, "Onlarla yüzleşilmesi gerekiyor," diyerek aynı fikirdeydi.

Bunun için çok geçti. Bizi karanlıkta bıraktılar ve ben de tuzağa düştüm. Gio'nun anneme ne yaptığını bilseydim, asla Bas'ın etrafından dolaşmazdım. Öyle değil mi? Tanıdık acı göğsümde kabardı. Aşk acıya dönüşmüştü. İhanet acıtmıştı. Ama hepsini şimdilik derin, karanlık bir köşeye ittim. Bununla başka bir zaman ilgilenecektim.

"Morrelli'nin kumarhanesine gitmeye odaklanalım ve ben kartları sayayım, böylece biraz para kazanabiliriz," dedim ona. "Lütfen bunu benim için yap," diye usulca yalvardım, bakışlarım dikiz aynasında onun gözlerini buldu. "Lütfen."

Jules'un mavi gözleri benimkileri tutmuş, yüzümü arıyordu. Ne için, bilmiyordum.

Ama her ne oluyorsa, sonunda pes etti.

"Peki," diye kabul etti ve Davina'nın eli omzuma gelip beni rahatlatmak için sıktı.

Bu kadar çok şeyi kız arkadaşlarıma değil de Sasha'ya anlatmam hiç mantıklı değildi.

Belki de Sasha üç hafta öncesine kadar bir yabancı olduğu için daha kolaydı.

Bir saat sonra dördümüz Baltimore şehir merkezindeki Morrelli & Associates kumarhanesine girdik. Kapalı otoparkta elbiselerimizi giydikten sonra kumarhaneye girdik. Sadece beş dakika önce oturduğum masaya Nico Morrelli'nin gelmesi tam yirmi iki dakika sürdü.

"Hanımlar," diye selamladı bizi, kurda benzeyen gri gözleri dördümüzün üzerinde geziniyordu. Giydiği üç parçalı takım elbise koyu maviydi ve üzerinde ince gri çizgiler vardı. Sadece eski moda bir şapkaya ihtiyacı vardı ve Al Capone havası veriyordu. Ama bu adam Al Capone'dan çok daha seksi ve çok daha uzundu. "Benimle geleceksin."

Bu hiç de uzun sürmedi. İçimi çektim ve kartlarımı yere bıraktım.

"Paramızı geri istiyoruz," dedim soğukkanlılıkla, çelik bakışlarına karşılık vererek.

Adam ölümcüldü; her yerinde bu yazılıydı. Ama ben korku hissetmedim.

Belki de Gio'ya olanlardan sonra tehditlere karşı toleransım arttı.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu. "Elbette, Bayan Flemming." Sonra Davina, Juliette ve Ivy'ye döndü. "Önden buyurun hanımlar."

Juliette yanıma geldi ve umursamaz kuzeni gibi fısıldayarak, "Biliyorsun dördümüz varız. Onu alt edebiliriz."

Başımı salladım, aniden tüm bu saçmalıklardan yorulduğumu hissettim. Sanki herkesi alt edebilirmişiz gibi.

"Muhtemelen amcamı arıyordur," diye mırıldandım. "Biz yanlış bir şey yapmadık. O yüzden yaşlı adamı öldürmeyelim ve buradan sağ salım çıkalım."

"Ama-" Juliette başladı ve ben onun sözünü kestim.

"Davina ile yaptığım anlaşmayı unutma," diye hatırlattım ona. "Artık soygun yok."

Sinirli bir nefes verdi. "Tam bir saçmalık," diye homurdandı. "İyi bir suçlu olmaya bile çalışmıyorsun."

Omuzlarımı yuvarladım. "Üzgünüm, kafam başka şeylerle meşgul."

Gözleri bana doğru baktı ve sonunda bıraktı. Beş dakika sonra lüks kumarhanenin önünde bizi bekleyen bir limuzinin içindeydik. Nico Morrelli bizi limuzine bindirdi ve ceketinin düğmelerini açıp kılıfını göstererek bizimle birlikte arkaya oturdu.

"Bu saçmalık yüzünden İrlanda'ya geri gönderilmesem iyi olur," diye tükürdü Ivy. "Sana en kötüsü olduğumuzu söylemiştim."

Nico ona baktı, yüz ifadesinde bir eğlence vardı.

"Biz yanlış bir şey yapmadık," diye güvence verdi Davina.
"Muhtemelen kasabadan ayrıldığımız ve Liam'ın haberi olmadığı içindir."

Koltuğuma gömüldüm ve yanağımı cama dayayarak yanımızdan geçen şehir binalarını izledim. Nico'nun ara sıra bana doğru baktığını hissediyordum. Ne bilip bilmediğini merak ediyordum. Son iki hafta boyunca Sasha bana yeraltı dünyasında kimin kim olduğunu anlatmıştı. Ona göre, Nico Morrelli herkes hakkında bilgi alabilen birkaç adamdan biriydi. Bazen insanların kendileri hakkında bilmedikleri şeyleri biliyordu.

Kim olduğumu biliyor muydu? Lanet olası bir Rus mafya prensesi. Düşmana aşık olduğumu biliyor muydu?

Hayır, kalbim çılgılık attı. Basilio düşman olamazdı. Bu gezegendeki en aptal insan olmalıydım, çünkü kalbim hâlâ onu istiyordu. Sadece onu.

Boğazım tıkanı ve tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek fiziksel acıya odaklandım. Bas'a olan bu aşk beni parça parça ediyordu. Gözlerimi kapattım, gözlerimi yakan ve dökülmekle tehdit eden yaşlarla savaştım.

Nico'nun evine giden yol tam bir sessizlik içinde geçti. Ancak araba durduğunda nihayet gözlerimi açabildim. Kapıda durmuştuk ve görünüşe bakılırsa tüm arazi uzun çitler ve ağaçlarla çevriliydi.

Kapı sağa doğru kaydı ve şoför girişten geçerek bir açıklığa ulaşana kadar ormanın içindeki dolambaçlı yolu takip etti.

Açıklığın sonunda büyük bir malikane duruyordu. Etrafta koşuşturan çocuklar olmasaydı, tertemiz ve bozulmamış görünürdü.

Juliette, "Burası lanet olası bir kreş gibi," diye mırıldanınca Davina susması için dirsek attı. Araba evin önünde basamaklar halinde yükselen mermer büyük merdivenin önünde durdu.

Tanrım, ayrıntılı konuş!

Nico araçtan iner inmez, yaklaşık yedi yaşlarında görünen iki özdeş kız koşarak ona doğru geldi.

"Baba, baba."

Ve acımasız gangsterin aşağı inip kızlarına sırtışını büyülenmiş bir şekilde izledim. Juliette ve ben buna sahip değildik. Amcam şefkatli bir adam olmadığı için değil, ikimiz çoğunlukla Kaliforniya'dayken o doğu kıyısında olduğu için.

Birbirinin aynısı mavi gözler açık kapıya baktı ve biz de yavaşça limuzinden çıktık.

"Merhaba kızlar," diye selamladı Davina onları. "Ben Davina."

"Wynter," diye kendimi tanıttım, sonra Juliette ve Ivy de aynı şeyi yaptılar.

İçlerinden biri, "Sasha ve ihtiyar geldi bile baba," deyince Juliette kıs kıs güldü.

"Kocanıza yaşlı adam dedi," diye homurdandı Juliette.

"O senin baban, kadın," diye karşılık verdi Davina kuru bir sesle. "Ve eğer bırakmazsan ben de kötü üvey anne olabilirim, Jules."

Ivy kahkahasını bastırmaya çalışarak, "İşte Cadılar Bayramı kostümü için bir fikir," dedi.

"Eğer üçünüzün de işi bittiyse, Amca Sasha'yı öldürmeye çalışmadan önce gidip onları bulalım," diye üçüne de çıkıştım. "Ne tarafa Bay Morrelli?"

"Koşun ve annenize dört misafirimiz daha olduğunu söyleyin," dedi ikizlere ve daha sözünü bitirmeden ikisi koşarak uzaklaştı. Merdivenleri tırmandı ve dördümüz de onu takip ettik.

Evini gezdik. Zenginlik ve lüks her yerde kendini belli ediyordu. Kahkahaların ve müziğin yankılarını duyabiliyordum. Bir bebek ağlıyordu.

"Mutlu yuvaların sesi böyle mi çıkıyor?" Nefesimin altında mırıldandım.

Juliette ve ben bakıştık. Tam olarak mutsuz bir çocukluk geçirmemiştik ama sessiz bir çocukluktu. İkimiz de annemin bizim için düzenli bir program yapma ihtiyacını anlamıyorduk. Ben şimdi anlıyordum ama daha önce değil.

Bazen Jules ve ben küçükken büyük bir aile, bol müzik ve kahkaha hayal ederdik. Ama sonra büyüdük ve bunları unuttuk. Bunun sadece bir peri masalı olduğunu düşündük.

Sonra durup kahkahaların geldiği yöne baktığımı fark ederek, büyük kristal avizeli fuayenin önünden geçmeye devam ettim ve Nico'ya yetiştim.

"Ofisime gidiyoruz," diye açıkladı Nico, hepimizi evinin sol kanadına yönlendirerek. Oraya yaklaştığımızda Amca'nın ve Sasha'nın seslerini duyabiliyordum. Konuşulan kelimeleri ayırt edemesem de ikisinin de sesi kızgın geliyordu.

Nico'nun ofisine adım attığımız anda puro kokusu ve yaşanabilir gerginlik içime çöktü.

Biri en berrak gökyüzü kadar soluk, diğeri en derin okyanus kadar karanlık iki çift mavi göz ve ikisi de mutlu görünmüyordu.

"Üzgünüm Sasha," diye mırıldandım, önce kolay olanı seçtim. "Arabayı geri getirecektik."

Omuz silkti. "Sadece bir araba."

Nikolaev'in adamlarının bizi Philly'deki soygun görevimizden sürükleyerek getirdikleri geceden sonra ilk kez amcamla yüz yüze geldim. Bakışları sanki yaralanmadığımdan eminmiş gibi beni taradı. Vücudumda sadece birkaç silik morluk kalmıştı ve kıyafetlerim onları örtüyordu.

"Merhaba Liam Amca," diye fısıldadım usulca, duygularım beni boğuyordu. Onunla hiç bu kadar uzun süre konuşmamıştım. Bazen onu görmeden aylar geçirsem de, her zaman konuşurduk - mesajlar, aramalar, emojiler.

"Wyn." İki büyük adım attı ve önümde durdu. "Tanrım, çok endişelendim."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Davina'ya, sonra da Juliette'e baktı, sanki onların onayını almak ister gibiydi. Olan biten her şeyi onlara anlatamamamın nedeni buydu. Eğer bilselerdi, şimdi yaptıkları gibi yüzleri kızarmadan ona güvence veremezlerdi.

"Neden eve gelmiyorsun?" diye sordu yanağımı okşayarak. "Annen çok endişeli, aklını kaçırmak üzere."

Bakışlarını tutarak, geleceğini bildiğim şey için kendimi çelikleştirdim. "Eve dönmek zorundasın. Bizi Kaliforniya'ya götürecek bir uçak hazırlayabilirim."

Bir adım geri çekildim ve başımı salladım. "Hayır, henüz değil."

Odadaki gerilim bir kademe daha arttı. Amcamın gözleri inançsızlıkla doluydu ve beni değerlendiriyordu. "Neden olmasın?"

Çünkü kostüm giydiğim anda sırtım çıplak kalacak, yara ve berelerim herkes tarafından görülebilecekti.

"Bir haftaya daha ihtiyacım var," diye yalvardım.

Amca elini saçlarının arasından geçirdi. Son bir ay içinde neredeyse on yıl yaşlanmış gibiydi. Garrett'ın evini yaktığımızdan beri çıkardığımız saçmalıklarla ona pek nazik davranmadık.

"Ona bir hafta daha ver Liam," diye araya girdi Davina. "Tam kapsamlı eğitimi başlamadan önce bu kadarını hak ediyor."

"Neden?" diye sordu. "İstersen koca bir yıl alabilirsin, Wyn. Ben nedenini bilmek istiyorum. Bir şey oldu ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

Başımı salladım. "Hiçbir şey olmadı amca. Söz veriyorum," diye yalan söyledim.

"Eğer bir şey olmadıysa, eve gel." Bu tuzağı çok güzel kurmuştu ve ben de hemen içine düştüm. O da biliyordu.

Sasha da bunu biliyordu ve hemen beni savunmaya geçti. "Brennan, ona bir hafta daha ver. Bir zararı olmaz ve sonra onu bizzat ben Kaliforniya'ya götüreceğim."

Ve amcam kendini kaybetti. "Seni onun yanında istemiyorum, Sasha," diye hırladı. "Ben takip edilmeni istedim, yeğenimin senin yanına taşınmasını değil. Sen ve o... bu asla olmayacak."

Bıkkın bir nefes beni terk etti. "O ve ben diye bir şey yok amca," diye homurdandım. "Gerçekten. O sadece bana kalacak bir yer veriyor."

"Wyn, seni korumaya çalışıyorum," diye homurdandı Amca. "Bana güvenmek zorundasın."

İşte o zaman kendimi kaybettim. Kırılgan, kırılabilir bir oyuncak bebek gibi tutulmaktan ve en kötüsü de karanlıkta bırakılmaktan bıkmıştım. Gölgede gizlenen her türlü tehlikeden habersizdim. *Hiçbir şey* bilmiyordum.

Tam o sırada Nico'nun karısı elinde kurabiyelerle içeri girdi ama ellerim titredi ve kulaklarım uğuladı, kibar olmaya bile çalışmadım.

"Beni korumak mı?" Çılgılık attım. "Beni HER ŞEYDEN habersiz bırakarak korumak istiyorsun." Amcam bana şaşkın bir bakış attı. "Düşmanın yüzüne bakıp gülümseyebilirim ve onların düşman olduğunu bile bilmem. Neden biliyor musun? Çünkü beni karanlıkta tutuyorsun," diye bağırdım.

Göğsüm inip kalkıyor, nefesim daralıyor ve herkesin aklımı kaçırmışım gibi bana baktığını biliyordum. Çocukluğumda öfke patlamaları yoktu. Her şey disiplin ve kontrolle ilgiliydi. Ben kontrolümü kaybettim. Her şeyimi kaybettim.

"Wynter, ben-"

"Bana daha fazla yalan söyleme," diye çıkıştım, sesim tizleşmişti. "Eğer senin koruman benim karanlıkta kalmam ve düşmanlarımdan kim olduğunu öğrenmem anlamına geliyorsa-"

İfademi tamamlayamadan durdum. Kulaklarım çınladı, ciğerlerim kapandı, boğazım sıkıldı. Sanki biri onu sıkıca kavramıştı. Sanki Gio DiLustro'nun kendisi boğazımı sıkmış gibiydi.

Nefes alamıyordum. Geçen her saniye göğsümdeki panik daha da artıyordu. Çaresizce hava almak için savaştım, sadece bir gram oksijen için. *Kahretsin, panik atak beni öldürecek*, diye fısıldadı zihnim. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım ama annemde bir ya da iki kez görmüştüm.

Elim göğsümü tırmalıyordu, sanki onu yırtsam nefes alacaktım gibi.

O kadar kötü titriyorlardı ki, bunu bile doğru yapamadım. Kulaklarımdaki uğultu büyüdü, bu terör içimde bir şeyleri bükte ve gitmesine izin vermedi.

Amcamın yüzü yaklaştı ama görüşüm çok bulanıktı. Zar zor odaklanabiliyordum. Juliette, Ivy ve Davina'nın sesleri beynimde yankı gibi yankılanıyor, onları gittikçe daha uzağa götürüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

Sasha

Brennan ve ben aynı anda Wynter'ın cesedini yere düşmeden yakaladık.

"Onun nesi var?" Brennan bilmek istedi.

Telaşlanmıştı, gözleri kadınlarla benim aramda gidip geliyordu ve bilmek istiyordu.

Wyn'in onları üzmemek istemediği için hiçbir şey söylemediğini biliyordum ama onlar bir şeyler olduğunu biliyorlardı. Aptal değillerdi, umursamazlardı ama a p t a l değillerdi.

Yine de üçü başlarını sallayıp hiçbir şey söylemediler ve lanet olsun, Wyn'in çılgın, biraz aptal arkadaşlarıyla gurur duydum çünkü ona ihanet etmeyi reddettiler.

Böylece gözleri tekrar ona döndü. "Bildiğini biliyorum Nikolaev," diye hırladı.

"Tanrım, ne kadar çok testosteron var. Kuzenim için endişelenmeye ne dersin, ikinizin içinde olduğu bu sidik yarışması için değil." Tabii ki Juliette böyle bir şey söyleyecekti.

"Juliette." Babası ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Kuzenim kollarında gevşek bir şekilde yatıyor. Ona yardım etmeye odaklansak ve sen insanlara daha sonra hırlasan nasıl olur?" diye akıl yürüttü.

"Demek bana yüksek güvenli bir okul aramamı tavsiye ederken bahsettiğin şey buydu," diye düşündü Nico.

Sanki ikizler babalarının kendilerinden bahsettiğini biliyorlarmış gibi, ben Wynter'ı kollarımın arasına alırken onlar da aynı anda içeri girdiler.

Brennan'a "Onu evime geri götüreceğim," dedim.

"Sen ne sikimsin," diye hırladı. "O benim yeğenim. Benim ailem."

"Ve hazır olduğunda sana geri dönecek," dedim ona soğuk bir sesle. "Bir an bile erken değil."

Nico'nun karısı Bianca, "Onu misafir odalarından birine yatırsak nasıl olur?" diye önerdi. Bana Isabella'yı o kadar çok hatırlatıyordu ki, komik bile değildi. Kadının bizim gibi erkeklerin arasında işi yoktu. Tıpkı Wynter gibi.

Öte yandan Juliette, lanet olası bir katile dönüşebilir.

"Onu bana ver Nikolaev," diye emretti Brennan. Sanırım herif duymamıştı, emirlere uyma konusunda berbattım. Askerde iki ömür yetecek kadar bu boku yemiştim. "Yoksa senin sonunu getiririm, kardeşlerinin canı cehenneme."

Yüz ifadem karardı. "Deneyebilirsin," dedim soğuk bir şekilde. "Ama sonu senin için iyi olmayacak. Yeğenin kollarımda olduğu için Tanrı'ya şükret, Brennan, yoksa boğazını ezerdim."

"Hop, hop. Herkes sakın olsun." Brennan'ın karısı araya girdi ve kız kendini kocasıyla benim arama koydu. "Wynter'ı Sasha'yla bırakalım. O öyle istiyor ve şimdiye kadar onu güvende tuttu."

"Neden kavga etmelerine izin vermiyoruz?" Nico'nun ikiz kızları kapının iki yanına yaslandılar. "Bahse girelim. Kimin daha iyi olduğunu görmek istiyorum."

"Hannah," diye azarladı Bianca, ona yapabileceği en tehditkâr bakışı atarak. Kötü bir kedi yavrusunu andırıyordu. İkizlerinin altlarına sıçtıklarından emindim. *Hayır.*

Küçük sarışın omuzlarını silkti ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Ne? Bir şekilde para kazanmak zorundayım."

Ivy, "Vay anasını, bunu bize biraz yol göstermesi için almalıyız," diye mırıldandı. "Kesinlikle okulumuza katılmalılar."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye ekledi Juliette, sonra Nico'ya döndü. "Çocuklarınızı bizim okula göndermeyi düşünür müsünüz? Onlar yeterince büyüdüğünde okulumuz hazır olabilir. Sadece soyacak başka gangsterler bulmamız gerekiyor," diye mırıldandı Juliette. "Sen kötü bir seçimdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Nico eğlenerek düşündü.

"Hayır, artık çalmak yok," diye tısladı Davina, kirpiklerini kırıpıştırarak arkadaşına ters ters bakarak.

"Onu yere yatırıp sonra dövüşebilir misiniz?" diye sordu diğer ikiz.

"Kimse dövüşmeyecek," dedi Bianca kararlı bir şekilde. "Ama siz ikiniz kendinize bir mola verin. Ayır ayrı," diye uyardı ve onlara sert bir bakış attı.

Bu istenen etkiyi yaratmış gibi görünüyordu çünkü ikisi de hemen ortalıkta görünmemeye başladılar.

Bianca, "Size misafir odasını göstereyim," diye teklif etti ve ben de başımı salladım ama odadan çıkmadan önce Brennan seslendi.

"Uyandığında onunla konuşmak istiyorum," dedi, sesi karanlıktı. Omuzlarım gerildi, Wynter ve Brennan'ın konuşmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Açıkçası, onu bu kadar uzun süre uzak tutmayı başardığım için şaşırmıştım.

Bianca'yı evlerine kadar takip ettim. Yumuşak bir şekilde sohbet etmeye devam etti, muhtemelen gerginliğini atma yöntemiydi. Cassio'nun karısı ya da Luciano'nun karısının aksine Bianca ve Bella bizim gibi erkeklerin yanında hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olamamışlardı. Kocaları bir istisnaydı elbette.

Misafir odasına girdiğimizde Wynter'ın bedenini yatağa yatırdım. Son iki hafta içinde biraz kilo kaybetmişti. Duyduğuma göre genelde iştahlıymış ama yaşlı DiLustro'yla karşılaştığından beri değil.

"O iyi olacak mı?" Bianca fısıldadı.

Başımı salladım. Wynter'ı yeterince takdir etmemiştim. O güçlüydü. Bunu son üç hafta boyunca inatçılığında ve kararlılığında görmüştüm. Sadece çok büyük bir kalbi vardı ve buz prensesi kişiliğinin altında sakladığı romantik bir kalbi olmasından korkuyordum.

"Evimde bir Olimpiyat altın madalyası sahibi olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Bianca. "Belki de ikizler bunu dikkate alır ve küçük sinsi baş belaları olmaktan daha fazlasını hedeflemeye çalışırlar."

Dudağım büküldü. "O zaman onları Wynter ve arkadaşlarından uzak tutmak isteyebilirsin. Onlar oldukça başarılı baş belaları. Pervasızlar da."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Anladım. Nico'nun kumarhanesinde kart sayarak para kazanmaya çalışırken ne düşünüyorlardı?"

Bunun dikkat çekmek için yaptıklarından şüpheleniyordum. Davina bana bir mesaj göndererek planlarını anlattı. Tabii ki, onlar işin içine girene kadar bekledi.

"Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor?" Ona merakla sordum. "O Hallmark drama düğününü hâlâ hatırlıyorum. Sanırım o olayı geride bırakan tek şey bu dört pervasız suçluyu yakalamaktı," başımı Wynter'ın uyuyan formuna doğru eğdim, "... milyonları çaldıktan sonra zırhlı bir aracı nehre itiyorlardı."

"Tanrım!" Bianca'nın sesi biraz dehşete düşmüş gibiydi. Birkaç saniye boyunca Wynter'ın uyumasını izledi, sonra ekledi, "Biliyor musun, yardım edemem ama onun bir

nokta."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne hakkında?"

"Karanlıkta bırakılmak," diye açıkladı. "Kadınları korumak hepinizin genlerinde var. Sanki doğduğunuzdan beri size dayatılmış gibi." Çok da uzakta değildi. "Ailem bunu yaptı. Nico hala yapıyor, benimle ve kızlarla birlikte. Ve bunu hiç umursamasam da, hatta sevsem de, çocuklarımızı nasıl etkileyeceğinden endişeleniyorum. Özellikle de kızları. Wynter'in dediği gibi, o kadar korunuyor ki, bir düşmanla karşı karşıya kalsa bile bunu anlayamaz."

Aynı fikirde değildim. Wynter, DiLustro'nun ailesiyle arasının açılmasına neden olan şeyden o kadar habersizdi ki gidip DiLustro'ya aşık oldu. Evet, onu sevdiğini söylemeyi reddetti. Ama bu gün gibi ortadaydı.

Wynter yatakta kıpırdandı ve Bianca unutuldu. Yatağın kenarına doğru iki adım attım ve kalçalarıma doğru eğildim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve dünyayı ayaklarının altına seren o yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

"Hey, asi."

Bir an sessizce baktı, muhtemelen buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Panik ataklar iyi değildir," diye fısıldadı sonunda.

"Hayır, değiller," diye katıldım. "Ama yönetilebilirler."

"Her zaman çok olumlu," diye mırıldandı, dudakları biraz kıvrılmıştı. Bianca'nın da odada olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Size biraz limonata ve kurabiye getirmeme ne dersiniz?" Bianca her zaman herkesi doyurmaya hevesli bir şekilde teklif etti.

Wynter başını salladı, "Hayır, teşekkür ederim. Ama amcamla konuşabilir miyim lütfen?"

"Tabii, gidip onu getireyim."

Bianca yanımdan ayrıldıktan sonra Wyn ile göz göze geldik. "İhtiyacın olduğu sürece benim evimde kalabilirsin."

Yatakta kaydı, sonra dizlerini göğsüne çekerek doğrulup oturdu. "Teşekkür ederim. Geri kalan morlukların geçmesi için sadece bir haftaya ihtiyacım var."

"Zihinsel olarak da iyileşmek için zaman ayırmayı düşünmelisin, Wyn. Eğer açıklarsan annen seni anlayacaktır." Başını sertçe salladı. "Her zaman bir sonraki Olimpiyatlar vardır."

"Hayır, hayır, hayır," diye itiraz etti usulca. "Saklanmaya devam edemem. Yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorsun."

Umurumda bile değildi. İstedığı kadar saklanabilirdi. Olanlardan sonra bu onu korkak yapmazdı.

"Tanrım, beni çok korkuttun." Brennan'ın sesi arkamdan geldi ve oturmak için yatağın diğer tarafına geldi. Adam o kadar iriydi ki, Wynter neredeyse onun içine yuvarlanacaktı.

Brennan usulca, "Benimle eve gel," dedi ama Wynter başını salladı. "Annenle konuşacağım ve eğer istersen New York'ta kalabilirsin. İki ay sonra büyükbabanı ziyaret ederiz. Onu pokerde ya da satrançta yenebilirsin. Davina'nın büyükbabası da gelecek. Her şey çok güzel olacak."

Wynter'ın narin boğazında kırmızı huzursuzluk lekeleri belirdi. "Hayır, Kaliforniya'ya gideceğim. Başladığım işi bitireceğim. New York'a geri dönemem. Bir süre için olmaz. Seninle İrlanda'da buluşacağım. Ama lütfen Ivy ve Juliette de benimle gelsin." Brennan başıyla onayladı. "Ve sen de Davina'yı ziyarete gel."

Lanet olsun, sanki veda ediyor gibiydi. En azından Doğu Yakası'na.

"Özür dilerim Wyn." Brennan onun çenesini kavradı. "Her zaman sadece seni korumak istedim. Hem seni hem de anneni. Görünüşe göre ikinizde de başarısız oldum."

Buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdı, neredeyse bir baba gibi hareket etti. Hiç babası olmadığı için muhtemelen onun babasıydı.

Wynter onun büyük elini küçük elinin içine aldı ve sıktı. "Sen yapmadın. Bizi korumak sizin işiniz değil."

"Evet, öyle," diye homurdanarak karşı çıktı.

Wynter başını iki yana salladı. "DiLustro'lara ne olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki, zar zor duyabiliyordunuz.

"Nasıl?" Doğrusu, böylesine büyük bir sırrı ondan bu kadar uzun süre saklayabildiğine inanamıyordum.

"Bunun bir önemi yok. Sonuç olarak bana söylemeliydin. Beni ilgilendiren konularda bir başkası tarafından gafil avlanmamalıydım. Kimin torunu olduğum, Ruslarla olan bağlantılarım, DiLustrolar ve anneme yaptıkları hakkında."

Liam'ın derinliklerinde bir hırıltı titreşti. Geçmişi ve aldığım geri bildirimlere göre Liam, Aisling vurulduğunda kendini kaybetmişti. Adil bir adam olarak bilinirdi ama o sırada Gio DiLustro ile bağlantılı herkesi öldürmüştü.

"O piç onu mahvetti," diye tısladı Liam. "Sen ve Jules'u bilselerdi, hedef sen olurdun. İkinizin de normal bir hayatınız olsun istedim."

çocukluk, yeraltı dünyasından uzakta. Kız kardeşimin istediği de buydu. Tarihin tekerrür etmemesi için seni ve Jules'u korumak zorundaydım."

"Belki çocukken. Artık değiliz. Bizi daha güçlü yap, kör ve bizi kurtarması için başkasına bağımlı değil."

Wynter'ın içinde İrlandalılar olabilir ama onlardan tek bir özellik bile almadığını dürüstçe söyleyebilirim. Belki pervasızlık. Ama bu bile onun Rus tarafı olabilir.

"Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordur," dedi karanlık bir sesle.

Adamın gözlerini iyi tanıdığım inatçılığıyla karşıladı. "O zaman kır onları. Aksi takdirde hepimizi kaybedeceksin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

Basilio

F lanet haftalarımız. Ben de baktı için onu Her yerde. I Hatta vardı erkekler Brennan'ın evini izliyordum. Cipi oradaydı. Arkadaşları oradaydı. Wynter değildi.

Yale'e gittim ve bina görevlisinden kızın tüm eşyalarının kutulandığını ve Davina Hayes-Brennan'a gönderildiğini öğrendim. Nedenini sorduğumda, kızın ortadan kaybolduğunu ve oda arkadaşlarından birinin onun işleriyle ilgilendiğini söyledi.

Keşke Davina'yı elime geçirebilseydim. Onu sorgulayabilmek için kaçırmayı ciddi ciddi düşündüm. Priest, Wynter'ın telefonuna girdiğinde silinmiş olduğunu gördü. Brennan'ın ağına girmeye çalıştı ama engellendi.

"Böyle devam edemezsiniz," diye mırıldandı Dante. "Hayaletleri kovalıyoruz."

Bratva'nın Long Island'daki depolarından birinin laboratuvar olarak kullanılan grafitili girişinin arka tarafında oturuyorduk. Son dört haftada öğrendiğim bir şey vardı. Ruslar New York'un her tarafına yayılmışlardı. Bu sona ermeliydi.

"Hayır, değiliz," diye tısladım. Üçümüz en iyi on adamımızla birlikte geldik. "O bir yerlerde. İnsanlar buhar olup uçmazlar."

Wynter'in kaçırılmasıyla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Arkasında mantık ve muhakeme yoktu. Babamı canlı bıraktılar, buna çok üzüldüm. Onu öldürmelerini ya da kaçırmalarını ve Wynter'i geride bırakmalarını tercih ederdim. Ama görünen o ki babam Ruslarla da pazarlık yapmış ve bir şekilde öldürülmekten kurtulmuş.

"Tanrım, Basilio. Kendini toparlamalısın," diye ekledi Priest, gözleri bıçağın ağzında, bıçağı evirip çevirmeye devam ediyordu. "Belki de Ruslardan kaçtı ve seninle evlenme konusunda fikrini değiştirdi."

Dante ben yapmayayım diye küçük kardeşinin omzuna yumruk attı. Böyle bir şey söylediği için bile dişlerimi sıktım.

"Babam benim evimde olmamalıydı," dedim, o lanet gün zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. Babamın söylediği hiçbir şey bana uymuyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Çok fazla tutarsızlık vardı.

"Bunu onun ayarladığından mı şüpheleniyorsun?" Dante sordu. Bunu merak etmek zorunda olmamız bile berbat bir şeydi. Ama babam böyleydi işte. Ben dahil herkesi sırtından bıçaklardı.

"Çok fazla tesadüf var," dedim, bu bulmacayı çözemediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. "Sanki arkadaşının kaçırılması dikkat dağıtmak içindi." Yüzlerindeki ifade bana katıldıklarını gösteriyordu. "Babam ortaya çıktı, evimdeki gözetleme başarısız oldu, evimin etrafındaki şehir bloğunun çoğu bozuldu. Ruslar onu canlı bıraktı. Kimse bu kadar şanslı olamaz."

"Baban hariç," diye yorumladı Priest. "Yine de aynı fikirdeyim. Bratva'nın hayatta kalanları terk ettiği bilinmemektedir."

Bunu söylediği anda hatasını anladı ve bir dizi küfür onu terk etti.

"Gidelim," dedim hepsine.

Kaybedecek zamanımız
yoktu.

Saldırı acımasız ve kanlıydı. Neredeyse bir adamımızı kaybediyorduk. Bratva'nın beklediğimizden daha fazla adamı vardı, ama üstesinden geldik.

Saatlerce savaşıp öldürdükten ve bilgi almak için Rus pisliklerine işkence ettikten sonra, son iki piç kalmıştık.

"Nyet, nyet," diye başladı içlerinden biri. Sonra ağzından bir dizi Rusça kelime çıktı.

Hiçbir şey onları kurtaramazdı. Ama önce biraz bilgi almalıydım. "İngilizce ya da İtalyanca'ya geçin," dedim silahımı kurarken. Dövmelerle kaplı çirkin herif bize tükürmeye çalıştı.

Sonra sanki ağır çekimdeymişim gibi, kendime hakim olamadım. Son dört haftadır pamuk ipliğine bağlıydım. Öfkem beni ele geçirdi ve

Onu. Elimdeki Glock bir silaha dönüştü. Ama ona bir kurşun sıkmak için değil, vurmak için. Tekrar ve tekrar.

"Kimsin sen?" Kükredim. "Neden benim şehrimdesin?"

Bana kanlı ağzını ve dişlerini göstererek aptalca ve korkunç bir şekilde gülümsedi.

"Bunu öldür," dedi Dante çarpık bir gülümsemeyle, diğer tutsağa bakarak. "Ve biz de bunun üzerinde çalışacağız. Bunun İngilizce bildiğine bahse girerim."

Diğer adam başını şiddetle salladı, sonra Rusça bir şeyler söyledi.

Suka. Evet, bunu anladım.

Silah sesi duyuldu ve ilk Rus sona erdi. Sonra hepimiz dikkatimizi bir sonrakine çevirdik. Kısa sefil hayatı boyunca ona *suka adam* diyecektik.

Priest, altına işemek üzere olan diğerine kayıtsızca, "Orospu denmesine karşı çok hassas," dedi.

"Yapabilir miyim?" Priest, o sikik şey üzerinde çalışmaya başlamaya hazırlandığımda sordu. Son zamanlarda hüsranımdan kurtulmanın tek yolu buydu. İnsanları öldürmek.

Kahretsin, onu reddetmek istedim. İçimdeki öfkeyi boşaltmam gerekiyordu ama öfke ile akıl sağlığı arasındaki ince çizgide yürüdüğümü de biliyordum. Ve acı çektirmekten zevk alan canavar tatmin olmamıştı. Henüz değil, ama yine de başımı salladım.

Priest bir yerden bir cam parçası çıkardı ve bir adım öne çıkarak camı herifin elinin arkasına sapladı. Sonra diline sokarken ağzını açmasını izledim.

"Ağzında bir delik varken nasıl konuşabilir ki?" Dante şikayet etti.

Rahip omuz silkti. "Temizlenmiş değil. Hâlâ konuşabiliyor." Dante gözlerini devirdi. "Peki, madem bu kadar hassassın," dedi Priest, sonra da abartılı bir iç çekiş yaptı. "Diliyle oynamayı bırakacağım."

O da bardağın en sivri ucunu kaburgalarına batırdı. "Sadece kaburgalarıyla oynayacağım."

Kuzenim Priest'e "Sen hasta bir orospu çocuğusun," dedim. Onun cevabı ise biraz dengesiz bir sırıtış oldu.

Dante ikimize de bir bakış attı, sonra omuz silkti. "İkiniz de hasta heriflersiniz."

Priest ve ben aynı anda "Teşekkür ederim," diye cevap verdik.

Şeytanlarım damarlarımda dans ediyor, o piçle oynamak için can atıyorlardı. Ona acı çektirmek için sabırsızlanıyordum. Haftalar geçmişti ve ben bir mola için beklemeye devam ettim. Beni *ona* bir adım daha yaklaştıracak herhangi bir bilgi için. Böylece canavara boyun eğdim ve Rahip son ayinini mırıldanırken Rus'a doğru bir adım attım. O kaburgalarındaki camı çevirirken, benim Elimi boğazına doladım ve sıktım.

"Bratva neden burada?" Hırladım. "Senin lanet Pakhan'ın kim?"

Boğulurken ağzının kenarından kan akıyordu. Konuşmasına izin verecek kadar tutuşu bıraktım.

"Pakhan'ımızın geldiğini asla göremeyeceksiniz," diye mırıldandı hırıltıyla. "Ölüm hepiniz için geliyor."

Alnımı onunkine çarptım. Kemik kemiğe karşı. Başımdaki uğultu hoşuma gitmişti. Tam da ihtiyacım olan türden bir acıydı. Ama o yapmadı. Çılgılığı boş odada bir şok dalgası gibi yayıldı.

"Siktiğimin çılgın İtalyanları," diye tısladı, kendi kanını kusuyordu ve bize dikkatle bakıyordu.

"Daha delilik görmediniz," diye güldü Rahip, sonra son ayini okumaya başladı. Tekrar. "Kutsal Ruh seni bu sefil hayattan kurtarsın ve günahlar Kutsal Ruh'un lütfuyla seni bütünüyle yutsun."

Priest bunu gerçekten *sevdi*.

Bıçağımı çıkardım ve kalçasına sapladım. Rahip camı kaburgalarına saplarken, ben de kalçasını parçalamaya çalıştım.

"Baştan başlayalım." Dante duvara yaslanmış, sahnenin nasıl geliştiğini izliyordu. "Görüyorsunuz, kuzenim ve kardeşim işkence etmekten oldukça hoşlanıyor. Avlarıyla oynayarak günlerce dayanabilirler. O yüzden biraz hızlanıp bize bildiklerini anlatmak isteyebilirsin."

Sonra onu haklı çıkarmak için Glock'u kafatasına vurdum. Ve tekrar. Kırılan kemiklerin çıtırtısı acı dolu çılgınlıklarına karıştı.

"Ruslar kimi arıyor?" diye sordum. Hata yoktu, birini arıyorlardı. Şerefsizler New York'un her yerinde farklı kurumlara saldırıyorlardı. Brennan'lara. Bana. New Orleans'taki Ruslar. Kolombiyalılar. Yakuza bile. "Senin lanet Pakhan'ın kim? Son uyarı."

Sonra ona ciddi olduğumu göstermek için bıçağı kalçasının daha derinlerine soktum.

"Winter Volkov," diye bir isim haykırdı ve ben donakaldım. Priest de öyle.

Şok üzerime çöktü ve hareketsiz kaldım.

"Kim?" Sesim soğuk ve kopuk bir şekilde sordum.

"Winter Volkov," diye nefes nefese kaldı, aksanı ağırdı. "Pakhan'ın kızı. O öldü ama Winter Volkov'un soyundan gelenleri arıyorlar."

"Kim onlar?" Sert bir şekilde sordum.

"Akim Kazimir," diye inledi. "Bir ipucu var ve doğrudan Pakhan ile çalışıyor. Tüm bildiğim bu, yemin ederim."

Bir bebek gibi ağladı, tek bildiğinin bu olduğunu tekrarladı. Tekrar tekrar. Sonunda ona "Sana inanıyorum," dedim ve silahımı kaldırdım.

"Amin, orospu çocuğu," diye bitirdi Priest son ayinini, tam tetiği çektiğim sırada.

Priest'e döndüğümde onu çoktan internette bilgi ararken buldum.

Parmakları ekranın üzerinde gezinirken, "Lanet elektronik cihazlarımın her yerine kan bulaştığını biliyorsun," diye homurdandı.

"Sana bir tane daha alacağım," diye söz verdim.

"Elektronik cihazlarınıza bulaşan kandan şikâyet ediyorsunuz, oysa kana bulanmış durumdasınız." Dante başını salladı. "İkiniz de aptalsınız. Arabama bu şekilde binemezsiniz. Beyaz deri koltuklarım var."

Bakışlarımızı Priest'in süslü cihazının ekranından ayırmadan onu tersledik.

Bu sırada kalbim gümbürdüyor ve görüşümdeki karanlık yavaş yavaş kalkıyordu. Bu bir işaret olmalıydı. İsim tesadüf olamazdı. Pek yaygın bir isim değildi ve Volkov Rus ailesini herkes bilirdi. Neredeyse Rus mafyasının kraliyet ailesi.

"Siktir. Ben." Priest'in sesi düşüncelerimi böldü ve gözlerim ona kayd ı. Ekranı çevirdi ve bir resim görüş alanımı doldurdu.

Aradığım kadının görüntüsüne bakarak donup kaldım. Neredeyse aynıydı - aynı gözler, aynı bukleler, aynı yüz. Farklı olan tek şey Wynter'ımın yüzündeki çillerdi.

"Kış Volkov," diye homurdandı Priest. "Kış, y yerine i ile yazılır." Lanet olsun. Ben.

Wynter'ım bir Rus mafya prensesiydi.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

Basilio

"T Bu bir tesadüf olamaz," diye homurdandı Dante, tam da benim düşüncelerimi yankılayarak. Üçümüz Hamptons'daki evimde kaldık. Şehre geri dönmekten daha kolaydı. Temizlendikten sonra oturduk.

okyanusa bakan arka verandada, bugünün bulguları üzerine düşünüyordu. "Anlaştık."

Bir zamanlar babam Volkov Pakhan'ı Sendika masasında istiyordu. Bu gerçekleşmedi. Onun yerine masada farklı bir Rus ittifakı vardı. Daha zayıf bir ittifak.

Ama babamı tanıdığım kadarıyla, kin tutuyordu. Ya Ruslarla birlikte çalışıp kirli pençelerini kadınıma geçirdiğine ya da başka bir hikâye uydurduğuna dair aklımda zerre kadar şüphe yoktu. Sonunda zirveye çıkacağı bir hikaye.

"Açısı ne?" Priest sordu.

"Belki Wynter'ı tanımıştır," diye mırıldandım, damarlarımdan buz akıyordu. "Pakhan'ı ve ailesini on yıllar öncesinden tanıyorsa, benzerliği gözden kaçırmasına imkân yok." Gözlerim tekrar ekrana kaydı. İki insanın birbirine bu kadar benzediğini hiç görmemiştim. "Bu Brennan'lara olan nefretini açıklıyor."

"Bu saçmalıkların hiçbiri mantıklı değil," dedi Dante. "Yani yaşlı pislik Brennan, Pakhan'ı Sendika'nın dışında tutmak için Winter Volkov'u kaçırdı. Kadın öldüğünde Pakhan'ın örgüte katılmasını ne engelleyecekti?"

"Torun. Aisling Brennan," dedim. Wynter başından beri yeraltı dünyasının bir parçasıydı. Yine de çok fazla kopukluk varmış gibi görünüyordu. Altıncı hissim bana onun yeraltı dünyasında büyümediğini söylüyordu. Büyümüş olamazdı. Davranışlarındaki hiçbir şey bunu göstermiyordu.

Dante, "Ama tüm kayıtlar Aisling Brennan'ın ve doğmamış çocuğunun öldüğünü gösteriyor," diye düşündü.

Priest resimlere bakarak, "Verilerin manipüle edilebileceğini biliyoruz," diye tısladı. "Bu tür bir benzerliğin tesadüfi olmasına imkân yok."

Rus prensesi. "Prenses ellerinde değil," diye sonuca vardım. "Herif torunlarını aradıklarını söyledi. Bu da onu bulamadıkları anlamına geliyor."

Dante, "Belki de diğer örgütlerle güçlerimizi birleştirmenin zamanı gelmiştir," diye önerdi. "Sendika'nın kimsenin haberi olmadan hamleler yaptığı açık."

"Ya da belki de bu hareketleri yapan sadece babamdır."

Bunu ona kesinlikle yakıştıramazdım. Kendini yenilmez sanıyordu. Sendika'nın gücü farklı üyeler arasında dağıtması gerekiyordu ama babam bunu rahatlıkla unutmuş görünüyordu. Ya da görmezden geliyordu. Sendika'yı ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmek için kullandı.

"Bu onu Sendika'dan uzaklaştırmak için yeterli olabilir mi?" Priest düşündü. "Eğer onların bilgisi dışında bir hamle yaptıysa, bu gücü ele geçirmeye yönelik açık bir girişimdir."

Başımı salladım. "Eğer Pakhan Sendika üyesi olsaydı, bu kurallara aykırı olurdu. Ama Sendika dışındakiler için her şey serbest. Babamın Brennan'lara saldırmaya devam etmesini sağlayan boşluk bu."

Üçümüz sessizce oturduk ve dalgalar kıyı şeridine çarptı. Wynter'ı da buraya getirmek istemiştım. Bizim için o kadar çok planım vardı ki ve şimdi-

Hayatta olmalıydı. Rusların elindeyse yaşıyordur. Pakhan torununa asla zarar vermezdi. Onu evlendirir, evet. Ondandır faydalanırdı, evet. Ama o piç onu asla öldürmezdi.

Öte yandan babam onu kırardı. Acı, asit gibi içimi yiyip bitiriyordu. Kendi babam yerine Rusların onu ele geçirmiş olmasını ummak lanet bir şakaydı.

Siktir!

Wynter'ın saçının tek teline dokunursa onu öldürürdüm. Kurallar lanet olsun, onu bitirirdim.

"Belki Brennan'a ulaşabiliriz," diye önerdi Dante. "Ne de olsa onun ailesi."

"O zaman neden şehri darmadağın edip onu aramıyor?" Tısladım. "Üçümüz ve Emory dışında kimseye güvenemeyiz." Bunu riske atamazdım. Babam gerçekten de Ruslarla bir anlaşma yaptıysa Brennan çılgına dönerdi. Bize saldırır ve bu da dikkatimizi Wynter'ı aramaktan uzaklaştırırdı. "Wynter'ı aramaya devam edeceğiz, ona ve Gio'nun Sendika'dan tasfiyesine odaklanacağız."

Priest ve Dante başlarıyla onayladılar. "Eğer Gio'yu Sendika'dan uzaklaştıracaksak, en iyi plan bu," diye mırıldandı Dante. "Onunla bu kedi fare oyununu oynamak zorunda olmamız beni hasta ediyor. Keşke Liam Gio'yu yıllar önce vurup her şeyi bitirseydi."

Bu düşünceye katılıyordum. O benim babam olabilirdi, ama sadece ismen öyleydi. Hayatım boyunca tek bir babalık duygusu göstermemişti. Ne bana ne de Emory'ye. Onun hayatını daha başlamadan mahvetti.

Çıglıklar evin içinde çınlayarak beni kâbusumdan uyandırdı. Her zaman aynıydı.

Tanık olduğum ilk ölüm. Babam yüzünde sert bir gülümsemeye onun başında dikilirken kendi kanında boğuluyordu.

O günden bu yana yedi yıl geçmişti. Artık beş yaşında bir çocuk değildim. Annem kirli bir motel odasının zemininde solmuş bir hatıraydı. Emory onun neye benzediğini bile bilmiyordu, çünkü babam annemizin varlığına dair tüm kanıtları ortadan kaldırmıştı.

Ama o etrafta yokken, ona annem hakkında fısıldardım. Hatırladığım kadarıyla. Ve bana annemizin ne kadar güzel olduğunu sorduğunda, ona sadece aynaya bakmasını söyledim. Çünkü Emory de annemiz kadar güzeldi.

Kapım açıldı ve yedi yaşındaki Emory yatağıma koştu, gözleri korkudan irileşmiş ve saçları dağılmıştı. Ayın ışığı ona yol gösterirken yalınayak odanın içinde ilerledi.

"Sorun nedir?" Ona kısık bir sesle sordum. "Kabus mu?"

Onda da vardı. Lanet babamızın izniyle. Gerçi onunki benimkinden biraz farklıydı.

"Çıglıklar var," diye fısıldadı. "Alt katta."

Silahımı komodinden çıkardım ve yataktan fırladım. "Yatağın altına saklan," diye emrettim ona. "Ve sakın ses çıkarma. Ne olursa olsun."

Babam onu da olan bitenin ortasına sürükleyebilirdi. Ama ben reddettim. Emory'nin korkuları zaten yeterince kötüydü ve o sadece yedi yaşındaydı.

Saklandığından emin olduktan sonra aşağıya indim. Seslerin geldiği mutfığa doğru ilerlerken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. İşte o zaman onu gördüm.

Sandalyeye bağlı bir kadın. Çıplaktı, bacakları tanımadığım bir aletle açılmıştı. İç baldırlarına bulaşmış kan, loş ışıktaki bile soluk teninde belirgindi.

Babam ters çevrilmiş masanın arkasına çömelmişti. Mutfağın karşı tarafında iki adam daha vardı. Biri büyük Subzero buzdolabının arkasına, diğeri de kahvaltımızı yaptığımız adanın arkasına saklanmıştı. Sırtı bana dönüktü ve bu bitirilmesi en kolay olanıydı.

Babamın gözleri bana kaydı. Gömleğinde ve yüzünde kan vardı. İçgüdüsel olarak gözlerim hâlâ bağlı olan kadına kaydı, sandalyesi çapraz ateşin ortasındaydı. Onu kurtarmaya mı çalışıyordu?

Onu kurtarmak zorundaydım ama babamı öldürme ihtiyacı daha da güçlüydü. Ondan nefret ediyordum. Emory'ye ve bana zarar veriyor, insanlığımızı her gün biraz daha yok ediyordu. Ama nefretimin yapmam gereken doğru şeyden daha ağır basmasına izin veremezdim. Mutfağımızın ortasında kanlar içinde ve çıplak bir halde inleyen kadını feda edemezdim.

Ben de elimi kaldırdım ve adamlardan birini vurdum. Sonra bir sonrakine nişan aldım, tam beni fark ettiği anda. Tetiği çektim ve o da kurşundan kaçmaya çalıştı. Ama kurşun ona isabet etti ve köprücük kemiğine saplandı.

Dizlerinin üzerine çöktü, omzunu ve boynunu tutarken babam saklandığı yerden fırladı ve ona doğru koştu. Ben de aynısını yaptım, silahı tekmeleyerek uzaklaştırdım, sonra bağlı kadına doğru koştum.

Ona yaklaştığımda inledi.

Bileklerindeki düğümlere uzanırken "Sorun yok," diye fısıldadım.

Babam hayatta kalan saldırganı iki dizinden vurdu. Hem erkeğin hem de kadının çılgılığı havayı deldi ve şaşkınlıkla ağlamama neden oldu. Neden ağlıyordu ve saldırganlara öyle bakıyordu? Sanki o-

Sertçe yutkundum. Sanki onu önemsiyormuş gibi.

Safraya ve asit boğazıma takıldı. Yanlış hesap. Kadını korumaya çalışan adamları öldürdüm. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve suçluluk duygusu kalbimin ve ruhumun derinliklerine yerleşmekte gecikmedi.

Bacaklarım tutmadı, günahımı taşımak çok zordu ve dizlerimin üzerine çöktüm. Karo zemine batmak ve toprağın beni yutmasına izin vermek istedim. Ben bir canavardım, tıpkı babam gibi.

Gözlerim, ıstırap ve acı dolu yumuşak kahverengi gözlerle birleşti. Buna ben sebep oldum. Bundan doğrudan ben sorumluydum. Bunun için cehenneme gideceğim.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kimin çöküşüne sebep olduğumu bilmem gerekirdi, değil mi? Yine de ona sormaya cesaret edemedim. Onun her yumuşak sızlanışı beni suçluyordu. Masumiyetine ihanet ettiğimi haykırıyordu.

Babama ona açık erişim izni vermiştim.

Babam bana doğru yürüdü ve beni kabaca ayağa kaldırdı.

"Kendini topla," diye tısladı, sonra beni boş bir sandalyeye itti. "İyi iş çıkardın evlat."

Yüzüne tükürme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Onun bağırsaklarından o kadar nefret ediyordum ki, kırmızı sis görüşümü bozuyordu. Bu nefret beni boğuyor, beni bütünüyle yutmak ve tamamen karanlıkta bırakmakla tehdit ediyordu. Yine de onunla savaşmam gerektiğini biliyordum. Emory için.

Eğer karanlığa yenik düşersem, küçük kız kardeşimin kimsesi kalmayacaktı.

Bana ihtiyacı vardı.

Babam yaşayan tek saldırgana doğru ilerledi. Sürünerek uzaklaşmaya çalışmadı; onun yerine kadına doğru süründü. Sevdiği kadına, gözlerindeki bakıştan anladım. Yaşlı dadım pembe dizilerini izlerken televizyonda görmüştüm.

Babam adamı tek eliyle kaldırdı ve kadına en yakın sandalyeye bağladı. Ama kadına ulaşamayacağı kadar uzağa.

Sonra gözlerinde zalim bir parıltıyla babamın gözleri kadına odaklandı.

Pantolonunun düğmelerini çözdü, sonra da kemerini tek bir hamlede ilmeklerinden çıkardı.

"Şimdi, başladığımız işi bitirelim," diye mırıldandı boğazıma safra kaçarken. "Şimdi oğlum, bir kadının nasıl sikildiğini görmeni istiyorum. Onlar sadece zevk için iyidir. Ne daha fazlası, ne daha azı."

Çılgınlık odayı doldurdu, tiz ve iç parçalayıcı.

Önce ağzını o kadar şiddetli sikmiş ki kız öğürmüştü. Ama tüm bu süre boyunca silahını saldırgana doğrultmuştu.

"Eğer dişlerinin tek bir sıyrığını hissedersen, onu tekrar vururum," diye homurdandı Peder, kendini kadının boğazının derinliklerine doğru iterken. İş orada bitmedi. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, her geçen dakika gözlerinde bir şeylerin yavaşça öldüğünü izledim.

İşi bittiğinde, babam döllerini kızın yüzüne fıskırttı. "Fahişelere böyle davranırız. Ve hepiniz fahişesiniz."

Aletini iğrenç, buruşuk bir salatalık gibi sarkıtarak bağlı adama doğru yürüdü.

"Onun bakire amını asla sikemeyeceğini bilmek nasıl bir duygu, figlio di puttana? Bakire kışını?"

Babam bıçağına uzandı ve adamın kurşun yarasına dokundurduktan sonra ucunu yaraya sapladı. Çığlıklar çınladı, kanım uğuldadı ve metalik kan kokusu burnuma doldu.

Yanlış hesap, diye fısıldadı zihnim. Şansımı kaçırdım ve bir masum pahasına babamı kurtarmayı seçtim.

Babam bana doğru baktı. "Bugün bir şey öğrendin mi oğlum?" Babam mırıldandı.

*Başımı salladım ama hissizliğimi korudum. Cevabım onu memnun etmeyecekti, hatta **bana** bir kurşun bile kazandırabilirdi.*

Kadını çözdü, sonra saçını çekti. Sonra yüzünü bana dönmesi için onu mutfak masasının üzerine eğdi. Sonra güçlü bir hamleyle kendini kadının kışının derinliklerine gömdü. Onu çiğ çiğ sikerken, çıplak vücudu masanın üzerinde ileri geri kayarken, gözlerini benden ayırmıyordu.

Suçlayıcı. Kırıcı. Nefret dolu.

"Gözlerini ondan ayırma, fahişe," diye homurdandı babam. Ellerim titredi, boğazımda bir kükreme oluştu, dışarı çıkmak için pençeliyordum. "Öğreniyor."

O gün babamla asla bir arada yaşayamayacağımı öğrendim.

O gece, kadını insan tacirlerinin önüne attı. Babasının ihanetinin bir intikamıydı bu. Yıllar sonra onu aradım. Onu kurtarmak, günahlarımın kefaretinin ödemek ve ona kendimi açıklamak istedim.

"Bilmiyordum" demek yetersiz görünüyordu. Yine de elimde başka bir şey yoktu.

Ama ben ona ulaşmadan önce, Nico Morrelli onu kurtardı. Onun için çalışıyordu, hatta istismara uğramış kadınlar için bir sığınma evi işletiyordu. Gözleri hâlâ karanlıktı ama saçları kar gibi beyazdı. Babam onu yok etmeden önceki masumiyeti gibi.

Düşüncelerimi o karanlık günden çekerek şimdiye ve düzeltebileceğim şeylere odaklandım.

"Kuralları ihlal etmek bizi Sendika'dan attırmanın kesin bir yoludur," dedim sonunda, geçmişi ait olduğu yerde bırakarak. Lanet olası geçmişte. "Bu da Emory'yi savunmasız bırakır. Wynter'ı da. Onları korumanın tek yolu babalarımızın Sendika'daki koltuklarını devralmak."

Sıcak bir yaz esintisi geniş arka bahçeyi süpürdü ve Wynter'la sahilde geçirdiğim zamanların anıları isteksiz bir anıya dönüştü. Neredeyse

Güneş losyonunu koklayın, kahkahalarını duyun, gözlerindeki o yaramaz parıltıyla gözlerinin parladığını hayal edin.

Son nefesimi vermeden önce yapacağım son şey olsa bile onu bulurdum.
Artık sahip olduğum tek umut buydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

Wynter

A Noel'e bir hafta kaldı.

Onu son gördüğümde bu yana altı ay geçti.

Liam Amca, Davina, Juliette, Ivy ve ben Portekiz'deydik. I

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden onlarla evlerinde buluşacağımı söyledim. Amcam otelde kalmamızda ısrar etti. Muhtemelen Davina ile yalnız kalmak istediği için.

Onlar adına mutluydum. Gerçekten sevindim. Ama benzer bir şeyi yaşadığım kısa süreyi hatırlatması çok acı vericiydi. Gerçek ya da sahte olması fark etmez. Tanrım, gerçek gibiydi. Kalbim gerçek olduğuna inanıyordu.

Zihnimin geçmişe gitmesine izin vermektense kanalları tekrar gözden geçirdim. Artistik patinaj haberleri burada da Amerika'da olduğu kadar yoğundu. Ve her nasılsa Derek'in ve benim numaralarımıza takılıp duruyordum.

Annem buna *başarısızlığım* diyordu. Eleştirisinde haklıydı ve ben kendimi koçumun suçlayabileceğinden çok daha fazla suçladım.

Üçüncü sırada. Buz prensesi için utanç kaynağı dediler. Bu unvandan nefret ettim.

Derek ve benim dörtlü Lutz'a yükselişimizi izledim. Halk onu suçluyordu ama hepsi benim suçumdu. Dikkatim dağıldı, zihnimde ve o lanet şarkıda kayboldum. Ortağımın çok yakınına düştüm. Düşüş canımı çok acıttı ama devam ettim. Kalbimi kanatan şarkıya ve cehennem gibi acıyan sağ tarafıma rağmen. Göğsümdeki acıyla uyuşmuyordu.

Yıldızlı bir gecede, arabasının farları üzerimizde parlarken Bas ile dans ettiğim ilk şarkı. O şarkı bir daha asla çalınmamalı. Amber Run'dan "I Found" sonsuza dek yasaklılar listemde olacaktı. Çünkü ben

Bas'ın ellerini üzerimde, ağzını tenimde ve kokusunu üzerimde hissetmeden kelimeleri dinlemek.

Üçüncülük. Yeterince iyi değildi. Kalçamın sağ tarafı tamamen morarmıştı ve ağrıyordu. Egom daha da fazla acıyabilirdi ve kalbim artık bu lanet acıya o kadar alışmıştı ki zar zor fark ediyordum.

Kış Olimpiyatları iki ay içinde başlayacaktı. Dünya kimin yarışacağını merak ediyordu. Ben katılmak istemedim. Annem bunu duymayı bile reddetti. Son altı ay boyunca çok uğraştım. Eğer teklerde olsaydım, üstesinden gelebilirdim. Ama Derek'le ve elleri bana her değdiğinde irkilmemle savaşmak zorunda kalmamla değil.

Bunu yapamayacağımı söylemeye çalıştığımda annem, "Altın için hâlâ bir şansımız var," diye karşı çıktı.

Ama artık ne müziği ne de tutkuyu hissediyordum.

Televizyondaki spiker *"Yıldız Flemming'in sonu mu?"* diye bağırdı. *"O çok parladı ama her yıldız eninde sonunda söner."*

Kumandayı televizyona fırlattım. En kötüsü de haksız olmamasıydı. Tükenmişim. Verecek başka bir şeyim kalmamıştı. Tek hissettiğim acıydı. Bunlarla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum.

Bas, babası, annem, mahvolmuş kariyeri, babam. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Sasha bana gerçekleri anlattı ama hikâyede sadece annemin bildiği çok daha fazlası vardı. Yine de ona sormaya ve acı çekmesine neden olmaya cesaret edemiyordum. Ve göğsümdeki bu lanet ağrı dayanılmazdı. Aldığım her nefesin canımı yakmaması için hafiflemesini istiyordum. Unutmak istiyordum, böylece eski ben olacaktım.

Ben. Sadece paten kaymayı önemseyen eski ben.

Biri otelimin kapısını çaldı. Görmezden geldim. Bir kez daha çaldı. "Oda servisine gerek yok," diye bağırdım.

"Aç şu lanet kapıyı," diye Juliette'in sesi geldi ve ellerimle yüzümü kapattım. Kimseyle uğraşamazdım. "O aptal saçmalığı tekrarladığını duyuyorum. Bu kapıyı kırmadan ve otel babamı aramadan önce beni içeri al."

Tanrı aşkına, bir an bile yalnız kalamazdım. Biraz yalnız kalmak çok mu fazla bir şeydi?

Vuruşları daha da şiddetlendiğinde, iç çektim ve takmaya alıştığım maske için kendimi sakinleştirdim. *'Her şey yolunda'* maskesi. Yataktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, sonra kilidi açtım.

"Çoktan gittiğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Hayır, o kadar şanslı değilsin."

Gözlerimi devirmiştım. Belli oluyor. Yatağıma geri oturdum ve Juliette kendini yatağa attı.

"Şampiyonada olanları aklından çıkar," dedi kızgın bir ifadeyle. "Bazı şeylerin içini kemirmesine çok fazla izin veriyorsun. Ulusal yarışmalar bitti ve geride kaldı. Olimpiyatlarda ortalığı kasıp kavuracaksın."

Yorum yapmak istemeyerek ekrana baktım.

"Tek patenci olarak geçirdiği günler inanılmazdı. Yeteneği kıyaslanamaz." Başka bir spiker düşündü. *"Ama belki de hırsı çok ileri gitti. Teklerde kalmalıydı."*

Dudaklarım inceldi ve sonunda sessize alma düğmesine bastım. Spiker tamamen haksız değildi. Tek başıma daha iyi kayıyordum. Şimdi her zamankinden daha fazla, çünkü beni havada savururken yakalaması için birine güvenmek zorunda olmaktan her zamankinden daha fazla nefret ediyordum. Bas'a güvenmişim ve bak nasıl bitti.

Çatlak bir kalple, işte böyle. Çatlak bir kafatasına da ihtiyacım yoktu.

Ben sessiz kaldığımda Juliette doğrulup kollarını bana doladı. "Annenin ne dediğini duydum," diye fısıldadı. "Bu sadece senin başarısızlığın değildi. Sen başarısız değilsin. Hangi dereceye girersen gir, sen harikasın."

O zaman neden kendi annem bunu söyleyemiyor? Sessizce düşündüm.

"Olimpiyat altını için hâlâ bir şansın var," diye teselli etti Juliette. "Eğer istersen. Hayır deme hakkına sahipsin."

Boğazım o kadar sıkıldı ki tek bir kelime bile söyleyemedim. Bu yüzden sadece başımı salladım. Neydi o söz... Her şerde bir hayır vardır. Umut ışığını bulmak için çok uğraştım ama sürekli elimden kaçıyordu.

Birbirimize derin bir sessizlik içinde baktık ve ben dikkatimi başarısızlığımın tekrar tekrar oynatıldığı sessiz televizyona verdim.

"Buza bastığın o günü hâlâ hatırlıyorum," dedi Juliette usulca, nefes almakta zorlandığım gerginliği kırarak. "Oturmak için güvenli bir yer buldum ama sen kaymaya ve düşmeye devam ettin. Ayakta kalmaya kararlıydın." Juliette'in mavi gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim, ne demek istediğini merak ediyordum. "Evet, yüzünde buzun senin hayatın olduğunu söyleyen o çılgın ifade vardı." Gözlerini devirdi. "Sana söyleyeyim, en sinir bozucu bakıştı. Ama beni her zaman büyüleyen şey buza olan aşkın değildi. Lanet olası kararlılığınızdı."

Beklenmedik yorumu karşısında gözlerimi kırptım. "Kararlılık mı?"

"İşte bu, Wynter." Omzunu bana doğru itti. "Sen gelmiş geçmiş en kararlı, en sinir bozucu kadınsın. Bunu beş yaşındayken biliyordum ve

bugün biliyorum."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım. "Sevildiğimi hissediyorum."

Sözlerini telafi etmek istercesine bana sarıldı. Gerçek şu ki, onları umursamadım. Juliette'in dürüstlüğüne hiç aldırmamıştım. Çılgın, dengesiz tavırları... biraz. Ama asla dürüstlüğü ya da açık sözlülüğü değildi. Onu olduğu gibi seviyordum.

"Seni seviyorum, Wyn." Etrafımdaki elleri sıkılaştı. "Ama seni bu şekilde görmek beni öldürüyor. İçine kapandın, olanlar hakkında konuşmayı reddediyorsun." Ben bir şey söylemeyince devam etti: "Sonunda eve döndüğünde sarı, soluk morlukların gözümden kaçtığını sanma." Juliette'in tüm umursamaz ve vahşi tavırlarına rağmen, çok fazla şey fark ediyordu. "Paylaşmak istemiyorsan, seni zorlamayacağım. Sadece şunu bil, ne olursa olsun ben buradayım. Her zaman burada olacağım."

Gözyaşlarım yandı ve boğazım düğümlendi. "Ben iyiyim," diye boğuldum, başka bir şey söyleyemedim.

"İyi olduğunuzu söylüyorsunuz ama içinizde sanki hâlâ kanıyor gibisiniz."

Her şeyi anlatmak, ona olanları anlatmak istedim. Ama onun öfkesine güvenmiyordum. Savaş yoluna gider ve bu gezegendeki tüm DiLustro'ların sonunu getirmek için elindeki tüm kaynakları kullanırdı. En iyi arkadaşlarıma yeterince anlattım. Tecavüz girişimi yerine kırık bir kalbi tercih ederdim.

Ne olursa olsun Juliette'in onun peşinden gideceğini biliyordum. Sorun şu ki, kömür saçlı ve kara gözlü bir adamın artık bu dünyada yaşamadığını bilerek yaşayamazdım.

Benimle oynasa da oynamasa da.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

Wynter

I Juliette'i önümden gitmesi için ikna ettim. Onun hemen arkasında olacağıma söz verdim. Öyle de yaptım, ancak Portekiz'in başkentindeki Nikolaev villasına yaklaşırken yolumu değiştirdim. Sadece birkaç dakika daha yalnız kalmak için.

Siri sürekli "Yeniden hesaplanıyor," diye şikayet ediyordu. Uzun yoldan gitmek

yepyeni bir anlam kazandı. Onları tekrar görmeyi ertelemek için bahaneler bulup duruyordum. Amcamdan ve Sasha hariç tüm Nikolaev ailesinden kaçıyordum. Sasha ne zaman istese ortaya çıkıyor ve beni kontrol ediyordu. Doğu Yakası'nda yaşasaydım, onu daha çok göreceğime emindim.

Kaliforniya'da annemin evinde olmanın tek faydası buydu. Farklı bir dünyaydı.

Hatta üç ay önce büyükbabamı ziyarete gittiğimde Sasha da İrlanda'ya gelmişti. Adam beni kontrol etmeyi kişisel işi haline getirmişti.

Lizbon'un eski sokaklarında dolaştım. Çok güzel bir şehirdi. Sıcak bir havası olan eskimeyen bir şehir. Hava hala serin olsa da ılıktı. Eski sömürge zamanlarının nefesi baktığınız her yerde kendini belli ediyordu. Ve çok fazla tarih.

Tarihle ilgilendiğimden değil. Özellikle de benimki bu kadar berbat görünürken.

Bu eski şehrin silüetini izledim. Aziz George Kalesi'nden tepedeki muhteşem manzara kilometrelerce uzanıyordu. Davina'nın kız kardeşi Aurora deniz kenarında bir villada yaşıyordu. Liam Amca ve Davina birkaç kez ziyaret etmişlerdi. Antrenman yapmakla ve herkesten kaçmakla çok meşguldüm.

Juliette bile Kaliforniya'da çok fazla zaman geçirmeyi bıraktı, yeni okul planlarımızla meşguldü.

Kendimi bin yıllık basamaklara bırakıp ufka baktım, parmaklarım
bileğimdeki bileziği izliyor, başparmağım

gizli kingpin kolyesine sık sık dokunuyor ve ona sürtünüyordum. Bunca zaman sonra bile onu çıkaracak cesareti kendimde bulamadım.

"Burada mı saklanıyorsun?" Arkamdan tanıdık, derin bir ses geldi ve arkamı döndüğümde Sasha Nikolaev'in kale duvarına yaslanmış bir şekilde orada durduğunu gördüm. Basilio'yla tanıştığımndan beri nefret ettiğim üç parçalı takım elbisesini giymişti. Gerçi doğrusu bana Basilio'yu hiç hatırlatmıyordu. Sasha daha MMA yapılıydı. Bas daha... yani, muhteşemdi.

"Saklanmıyorum."

Nedense Sasha'yı burada bulduğuma şaşırmadım. Adamın korkutucu ve ciddi anlamda rahatsız edici takip yetenekleri vardı. Duyduğum kadarıyla kardeşi Alexei'ye çok benziyordu.

Sasha'nın gözleri her zaman olduğu gibi üzerimde geziniyordu. Can sıkıcı, zorba bir ağabey gibiydi ve bana zarar gelmemesini sağlıyordu.

"O zaman neden buradasın, o boş ifadeyle boşluğa bakıyorsun?" diye meydan okudu.

Başımı yorgunca salladım. "Ne istiyorsun, Sasha?"

Sadece rüzgârın sesi ve altımızdaki şehrin uzaktan gelen gürültüleri ile bozulan gergin bir sessizlik uzanıyordu. Sadece oturmak ve bu seslerin bana eşlik etmesini istiyordum. Sosyal bir toplantı ve sahte gülümsemeler düşüncesi bile acı vericiydi.

"Söylesene Wyn," dedi. "Ve o öldü."

Öfkeli bir nefes üfledim. "Listende öldürecek yeterince insan yok mu?"

Bana o köpekbalığı sırtışını verdi. "Bazıları iş içindir. Bazıları zevk için. Ben biraz zevk cinayeti arıyorum."

Gözlerimi ona dikerek ihtiyatla baktım. "Sen delisin.

Bunu biliyorsun, değil

mi?" Omuz silkti.

"Evet, ama sen benden hoşlanıyorsun."

Gözlerimi devirmiştım. Sıcak tutan Lou & Grey siyah taytımı ve büyük gri kazağımı giydim. Buradaki sıcaklık cekete ihtiyaç duymayacak kadar ılımandı.

"Evet, ama daha çok uzaktan," diye mırıldandım. "Aslanlar gibi. Muhteşem yaratıklar ama yanlarında olmak istemezsiniz."

Pahalı takım elbisesini umursamadan yanıma oturdu. "Şimdi de benden korktuğunu söyleme."

Ona yan gözle baktım. "Hayır, değilim. Ama sende dengesiz bir şeyler var. Jules'ta da bundan bolca var." Bana kendine özgü köpekbalığı sırtışılarından birini daha yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, Juliette'le neden anlaşılamadığınızı bilmiyorum. İkiniz de delisiniz."

"BDSM'den hoşlanıyor mu?" diye merakla sordu ve ben neredeyse düşünüyordum. İyi ki oturuyordum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Yutkundum. Ona Juliette'in bakire olduğunu söyleyemezdim. Konu cinsel ilişkiye geldiğinde, konuşmaktan başka bir şey yapmayan bir kızdı.

"Evet, sadece senden bir tepki bekledim." Omzunu şakacı bir şekilde bana doğru itti. "O benim için çok genç. Siz ikiniz çocuk sayılırsınız."

Alay ettim. "Siktir git. Yirmi bir yaşımdayım."

"Ah, işte onun ruhu," diye düşündü. "Nationals'ın seni ezip ezmediğini merak ediyordum."

Ve böylece, kendime acıma duygusu ortaya çıktı. Gözlerim acıdı ve gözyaşlarımın ortaya çıkmayacağından emin olmak için gözlerimi kırdım.

"Sasha, çok yorucusun." Sesim titrek çıktı ve parmaklarımı birbirine doladım.

"Ulusal yarışmalar hakkında konuşmak ister misin?"

Sakinleşmeye çalışarak ufka baktım. Ya da sesimi. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey. Göğsümdeki bu daraltıcı ağrıdan bıkmış ve usanmıştım. Sürekli hafifleyeceğini düşünüyordum - ertesi gün, diyordum kendime. Altı ay sonra buradaydım ve ilk günkü kadar acıyordu. Daha kötü olmasa bile.

"Tıkandım," diye fısıldadım, gözleriyle buluşamıyordum. "Derek müziği değiştirdi. Bu-" Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Şarkının bir anlamı vardı. Anıları geri getirdi ve ben de tıkandım. Bir an için bir paten partnerim olduğunu unuttum."

Yan taraftan ona baktım. Gözlerime baktı ve sanki anlamış gibi başını salladı. Bir şekilde anladığını düşündüm.

"Amcan senin için endişeleniyor," dedi.

"Çok fazla endişeleniyor," diye mırıldandım.

"Davina kaçırıldığında birlikte olduğun arkadaşınla ilgili tüm bilgileri araştırması için Morrelli'yi tuttu."

O günü hatırlayarak bir an için gözlerimi kapattım. İronikti. O gün onunla kalmaya karar vermiştim. Aynı gün onu terk ettim.

"Ona söyleyecek mi?" Homurdandım.

"Buz pateni pistinin gözetleme kayıtlarını sildim. Diğer tüm şehir gözetimleri zaten silinmişti."

Elimi Sasha'nın büyük, dövmelelinin üzerine koydum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Onun bunu onaylamadığını biliyordum. O adamların birbirlerinin arkasını böyle kollamadıklarını biliyordum. Yine de Sasha bunu benim için yaptı.

"Wyn, sanırım ikimiz de iyi olmadığını biliyoruz." Elim i iki büyük avucunun arasına aldı. Elim onunkinde çok küçük görünüyordu ama beni büyüleyen bu değildi. Dokunuşunun güvenli hissettirmesiydi. "Henüz gülümsediğini görmedim."

"Ben her zaman gülümserim," diye zayıfça itiraz ettim.

"Sahte gülümsemeler senin uzmanlık alanın," diye kabul etti. "Eski paten kasetlerini ve yenilerini gördüm. Artık gülümsemiyorsun."

"Belki de gülümseyecek bir şey yoktur."

"Belki," diye cevap verdi dalgınca. "Ya da belki annene ne istediğini *söylemenin* zamanı gelmiştir. Ya da bana o piçi öldürmenin sorun olmadığını söyle. Hepimize seni neyin mutlu edeceğini, iyileşmene ve yoluna devam etmene neyin yardımcı olacağını söyle."

Dökülmek üzere olan gözyaşlarım yüzünden burnum ve boğazım tıkanmıştı. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak onlarla umutsuzca savaştım. Ama boşunaydı. Kendimi kaybettim ve yüzümü Sasha'nın ceketine gömdüm. Altı ay boyunca güçlü olmaya çalıştıktan sonra, savaşımı kaybettim ve herkesin içinde yıkıldım. Çirkince ağladım, hıçkırıklar vücudumu titretti.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım, kelimelerim umutsuzluk doluydu. Ne istediğimi biliyordum. *Bas*. Her zaman *Bas*. "Kendimi çok kırılmış hissediyorum. Bir an her şeye sahiptim ve bir sonraki an-"

Sözlerimi bitiremedim ve yüzümü Sasha'nın göğsüne daha da gömdüm. Çok kötü acıyordu.

"Annemin babamı sevdiğini sanıyordum. Ama sevmiyormuş," diye ağladım, söylediklerimin hiçbir i mantıklı gelmiyordu. "Gio kızın kardeşine ait olduğunu söyledi ama onu istiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Sasha başımı kavradı ve soluk mavi gözleri gözlerime dikildi. "Annemi unut, Wyn. Kendi hayaletlerini halletmesi gerekiyor, bunu sana yüklemesi değil. Herkesi unut. Ne istiyorsan onu yap. Kendin için mutlu ol."

Yutkundum. *Bas* beni mutlu ediyordu. Onunlayken, sıradan bir ben olmaktan memnun hissediyordum. Patenci değil. Amcamın kızı değil. Hiç kimse değil, sadece ben.

Burnumu çektim. "Gio'nun annemi vurduğunu söylemiştin. Onun

kariyerini mahvetti. Bir de şu Rus mafyası olayı var. Ama Bas, bana bunların hiçbirini anlatmadı. I-" Sözlerim bir an için duraksadı ve sonra hızla döküldü. "Bilmiyorum eğer

beni kullandı. Ya da annemin Gio'nun kardeşiyle olan anlaşmasının ne olduğunu. Ona sormak istiyorum ama böyle bir konuyu nasıl açarsın? Ne zaman geçmişle ilgili bir şey sorsam yüzünde bir acı ifadesi belirliyor ve buna neden olmak beni çok üzüyor."

Bakışlarımı tuttu. "Bilmek istediğine emin misin?"

Başımı salladım. Beni buraya getiren şey bilmemektir. Beni DiLustro'lara karşı kör ve savunmasız hale getirmişti. Yine de içimden bir ses, DiLustro ve ailemin geçmişi hakkında ne kadar bilgi sahibi olursam olayım yine de Bas'a aşık olacağımı söylüyordu.

"Annenin Gio'nun kardeşiyle bir ilişkisi vardı. Adam evliydi ve karısını terk etmek gibi bir seçeneği yoktu. Bir süre, neredeyse bir yıl, Chicago'da yaşadı. Evli bir adamla bir apartman dairesinde yaşayan on yedi yaşında bir kız. Duyduğuma göre mutlularmış. Liam değildi. Annen sonunda DiLustro'dan ayrıldı ve evlendi. Artistik patinaj hayalleri vardı, evlendiği adam da öyle. Ne yazık ki, Gio da anneni gözüne kestirmişti. Reddedilmeyi kabul etmek istemeyerek onun peşinden gitti. Orada olan her şeyi bilmiyorum ama yaralandığında sana hamile olduğunu biliyorum. Baban öldü ve resmi olarak annen ve yeni doğan bebeği de öldü. Amcan ona ve sana yeni kimlikler ayarladı."

"Onu Gio DiLustro vurdu," diye fısıldadım, damarlarıma korku dolmuştu. "Bana kendisi söyledi. Bundan zevk alıyormuş."

Sessizlik itirafımla birlikte devam etti.

"Sana şunu söyleyeyim, Wyn. Eğer sana dokunurlarsa, ölürlər."

Sesindeki inanç sert ve soğuktu. Sasha'nın bu tür ifadeleri onun yeraltı dünyasında korkulan bir adam olduğunu anlamamı sağladı. Rahat tavırlarına rağmen, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle birini öldürebilirdi. Dehşet vericiydi.

"Biliyor musun, eğer saklanıyor olmamız gerekiyorsa amcam ve annemin kaymama ve yarışmama izin vermesi hiç mantıklı değil."

Omuz silkti. "Öyle. Annen paten kayma şansını kaçırdı. O yüzden muhtemelen senin üzerinden yaşamak istedi. Amcan Nico Morrelli'nin şirketine her gün ailenizle ilgili bilgileri sildiriyor. Belki de bunun yeterli olduğunu düşündü. Herkes ikinizin öldüğünü düşünüp size yeni kimlikler ayarlayınca belki de güvende olacağınızı düşündü."

"Çok fazla sır var," diye mırıldandım. Nedense Gio'nun bana söylediği bir ifşayı kendime sakladım. "Peki ya bu Pakhan?" diye sordum. "P a k h a n neden bu kadar önemli?"

"Bu güç," dedi Sasha. "Pakhan Rus yeraltı dünyasının büyük bir bölümünü yönetiyor ve senin onunla olan bağlantın gücü DiLustro'nun lehine çevirecektir. Gio'nun anneni istemesinin nedeni de buydu."

"Her şey çok boktan," diye mırıldandım, gözlerimi kapattım ve beni sıkıca tutarken yanağımı onun geniş göğsüne yasladım.

Teselliyi en beklenmedik yerde buldum.

Alexei ve Aurora'nın evindeki Nikolaev oturma odası çok büyüktü.

Sasha ve ben içeri girdiğimizde tüm konuklar çoktan gelmişti.

Nikolaev'ler. Ashfordlar. Krallar. Amcam ve en iyi üç arkadaşım.

Oturma odasına adım attığımız anda herkesin dikkati bize yöneldi ve hava daha da sessizleşti. Bu normal gibi görünüyordu.

"Hey, siz ikiniz," diye selamladı Vasili bizi. O ve Aleksey, Sasha'nın ve benim arkadaşlığımızı umursamayan tek kişiler gibi görünüyordu.

Cassio kaşlarını çattı ve karısı elini okşayarak onu sakinleştirirken diğer koluyla kızlarını tuttu ve oğulları da onun bacağına asıldı. İkizleri vardı, Océane ve Damon.

Amcamın gözleri karardı ve hırladı. Gerçekten hırladı. Amcama Sasha'nın sadece beni güvende tuttuğunu söyledim ama kafasında başka bir senaryo vardı. Davina omzuyla onu nazıkçe dürttü, sonra da "Kes şunu" diye fısıldadı.

"Hey, Brennan," dedi Sasha onu geniş bir sırıtışla selamlayarak. "Wyn ve ben Lizbon'da güzel, romantik bir gezinti yaptık. Gerçekten de dünyanın en romantik şehirlerinden biri."

Sasha onunla alay etmeyi severdi.

Gözlerimi devirdim. Aurora da gözlerini devirdi. Vasili ve karısı Isabella da öyle. Alexei gözlerini devirmek için fazla sertti. Ashford kardeşler sadece eğlenmiş görünüyorlardı.

Sasha'yı alçak bir sesle, "Kes şunu," diye uyardım.

Byron ve Winston birbirlerine benziyorlardı, ikisi de rahatça şömineye yaslanmış, zehirlerini yudumluyor ve ela gözleriyle herkesi izliyorlardı, Royce ve Kingston ise ellerinde birer birayla kenarda duruyorlardı. Bu aile inanılmaz genlere sahipti.

Royce, "İyi kayıyorsun," diye övünce anında kaskatı kesildim. Bu iyi bir kayış değildi ve bunu herkes biliyordu. Kingston onu tokatladı.

"Aldırma ona," diye homurdandı, sesi kısık. "Görmezden geliyorum. Bazen yavaş davranıyor."

Alexei bana doğru yürüdü, karısı onun elini tutuyordu ve bebeği kalçasındaydı. "Bir içki ister misin?" diye teklif etti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım gülümseyerek.

"O altını kazanana kadar alkol yok, değil mi?" Kostya bana doğru uzanmaya devam ederken Aurora söze karıştı.

"Evet," diye onayladım, gözlerim oğullarındaydı. Küçüklerle uğraşmak çok daha kolaydı.

Aurora'nın aslında Basilio'nun kuzeni olduğunu öğrendim. Aurora'nın annesi Basilio'nun teyzesiymiş. Dünya küçük, değil mi? Ona onlar hakkında bir şey sormadım. Kingpins'le ya da ailenin o tarafıyla hiçbir bağlantısı yoktu.

"Bu bebekle aranızda ne var bilmiyorum," diye homurdandı Sasha. "Ne zaman sen etrafta olsan, sanki başka kimse yokmuş gibi."

Öne doğru eğilerek gülümsedim ve küçük elini tuttum. "Merhaba."

Kostya o dişsiz gülümsemesiyle sırttı ve kalbim neredeyse eriyecekti. Sonra küçük parmakları saçımın kıvrıkcık bir tutamını yakaladı ve çekti.

"Ah," diye itiraz ettim. "Saçımı aldığı anda, bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Daha da geniş gülümsedi.

"Hey, Wyn." Juliette bize katıldı. Beni yanağımdan gagaladı. "Tam arkamda olduğunu sanıyordum. Tabii sen ve Sasha hanky panky turuna çıkmadıysanız."

"Küçüklerin önünde hanky panky deme," diye homurdandım, sonra Aurora'ya döndüm. "Onu biraz tutmamı ister misin?"

Gözlerim Alexei'ye kaydı, karısının kiler de öyle. Saplantılı bir şekilde korumacıydı ve ona karşı gelmek istemedim.

Başını salladı ve karısı onu bana doğru kaydırды. "Çok büyümüş," diye mırıldandım usulca, onu kalçamda rahat edebileceği şekilde kaydırırken.

Juliette gözlerini devirerek, "Bebekler büyür," dedi. "Umarım üzerine kusar. Çünkü Davina'nın vagonuna biner ve aniden bir bebek istersen, kusacak olan ben olacağım."

Yumuşakça kıkırdadım. "Hadi Juliette'in üzerine kusalım, Kostya. Ne dersin?" Elleri ve bacakları heyecanla çırpındı ve hepimiz kıkırdadık.

"Ah, bebekler," diye inledi. "Bu saçmalıklar için çok genciz. Soyabileceğimiz bir herif aramalıyız."

"Juliette," diye sertçe uyardı amcam.

Kuzenim olduğu gibi omuzlarını silktili. "Ne? Orada bulunan kimseyi soymayacaktık." Amcam ve Davina inledi. "Ya da tanıdığımız insanları."

"Tanrım," diye homurdandı.

"Merak etmeyin," diye sohbele katıldı Ivy, yumurtalı içkisini yudumlariken. "Sırada karteli soymak var. Sonra da Rusları, tabii ki şimdiki şirket hariç."

Başımı salladım. "Şaka yapıyorlar," diye karısına bakan Liam Amca'ya güvence verdim.

Davina başıyla onayladı. "Bu doğru. Sonuncusu bok gibi gitti ve Juliette bir daha soygun yapmamaya karar verdi. Bunu herkes duydu."

"Evet," diye kabul ettim.

Sasha, "Okul için paraya ihtiyacınız olursa istemeniz yeterli," diye önerdi. "Bu Ruslar hâlâ yardım etmek istiyor."

Ben daha cevap vermeden Juliette ağzından kaçırdı: "Seni soymayı tercih ederim."

Juliette'in ifadesi dalgınlaştı, sanki ciddi ciddi bir şey düşünüyormuş gibiydi ve bunun bir soygun olmamasını umuyordum.

Juliette Sasha'ya, "İkinizin neden bunu denemediğini anlamıyorum," dedi. "Çok iyi anlaşıyorsunuz. Ve herkes gerçek aşkın arkadaşlıklardan doğduğunu söyler."

Gözlerimi kırpıştırarak suskun bir şekilde ona baktım. Sesi ciddiydi. Alaycı ya da iğrenç değil, gerçekten ciddiydi.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Kostya kollarımdayken kanepeye yöneldim ve Cassio'nun oğlu sallana sallana yanımıza geldi. Yere doğru eğildim ve göz hizama gelebilmesi için sırtımı kanepeye yasladım. Vasili'nin çocuklarının da bizi takip etmesi uzun sürmedi.

"Çocuklar için gerçekten bir mıknaş gibisin," dedi Áine usulca.

"Muhtemelen bir meleğe benzediğı içindir," diye alay etti Juliette. "Saçları parlıyor. Karanlıkta parlayan çubuklar gibi."

Kostya kollarımda kıpırdandı, beni izleyebilmek için etrafında döndü. Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu ve çocuk bana baktığında kendimi hafiflemiş hissettiğime yemin edebilirim. Gözleri babasına ve amcasına o kadar benziyordu ki, bu biraz ürkütücüydü. Annesine ait tek bir fiziksel özelliğı bile yoktu.

Sohbet akıyordu, atmosfer hafıftı. Her şeye rağmen, beni önemseyen ve benim de onları önemsedığım insanlarla çevrili olmak iyi hissettiriyordu. Tek dileğim annemin de bunun bir parçası olabilmesiydi. Nedense yaşlandıkça ona daha az sahip oluyormuşum gibi hissediyordum.

Bazı günler onunla her şeyi konuşabilmeyi diledim. Ona ne olduğunu sormak, ona ve kendime yardım etmek istiyordum. Yakındık ama sadece hedefler ve eğitim söz konusu olduğunda.

"New York'ta durum nasıl?" Vasili'nin sorduğunu duydum. Konuşmalarını yarı yarıya dinliyor, Kostya'yı kucağımda zıplatıyor ve Cassio'nun oğluyla cee-ee oynuyordum.

"Lanet olası DiLustro ortalığı kasıp kavuruyor." Omurgam sertleşti ve gözlerim bir grup erkeğe kaydı. Sasha dışında hiçbiri bana aldırış etmedi. Yutkundum ve başka tarafa baktım.

Sasha tüm DiLustro'ları öldürmek istiyordu ve sadece bana verdiği söz onu durdurdu. Sasha'nın bana verdiği söz bana kendi tutmadığım sözümü hatırlattı. Gerçi hepsi yalansa, gerçek bir söz değildi. Değil miydi?

"Genç Basilio da en az babası kadar deli. Şehirdeki ve her yerdeki Ruslara saldırıyor. Onlar da diğer herkese saldırıyor."

"Morrelli bir şey biliyor mu?" diye sordu Cassio.

"Hayır, elinde işe yarar bir bilgi yok," diye yanıtladı Aleksey.

"Ama neden Ruslar?" Amcam sordu. "DiLustro'nun onlarla daha önce hiç sorunu olmamıştı."

"Kim bilir?" Cassio mırıldandı. "Belki de birdenbire onlardan nefret etmeye karar verdi ve kargaşa çıkarmak istiyor. Babasının kargaşadan başka bir şey düşünmediğini biliyoruz."

Hepsi seslerini alçalttı ve artık ne d e d i k l e r i n i duyamıyordum.

Onlara doğru bir bakış fırlattım ve Alexei'nin gözlerini üzerimde yakaladım.

Gözlerimi hızla kaçırırken yanaklarımın yandığını hissettim. Tüm vücudumun. Sanki hücrelerim Bas'la birlikteyken bu hissi hatırlıyor ve ondan asla vazgeçmiyordu. Bu öyle bir bağımlılıktı ki hayatınızın sonuna kadar sizinle kalıyordu.

Onu asla unutamazdım. En kötüsü de, unutmak istemedim.

BÖLÜM 37

OceanofPDF.com

Basilio

T Wynter'ı bulma saplantısı giderek daha da derinleşti. Sağlıklı değildi. İş için iyi değildi. Yine de vazgeçemedim. Onu bulma ihtiyacım alev alev yanıyordu. Noel arifesiydi ve ben Altın saçlı prensesin bunu Rusya'da mı yoksa dünyanın başka bir yerinde mi kutlayacağını merak ediyordu.

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğine baktım.

Rahip. "Evet," diye cevap verdim.

"Geliyor musun?" Priest, Dante, Emory ve ben Noel'i Philly'de geçirecektik. Lanet olası Philly'den vebadan kaçır gibi kaçıyordum ama ya New York'ta tek başıma oturup lanet olası babamı görme riskini alacaktım ya da gerçekten arkamı kollayan bir aileyle geçirecektim. Ayrıca Emory hepimizin orada olmasını hak ediyordu.

"Evet."

"O zaman oyalanmayı bırak ve buraya gel," diye homurdandı. "Bugün Noel hafta sonu. Bu avı biraz ara ver." Cevap vermeyince devam etti: "Basilio, belki de bulunmak istemiyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

Her lanet gün.

"Brennan'ın yerini tespit ettiniz mi?" Sorusuna cevap vermenin bir anlamı yoktu. Cevabı biliyordu.

"Gördüm. Karısı ve ailesiyle birlikte Portekiz'de."

Angelo'nun çıkardığı Davina'nın geçmişini düşündüm. Tıpkı Wynter'inki gibi, orada da pek bir şey yoktu.

"Sadece büyükbabası var sanıyordum?" Bu noktada, bildiğimiz her şeyin boka döndüğünü düşünmeye başladım. Belki de Angelo bizi

Babamın emirleri.

"Tabii ki hayır, kız kardeşinin evliliği aracılığıyla Nikolaev'lerle bağlantısı var."

Evet, Angelo bize bok yedirdi. Eğer bu yeterince kanıt değilse, neyin kanıt olduğunu bilmiyordum.

"Arkadaşları onunla mı?" Ben sordum.

"Arkadaşlar hakkında bir şey söylemediniz, ben de sadece Brennan, karısı ve Wynter'ı araştırdım. Gerçi Wynter'la ilgili her şey çıkmaz sokak. Yani ya kız saklanıyor ya da biri onun izini saklıyor."

"Babamın ve Angelo'nun faaliyetlerini hacklediniz mi?" Bunu yapmalarını ve izleri saklamalarını beklemezdim.

"Gördüm ve onlar değil." Sesi emin geliyordu. "Onun bilmemesinin mümkün olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Neyi bilmiyordun?" Tısladım.

"DiLustros ve Brennan'lar arasındaki anlaşmazlık hakkında. Rússkaya máfiya'daki en güçlü Pakhan'lardan birinin soyundan geldiğini. Onun lanet bir Rus mafya prensesi olduğunu."

Bir ileri bir geri gidip durdum ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Priest haklıydı. Bunu bilmediğine inanmak zordu. Rus mirasını bilmediğini varsaysam bile, İrlanda mirasını kesinlikle biliyordu ve bunu saklamıştı.

Wynter'in Volkov ailesinin soyundan geldiğine inanmak hâlâ zordu. Başından beri yeraltı dünyasının bir parçasıydı. Atalarına olan benzerliği dikkat çekiciydi. Sanki Brennan ailesinin tek bir özelliğini bile miras almamış gibiydi.

Aldatması dışında. Benimle iyi oynadı. Yeraltı dünyasındaki rolünden bir an bile şüphe etmedim ve orada Ruslar ve İrlandalılarla bağlantıları vardı. Acımasızlığımın onu rahatsız etmemesine şaşmamalı.

Yine de onu bırakmayı reddettim.

"Yakında görüşürüz," dedim sonunda. "Kız kardeşimi eğlendirmeye ve mutlu etmeye devam et."

Telefonu kapattım ve ıssız sokağı izledim.

Boş. Tıpkı Priest'in Volkov soyundan gelenleri araştırması gibi. Winter Volkov hakkında her şeyi araştırdı. Fazla bir şey yoktu. Yaşlı Brennan'la evlenmiş ve genç yaşta ölmüş. Aisling Brennan hakkında bilgi aradık ama o da çıkmaz bir yoldu. Resim yok. Aynı şey onun için de geçerli.

Kızı. Tek mantıklı açıklama Wynter'ın Aisling Brennan'ın kızı olduğuydu. Babamın vurduğu kadın.

Her şey Brennan'ın kız kardeşinin öldüğüne işaret etse de, ölmüş olmasına imkân yoktu. Brennan, Aisling'in ve bebeğinin kimliğini değiştirmiş olmalıydı.

Yüce Tanrım!

Soğuk kış havası ciğerlerimi doldururken sinirli bir nefes verdim.

Bu noktada, babamın o gün evimde bulunmasının bir tesadüf olmadığından emindim. Elbette elimde kanıt yoktu. Onu öldürmeli ve bu pislikle işimi bitirmeliydim. Tabii bu Sendika'yı başımıza yıkmazsa. Sadece ben olsam da umurumda değildi ama Emory, Priest ve Dante'nin de aleyhine olacaktı.

Onun yerine Wynter'ı bulmaya odaklandım.

Onu bulma umudum gün geçtikçe daha da azaldı ama sönmesine izin vermeyi reddettim. Bundan sağ çıkamazdım. İnsanlığım kesinlikle yaşayamazdı. Ona ihtiyacım vardı ve ben hiçbir şeye ihtiyaç duymadım. Tadı onunki gibi olan bir ağzı hiç öpmemiştim. Onunki gibi yatıştıran ve yakan bir dokunuşu hiç deneyimlemedim.

Başımı salladım, hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyordu. Bir canavarın çocuğu olarak doğdum ve canavar oldum. Son altı ay boyunca karanlığım beni yönetti. Damarlarımda zehir gibi akıyordu ve Wynter'ın aydınlığı benim tek ilacımdı. Onu bulana kadar aramayı bırakmayacaktım. Sözünü yerine getirmesini sağlayana kadar.

Kalacağını söyledi. Onu kalmaya zorlardım.

Odaklanma zamanı.

Jersey City'nin kenar mahallelerindeki caddeye göz gezdirdim. Tüm sokakta, muhtemelen tüm blokta sadece bir restoran vardı. Bratva'lar hayatın hiçbir alanında rekabeti sevmezlerdi. Restoran Newark Körfezi'nin bulanık ve kirli sularına bakıyordu. Restoran kendini su manzaralı sanıyordu. Daha çok lağım manzarası. Manzarayı süslemeyi bir Rus'a bırakın.

Sokak bomboştu. Normal insanların çoğu evde kalıp Noel arifesini aileleriyle kutlamayı tercih ediyordu. Ruslar benim kitabımda normal insanlar değildi. Ayrıca Noel arifesini herkesle aynı gün kutlamıyorlardı. Bana uyar.

Restorana girdim ve bana restoranın ve boktan suyun tüm manzarasını sunan masaya oturdum.

Etrafta oturan sadece iki adam vardı. Muhtemelen arkalarda bir yerde bir aşçı ve bir garson vardı. Giyinişine bakılırsa geçen yüzyılda doğmuş gibi görünen bıyıklı bir adamla göz göze geldim. Bir çeşit Romanov tarzı bıyık. Kırk yaşından fazla olamazdı ama yüz kırk yaşındaymış gibi giyinmişti. Bu Ruslarda stil diye bir şey yok.

Gözleri gergin ve panik içinde sağa sola kaydı. Sonra kapıya baktı, kaçmayı mı düşünüyordu yoksa takviye mi bekliyordu, bilmiyordum. Ama fark etmezdi. Bir şey bilse de bilmeseyse de o orospu çocuğunu öldürecektim. Benim gözümde tüm Ruslar suçluydu.

Bir garson başını uzattı, gerçekten bir müşteri olup olmadığını kontrol ediyordu. Kalbim durdu. Altın sarısı saçlar. Gözlerimiz buluştu. Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Yanlış renktheydiler. Arka odadan çıktı ve damarlarımda daha fazla acı dolaştı.

Saçı da yanlış. Sarı ama aynı tonda değil. Düz.

Neredeyse altı ay boyunca Wynter'ı aradıktan sonra bu duyguya alışacağımı düşünebilirsiniz. Hayal kırıklığı. İstirap. Pişmanlık.

Masama geldi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Yenilmiş görünüyor. Wynter'ın yaşlarında, zihinsel ve fiziksel olarak hırpalanmış görünüyor.

"Bu akşamın spesiyali her neyse."

Başını salladı ve mutfığa gitti. Ben sarılı gümüş takımları açarken gözümü bıyıktan ayırmadım. Akim Kazimir, Pakhan'ın en güvendiği adam. İkinci adam koruması olmalıydı, çünkü patronu son yemeğiymiş gibi höpürdeterek yerken, diğer adam masada öylece oturuyordu.

Bunu onun son yemeği yapacağım, diye kendi kendime alaycı bir şekilde düşündüm. Umarım o orospu çocuğu tıka basa yediği şeyleri kusmazdı. Temizlik çok zor olurdu, ama bunu bizzat ben yapmazdım. Ya da adamlarıma bu lanet olası su manzaralı restorani havaya uçurmalarını söyleyebilirdim. Bize zaman kazandırır.

Diğer tek müşteri ben olduğum için yemeğin gelmesi hiç zaman almadı. Yemeğe zahmet etmedim. Sandalyeme oturdum ve son birkaç aydır aradığım adamı izlemeye başladım.

Garsonun geri gelmesi uzun sürmedi, adımları çekingen ve bakışları tereddütlüydü.

"Yiyecek ya da içecek başka bir şey ister misiniz?" diye sordu, gözleri komşu masaya kayarak. Hiçbir şey istemediğimi çok iyi biliyordu.

hiçbir şeye dokunmadığım için.

"Bir süre mutfakta kalmak isteyebilirsin," dedim ona, parmaklarım elimdeki biftek bıçağının etrafını sararken. Hakkını yemeyeyim, irkilmedi. Komşu masaya dönüp bakmadı. Gözlerinde bir anlayış parıltısı gördüm ve yavaşça arkasını dönüp restoranın arka tarafına yöneldi.

Diğer masadaki herif yemeyi hiç bırakmadı. Yalnız olduğumu düşünürsek, kendinden emin olmalıydı.

Garson kız ortadan kaybolur kaybolmaz bıçağı fırlattım, bıçak havayı yararak korumanın tam boğazına saplandı. Çatal bıçakların şangırtısı ve gurultu zar zor duyuldu ve diğer piç kurusu bir şey yapamadan çoktan masasına varmış ve çatalımı sol eline saplamıştım.

"O kadar hızlı değil, yoldaş," diye seslendim, haykırışını duymazdan gelerek. "Önce konuşacağız."

"Siz lanet olası DiLustrolar hepiniz delisiniz," diye tısladı.

"Ahhh, demek kim olduğumu biliyorsun," diye kestirip attım. "Güzel, o zaman sadede gelelim. Bana kadınının nerede olduğunu söyle."

Kıs kıs güldü. "Hangi kadın?"

"Ah, bak böyle söyleyince onu yakaladığına emin oldum."

Başını iki yana salladı. "Senin kadının kim?" diye sızlandı.

"Wynter Star." Dürüst olmak gerekirse, bunun gerçek adı olup olmadığını teyit edemedik. Her zaman gecikmeden yanıt verdiği için öyle olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca, eğer kimliğini saklıyorsa, neden büyükannesinin adını seçti? Pakhan'ın kızının adını herkes biliyordu. Yakın zamana kadar ben hariç herkes.

Dersimi aldım.

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve ben de yaptığım hatayı anladım. Kartlarımı açmıştım. Wynter'ı aradığımı bilmiyordu.

Ne olursa olsun, bu işten canlı çıkamayacaktı.

Diğer eliyle bıçağa uzandı ve onu bana doğru savurdu. Reflekslerim hızlıydı, bileğini yakaladım ve geriye doğru büküm, çıtırdayan kemiklerin sesi havayı doldurdu. Boğazını yakaladım ve sertçe sıktım.

"Şimdi uslu duralım," diye homurdandım. "Oynayalım mı?"

Bana tükürdü, en azından tükürmeye çalıştı. Bunda da çok kötüydü, çünkü tükürük sadece yüzünden aşağı akıyordu. Siktiğimin moronu.

"Bana bildiklerini anlatacaksın," dedim karanlık bir sesle. "Ve ölümünü çabuklaştıracam."

"Asla!" diye tısladı.

"Başlangıçta hepsi böyle der," dedim soğukça, sonra damarlarımda yüzen tüm zalimlikle gülümsedim. Artık bunu maskeleyemeye gerek yoktu.

Babam sadist bir çizgisi olan iğrenç bir pislikti, ama böyle anlarda hoş karşılanırdı. Damarlarımı kirletmesine ve beni ele geçirmesine izin verdim.

Sol elinde hala bir çatal saplıydı ve silahıma uzandım, sonra ona iki el ateş ettim. Biri sol eline, biri de sağ eline.

Gözleri büyüdü ve bir bebek gibi bağırdı.

"İşte böyle," diye mırıldandım. "Her iki eliniz de devre dışı. Şimdi konuş." Masanın üzerinde biriken kan, iğrenç yemeğine karıştı. "Acele etme," dedim ona sırtarak. "Gidecek başka yerim yok."

Philly hariç ama o farklı bir işkenceydi. Kendi kendine yapılan türden.

"Sen de baban kadar delisin," diye bağırdı, yüzünü acı kaplamıştı. Bıyığını tamamen yanlış yapmıştı. Zaten başlangıçta da doğru değildi. "DiLustrolar canavar. Pis, hasta canavarlar."

Ağzım zalim bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman neler yapabileceğimi biliyorsun. Gerçekten tüm sırlarını saklamak istiyor musun?" Ka-Bar bıçağımı çıkardım ve onun berbat Rus dikimi takım elbisesini kestim. Sonra aynı hareketi tekrarlardım ama bu sefer etini kesmiştim. Omzundan bileğine kadar uzun bir çizgi. "Hâlâ dosyalama becerilerimi geliştiriyorum."

Ben de derisini kaslarından ayırarak kesmeye başladım ve tiz çığlıkları odayı doldurdu.

"Bunu günlerce yapabilirim," dedim çarpık bir sırıtışla.

"Biz de onu arıyoruz," diye bir kadın gibi bağırdı. Hareketimi durdurdum ve devam etmesini bekledim. "Pakhan da onu arıyor," diye tekrarlardı nefes nefese. "Onu ve annesini geri istiyoruz."

"Sende değil mi?" Yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için sordum. Başını salladı, alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. "Yakın zamana kadar öldüğünü sanıyorduk. Yaşadığına dair bir ihbar aldık. Aisling Brennan ve kızı." Sonra güldü, biraz çılgın ve psikopatça, kan öksürdü.

"Bize ipucunu veren babandı.

bir gelin. Senin gücünü artırmak istiyor." Siktir. Beni.

Öfke içimde kaynıyor, beni tüketiyordu. Bu orospu çocuğunun kanı nasıl elbiselerimi ıslattıysa, babama duyduğum nefret de öyle. Ondan daha fazla nefret edebileceğimi sanmıyordum. Çok yanılmışım.

"DiLustro ve Volkov arasında bir ittifak, bir evlilik anlaşması istedi," diye devam etti, üzerine kan tükürerek.

"Hangi DiLustro?" Sesim garip bir şekilde sakinken sordum.

"Bilmiyorum. Hiç söylemedi. Pakhan onun aşağılık teklifini reddetti. Volkov, DiLustro'larla soyu daha da sulandırmak istemedi," diye yutkundu, sonra tekrar öksürdü. "Brennan'lar yeterince kötüydü."

Kan bağları umurumda bile değildi. Wynter benimdi. Onu parçalayıp sefil hayatına son vermek için yanıp tutuşuyordum. Ama bunu çok erken yapamazdım.

"Başka?" Öfke damarlarımda kaynarken ısırdım.

"Adamlarımız sizi Philly'de takip etti ama sonra kaybettiler." Siyah Land Rover. Priest ve benim işkence ettiğimiz adamlar. "Çok yaklaştık. Ve şimdi yine ortadan kayboldu. Sen ve baban suçlusunuz."

Bilmem gereken tek şey buydu. Rusların elinde değildi.

Bu kez boğazını kavradım ve gözlerindeki damarlar patlamaya başlayana ve boğazındaki kemiklerin kavrama gücümün altında ezildiğini hissedene kadar olabildiğince sert sıktım. Karşı koymaya devam etti. Lanet olası Rusların kalın boyunları vardı. Ben de diğer elimle bıçağımı kaldırdım ve onu kulaktan kulağa kestim.

Gözlerindeki ışığın sönmesini ve kanının ellerimi ıslatmasını izledim.

Sertçe nefes alarak döndüğümde garsonun gözlerinde dehşetle beni izlediğini gördüm. Onu suçlayamazdım.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım. "Gidebilirsin ya da ortadan kaybolmana yardım edebilirim. Seçim sizin."

Göz kırptı. Bir kez, iki kez. "Annem aşçıdır."

"O zaman ikiniz de," diye teklif ettim, adrenalin hala damarlarımda pompalanıyordu.

Neredesin, Wynter?

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

Wynter

OceanofPDF.com

N Basilio DiLustro'suz bir ay.
Sayma günler olmadan onu oldu parça . benim rutin.
Hayatımda neler olup bittiğinden bağımsız olarak.
Son iki ay ne kadar acımasız geçmiş olursa olsun.
Hayatımın en yorucu aylarıydı. Belki de zihnimin durumundan kaynaklanıyordu. Bunca zaman sonra bile, Bas zihnimin arkasında sürekli bir fısıltıydı. Bazen onunla tam kapsamlı bir konuşma bile yapıyordum.
Evet, rahatsız ediciydi ama atlatmamı sağladı.
"Dostum, terliyen bile çok güzel görünüyorsun," diye yorum yaptı Derek.
İltifatına gülümsedim. Derek'ten hoşlanıyordum ama bunu ona göstermekten çekiniyordum. Birkaç kez çıktık ama hatamı hemen anladım. Benim için bu sadece arkadaşça takılmanın ve partnerimle rahat etmenin bir yoluydu. Onun içinse daha fazlasıydı.
Bu yüzden ne zaman bir etkinlikte ya da bir sponsor için görünmemiz gerekse kızlarımı da yanımda sürükledim. Çok üzöldüler ama her zaman yanımda oldular.
"Tamam, bir kez daha," diye paten pistinden annemin sesi geldi.
"Annen çok acımasız," diye homurdandı Derek, ağzının kenarları zar zor esniyordu.
O haklıydı. Acımasızdı. Saat neredeyse gece yarısıydı ve uçağımız yarın kalkacaktı. Olimpiyatların başlamasına daha beş gün vardı ama havanın kötüye gitmesi riskini almak istemedik.

İkimiz de pistin ortasındaki yerimize geldik. Ben omuzlarımı yuvarladım, Derek de aynısını yaptı. Bazen o kadar benzer hareket ediyorduk ki, bu ürkütücüydü.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Kahverengi saçları ve sıcak gözleriyle hiç de fena görünmeyen bir adamdı. Uzun boylu ve güçlüydü, benden sadece birkaç yaş büyüktü. Ama onu Bas'la kıyaslamaktan kendimi alamıyordum. Herkesi onunla kıyaslıyordum ve bir şekilde herkes onun yanında sönük kalıyordu.

Brad Pitt. *Hayır, ben almayayım.* Theo James.
Hayır, böyle iyiyim.

Basilio DiLustro. *Evet, lütfen ve teşekkür ederim.* Bana ihanet ettiğini düşünürsek, acınası bir durum. Belli ki kendime olan saygım eksikti.

"Hazır mısın?" Annemin sesi yakışıklı sıralama karşılaştırmamı durdurdu. İkimiz de başımızı salladık.

Müzik başladı. En sevdiğim Dua Lipa şarkısı. Müzik seçimi konusunda annem ve Derek'le kavga etmek zorunda kaldım. İstemeyerek de olsa kazandım. "Hotter than Hell" bizim serbest stil kısa programımız olacaktı.

Annemin AirPods ile kaymama izin vermesini dileyerek zihnimi kapattım. Dünyadan uzaklaşmak çok daha kolaydı ama yarışmalar sırasında buna izin verilmiyordu, bu yüzden antrenman sırasında da yasaklaması mantıklıydı.

Paten kaymaya başladığımız anda göğsümdeki ağırlığın kalktığını hissettim. Tek başıma kaymayı tercih etsem de bu sporda sevdiğim şey buydu. Son bir saatlik paten kaymanın adrenalini hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

"Mükemmel yükseklik," diye övdü annem. Derek ve ben havada uçuyor, yan yana atlayışlar yapıyorduk. Üçlü Lutz. Sonra Axel atlayışı. İyi gidiyor olmalıydık çünkü pist boyunca sert koç sesiyle hiçbir düzeltme yapmadı.

Muhtemelen paten kayarken kulaklık takmama izin vermemesinin bir başka nedeni de buydu.

Dört dakika otuz saniye.

Ve işimiz bitmişti. Derek ve benim sert ve dalgalı nefes almamız, kalp atışlarımızın hızlanması için gereken tek şey buydu. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Başardık.

Yüzümü avuçladı ve bir irkilmeyi bastırmak zorunda kaldım. "Olimpiyat altını bizimdir," diye gülümsedi.

Başımı salladım. Rekabet çok çetin geçecekti, bunu biliyordum. Ama

çok çalıştık ve her şeyimizi verdik. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Gözlerim tribünde oturan koçumuz annemi aradı. Başıyla onayladı. "Biz hazırız."

Biz. Bu onun içindi, hatta ben olanları tam olarak öğrenmeden önceydi. Dört yıl önceki başarılarımdan dolayı mutluydum. Ondan sonra rahatlamak ve içinde kaybolmak için kaydım. Profesyonel olarak geri dönmeyi hiç hayal etmemiştim.

Ayağa kalktı ve yüzünü buruşturduğunu gördüm, sonra yavaşça topallayarak kapıya doğru gitti ve kapıyı açarak bizi bekledi.

Derek ve ben ona doğru yöneldik, o da bizi paten korumalarıyla bekliyordu. Teklif edilen plastiği aldım ve patenlerimin üzerine geçirdim. Derek de aynısını yaptı.

Sonra sağlam bir zemine adım attık. Koç bize sert bakışlarıyla baktı.

"Yarın uçuyoruz," diye söze başladı, sonra Derek'e baktı. "Sen de bizimle uçacaksın." Brennan Amca bizim için özel bir uçak ayarlamıştı. Seyahat etmeyi kolaylaştırdığı kesin. Ve daha güvenli. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Elinden gelenin en iyisini yaptın, Star. Seninle gurur duyuyorum." Annem bu gezegende bana Yıldız diyen tek kişiydi. Bu benim göbek adımdı ama ona göre ilk adım olmalıydı. Ama dedeme boyun eğdi. "Müziği iyi hissettin ve hareketlerini Derek'inkilerle senkronize ettin."

Başımı salladım, nefesim hâlâ hafifçe kesikti.

"Sizi eve bırakmamı ister misiniz hanımlar?" Derek teklif etti ve ben başımı salladım.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim ona. "Annemin arabasını sürdüm."

Jeep'im hala New York'taydı ama annemin çoğu zaman araba kullanamamasına rağmen burada bir arabası vardı. Dizi onu çok fazla incitiyordu ve sol ayağıyla araba kullanmayı asla beceremiyordu. Dizini bile değiştirtmişti ama yine de onu rahatsız ediyordu.

Derek beni yanağımdan öptü, koçuna başıyla selam verdi, sonra arkasını döndü ve gitti.

En yakın banka oturdum ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. Eğilip bağcıklarımı çözmeye başladığımda vücudumdaki her bir kas ağrıyordu. Kafamda, toplamam gereken şeylerin ve annemle konuşmam gereken şeylerin listesini gözden geçiriyordum ama kaçmaya devam ettim.

Belki Olimpiyatlardan sonra yapabilirim. Onu üzmemek ve bu anı mahvetmek istemedim.

"Koruman geldi ve seni kontrol etti." Sessizliği o bozdu ve omuzlarım anında gerildi. Sasha'dan hoşlanmadığını açıkça belli etti.

Kaliforniya'ya döndüğümde beri rastgele gelip gidiyordu. Kendisini vasiim olarak atadı. Bunu takdir ettim, gerçekten. Annemi her seferinde tedirgin etmesi dışında.

"Hmmm." Küçük bir ses çıkardım. Sesini kesmesini umuyordum. Onun da en az benim kadar yorgun olduğundan emindim.

"Senin yanında ondan hoşlanmıyorum." Evet, öyle bir şans yok. Gece yarısı saatleri bile onun hoşnutsuzluğunu yatıştıramadı. Juliette'in burada olup dikkatini dağıtmasını diledim. Bu konuda çok iyiydi.

"Sasha iyi bir adam," diye mırıldandım, ayakkabılarımı çekerken ve keskin bir acı göğsümü delip geçerken. *Tanrım, bu hiç bitmeyecek miydi?* Ayakkabılarımı her giydiğimde, Bas'ın diz çökmüş görüntüsü zihnimde canlanıyordu. Bir peri masalı gibi başladı ve bitti-

Hayır, şu anda bunu düşünemem.

Patenlerimi koruyucu kılıflarına yerleştirdim, sonra çantamın fermuarını çektim. Spor çantanın cebinden arabanın anahtarlarını çıkardım, sonra yerden alıp omzuma attım.

"Hazır mıyız?"

İkimiz de kompleksten dışarı çıktık ve şimdi lanet olası bir stadyum gibi aydınlatılmış olan boş otoparka doğru ilerledik. Sasha Nikolaev'in izniyle. O etrafta yokken karanlıkta kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için.

Annem de ondan hoşlanmıyor, diye içimden alay ettim. Annem delirmiş. Tam da annelerin kızları için istemesi gereken türden bir erkek olmalıydı.

El fobumdaki düğmeye bastım ve sürücü koltuğuna geçtim, sonra annemin yerleşmesini bekledim. Dizini bükme ağırlarına neden olduğu için biraz zaman aldı. Zaman ayırmasından hiç şikâyet etmedim. En azından bunu yapabilirdim.

İçeri girdiğinde emniyet kemerini taktı ve ben de aynısını yaptım.

Tam anahtarları kontağa takıp arabayı çalıştırdığımda annem tekrar konuştu: "Onun gibi adamlar, iyi olsun ya da olmasın, insanların hayatlarını mahvederler."

Ona yandan bir bakış attım. Neden böyle bir şey söylediğini şimdi anlıyordum. Ben de aynı fikirde değildim. Ama biz bu dünyaya doğduk. Yeraltı dünyasına. Ne kadar uzağa gidersek gidelim, bu hayat her zaman bizim bir parçamızdı. Bundan kaçış yoktu.

"Anne, Olimpiyatlardan sonra yarışmayla işim bitti," diyerek konuyu değiştirdim.

Annemin kafası bana doğru döndü. "Emekli olmak için çok gençsin."

Omuz silktim. "Kızlarla birlikte bir okul açmak istiyoruz. Bir pist açıp koçluk yapabilirim. Bilmiyorum. Ama yarışmayacağım."

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

"Neden?"

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim.

"Bunu senin için yapıyorum. Bunu sen istedin, ben değil. Tekli paten benim olayımdı. Çiftler senindi. Senin ve-" Kelimelerim bocaladı. Ona acı çektirmek istemiyordum ama amcam beni nasıl karanlıkta bıraktıysa annem de öyle yaptı. İkisi de Juliette'i ya da beni aydınlatmaya zahmet etmedi. Ayrıca, uygun bir an gibi görünüyordu ve araba kullanmanın ve konuşmanın daha kolay bir yanı vardı. "Sanırım senin ve babamın. Ama dizinden vurulduğunda bu elinden alındı."

Annemin nefesi küçük Honda arabasının kabininde duyuldu. Gözlerim ona doğru kayarak solgun yüzünü gördü ve onu üzdüğüm için çok nefret ettim. Amcamın bazı şeyleri söylemenin acı getireceğini bildiği için bizi neden koruduğunu anlayabiliyordum. Ama sonunda acı ne olursa olsun geldi.

"Ne oldu anne?" Fısıldadım. İlk kez birinin bana tüm hikâyeyi anlatmasını istiyordum.

Sessizlik uzadı ve tam bana söylemeyeceğinden emin olduğum anda, "Ne kadarını bildiğini bilmiyorum" diye söze başladı.

"Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davran," dedim ona. "Ve bana her şeyi anlat."

Dudaklarından daha önce ondan duymadığım karanlık ve acı bir kahkaha döküldü. "Peki, annemi güçlü bir Pakhan'dan kaçırın babamla başlayalım." Elleri kalın gri kazağını sıkıca kavradı. Ceket giyme zahmetine hiç girmemişti. "Ama sonra aşık oldu. Deden oldukça romantik olabiliyor, biliyorsun." Başımı salladım çünkü biliyordum. Büyükannemden bahsediş şekli insanı ağlatabilirdi. "Korkarım bu gen sana da geçmiş olabilir," diye devam etti. Bir şey söylemedim, çünkü doğrusu, öyle olmadığımıdan emin değildim. Juliette bir keresinde beni en çok gerçekçi olmakla suçlamıştı. Kalplerin romantigi.

"Her neyse, ben o fiyaskonun ürünüydüm. Liam benimle babamdan daha çok ilgilendi. Çok fazla yas tutuyordu ya da belki de ben ona annemi çok fazla hatırlatıyordum. Bilemiyorum. Buz pateninden hoşlandığımı senden çok sonra öğrendim. İyiydim." Başımı salladım. Buz pateniyle ilgili her şeyde iyi bir gözü vardı. "Yine de senin daha iyi olduğunu söylemeye cüret edebilirim." İtiraz etmek üzereyken elini kaldırdı ve beni durdurdu. "Sen daha iyisin, Yıldız. Ve seninle çok gurur duyuyorum. Hem seninle hem de Juliette'le. Bunu yeterince söylemediğimi biliyorum."

Boğazım sıkıldı ve parmaklarım direksiyonu öyle sert kavradı ki eklemlerim acıdı. Bizi nadiren överdi. Bu yüzden ikimiz birbirimizi övmeyi alışkanlık haline getirmiştik. Aptalca şeyler yaptığımızda bile. Mafyadan para çalmak gibi.

Kahretsin, keşke Juliette de burada olsaydı da bunu duysaydı. Buna onun da ihtiyacı vardı.

Annemin sol eli uzandı ve direksiyonu kavrayan sağ elimin üzerine koydu. "Seni seviyorum, Star. Geçmişin ne olursa olsun."

Sertçe yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Chicago'ya taşındığımda henüz on altı yaşındaydım. Bir buz pateni programı vardı ve ben de katılmak *zorundaydım*." Söyleyiş tarzı, programa katılmak için *ısrar* ettiğini düşündürmüştü bana. "Liam bunu benim için gerçekleştirdi. Zavallı kardeşim her zaman benim için bir şeyler yapmaya çalışırdı. Yabancı bir şehirde geçirdiğim iki ay boyunca gardiyanlarımı nasıl kandıracağımı öğrendim. Uyumuş gibi yapıp gizlice kaçıyordum." Juliette ve ben de aynen böyle yaptığımız için gülümsemekten kendimi alamadım. "Bir gece bir adamla karşılaştım. Aşık oldum; onsuz öleceğimi sandım. Onunla paten kaymaktan daha fazla zaman geçirdim. Onun tüm dünyası olmak istedim, tıpkı onun benim olduğu gibi. Ama dünyamızın acımasızlığını anlamak için çok gençtim. Onun kim olduğunu öğrendiğimde çok geçti. Evli ve kendi çocuğu olan bir adam."

Bu sırada evdeydik ve arabayı park ettim. İkimiz de kımıldamadık. Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştık ve ben de bu konuşmayı bölmek istemiyordum.

"On yedi yaşında bir bebeğim oldu ve onu kaybettim," dedi, yüz ifadesi acıyla doluydu, kalbim kırıldı. Dayanamadım ve eğilip kollarımı ona doladım. Ona sıkıca sarıldım, keşke tüm acısını dindirebilseydim. Bunca yıl sonra bile acısı çok canlıydı. Bu bana iyileşme ve Bas'ı atlatma konusunda umut vermiyordu. "New York'a geri döndüm. Ne yazık ki Gio DiLustro'nun dikkatini çektim." Omurgamdan aşağı iğrenç bir ürperti aktı. O aşağılık adamı korkmadan ve iğrenmeden düşünemiyordum.

"Seni neden vurdu?" Tısladım.

"Çünkü onu reddettim," diye fısıldadı. "Gio DiLustro daha fazla güç istedi ve Volkov ailesiyle olan bağlantım sayesinde bunu elde edebileceğini düşündü. Belki elde edecekti, belki de edemeyecekti. Öğrenmek umurumda değildi. Ben tüm enerjimi babanla kaymaya harcarken Liam onu benden uzak tuttu. O iyi bir adamdı. Tutkulu bir aşk değildi. Daha **çok** karşılıklı şefkatli bir aşktı. Yine de benim için yeterliydi. Yaşadığım acıdan sonra

Tecrübeliydim, sizi tüketebilecek ve onlarsız olduğunuzda sizi boş bırakacak türden bir aşk istemedim."

Annem hafifçe geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Dikkatinin dağılmasından."

Kalbim durdu ve buz gibi oldu. Başka bir DiLustro'nun ailemizi yok ettiğini öğrenir ve Liam'a söylerse, bu daha fazla ölüme neden olabilirdi. Benim ailemin. *Basilio'nun*, isteksizce endişelendim.

Ve bir korkak gibi sessiz kaldım. Bunu itiraf edemezdim. Henüz itiraf edemedim. Şimdi değil.

"Hikâyeyi bitir anne," diye mırıldandım, kelimeler boğazımda düğümleniyor ve kalbimin etrafındaki mengene sıkılıyordu.

"Hamile kaldım, buz patenine ara verdim ama biraz koçluk yaptım. Buz pistinden uzak kalmaya dayanamıyordum. Sana yaklaşık beş aylık hamileydim," diye mırıldandı, bakışları ön camdan dışarı ve karanlığa bakıyordu. "Baban ve ben Gio'yla yalnız karşılaştık, bekâretimi verdiğim kişinin kardeşi olduğunu öğrendikten hemen sonra. O da reddetmemin bedelini ödetmek için her şeyi elimden almaya karar verdi. Babanı, paten kaymamı ve seni. İlk ikisinde başarılı oldu ama sende değil."

Geçmiş çevremizde çırpınıyor, serin kış havası pencerelerden içeri sızıyordu ama gerçekteki gibi acı soğuk değildi.

"Seni seviyorum anne," diye fısıldadım ve ona sıkıca sarıldım. "Çok özür dilerim."

Fırsatım varken Gio DiLustro'yu öldürmediğim ve onun zalim hayatına son vermediğim için çok üzgünüm.

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

Basilio

I Şubat ortasıydı. Kız kardeşim Emory'yi gerektiği kadar ziyaret etmemiştim. Dante ve Priest de buradaydı. İşle zevki birleştirdik.

İşi daha önce hallettik. Bir distribütörle anlaşma sağladık ve babama giden başka bir silah sevkiyatını durdurdu. Müşteriler tedirginleşti ve ondan hoşnut olmadılar. Yavaş ama emin adımlarla ona sırtlarını döndüler ve koşarak bize geldiler.

Göze göz, baba.

Yumuşak piyano notaları kız kardeşimin Las Vegas'taki oturma odasının havasını dolduruyordu. Her zaman lükse, operaya ve piliç filmlerine düşkündü. Bütün bu saçmalıklardan nefret ederdim. Hayatımda bunlara tahammül ettiğim sadece kısa bir dönem oldu. O dönemi düşünmek bile istemedim.

Onu her düşündüğümde olduğu gibi, damarlarımda zehir dolaşırken çenem gerildi. Ve ben her zaman onu düşünüyordum. İki yüz seksen dokuz gün olmuştu.

Her yerde onu aradım. Ama sanki hiç var olmamış gibiydi. Madam Sylvie bile ortadan kaybolmuştu.

"Öldürme çılgınlıklarına bir son vermelisin, Basilio," diye azarladı Emory. Başka biri bana böyle bir şey söylese altına sıçardı. Kız kardeşim ve kuzenlerim değil. Ve son zamanlarda bana duymak istemediğim kadar çok öğüt veriyorlardı. "Babam için çalışan adamlar ona asla ihanet etmez, bunu biliyorsun."

Evet, ben de av alanımı babam için çalışan adamlarla genişlettim. Angelo da o listeye girdi.

"Dinliyor musun, Basilio?" diye dırdır etti.

"Seni görmezden gelmek için gerçekten çok çabalıyorum," diye homurdandım. "Ama sen bunu zorlaştırıyorsun. Ezmen gereken bir erkek kalbi falan yok mu?"

O da benim kadar zarar görmüştü. Benim korumamın hiçbir miktarı onu babamızın vahşetinden kurtaramazdı. İz bırakmıştı. Onu hala eskiden olduğu gibi hatırlıyorum. Yumuşak ve şefkatli.

Babamız o pisliği temizledi. Tıpkı hayatımızdaki yumuşak olan her şeyi yaptığı gibi.

Yatağımın altına saklanıp, çığlıkları duymamak için masal dinlemek için yalvardığını hâlâ hatırlıyorum.

"Senin bulman gereken bir eş yok mu?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Başka hiç kimse bunu önermeye cesaret edemezdi. Onları canlı canlı deşerdim.

Başka bir kadını yatağa atma fikri mide bulandırıcıydı. Aşk ve şefkatin bizim dünyamızda yeri yoktu. Bunun tadına bakmışım ve bu beni mahvetmişti. Başkaları için.

Mantıklı yanımda hayatımın sonuna kadar bekâr kalamayacağımı anladım. Ne kadar çabuk bir varis edinirsem, babamın başka bir varis ilan etme ihtimali o kadar azalırdı. Thalia'dan sonra başka bir metres tuttu ve söylentilere göre bir çocuk daha yapmaya çalışıyordu.

Çünkü Emory ve ben onun en büyük hayal kırıklığıydık. Sanki sikimdeydi.

"Hayır." Tamam, konuşmalara bakılırsa, bu o kadar da harika değildi. Evlenip bir varis edinmem gerektiğini biliyordum. Ama havamda değildim.

Bu sıçramayı yapmamı isteyen tek bir kadın vardı. Birdenbire Emory ayağa fırladı ve sırtıttı.

"Bu akşam Olimpiyatları izleyeceğiz," diye duyurdu.

Dante ve Rahip homurdandılar. Bu düşünceye katılıyordum ama Emory'nin her zaman bu yeraltı hayatından daha fazlasını istediğini biliyordum. En azından bunu yapabiliydik. Ona Olimpiyatları izleyeceği bir akşam bahsedebilirdik.

Lanet olsun, uzun bir gece olacak.

Elli inçlik büyük ekran açıldı ve yayıncının coşkulu sesi odayı doldurdu. Yüce İsa.

Dante, Priest ve ben bakiştık. Dante sırtarak gözlerini devirdi. Emory'nin klişe olduğunu düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı, ama biz onu seviyorduk. Priest eğlencesini gizlemek için elini hızla ağzına götürdü. Emory'nin bizi ona gülerken yakalarsa hepimizin canına okumaya çalışacağını biliyordu.

Zavallı bir bahane bulup siktir olup gitmeliyim. Rusları ya da herhangi birini avlama zamanının geldiğini söylesem, hepsi bana inanırdı.

Kararımı verdim, ayağa kalktım ve kol düğmelerimi düzelttim. Bu gece için özür dilemek üzere ağzımı açmışım ki yorumcu tekrar gevezeliğe başladı.

"Sıradaki takım buz prensesi sevgilimiz Star Flemming ve partneri Derek Konstantin."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Emory. "Bu ikisi herkesin mutlak favorisi. Kız bu işte çok iyi, daha on yedi yaşındayken teklerde Olimpiyat altın madalyası kazandı bile."

Televizyona tedirgin bir bakış attım ve hiçbir şey beni o lanet şeyi vurup patlatmaktan daha mutlu edemezdi. Seyirciler yeni tanrılar doğmuş gibi tezahürat yaptı ve çığlık attı.

Bir çift buzun üzerine çıktı ve Emory bana uzun zaman önce olduğu genç kızı hatırlatan bir çığlık attı.

"Star son zamanlarda zor zamanlar geçirdi ama zirveye çıkacağını biliyorum." Emory onun bir numaralı hayranı olmalı. Harika, yeraltı dünyasından bir fanatiğe.

Donup kalmışım, başka tarafa bakamıyordum. İki figür mükemmel bir uyum içinde, el ele süzülüyordu. Koyu renk saçlar ve altın rengi güneş ışığı. Altın sarısı saçlar ve açık yeşil gözler ekrana bakıyordu.

Televizyondaydı.

Eskiden çok iyi tanıdığım bir kadının yüzündeki tanıdık parlak gülümseme. Asi sarı bukleleri sıkı bir topuzla toplanmıştı. Biraz daha zayıflamıştı ama bu kesinlikle *oydu*. İstedğim tek kadındı.

Umutsuzca aradığım kadın.

"Dün ikili zahmetsizce kaydılar. Bu ikisi birlikte inanılmaz! Ne kimya ama!"

Ekrandaki yorumcu, çünkü performanslarından kesitler ekrana yansırken heyecanla coştı. Dönüşler. Spiraller. Zıplamalar.

Lanet olsun. Bacaklarının onun için bu kadar önemli olmasına şaşmamalı. Görüntüler zihnimde polaroid gibi parladı. Bacaklarının değerli olduğunu söyleyerek onu yakalamam için bana beş yüz dolar teklif ettiği ilk gece. Tuhaf bale dersleri. Buz pateni pistinde tanıştığımız gün ama kesinlikle bir şampiyon izlenimi vermiyordu.

Oysa şimdi ekranı izlerken buz üzerindeki her hareket profesyonel bir buz patencisini yansıtıyordu. Buz pateni hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ancak dünkü performansın iyi olduğunu görmek için çok şey bilmenize gerek yoktu.

"Bakalım bugün bize nasıl bir gösteri sunacaklar. İçimde muhteşem olacağına dair bir his var. Ve eğer bunu başarırlarsa, onları yarın da göreceğiz. Bu ikisinin altın için yarışacaklarından hiç şüphem yok."

Emory kıs kıs güldü. "Eğer altın madalya kazanamazsa, Olimpiyatlar hileli demektir."

Wynter'ıma benzeyen bir kadının buz prensesi gibi pistin ortasına doğru kaymasını şaşkınlıkla izledim. Ya da bir kraliçe.

Dante elime bir bardak tutuşturdu. "Al, otur."

On yılı aşkın bir süredir ilk kez birinin bana ne yapacağımı söylemesine izin verdim. Gözlerim ekrana yapışmıştı, sanki tekrar kaybolacağından korkuyordum. Buz pistinin ortasındaki yerlerini almalarını izledim.

Omuzlarını silkeleyişini, derin bir nefes alıp verişini izledim ve sonra kendini toparladı. Tıpkı bale derslerini izlediğimde olduğu gibi. Tanrı aşkına, onun profesyonel bir balerin olmak için eğitim aldığını sanıyordum. Profesyonel buz patencisi değil.

Star Flemming.

Bana başka bir isim verdi. Wynter Star.

Partneri ve o bakıştılar. Seyirciler onları alkışlıyordu. Sanki ünlüleriymiş gibi onun adını söylüyorlardı.

Yıldız! Yıldız!

Yıldız!

Derek! Derek!

İnsanlar onlara deli oluyordu.

İkisi de aynı anda dönüp buzun ortasına baktı. Partneri elini yana doğru uzattı ve Star ona doğru bakmadan elini onun elinin içine koydu. İkisi öylesine senkronize olmuşlardı ki, sanki aynı nefesi ve aynı düşünceleri paylaşıyorlardı.

Nefret ettim.

Elini göğsüne bastırdı, bir şarkının notaları yükselirken boynunu zarifçe uzattı. Müzik başladı. Sia'dan "Unstoppable". Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onunla dans etti, ama tek görebildiğim oydu.

Müzik onu yönlendirdi, şarkının her bir melodisini hareketleriyle ifade ederek dans ederken kasları gevşedi. Onun dansını hissettiniz, onu hissettiniz

Mesaj. Kahretsin, o durdurulamazdı.

Kayarken tüm yüzü parlıyordu.

Ondan başka bir yere bakmayı imkânsız hale getiriyordu. Sanki şarkının her kelimesini ve notasını hissediyordu.

"Şu yüksekliğe bakın! Üç Lutz! Ve bir tane daha. Şu atlayışlara bakın! Buz üstünde ya da dışında hiç böyle bir kimya görmemiştim."

Bardağı kavrayışım sıkılaştı ve buz, protesto ederek içinde tıkırdadı. Wynter'ın ifadesi saf bir mutluluktu. Son dokuz aydır beni rahatsız eden de bu ifadeydi. Bana bakma şekliydi. Sanki onun tüm dünyası benmişim gibi.

"Vay canına, gerçekten çok iyi," diye mırıldandı Priest.

"Onunla yattığını mı düşünüyorsun?" Dante merakla sordu ve ben onu yumruklamaktan başka bir şey istemedim.

"İkisinin bir çift olduğuna dair spekülasyonlar var," diye söze girdi Emory yardımcı olmadan ve farkında olmadan içimde kaynayan öfkeyi besledi. "O bunu reddetti, ama partneri onaylamayı ya da reddetmeyi reddetti, bu da onlar hakkındaki tüm çılgınlığı besliyor."

Onu yakalayıp öldüreceğim, karar verdim.

"Kusursuz üçlü Salchows, mükemmel bir şekilde senkronize edildi!" Konuşmacı çılgılık attı, sözleri beynimi delip geçti. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Havada uçuşu dışında. Buz üzerinde hızlı hareket ediyordu. O kadar hızlıydı ki, düşerse vücudundaki bir kemikten daha fazlasını kırabilirdi.

"Şu Ölüm spiriline bakın! İnanılmaz! Bu ikisi gerçekten durdurulamaz."

"Vay anasını!" Emory haykırdı. "Ne geri dönüş ama!"

Kız kardeşim heyecandan hoplayıp zıplarken ben öfkemden göğsümün genişlediğini ve patlamak üzere olduğumu hissettim.

Wynter tek ayağı üzerinde geriye doğru kavis çizerek, ortağı onu sarmaladığında buza yaklaştı. Tek bir hata yaparsa kafatası yarılabılırdi. Bir sonraki an havada uçtu ve ayaklarının üzerine düştü. Emory'nin heyecanlı çılgınlıkları uzaktan geliyordu, kulaklarımdaki telaş her şeyi bastırıyordu.

"Üçlü axel. Yine mükemmel senkronize!"

İkisi de aynı anda yere indi. Sanki bedenleri ve ruhları birdi. Buzun üzerindeki görüntüsü nefesimi kesmişti ve bunun iyi bir şey olduğundan bile emin değildim.

"Şu atlayışa bak."

Onu onunla görmekten nefret ediyordum. Elleri onun v cudundaydı.
"Bu ikisi Şimdiye kadar gördüğüm en harika kimyaya sahip."

Nefret damarlarımda dolaşıyordu. Zehirli ve g    .  ıldırmadan önce izlemeyi bırakmalıyım.

Performans, Şarkının son notalarının son pozlarıyla aynı anda bitmesiyle sona erdi. Seyirciler çılgına döndü. Buzun  zerindeki çift nefes nefese kaldı, her ikisi de nefes nefese kalmıştı.

Sonra partneri onu ince belinden tutup kaldırdı, havada döndürdü ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bardağımı akıl sağılığım buna bağılymış gibi kavradım, camın çatlaması kalbimin ve ruhumun durumunu yansıtıyordu.

Kırılan camların sesi odayı doldurdu ve etrafımda paramparça oldu. Yayıncının  ift hakkında övgüler yağıdırdığını duymak mideme inen bir darbe gibiydi. Nefesimi kesti, kanımı ateşe verdi, sonra da içimdeki bir Şeyi  ld rd . Kendimi kaybettim.

Silahıma uzandım ve tetiği çektim. Televizyon ekranı p a r l a d ı .
Sonra Emory'nin oturma odasındaki her Şeyi yok ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

Basilio

Priest iPad'ini salladı, ben kendimi kaybettikten sonra hayatta kalan tek hasarsız elektronik eşyaydı.

Elimi uzattım ama gözlerini kıstı. "Ben öyle düşünmüyorum," homurdandı. "Beş mil yarıçaplı bir alanda hayatta kalan tek parça bu."

Elime geçen her şeyi yok ettikten sonra, Priest iPad'ini hayatı buna bağlıymış gibi tuttu. Bu iyi bir şeydi, çünkü beynimin üzerindeki kırmızı sis kalktığında tekrar net düşünebiliyordum. Ve Priest'i işe koyuldum. Star Flemming'le ilgili her şeyi araştıracaktı. Belli ki babamın sağ kolu Angelo, tüm dünyanın bildiği kadınla ilgili tek bir bilgiye bile ulaşamıyorsa, ona güvenilemezdi. Lanet olası hain.

"Elinde ne var?" Gecenin karanlığına bakarak ona sordum.

Emory ve Dante de bizimle birlikte odada oturuyordu. Kız kardeşim Wynter'ın sporcu yönünü biliyordu ve Star Flemming hakkında bildiği her şeyi paylaşılabiliyordu. Ama benim her şeyi bilmem gerekiyordu.

"Tek yapmamız gereken Star Flemming'i aramaktı ve bilgi akmaya başladı." Priest bombayı patlattı ve hepimizin dikkati ona yöneldi. "Ve tahmin edin ne oldu?"

"Ne?" Homurdandım.

"Brennan'ın Nico Morrelli ile daimi bir anlaşması var, ailesinin tüm izlerini günlük, muhtemelen saatlik olarak siliyor. Onunla ilgili bir şey buluyorum ve sonra kayboluyor. Morrelli'nin web sitesine sadece on beş saniyeliğine girebildim ama bu onun adını bulmaya yetti."

Yumruklarımı sıktım, o kadar güçlü bir şeye yumruk atma ihtiyacı duyuyordum ki kaslarım gerçekten ağrıyordu.

"Aisling Brennan ile baban Basilio arasında olanlardan sonra onu ve annesini DiLustro'lardan sakladı. Ve onları Rusların radarından uzak tuttu."

Bastırılmış öfke bedenimde kıpırdandı. Hedefime yakın olduğumun farkındaydım ve saldırmak istiyordum. Ama hesaplı ve dikkatli olmalıydım. Aksi takdirde onu kaybederdim ve bir dahaki sefere onu bir daha bulamayabilirdim.

Priest'in adamı odaya girdi ve Emory'nin ofisindeki masanın üzerine büyük bir masaüstü ekran yerleştirdi.

Emory bana ters ters bakarak, "Bunu yok etmekten kaçın," diye homurdandı. "Kabloya ihtiyacınız var mı?" diye sordu Priest.

İkincisi başını salladı. "Bluetooth ile bağladım."

İki kez kaydardım, ekran açıldı ve Wynter'ın görüntüsü gözümün önüne geldi. Donup kaldım.

Nefesimi kesti. Her biriyle. Tek. Lanet olsun. Zaman.

Kırpılmış siyah taytlar, pembe Chucks ayakkabılar ve uyluklarının ortasına kadar inen omzu açık, bol pembe bir gömlek giymişti. Spor çantasını omzuna atmış, birine gülümserken bakışları mesafeliydi. Antrenmanlarından birinden çıkarken paparazziler fotoğrafını çekmek zorunda kaldı.

Kahretsin, acı verecek kadar güzeldi. Sarı bukleleri resimde bile bir hale ifadesi veriyordu. O buklelerin ne kadar yumuşak olduğunu ilk elden biliyordum. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzü kusursuzdu. Ama beni etkileyen gözleriydi. Fotoğrafta bile büyük ve meraklı bir şekilde parıldıyorlardı.

Artık onun hayatta ve iyi olduğunu, hayatını mutlu ve özgürce yaşadığını biliyordum, tüm bu dünyayı yakıp yıkarken, onu ararken, kırmızı pus görüşümü gölgeledi. Beni terk ettiği için duyduğum öfke o kadar güçlüydü ki, onu boğmak zorunda kaldım. Boğazımda yanıyor, ardında kül ve asit bırakıyordu.

Onun canını yakmak istedim, böylece son dokuz ay boyunca çektiğim acının tadına varacaktı.

"Yanındaki adam kim?" Dante sordu. "Paten partneri gibi görünmüyor."

"Sasha Nikolaev," diye yanıtladı Priest. "Onu sık sık göreceksiniz."

Bakışlarım karardı ve Dante kıs kıs güldü. "Kahretsin, onu öldürmek zorunda kalacağımızı görebiliyorum."

Bu meydan okuma karşısındaki heyecanını ve eğlencesini gizlemek için eliyle ağzını sildi. Siktiğimin Dante'si tamamen meydan okumalarla ilgiliydi. Deli herif.

"Deneyebilirsin," diye alaycı bir ses tonuyla karşılık verdi Priest, "ama büyük olasılıkla başarısız olacaksın. Sasha Nikolaev'in Cassio King, çetesi ve Nikolaev'in adamları için çalışan en iyi kiralık katillerden biri olduğu söyleniyor. Sasha'nın koruması altında."

"Bir Rus'la tatlı olmak, ha?" Dante yumurtladı ve ben de onu vurma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Ne ironi ama."

Wynter'ı ve ekrandaki sarışın pisliği düşünemiyordum; yoksa herkesin kafasına sıkardım.

Priest, "Nikolaev ile buz pateni yıldızı arasında platonik bir ilişki var," diye ekledi. Öfkemi dindirmedi. Bir sigara aldım ve yakmadan masaya vurdum.

Dante, "Kabul etmelisin ki çok çarpıcı bir çift olmuşlar," diye düşündü.

Arkama yaslanarak parmaklarımın arasında bir sigara sardım ve Dante'ye ölü kuzenim olmaya yakın olduğunu ifade eden bir bakış attım.

Emory, "İkisi de çok sarışın," diyerek kaynayan öfkemi yatıştırmaya çalıştı.

Priest ekranı çevirdi ve ne yazık ki Sasha ve Wynter'ın Portekiz'de birlikte çekilmiş bir fotoğrafına geçti. Bir muhabir birlikte koşarken fotoğraflarını çekmiş olmalıydı. Bu kadar güzel görünmelerinden nefret ediyordum. Güzel, sarışın bebekleri olacaktı.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenim.

"Rahip. Devam edin." Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırırken sesim havada uçtu. Annemin, babamın ve Sendika'nın bir kalıbı haline geleceğimden korkmakta haklı olduğu ortaya çıktı. Tam olarak olan buydu.

Kucağında küçük Emory ile uzaklaşırken gözlerindeki küçümseyici bakışı hâlâ hatırlıyorum.

"Babana benzeyeceksin," diye fısıldadı arkasına bile bakmadan uzaklaşırken. Ona daha iyi bir adam olabileceğimi kanıtlama fırsatı bile bulamadan benden nefret etti.

Wynter için ben daha iyi bir adam olmak istedim ve o da arkasına bile bakmadan çekip gitti. Dokuz ay delirdikten sonra, hayatta ve iyi olduğu ortaya çıktı. Siktiğimin pateni.

Son dokuz aydır peşinde olduğum kadının görüntüleri ekranda yanıp sönüyordu. Altın madalyalar. Yarışmalar. Başarılar. Seyahatler. Arkadaşlar.

"Kıpırdama," diye bağırdı Dante, yerinde doğrulurken. "Kim o?"

Yüzü Wynter'inkine benzeyen bir kadının görüntüsü bize bakıyordu. Boş görünen gözler. Çizilmiş ama keder ve teslimiyetle solan bir güzellikten bahseden bir yüz.

"Bu onun annesi, Aisling Brennan," diye yanıtladı Priest. "Ayrıca Wynter'ın koçu."

Dante başını iki yana salladı. "Olamaz," diye mırıldandı. "O gibi görünüyor-" "Wynter gibi," diye tersledim, davranışına sinirlenmişim.

"Anlayabiliyorum."

Dante başını salladı. "Hayır, babamın eski metresine benziyor."

Hepimiz doğrulduk. "Ne?"

"Onu her yerde hatırlardım. Babamın eski metresine benziyor. Çok eskiden, biz çocukken. O zamanlar saçları siyahtı ama renkli de olabilir. Ya da peruk. Yüzünü her zaman güneş gözlüklerinin arkasına, saçlarını da şallarının altına saklardı."

Dördümüz birlikte bakıştık. "Emin misiniz?"

"Evet, kesinlikle eminim," diye tersledi. "Ve bebeği getirdiğini gördüğüm gün. Rahip. Kapınıza bir bebek getiren bir kadını unutamazsınız."

Priest'in sarı saçları vardı, rengi hepimizden farklıydı. Dante ve Priest aynı babayı paylaşıyorlardı ama anneleri farklıydı.

"Wynter'ın babası kim?" Sesimi çıkarmadım, midemin çukurunda korku birikiyordu. Bu kızla çok içli dışlıydım ve enstest ilişki benim kartlarım arasında değildi.

Priest, "Merak etmeyin, babası artistik patinajcıydı," diye beni temin etti. "Annesinin paten partneri."

"Emin misin?" diye bağırdım. Aramıza hiçbir engelin girmesine izin vermeyecektim ama bu engeli aşmak imkânsızdı. *Aman Tanrım*. Amcam Wynter'ın annesiyle yatıp onu Wynter'dan hamile bırakmamış olsa iyi olur.

"Evet," diye onayladı Priest. "Aisling Brennan, Wynter'a hamileyken fetüsteki anemiye tedavi etmek için fetal kan transfüzyonu yapıldı. Fetüsün kan sayımı çok düşüktü ve durum hayati tehlike arz ediyordu. Ölüm döşeğindeyken kan nakli için babasının kanını kullandılar. Ivan Flemming. Fetüs Rh-pozitif ve kırmızı kan hücreleri Rh-duyarlılığı olan annenin bağışıklık sistemi tarafından yok ediliyordu."

"Tamam, sadece ebeveyn kanının kullanılabileceğini varsayıyorum?" Emory sordu. "Çünkü bu bana bir sürü saçmalık gibi geldi."

"Wynter'in annesi Rh negatif ve babalarımız da öyle," diye özetledi Dante onun için. "Biz de öyleyiz. Bu da DiLustro'nun Wynter'ın babası olma olasılığının sıfır olduğu anlamına geliyor. Rh faktörleri genetik kalıtımın ortak bir modelini izler. Her iki ebeveynde de negatif Rh faktörü varsa, bebekte de olacaktır. Wynter Rh-pozitif."

"Çok şükür," diye mırıldandım.

Ekranda başka bir görüntü parladı. Wynter üç arkadaşıyla birlikte. Dörtlü ekip. Dördü birlikte Wynter'ın cipinde oturmuş, kasvetli ve gözleri birbirine kilitlenmiş, muhtemelen bir sonraki soygunu düşünüyorlardı.

Rahip ekranı dondurdu ve kadını işaret etti. "Bu kim?" Wynter'ın ela gözlü kızıl saçlı arkadaşını işaret etti.

"Wynter'ın arkadaşlarından biri. Dördü birlikte bir adamın evini yakmışlar. Wynter'a göre, hep birlikte Yale'e gitmişler." Elbette bana doğruyu söylediğinden emin olamazdım.

"Zırhlı kamyonumun soyulduğu gece kulübümdeydi," diye açıkladı Priest, gözleri kadına yapışmıştı.

"Eğer o oradaysa, arkadaşları da oradaydı," dedim ona.

"Demek ki Wynter ve arkadaşlarının kamyon soygunuyla bir ilgisi var," diye homurdandı Dante. "Tıpkı kumarhanemde yaptıkları gibi."

Neden şaşırmadım?

"Kızıl saçlı kadın benim," diye homurdandı Priest. Bu beklenmedik açıklama karşısında kaşlarımı kaldırdım.

"Madem hak iddia ediyoruz," dedi Dante, "mavi gözlü olan benim."

Sırıttım. "Bu psikopat," diye kestirip attım. "Lanet olası bir evi yaktı."

Dante omuz silkti. Elbette, ne yaptıkları hiçbirimizi rahatsız etmezdi.

Bizim oldukları sürece.

Emory alay etti. "Siz üçünüz aptalsınız."

Kız kardeşimi görmezden gelerek Priest ile göz göze geldim. "Satın alma tarihi geçen yıl olan Philly kulübünüzü satın almam gerekecek."

"Neden?" Emory kaşlarını çatarak sordu.

"Çünkü Wynter'ın o borcu ödemesini sağlayacağım," dedim ona, karanlık bir şekilde gülümseyerek. "Dante, Kanada'daki şu gayrimeşru Ashford hâlâ bir Afgan tedarikçi hakkında bilgi istiyor mu?"

Alay etti. "O herif bunu asla anlamayacak."

Sırıttım. "Asla asla deme. Byron Ashford'un gayrimeşru kardeşiyle arasını düzeltmeye çalıştığını biliyorum. Bu yüzden Afgan tedarikçi bağlantısını kullanarak sevgili Ashford kuzenlerimize bizi desteklemeleri için şantaj yapacağız."

"Onları neden yanımızda istiyoruz ki?" Emory sordu.

"Brennan'lara, Nikolaev'lere ve Cassio'nun çetesine karşı kazanamayız. Ama dört Ashford kardeş yanımızda olursa şansımız daha yüksek olur. En kötü senaryo için plan yapmalıyız."

Priest, "Brennan savaş isteyecek," diye tahmin etti. "Ve bunu elde edecek," dedim ona.

Emory kuru bir sesle, "Basilio, plan yaptığında korkunç bir orospu çocuğu oluyorsun," dedi. Wynter'ı sonsuza dek kaybetseydim ben de korkunç bir orospu çocuğu olurum.

Dikkatimi tekrar ekrandaki altın saçlı kadına çevirdim. Bu lanet dünyada yapacağım son şey olsa bile o kızla evlenirdim.

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

Wynter

"Y İyi iş çıkardın Yıldız. Şimdi bitir ve eve altın getir." Anneme dönüp bakmadan başımı salladım.

Şu anda o benim koçumdu. Doğrusu, o benim

Hayatım boyunca annemden çok koçluk yaptım. En azından şimdi konuşmamızdan sonra bunun arkasındaki nedeni anladım ve bununla bir sorunum yoktu. Belki de koçluk onun başa çıkma mekanizmasıydı, tıpkı tüm duygularımı karanlık bir uçurumun derinliklerine itmenin benim tüm pisliklerle başa çıkma yöntemim olması gibi.

Tanidik, donuk bir ağrı göğsümde kabardı. Şimdiye kadar alışmıştım. Hiç geçeceğini sanmıyordum. Belki hafifleyecekti ama ölene kadar benim bir parçam olacaktı. Bas, her kalp atışında damarlarımda sonsuza dek dolaşacaktı.

Derek arkamda durdu ve elleri iki omzuma geldi. Herhangi bir erkeğin dokunuşundan nefret ederdim ama Derek için bu bir zorunluluktı. Bununla başa çıkmayı öğrenmiştim.

"İyi mi?"

Nefesimi sabit tuttum. "Evet."

Ona bunun son yarışmam olacağını söylememiştim. Annem biliyordu ve ikimiz de bu yükü ona yüklemenin bir anlamı olmadığı konusunda hemfikiridik. Bu bizim son yarışımızdı. Altın madalyayı kazandığımızda, tüm bunlara bir son vermeliydim. Kim olduğumu bulmalıydim. Buz pateni ve Bas olmadan.

Derek kendine yeni bir ortak bulmak zorunda kalacaktı.

Gözlerim gösteri yapan çifte odaklandı. Buzdaki son kişiler biz olacaktık. Ya büyük oyna ya da eve git. Büyük oynayıp sonra eve gitmeye niyetliydim. Her neresiyse artık.

İçimde bir farkındalık hissi uyandı ve tribünlerdeki kalabalığa baktım. Tıklım tıklımdı. Elllerinde favori çiftlerinin pankartları olan taraftarlar. I

göze çarpan birini görmedim ama yine de izlendiğim hissinden kurtulamadım. Ve hayran kalabalığı tarafından değil.

Omurgamdan aşağı ürperti gönderen tanıdık bir bakıştı. Tenimin üzerinde sıcak bir okşayış gibi hissettiren türden. Tüylerim diken diken oldu ve farkındalık ruhuma dokundu. Tanrım, bazen hiçbir şey hissetmemiş olmayı diliyordum. Alexei Nikolaev gibi.

Bunun yerine o kadar çok şey hissettim ki, dışarıda kendimi bir arada tutmaya çalışırken içeride paramparça olmuş cam gibi hissettim. Mükemmel patenci olmak. Mükemmel bir eş olmak. Mükemmel bir evlat ve arkadaş olmak.

Artık Bas'ın kadını olmaktan başka hiçbir şey için mükemmel değildim. Tanıdık bir çığlık atma ihtiyacı boğazımı tırmaladı.

Göz kırtım. Siyah takım elbise. Geniş omuzlar. Soluk mavi gözler.

Alexei ve Aurora Davina'nın yanında durmuş, ikisi de gözlerinde endişeyle beni izliyordu. Boğazım düğümlenirken gülümsedim. Dağılıyordum. Bunu biliyordum. Onlar da biliyordu. İp kopacaktı. Sadece son bir performans daha yapmam gerekiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı Davina. Karnı o kadar büyüktü ki, rahminde ikizleri barındırdığından emindim. Doktorların tek bir bebek olduğunu söylediklerine dair beni temin etti.

"Sadece söyle," diye üçüne katıldı Sasha. "Ve gidiyoruz. Olimpiyatların canı cehenneme."

Derek arkamdan alay etti. "Neden gitmek istesin ki? Altından son bir performans uzaktayız."

Bu kez Derek'in gözleriyle karşılaştım ve başımı salladım. "Odaklanmaya devam edelim," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu. "Bunu yaparsak altın oluruz."

Altınsın.

Derek'in ellerini tekrar omuzlarımda hissettim ve irkilmeme engel olamadım ama çabucak sakladım.

Isındık. Rutini bir kez daha gözden geçirdik. Yapacak başka bir şey yoktu. Sadece sıramızı bekleyecektik. Bitmesini istiyordum ama bir yandan da bu sonun benim için ne anlama geleceği konusunda endişeleniyordum.

"Amcan burada," diye fısıldadı Derek kulağıma ve başımı kaldırıp baktım. Amcam yarışmalarına en son son Olimpiyatlarda gelmişti. Onun dışında yarışmalarına pek gelmezdi. Bu ona göre değildi.

Onu Juliette ve Ivy'nin yanında otururken tanıdım, Cassio ve karısı da onun diğer tarafındaydı. Nico, karısı ve çocukları bile buradaydı. Bütün

lanet yeraltı dünyası. Annemin bu konuda bir şey söylememesine şaşırmıştım.

Kadınlar kollarını deli gibi sallıyor, sırtıyor ve muhtemelen çığlık atıyorlardı. Onlar çok heyecanlı görünürken ben... hiçbir şey hissetmiyordum. İçim ölü gibiydi.

O kadar boş ki.

Yükselip beni boğmakla tehdit eden duyguları karanlık bir deliğin derinliklerine ittim. Artık hissedemiyordum. Acı boğazımı ele geçirirse, daha buza adım atmadan kaybederdim. *Kaybederiz*, diye kendime hatırlattım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve elimi kaldırıp aileme doğru salladım.

Amcam ve ben anlaşılmaya vardık, yine de zaman zaman gerginlik devam ediyordu. Gerginliğimizi yatıştırmak için Davina'yı kullandık.

Müzik sona erdi ve dikkatimi buzdan inen iki artistik patenciye verdim.

Annem benim ve Derek'in ellerini avuçlarının içine aldı, gözlerini üzerimize dikti ve "İkiniz de hazırsınız. Beni gururlandırın." İkimize de gülümsedi, o nadir gülümsemelerden biriydi. "Sizin zamanınız geldi. Büyük oynayın." *Ya da eve dönün.*

İkimiz de başımızı salladık. Elimi Derek'in elinin içine kaydırıp ve buzun içine doğru ilerledik. Paten korumalarımı çıkardım ve koçuma uzattım. Anneme. Gözlerimiz birleşti ve onunkinde bir endişe titreşimi yakaladım ama çabucak maskeleydi. Duygularını saklamakta iyiydi. Ben de yavaş yavaş ona yetişiyordum.

Ayak parmağımı buza vurduğum anda seyirciler büyük bir tezahürat kopardı.

Her şeyi unuttum. Çılgın kalabalık. Tezahüratlar. Tezahüratlar.

"Senin için çıldırıyorlar," diye mırıldandı Derek usulca kulağıma.

"Ve sen," diye cevap verdim otomatik olarak.

Eskiden patenle yaşar ve nefes alırdım. Evim gibi hissederdim. Aşk gibi, çok doğru ve yenilmez. Şimdi ise kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum, çünkü buz üzerinde çalışabilmemin tek yolu Bas benimlemiş gibi davranmaktı. Her şey onunla ilgiliydi. O benim başlangıcım ve sonumdu.

Derek ve ben el ele buzun ortasına doğru birlikte kaydık. Kalabalığın çığlıkları gittikçe yükseliyordu.

Yıldız! Yıldız! Yıldız!

Derek! Derek! Derek! Derek! Derek!

İkimiz de yerimize geçtik. Ellerim ve dizlerim pozisyon aldı. Gözlerimiz kilitlendi ve müzik başladı.

Buzun üzerinde ilk süzölüşüm ve herkes unutulmuştu. SVRCINA'nın "Astronomical" şarkısı çalmaya başladı ve Bas'ın yüzü zihnimde belirdi. Vücudum gevşedi ve unutulma hissi damarlarımda dolaştı.

Geçici olarak her şeyi unuttum. Acıyı. Geçmiş. Zulmü.

Cennet ve dünya arasında süzöldüm.

Bas'ın bana sarıldığı zamanki gibi hissettim. Bir aşığın coşkusu gibi. Düşünmedim, sadece rutinin ve kas hafızasının beni yönlendirmesine izin verdim ve tüm bu süre boyunca kalbim, kalbimi kaybettiğim adamla birlikteydi. Müzik miksi "Legends Are Made" olarak değişti ve ritimle birlikte Derek'inkiyle mükemmel bir uyum içinde üçlü Axel'e geçtim.

Yarım tur attıktan sonra Salchow'daki dörtlü atlayışta havaya sıçrarken adrenalin damarlarımda dolaşıyordu.

Başka bir döngü, müzik ve her hareket benim bir parçamdı, kemiklerime gömülmüştü. Tıpkı Bas'ın olduğu gibi her zerreme işlemiştı.

Dans liftine geçtiğimizde ve dünya bir daire çizdiğinde ben geriye, Derek ileriye doğru kaydım. Bunun için yaşıyordum, dünyadaki en güzel duyguydu. Acı, adrenalin, coşku. Bu benim adrenalin iğnemdi, benim için işe yarayan tek şeydi.

Basilio DiLustro'ya kadar.

Aylar süren antrenman ve affetmeyen buzun sert yüzeyine vurmanın verdiği acı. İşte bu kadardı. Her şey bunun içindi. Nefesim yükseldi, buz gibi sıcaklığa rağmen omurgamdan aşağıya ince bir ter tabakası aktı. Başka bir kreşendo zirveye ulaştı ve işte buydu.

Ölüm sarmalı.

Derek beni sol elimden tutarak bir kavisin etrafında döndürdü, vücudum yatay ve buza yakındı. Hiçbir şey göremiyordum, hissettiğim tek şey hareketlerdi, her hareket içime işlemiştı, bekleniyordu. Sonra fırlatıldım, havada uçtum ve mükemmel bir şekilde yere indim.

Seyircilerin çığlıklarını ve tezahüratlarını duydum.

Mükemmel bir şekilde durduğumuzda, vücutlarımız aynı hizaya geldiğinde ve ikimizin de nefesleri ağırlaştığında, Derek'le gözlerimi kilitledim. Son pozumuzla birlikte müzik sona erdi.

Bir nefes. İki nefes.

"Başardık," diye nefes alıp verdim. Ve eğer tezahüratlar ve çığlıklar bir şey ifade ediyorsa harikaydık.

"Evet," diye bağırdı Derek, elini havada sallayarak.

Zor nefes aldım, iki elimle yüzümü kapattım ve eğildim. Ciğerlerim beni öldürüyordu.

Kalabalık tekrar tekrar "Efsaneler böyle yaratılır" diye bağırdı. Her şeye rağmen inanamayarak gülümsedim ve Derek'in sarılmasına karşılık verdim. "Başardık amına koyayım," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

Basilio

"Yanıyordun, Wynter." Brennan'ın sesi gurur doluydu. Tüm grup koridorda, kadınların soyunma odasının önünde durdu. Wynter ve kız takımı, Brennan ve onun sözde ölü kız kardeşi, Nikolaev erkekleri ve kadınları. Lanet bir aile meselesi gibi görünüyordu ve hepsini vurup altın prensesi çalmak istedim. Gerçi bu çok ileri bir adım olabilirdi.

Hiçbiri kıpırdamadı ya da soyunma odalarına girip çıkan kızların sürekli gürültüsünden rahatsız olmadı.

Wynter ve ortağı altını alır almaz Nico Morrelli ve Cassio King'in aileleriyle birlikte ayrıldıklarını fark ettim.

"Bu muhteşemdi," diye devam etti. "Büyükbabam gösteriyi İrlanda'dan izledi ve size tezahürat yaptı."

Liam ona sarıldı ve yumruklarım sıkıldı. Sonunda Liam'ın evinde Wynter'la neden karşılaştığımı anlamıştım. Onun yeğeniydi. Başından beri burnumun dibindeymiş.

Yine de bir konuda Brennan'a katılıyorum. Wynter'ın buz üzerindeki hali görülmeye değerdi. Sanki buzun üzerinde doğmuş gibiydi. Kayarkenki zarafeti ve hızı kıyaslanamazdı. O ve partneri o kahrolası donmuş su kütlesinin üzerinde birbirlerini yaşayan ve nefes alan aşıklar gibi hareket ediyorlardı.

Dante bile onun sıçrayışlarına ve gücüne hayretle bakıyordu.

Ve ben... Bu lanet gezegendeki tüm donmuş yüzeyleri kıskanmama neden oluyordu. Kayarken gözleri parlıyor ve yüzü gecenin karanlığında mum ışığı gibi parlıyordu. Sanki iyice sikilmiş gibiydi. Ve ben onu kıskanıyordum. Yeryüzündeki her buz parçasını eritmek istiyordum, böylece bana sadece o şekilde bakabilecekti.

Ve ortağı. Eğer bir daha ona yaklaşırsa, ölü bir adam olacaktı. Bundan sonra bana sadece öyle bakacaktı. Orosu çocuğu!

"Teşekkürler, amca."

Wynter omuzlarını geriye atarak bir adım geri çekildi. Sanki kendisini saran gerginlikten kurtulamıyormuş gibiydi. Dante ve Emory ile birlikte oturduğum alana doğru baktığını fark ettim, sanki beni orada hissedebilirmiş gibi. Ama bizi görme ihtimali yoktu. Etrafımızdaki kalabalıktan dolayı.

Priest geride kalıp her şeyi izledi. Şüphelerimizi doğrulayana kadar, Brennan'larla yollarının kesişmesi riskini göze alamazdık. Ayrıca, otel anahtar kartlarının bir kopyasını almak ve kaçış planımızı uygulamaya koymak için çalışıyordu. Planım yürürlüğe girdiğinde acele bir kaçışa ihtiyacımız olacaktı.

"Buna hazır mısınız?" Kız kardeşime nefesimin altında sordum. Pilotuma bizi gece yarısı Las Vegas'tan uçurmasını söyledim ve hiç vakit kaybetmeden yola çıktık. Planım harekete geçmişti ve bugün gerçekleşmesi gerekiyordu. Tekrar ortadan kaybolmadan önce.

Kış Olimpiyatlarının son günüydü. Kazananlar açıklandı. Wynter başarılarına bir altın madalya daha ekledi.

Emory başını salladı. "Tabii ki. Ailemizde ünlü biri olacak."

İki kalp atışı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Emory, tam hayran moduna geçerek. Dante yanımda inledi ve "Çok fazla" diye mırıldandı.

Altı çift göz bize doğru döndü ama sadece bir çifti önemliydi. O açık yeşil gözlerde bir tanıma titreşimi belirdi. Ağzı şok içinde açıldı ve bakışlarında çok çeşitli duygular parıldarken donup kaldı.

Ama son duygu küçümsemeydi.

İstediğim tepki tam olarak bu değildi. Hala kostümünü giyiyor ve üstüne mavi bir rüzgarlık giyiyordu.

Emory, Wynter'a doğru koşarak, "Ben büyük bir hayranınızım," diye devam etti. "Ben Emory.

Çocukluğundan beri seni paten kayarken izliyorum."

Brennan kaşlarını çatı, gözlerini bana dikti. "DiLustro, burada ne işin var?"

"DiLustro?" Hanımların yumuşak nefes alışları duyuldu, yüzlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Wynter en iyi arkadaşlarına kim olduğumu hiç söylememiş. *İlginç.*

"Sanırım seninle aynı şey," diye karşılık verdim kuru bir sesle, gözlerim şimdiye kadar karım olması gereken kadına odaklanmıştı.

Brennan'ın gözleri Emory'ye kaydı, sonra bana döndü. "Güle güle, DiLustro."

O kadar hızlı değil, yaşlı adam.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" Ben çizdim.

"Hayır, değilim," diye yanıtladı Brennan, sesi soğuktu. Bakışlarım karardı. Brennan ailesinin reisinden farklı bir yanıt beklediğimden değil.

Karısı Davina'yı tanıdım. Kocasına doğru yalpalayarak yaklaştı, bir elini iri göbeğinin üzerine koyarken diğer elini kocasınınkinin içine soktu.

Başını bize doğru eğerek Liam'a şöyle dedi: "Tatlım, Wynter'ın akşam yemeği için hazır olduğunu sanmıyorum. Otele dönmeye ne dersin?"

"Elbette," diye karısını yatıştırdı Liam. Onu izleyişine bakılırsa, ona güneşi ve ayı sunduğundan emindim. "Sasha seni otele götürsün, Wynter."

Çatlamış eklemlerimden bir yanık geçti. Son dokuz ay boyunca normalden fazla kullanılmışlardı. Liam'ı yumruklama ihtiyacı, kaşımam gereken bir kaşıntı gibiydi. Sasha varken, eklemlerimle uğraşmazdım bile. Tek kurşun.

Wynter kıpırdamadı, bakışları üzerimdeydi. Öncekinden farklıydı. Gözlerindeki merak yerini başka bir şeye bırakmıştı. Küçümseme. Belki de pişmanlık. Muhtemelen ikisi de.

Dudaklarında görmeye alışık olduğum o gülümsemeden eser yoktu.

Emory öne doğru bir adım attı ve elini uzattı. "Ben Emory," diye kendini tanıttı. "Basilio'nun kız kardeşiyim."

Wynter'ın gözlerinde bir titreşim daha. Bakışlarını yavaşça indirerek Emory'nin uzattığı eli inceledi, sonra tereddütle kendi elini tuttu. Emory'yi getirmek iyi bir hamleydi.

"Büyük bir hayranınızım," dedi Emory. "Ve bugünkü performans inanılmazdı."

"Teşekkür ederim." Wynter elini geri çekti ve vücudundan aşağıya düşmesine izin verdi.

"Bu benim kardeşim Basilio," diye devam etti Emory yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Rolünü çok iyi oynuyordu. Israrı için ona koca bir şehir satın almam gerekecekti. "Ve kuzenim, Dante."

Wynter başını eğerek bana baktı. Dante'ye doğru bakmadı bile, onun ışığı benim karanlığımınla çarpışıyordu. Kavrayışım sıkılaştı, ona dokunma ihtiyacı tenimi yakıyordu.

Yutkunuşunu, boynunun narin sallanışını izledim. Dudaklarına kibar, sahte bir gülümseme geldi. Yabancılar için ayırdığı türdendi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye onayladı sonunda, sesi sakinleşmişti.

Hiç sanmıyorum, principessa, diye mırıldandım.

"Aslında biz zaten tanışıyoruz," dedim, beni tanıımıyormuş gibi davranmasına sinirlenerek.

Üç kadın çılgınca başlarını salladı. Sanki bu beni durduracakmış gibi. O artık ve sonsuza dek benimdi. "Hatırladın mı, *Wynter* Star?"

"Muhbirlere dikiş atıldığını hiç duydun mu?" Dante'nin sahiplendiği kadın Juliette tısladı. Sonra yanakları alev alev yanarken Dante'ye ters ters baktı. Görünüşe göre Juliette Dante'yi çok iyi hatırlıyordu.

Dante, "Ama kendini hendeklerde bulmak yerine benim yatağında bulacaksın, tatlım," diye cevap verdi. Juliette ona ters ters baktı.

Tek umursadığım, Juliette ve onun akli dengesi yerinde olmayan kışının gidip Dante'yle birlikte çıldırmasıydı. Kelepçelerimi düzelttim, gözlerim Wynter'a odaklandı. Gözleri ellerime kaydı ve kısa bir an için gözleri eski ateşle parladı. Aynı arzu ve şehvet.

Tamam, şehvetle yetinirim. Şimdilik. Bunu ona karşı kullanacağım.

"Star kim bu?" Yüzü kızına benzeyen kadın bize yaklaştı, adımları kararsızdı. Annesinin gözleri sanki bir hayalet görmüş gibi Dante ve benim aramda gidip geliyordu.

Wynter'ın parmakları sağ bileğini sararak bileziğini döndürdü. Tekrar ve tekrar. Ona odaklandım. Ona hediye ettiğim kingpin kolyesi geçici bir bileziğe dönüştürülmüştü. Başparmağı sanki onu rahatlatıyormuş gibi tılsımı okşayıp duruyordu.

"Hiç kimse, anne."

Ne güzel! Ben onun için hiç kimseydim, o ise benim için her şeydi.

Etrafımızdaki kalabalık çok fazlaydı; aksi takdirde planımı hemen uygulamaya koyardım. Sonra ona tam olarak kim olduğumu gösterecektim.

Belli ki Aisling Brennan kızına inanmamıştı çünkü kardeşine döndü, gözleri tekrar Dante ve bana kaydı. "Liam?"

"Halledeceğim," diye güvence verdi ona, gözleri bize dikilmişti. "Wynter, gidelim."

Sasha Nikolaev Wynter'ın arkasından geldi, soluk mavi gözlerini üçümüze dikmişti. Wynter'ın üzerinde yükselişi ve tıknaz MMA yapısıyla Wynter ona kıyasla bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yatağa girmeye hazır mısın?" Sasha mırıldandı, yüzünde karanlık bir eğlence ifadesi vardı. Çenem sıkıldı ve yumruklarım sıkılaştı, o orospu çocuğunu öldürme dürtüsüyle savaştım. Saldırmamızı istiyordu. Aslında bunu arzuluyordu. Dileği yakında gerçekleşecekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum Emory," dedi Wynter gitmek için dönmeden önce kız kardeşime usulca.

Arkasına bile bakmadan benden uzaklaştı.

Hayatımda değer verdiğim her lanet kadın arkasına bile bakmadan benden uzaklaşır mıydı?

"Hazır mısın?" Dante heyecanla sırtarak sordu.

Adrenalin derimin altında cızırdıyordu ama farklı bir nedenden dolayı. Dante tam anlamıyla bir dövüş umuyordu, benim amacım ise kadını kaçırmak ve kimse gittiğini fark etmeden onu bu şehirden çıkarmaktı.

Ve eğer gerçekten şanslıysam, ailesi bizi bulmadan önce yüzüğümü parmağına takmış ve hamile kalmış olacaktım. Tam olarak rüya gibi bir düğün sayılmazdı ama bu aşırı önlemler gerektiriyordu. Yine de ailesinin onu bulmasının aylar sürmeyeceğini kesinlikle biliyordum. Daha çok günler.

Silahımı kontrol ettim ve kılıfıma geri soktum.

"Onu hamile bırakmayı mı planlıyorsun?" Dante aklımı okuyarak sordu. "Böylece onu yanında tutmak için küçük bebekleri başının üzerinde tutabilirsin."

"Tanrım, bana bunun senin planın olmadığını söyle Basilio," diye inledi Emory.

"Wynter'ı onların pençesinden kurtarmaya odaklanalım," dedim ağzım karanlık bir gülümsemeye dönüşürken.

"Kardeşim, seni seviyorum," diye başını salladı Emory, "ama sen delinin tekisin."

"Teşekkürler."

Brennan'ların, Nikolaev'lerin ve diğer çetelerin haberi olmadan Wynter'la aynı otelde kalmıştık. Hatta aynı katta. Bana küçük bir servete mal oldu ama buna değdi. Ve eğer lanet Sasha Nikolaev onun odasında, onu vururdum. Onu sonsuza dek bitirirdim.

"Rahip sana anahtar kartlarını verdi mi?" Sıkıca sordum.

İki onaylama başını salladı. "Pilot da hazır," diye ekledi Emory.

Bulunduğumuz katın gözetleme sistemini kontrol ettim; boştu.
Neredeyse gece yarısı, otelin çoğu derin uykundaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

Wynter

I karanlık tavana baktı.

Bas buradaydı. Benimle aynı şehirde. Amcamın Nikolaev'in adamlarıyla konuşmasına kulak misafiri oldum. Sasha beni bu gece götürmek istedi. Amcam da yarına kadar bekleyip annemi telaşlandırmayalım.

Çok geç.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Basilio ve Dante DiLustro'yu tanıması için onlara bir kez bakması yetti. Kendini kaybetti ve amcam onu sakinleştirmek zorunda kaldı. *Sakinleştirmek* mi? Onlardan birine aşık olduğumu bilseydi ne olurdu?

Sasha ve ben onu binadan çıkarıp arabaya bindirdik. Sonra odasına girmesine yardım ettim ve onu yatağına yatırdım.

"O mu, Yıldız?" diye fısıldamaya devam etti. "Geri geldi."

Göz kapakları ağırlaşırken, "Hayır anne," diye onu yatıştırdım. "Sen güvendesin. O burada değil."

Şimdi yatağımda uzanmış, dinlenemiyordum. Korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. Onu tekrar gördüğüme şaşırmalıyım; şaşırmadım. O an için, onun önünde durduğumda, baharatlı kokusu etrafımı sardığında, kendimi yeniden bütün hissettim.

Tanrım, biri için bu kadar çok şey hissetmek sağlıklı olamazdı. Yine de tedavisinin olmamasından korkuyordum. İçten içe, beni bulmasını umuyordum. Neden? Belki de cezalandırılmaya aç bir obur olduğum içindir. Onunla sonsuza dek mutlu olacağımı sanmıyordum.

Annemin Bas'a baktığında yüzünde beliren ifade yürek burkucuydu. Onu rahatsız eden hayaletlerin etrafında döndüğünü görebiliyordum.

Erkek arkadaşınızın babası annenizi vurduğunda, bu sizin gelecek şansınızı oldukça azaltır. Öyle değil mi?

Bir de aldatması meselesi vardı. Ona karşı bir şeyler hissettiğim için aptalın tekiydim. Çok aptalca.

Yine de gözlerimizin birleştiği o anı unutamadım. Onun basit bir bakışı beni ateşe verebilir ve ruhumu eritebilirdi. En tüketici şekilde.

Yatağın üzerinde tekrar kaydım, yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Haftalar ve aylar süren sürekli eğitim zordu, ama şimdi hepsi bitmişti. Ve yine dinlenemiyordum.

Kendimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi meşgul etmem gerekiyordu. Eninde sonunda okul beni ve kızları meşgul edecekti ama bunun gerçekleşmesi biraz zaman alacaktı. O zamana kadar kendimi meşgul etmenin bir yolunu bulmalıyım. Düşünmek için bu kadar zamanım olmasına dayanamazdım.

Şimdi olduğu gibi.

Yorgun hissediyordum ama zihnim sakinleşmeyi reddediyordu. Düşünceler zihnimde dönüp duruyordu ve hepsi de *onun* etrafında dönüyordu. Basilio DiLustro.

Bende bir sorun olmalıydı çünkü sapkın bir yanımla onu arzuluyordum. Annemi yok eden adamın oğlunu.

Aşık olduğum adam. Ondan yardım istediğimde DiLustro olduğunu biliyordum. Onun bir katil olduğunu biliyordum. Bir suçlu. Bunların hiçbirisi benim için önemli değildi, çünkü hepsinin arkasında sevilmeye değer bir adam gördüm.

Babasına kadar. Bilinmeyen geçmiş kapıyı çalana kadar. Bas'ın ihanetine kadar.

Bilseydim, mesafemi korurdum. Cazibeyle savaşırdım. Bas'a yaklaşımazdım. Ona aşık olmazdım.

Zihnim bu söylenmemiş ifadeyle alay etti.

Karanlık, boş odaya fısıldayarak "Yapmazdım," diye itiraz ettim. Gerçek şu ki, ona karşı duyduğum çekim çok farklı ve merak uyandırıcı bir şekilde heyecan vericiydi. Ne kadar yeni, ne kadar alışılmadık bir duyguydu.

Evet, kendime yalan söylemekte ustalaşmıştım. Derinlerde bir yerde, yolun beni her zaman Basilio DiLustro'ya götüreceğini biliyordum.

"Kendi kendinize mi konuşuyorsunuz, principessa?" Tanıdık, derin bir ses tizleşti. Yatağımın üzerinde iki karanlık figür bulmak için yataktan fırladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım. Kalbim hızla atıyor ve ciğerlerim hava almak için mücadele ediyordu.

"Sözünüzü yerine getireceksiniz, Principessa."

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ama daha sesim çıkmadan bir el ağzımı kapatarak boğdu. Kocaman gözlerle, boynuma bir şırınga sokmasını izledim. Mücadele etmeye çalıştım, görüşüm bulanıklaştı.

Gözlerim inançsızlıkla Bas'ın bulanık yüzüne kilitlendi. "Sana her zaman takip edeceğimi söylemiştim," diye fısıldadı.

Hatırladığım son şey burnuma gelen tanıdık baharatlı bir kokunun ciğerlerimi doldurduğu ve karanlık çökerken gözlerimin kapandığı oldu.

O zaman uçurumdan başka bir şey yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

Basilio

W Ynter'ın bedeni kollarıma yığıldı.

Dante'ye başımı sallayarak onun küçük bedenini kaldırdım ve odadan çıktık. Yüzüne bakmaktan kendimi alamadım. Biraz daha zayıflamıştı,

Gözlerinin altında koyu halkalar var.

Çıkış merdivenlerine yönelirken Dante, "Bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz," diye mırıldandı. Bu saatte biriyle karşılaşmak pek olası değildi ama riske de giremezdik. Arkasında cesetlerden oluşan bir iz bırakabilirdi.

Merdivenlerden inerken nabzını kontrol etmeye devam ettim. Artık ona sahiptim ve onu tekrar kaybetmekten çok korkuyordum. Bunun olmasına izin vermek gibi bir planım yoktu. Saçları sallanıyordu, çok uzundu ve genellikle ona yaramaz bir görünüm veren o kabarık bukleler şimdi onu daha da zayıf gösteriyordu.

Otelden çıkar çıkmaz Emory bizi fark etti ve motoru çalıştırdı.

"Sen önde otur," dedim Dante'ye ve o da kaşlarını kaldırıp bilmiş bilmiş sırıttı.

Bir bok bilmiyordu. Başka bir adamın Wynter'ı tutmasına izin veremezdim. O artık benimdi ve ona dokunan tek erkek ben olacaktım. Arabaya bindiğimde, bakışlarım yüzünü izlemek için alçaldı. Başının etrafındaki altın bukleler ve soluk teniyle bir meleğe benziyordu. Gözlerimi göğsünün yumuşak kabarıklığında gezdirdim. Sığ nefes alıyordu ve parmağımı tekrar nabzına bastırdım.

"Sakın bana çok fazla sakinleştirici verip onu öldürdüğünü söyleme," diye tısladı Emory, dikiz aynasını kontrol ederken.

"Nefes alıyor," dedim gözlerimi Wynter'dan ayırmadan. "Lanet olası sürüşüne ve bizi buradan çıkarmaya odaklan."

Wynter ince bir atlet ve şort giymişti. Yine pembe. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor. Vücudundan hafif bir ürperti geçti ve kendime lanet ettim. Bir battaniye almalıydım; lanet olası kışın ortasındaydık ve dağlarda hava sıcaklığı sıfırın altındaydı.

Sonunda ona sahip olduğum gerçeğine çok odaklanmıştım. Neden Kış Olimpiyatları'nı tropik bölgelerde yapmıyorlardı?

Ceketimi çıkarıp vücudunu kapattım.

Hafifçe kıpırdandı ve dudaklarında yumuşak bir inilti duyuldu. Ve eğer bu beni lanet olası bir ereksiyona sokmadıysa lanet olsun. Evet, ben hasta bir piçtim. Ama kadınsız geçen dokuz ay insana bunu yapardı. Sizi huysuz, patlamaya hazır, azgın bir ahmağa dönüştürür.

Helikoptere ulaşmamız on dakika, bizi bekleyen jete ulaşmamız ise bir otuz dakika sürdü. Wynter bir daha hiç kıpırdamadı.

Geceleyin bir hırsız gibi, gelinimi çalmıştım.

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

Wynter

A Sisin içinden sürekli bir motor sesi geliyor ve uyanmamı istiyordu. Hâlâ otel odasıdaydım. Bu ses ne olabilirdi?

I göz kırptı Yavaşça, hissetmek kafam
karıştı. I keçe a sıcak vücut
altımda ve etrafımda ağır bir kol. Yer değiştirmeye çalıştım ama hareketlerim yavaş ve halsizdi. Nefes alışım hızlandı ve buz gibi dehşet içimi pençeledi.

Yumruklarımı sıkarak cesedi ittim ve geriye doğru tökezledim. Oturur pozisyona gelmeye çabaladım, tüm oda dönüyordu ve görüşüm dalgalanıyordu.

Çok sevdiğim adamın yüzü netleşti ve tekrar göz kırptım. "Bas?"

Fısıldadım, şaşkınlık içimde yüzüyordu. "Ne-"

Ağzım kurumuştı ve ondan uzaklaşmak için geriye doğru çekilirken bedenim beni dinlemeyi reddetti. Onun görüntüsü bulanıktı ve hareket etmeye devam ediyordu.

"Uyumaya devam edin, principessa." Derin sesini duydum. Gözlerimi açık tutmak için savaştım ve kayboldum.

Bir sonraki uyandığımda bir arabanın içindeydim, kendime doğru kıvrılmıştım ve üzerimde bir ceket vardı. Tanıdık bir koku etrafımı sarmıştı.

Gözlerimi kaldırdım ve Bas'ı arka koltukta yanımda buldum. Koyu renk gözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sorun şu ki, bunun korku mu yoksa benim için iyiye işaret etmeyen başka bir şey mi olduğunu ayırt edemiyordum.

Doğrudum, oturmak için mücadele ettim ve Basilio'nun elleri yardıma geldi. "Yapma," diye ısırdım, ellerini omzumdan çekerken.

Direksiyonda tanıdığım bir şoför oturuyordu. Dante DiLustro ve Bas'ın kız kardeşi. Kardeşinin beni kaçırmasına yardım mı etmişti? Gerginlik hissediliyordu, vücudum ağrıyordu ve gözlerim üçüne de dokunarak etrafta dolaşıyordu.

Kara gözlerinde ne bir özür ne de bir pişmanlık vardı.

"Ne yaptın sen?" Sesim titreyerek tısladım. "Beni geri götür. Hemen şimdi."

Bas kurt gibi sıırttı, gözleri karanlık ve acımasız bir şeyle doluydu. *Babasıninkine çok benzeyen bir bakış*, dehşetle fark ettim.

"Sözünüzü yerine getireceksiniz, principessa," diye mırıldandı Bas, gözleri üzerimde gezinirken sesi karanlık ve tehdit doluydu.

Ve tıpkı bir aptal gibi, beni uçuruma çekmesine izin vererek onların içinde boğuldum.

Ondan nefret et, Wynter. Ondan nefret et.

Ona karşı tek silahım buydu. Yine de kalbimde ona karşı zerre kadar nefret bulamadım. Aptal, hain kalp.

Araba durdu. İrkildim, ellerim kapı koluna uzandı ve dışarı fırladım. Yine de hatamı hemen anladım.

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Bir çölün ortasıdaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

Basilio

T Wynter arabadan tökezleyerek çıkarken sakinleştirici onu güçsüz düşürdü.

Hemen onun küçük bedenini kollarıma aldım ve Emory'nin evine girdim. Nevada'ya geri dönmüştük. Herkesten yeterince uzakta kilometrelerce öteden gelen birini görürdük.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye tısladı güçsüzce, yumrukları göğsüme çarpıyordu "Senin için gelecekler."

Omuzlarımı silkdim. "Bırak gelsinler. Buna güveniyorum ve eğer seni götürmeye çalışırlarsa hepsini öldürürüm. Bana neden Kötü Kingpin dediklerini onlara göstereceğim."

Sertleşti ve benden acı bir kahkaha kaçtı. "Sorun nedir, principessa? Pazarlık ettiğinizden fazlasını mı aldınız?"

Ben onu aramak için aklımı kaçırdım o beni terk etmiş, bir saniye bile düşünmeden yoluna devam etmişti.

"Hiç de pazarlık yapmıyordum, ahmak." Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Seninle ya da ailenle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dante arkamdan kıkırdadı ve yüzüne yumruk atma isteğimle savaştım.

Her seferinde iki mermer adım atarak, biz buradayken Wynter'a ait olacağını belirlediğimiz yatak odasına girdim. Principessa'm için kuledeki en yüksek odaydı ve balkondan çıkış yoktu.

Onu yatağa bıraktım, ince vücudu yumuşak şiltede zıplıyordu.

"Evinize hoş geldiniz, Principessa," dedim, niyetimden daha sert bir şekilde.

"Burası benim evim değil," diye karşılık verdi. "Bunu yapamazsın, Basilio. Kimse gittiğimi fark etmeden beni hemen geri götür," diye talepte bulundu,

Ama sesi çok soluksuzdu. Çok gırtlaktan.

Parmaklarımı onun ince boğazında gezdirdim. Tanrım, beni nasıl da baştan çıkarmıştı. "Şu andan itibaren, nereye gidersem gideyim senin evin olacak," diye mırıldandım.

Sikim sertleşmişti, pantolonuma baskı yapıyordu, onsuz geçen bunca zamandan sonra nihayet onu tatmak için sabırsızlanıyordum. Ona dokunduğum andan beri başka bir kadının dokunuşuna dayanamıyordum ve lanet olası dokuz ay, perhizde kalmak için çok uzun bir süreydi. Yumruğum sadece bir yere kadar gidiyordu.

"Evde değilsin," diye tısladı. "Sen düşmansın."

Elim onun ince boynuna dolandı. Beni itmedi ama gözlerinde karanlık bir şey parladı. Kahretsin, bu beni daha da tahrik etti.

"Elim boğazındayken çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım, parmaklarımı daha sıkı sararak.

Bana attığı o bakış, kalbi olan bir adamı bile dondurabilirdi. Şansıma, beni geride bıraktığında kalbimi söküp attı. Tek bir düşünce olmadan.

Pişmanlık verici ve affedilemez bir şey yapmadan önce, cazibeli boğazını bıraktım ve kapıya yöneldim.

"Uyuyun, principessa," dedim karanlık bir sesle. "Yoksa bunu yatağına girip sana adımı haykırmak için bir davet olarak kabul edeceğim."

Tam onun yumuşak nefes alışını duyarken kapıyı arkamdan kapattım.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

Wynter

T Adam aklını kaçırmıştı.

Yine de içimde derinlerde bir şey, onun çakıllı tehdidi karşısında titredi. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken sıcaklık ve korku çarpıştı ve

damarlarımda atıyordu. Bas beni hep güvende hissettirirdi. İznim olmadan bana asla dokunmayacağını söylemişti.

Ona inandım. Geçmişti.

Şimdi o kadar emin değildim. Gözleri bana babasını çok fazla hatırlatıyordu. O artık aynı adam değildi. Ve ben de artık aynı kadın değildim.

Dışarıdaki karanlık gökyüzü Basilio'nun içindeki karanlıkla eşleşiyordu. İçimde endişe ve hayaletler dolaşüyor, kalbim göğsüme sertçe çarpıyordu.

Hayır, bunu düşünme.

Gözlerimi sıkarak kapattım, zihnimi kapatacağını umuyordum. Ama kapanmadı.

Babasının iğrenç ve korkutucu görüntüleri ve kokusu yaklaşıyordu. Soğuk ve iğrenç ellerinin üzerimde yarattığı his, dehşetin omurgamdan yukarı tırmanmasına neden oldu. Bayat nefesi bana dokundu ve ciğerlerime derin bir nefes çekmek için çaresizlikle savaştım.

Korku boğazıma sarıldı.

Bunu biz planladık. Sen bizim Pakhan'a ve Ruslara giden biletimizsin.

Tekrar babasının yanında olamazdım. Basilio'nun beni tekrar kullanmasına izin vermeyi reddettim.

Yine de sadece o ve ben olalım, başka hiçbir şey olmasın istediğim çok gün oldu. Ebeveynlerimizin ve ailelerimizin hayaletleri olmasın. Yapılacak anlaşmalar yok.

Ama yeraltı dünyasını güç ve para yönetiyordu. Para ve güç Bas'a hükmediyordu.

Tüm bunları bilmeme rağmen, ellerini tenimde hissetmek için can atıyordum. Kayarken Derek'in ellerinin üzerimde olmasını kabul etmek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Yine de Bas elini boynuma doladığında ve bedenim ona doğru kaydığında, aynı durgun sıcaklık ve arzu karnımın çukurunda alevlendi.

Yana kayarak, yıldızlar karanlık çölün üzerinde parıldarken büyük Fransız penceresinden dışarı baktım. Nefes alış verişlerime ve Bas'ın kendi Beyaz Atlı Prensime gibi onun dizlerine çöktüğü anlara odaklandım.

Son dokuz ay boyunca aklımı başımda tutan şey bu görüntüydü. Benim dışımda herkese canavar gibi davranan adam.

Artık değil. Artık o da benim canavarım olmuştu.

Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey Bas'ın koltukta oturduğu ve gözlerini kapattığı oldu. Uyuyordu, nefes alış verisi güçlü ve düzgündü. Yan yatarak yüzündeki çizgileri izledim. Uyurken bile gergin görünüyordu. Yüz ifadesi sertti ve kaşları çatılmıştı, sanki uykusunda bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Her nefes alışında, her kalp atışında karanlığı soluyordu. Bunu tenimde ve ruhumda hissettim.

Basilio DiLustro benim başlangıcımdı. Ve sonum olmasından da korkuyordum. Ne kadar savaşsam savaşayım. Okyanuslar ve kıtalar onu unutmak için asla yeterli olmayacaktı.

Gözlerim pencereye kaydı. Dışarısı hâlâ karanlıktı, bu şaşırtıcı değildi. Kış geceleri uzundu. Dolunay çölün üzerine bir parıltı yayıyordu. Çölün güzel görünmesini sağlıyordu, ölümcül bir şekilde.

Bu adam gibi, diye düşündüm sessizce.

"Pencereden atlamayı mı düşünüyorsun?" Bas'ın sesi karanlık ve alaycı bir şekilde çınılıyordu.

Gözlerim ona kaydı. Hafifçe kaydı ve yüzü gölgelerin arasında kaldı.

"İnsanları uyurken izlemek ürkütücü," diye nefes aldım. Onun tanıdık ama bir şekilde daha yaşlı, daha bitkin yüzünü izlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Bunu ona ben mi yaptım, diye kalbimde keskin bir sızı ile merak ettim.

"Bir kâbus gördün," diye cevap verdi, elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirerek. "Çılgılık atıyordun."

Bir an için gözlerimi kapadım, aptal kâbuslarıma lanet ettim ve Gio'ya daha da çok lanet ettim.

Gözlerimi açtığımda Bas'ın beni izlediğini gördüm ama bu sefer yüzünde alay ya da kendini beğenmişlik yoktu. Tanrım, eğer o bir erkek ve ben de bir kız olsaydık, arkamızda tüm bu boktan yükler olmadan çok daha kolay olurdu. Ya da DiLustro'nun dünyayı yönetme hırsı olmasaydı.

Ama Basilio babasının oğluydu.

"Sana kim zarar verdi?" Talebi bana yönelik olmasa da tehdit dolu alçak bir sesle söylenmişti.

"Hiç kimse."

Aramızdaki boşluğu gergin bir sessizlik doldurdu ve soğuk maske yüzünü ele geçirmeden önce gözlerinde perili bir ifade titreşti.

"Sık sık kâbus görür müsün?" diye sordu tınısız bir sesle.

Evet. "Hayır," diye yalan söyledim.

Babasının beni bu kadar zayıf ve korkmuş hissettirmesinden nefret ediyordum. Savunmasız ve kırılabılır. Bir an daha tereddüt etsem, babası bana tecavüz edecekti. Ve Bas beni babasına bıraktı. Beni yok etmesi için, tıpkı annemi yok ettiği gibi.

Onun yerine, onu vurdum. Tanrım, keşke onu öldürseydim. Annemin intikamını almak için.

Bas babasının intikamını almak için mi buradaydı?

Bas ayağa kalktı ve gömleğinin düğmeleri dikkatsizce açılmış ve kravatı sarkmış olmasına rağmen hala kıyafet giydiğini fark ettim. Sanki tam soyunmak üzereyken buraya koşmuş gibiydi.

Gözlerim onun karın kaslarına ve geçmişte hep hayran olduğum dövmesine kilitlendi. Kingpin kafatası. Parmaklarımı avuçlarımın içinde kıvırdım, uzanıp ona dokunma dürtüsüyle savaştım. Kaslarının avuçlarımın altında ne kadar sert olduğunu ve teninin parmak uçlarımda ne kadar sıcak hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum.

Bana yaklaştı, sonra kamburuna doğru eğildi, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayırdı. Bu kadar yakinken bakışları daha önce hiç görmediğim kadar siyahtı.

"Beni terk ettin."

Üç kelime. İki kalp. Bir kırık söz.

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

Basilio

I onun bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.
Hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki hayaletler çok açıktı.

Gecenin bir yarısı çığlıklarını duyduğumda, dehşet
Sesi beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyordu. Onu uyandıramadım,
çırpınırken teni terden parlıyordu.

Ben de bildiğim tek şeyi yaptım. Babamdan korktuğum gecelerde
annemin yaptığı şeyi. Sesimi alçaltarak onunla konuşmaya başladım. Beni
duymuyordu ama bu onu sakinleştiriyordu. Gece gündüz onu nasıl
aradığımı anlattım. Ondan asla vazgeçmediğimi, çünkü vazgeçmenin
sürekli karanlıkta yaşamak anlamına geldiğini anlattım.

O benim ışığımdı. Benim güneşimdi.

Onsuz, sadece karanlık vardı. O
benim fırtınadaki sakinliğimdi.

Benden uzaklaştığında, hayatımdaki tek ışığı ve kalbimi de aldı. Ya da
belki de artık çalışmıyordu, emin değildim.

Sefil babamdan ve dünyamdaki tüm vahşetten kurtulmamın nedeni oydu.
Tüm yollar beni ona götürüyordu ve Tanrı yardımcım olsun, onu elimde
tutacaktım.

At. Hepsinde. Lanet olsun. Maliyetler.

Onsuz bir hiçtim. Babamın aynadaki görüntüsüydüm ve bundan nefret
ediyordum.

Yine de onun için artık hiç kimseydim. Hiç kimse.

Dişlerim sıkıldı, bakışlarım sertleşti ve karanlık bir şekilde gülümsedim.

"Arkana bile bakmadan beni terk ettin, prensessa," diye

h o m u r d a n d ı m . "Neden?"

Dudakları inceldi ve çenesi yukarı doğru eğildi, inatçı bir şekilde gözlerinde meydan okuma parlıyordu. Bana söylemeyecekti. Henüz söylemedi. Ama ben o duvarları delip geçecektim. Hoşuna gitse de gitmese de.

"Bir söz verdin ve sözünü tutmanı istiyorum," dedim ona. Bu iş bitmeden, onun her şeyi olacaktım.

Priest sert bir sesle, "Onu götürmeliyiz," dedi.

Dante, Priest ve ben Emory'nin ofisinde oturuyorduk. Saat daha sabahın sekizi bile olmamıştı,

Ayaklarımı sehpanın üzerine koyarak kanepeye oturdum. Ofiste kızlara özgü dokunuşlar vardı. Orada burada pembe ve mavi resimler ve parıltılar vardı. Emory'nin nadiren renkli giyindiği gerçeğine rağmen.

Arkama yaslandım ve parmaklarımı çıtlattım. Tekrar ve tekrar. Huzursuzluk derimin altında hayalet gibi dolaşıyor, gidip Wynter'ı kontrol etmemi istiyordu. Onu her an gözümün önünde istiyordum. Onu düşünmeden edemiyordum.

Hâlâ hatırladığım gibi bal ve buz kokuyordu. Sonunda gece teröründen sakinleştiğinde, bakışlarımı ondan ayıramadım. Ayın onun açık teninde parlaması ve buklelerinin ışıldaması.

Ona dokunma ihtiyacı damarlarımda dolaşıyordu ama bunu yapmayı reddettim. Onun izni olmadan olmaz. Eğer bana annemin benden uzaklaşırken baktığı gibi bakarsa bunu kaldıramazdım. Ya da annemin babama baktığı gibi.

"Dinliyor musun yoksa hayal mi kuruyorsun, Basilio?" Rahip tersledi ve Dante ona sert bir bakış attı.

"Basilio'nun sadece biriyle yatmaya ihtiyacı var," dedi Dante, karşımda oturup pis pis sırıtarak. "Taşaklarını dondurmak için buz prensesini aldığı anda normale dönecek."

"Senin derdin ne lan?" Priest ağabeyine ters ters baktı.

Priest kesinlikle kışında bir şeyle uyandı ve ben hiç havamda değildim. Gidip birinin son ayinini okumalıydı. Bu genelde onu iyi bir ruh haline sokardı.

"İkinizi de vurmaya hazırım orospu çocukları," diye homurdandım, "-eğer bana onu neden buradan taşımam gerektiğini söylemezseniz. Burayı kimse bilmiyor. Kendi babalarımız bile."

Priest, "Yakında herkes burayı öğrenecek," dedi. "Dünyaca ünlü bir olimpik patenciyi kaçırdınız."

Kuzenimin nesi vardı? "Planı yaptığımızda şikayet etmedin mi?"

Dante kötü ruh halimi hissetmiş olmalı ki söze girdi: "Wynter'ın sabah 7'de bir görüşmesi vardı. Gittiğini hemen fark ettiler. Priest otelin güvenlik kameralarına girmeyi başarmış. Brennan kendini kaybetti. Büyük Rus da çok geride değildi. İkisi birbirine girdi. Görünüşe göre koruması dün gece onu uçakla götürmek istemiş ama Brennan reddetmiş."

"Çok eğlenceli olmalı," diye araya girdi Emory, sanki savaş botları ve kılıfıyla podyumda yürüyormuş gibi ofise girerek. "Birinin prensese sahip olması gerekiyordu." Bana sert bir bakış attı. "İrlandalılar ve Ruslar saldırdığında çok eğlenceli olacak. Bir mafya dünya savaşı gibi olacak. Belki bunu kanlı bir düğün resepsiyonuna dönüştürebiliriz."

"Kesin sesinizi," dedim üçüne de. "Görüntüleri izlememe izin verin."

Priest telefonunu açtı ve oteldeki kamera kayıtlarını açtı.

Elbette, Brennan ve Sasha Nikolaev birbirlerinin boğazına sarılmışlardı.

Priest, "Zaten tüm gözetleme sistemlerini hackliyorlar ve tüm uçuş kayıtlarını kontrol ediyorlar," diye uyardı. "Nico Morrelli'yi kullanıyorlar. O en iyisidir."

"Senin en iyisi olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

Bana ters ters baktı. "Öyleyim ama Nico'nun sadece onun için çalışan bir teknoloji şirketi var. Ashford kardeşler Brennan'ı desteklediği için dezavantajlı durumdayız."

"Bahaneler, lanet olası bahaneler," diye homurdandım. "Ashfordlar onu uzun süre desteklemeyecek."

"Basilio, bizi bulmaları uzun sürmez," diye uyardı Rahip.

Ayağa kalktım, ceketimi ilikledim ve gitmek için döndüm.

Wynter'ı bulabilmek için üçünün yanından ayrılmadan önce, "Bırakın bulsunlar," dedim.

"Sevişin," diye bağırdı Dante arkamdan. "Bu halinize daha fazla katlanamayız."

Ona omzumun üzerinden bir kuş işareti yaptım ve kaçış seçeneği olmayan en üst kattaki misafir odasına doğru yoluma devam ettim,

Wynter'ı sakladığımız yer. Ne de olsa onunla amcasının balkonundan inerken tanışmıştım ve bunun ilk gizlice kaçıışı olmadığından emindim.

Kapıyı çalmadan odasına daldım. Gözlerim boş yataktan duvara, balkona, sonra da banyoya kaydı. O burada değildi.

Oradan koşarak çıktım ve "Wynter!" diye kükredim.

Eğer kaçarsa, bir dahaki sefere onu içeri kilitlerdim. Evde özgürce dolaşamazdı. Emory'nin ofisine geri döndüm, üçü de yüzlerinde ciddi bir ifadeyle onları bıraktığım yerdeydiler.

Eğer arkamdan iş çevirmesine izin verirlerse, boğazlarını sıkarım. Onlara asla unutamayacakları bir ders verirdim.

"Wynter nerede?" Aklımı kaçırmış bir halde bağırdım. Yatak odasında değildi. Banyoda da değildi. Hiçbir yerde.

Emory bana şüpheyile bakarak, "Bodrum katındaki spor salonunda," diye cevap verdi. "Senin derdin ne lan?"

Onu görmezden gelerek odadan hızla çıktım ve neredeyse korumasına çarpıyordum.

Bodrum katındaki spor salonuna doğru attığım her adımda müziğin sesi daha da yükseliyordu. Kapıyı açtım ve bas hoparlörlerin sesi neredeyse duvarları sarsacak kadar yüksekti. Bu tür bir müzikle ölüleri bile uyandırabilirdi. Lady Gaga'nın "Paparazzi" şarkısının bir çeşit öfkeli versiyonu ama bir erkek tarafından çığlık atılıyor.

Wynter odada başka birinin olduğundan habersiz koşu bandında durmadan koşuyordu. Spor sütyeni ve kışını zar zor örten dar şortuyla muhteşem vücudunu izlerken sikime kan hücum etti. Ve lanet olsun, güzel bir kıcı vardı.

Kuzenlerim buradan uzak dursa iyi olur. Ona doğru bakarlarsa gözlerini o y a r ı m .

Onu kulağına uzanırken yakaladım ama eli duraksadı ve kulaklık takmaya alışkın olduğunu fark ettim. Bir keresinde bana kulaklık takmayı ve düşünceleri de dahil olmak üzere hiçbir şey duymamayı sevdiğini söylediğini hatırladım. Konsantre olmasına yardımcı oluyordu.

Telefonumu açtım ve Priest'e bana Apple AirPods, her versiyon ve model ve yeni bir Apple yazıcı telefonu alması için bir mesaj attım. Sonra kapıya yaslandım ve sadece onu izledim.

Muhtemelen beni bir tür psikopat sapık yaptı ama bu görüntü beni rahatlattı. Nerede olduğunu bildiğim sürece nefes alabilirdim.

"Biraz dayanıklılığı var." Emory'nin sesi arkamdan geldi ve kaskatı kesildim. Kahretsin, bana yaklaştığını bile duymamıştım. Etrafımdakilerden habersiz olamazdım, özellikle de Wynter korumam altındayken.

"O Olimpiyatlarda iki kez altın madalya kazanmış biri, ne bekliyordun ki?" Dante neredeyse etkilenmiş gibiydi.

"Siz ikiniz benim olduğum her yerde olmak zorunda mısınız?" Homurdandım. "Ve Tanrı aşkına, Dante, ona bakmayı kes."

"Kendime engel olamıyorum," diye kıs kıs güldü Dante. "Beni kuzenime tercih edebilir."

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. "Dante," diye uyardım daha fazla aptalca söz söylemeden önce.

"Evet, siz ikiniz amcası ya da koruma olarak kullandığı Ruslardan biri tarafından vurulmadığınız için şanslısınız." Eğer sağduyulu olan tek kişi kız kardeşimse dünya cehenneme dönmüştü.

"Priest'in nesi var böyle?" Kız kardeşimin ses gözlemi hakkında yorum yapmak yerine onlara sordum.

İkisinin kısa süreli bakışması gözümden kaçmadı. "Ne?" Bilmek istiyordum, gözlerim Wynter'ın formuna yapışmıştı.

"Kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı var," dedi kız kardeşim sessizce. "Ne ile?"

"DNA'sını onunkiyle karşılaştırdı." Dante memnun görünmüyordu. "Ve?"

"Priest ve Wynter aynı anneyi paylaşıyor."

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

Wynter

I Koşu bandından indiğimde nefesim kesilmişti. Son bir buçuk saatir koşuyordum. Ama iyi hissettirmişti. Az uyumama rağmen ihtiyacım olan stres gidericiydi.

Müzik setine doğru yürüdüm, müziği kapattım ve arkamı döndüğümde üç çift göz üzerimdeydi. Neden orada olduklarından emin olamadığım için bir an durakladım. Yüzlerindeki ifade acımasızdı ve Dante suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

İçimde bir şeyler koptu ve ona ters ters baktım.

"Neye bakıyorsun öyle?" Gözlerimi Dante'ye dikerek sordum. "Beni sen kaçırdın, unuttun mu? O yüzden burada olduğum için mutsuz görünemezsin."

Bas'ın kız kardeşi kıkırdadı ve göğsüne bir tokat attı. "Dostum, senden gerçekten hoşlanmıyor."

Gözlerimi devirdim.

Emory'nin kız kardeşi şaşırtıcı derecede iyiydi. Bir adam kaçıran için. Düzenli bir antrenman programım olduğunu bildiğinden, beni odada bulmaya geldi ve bana spor kıyafetleri önerdi.

"Bizimle kahvaltı etmek ister misin?" diye teklif etti.

Gözlerim Bas'a kaydı ve neredeyse izin istiyormuşum gibi görünmesinden nefret ettim.

"Evet, bizimle kahvaltı edecek," diye cevap verdi Bas benim yerime ve gözlerim kızgınlıkla ona dikildi. Ya da belki de kendime, bilemiyorum.

"Kendi adıma cevap verebilirim, çok teşekkür ederim."

Ben de dikkatimi tekrar kız kardeşine yönelttim. "Evet, teşekkür ederim."

Dante aptal gibi sırtarak, "Tanrım, daha evlenmediler bile ama didişiyorlar," dedi.

Sonra sözlerinin anlamını kavradım ve gözlerim önce Dante'ye, sonra da Bas'a kaydı.

"Evli mi?" *Evliliğin* ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi tekrarladım. Bas, "Seni odana götüreyim de düşünu al," dedi ve kız kardeşiyle Dante'yi gönderdi. Kolumdan tuttu ve beni merdivenlerden yukarı, odama doğru götürdü. Hiçbir şey söylemedim, açıklamasını bekledim.

Dante'nin sözleriyle ne demek istediğini.

Odama girdiğimiz anda döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım. Karanlık, yoğun, ayak parmaklarımın derinliklerinde hissedebildiğim bir şeyle yanıyordu. "Dante neden bahsediyor?" Bilmek istiyordum, nefesim hala Dalgalı.

Bas beni izledi. Bakışlarımız kilitlendi, karanlık gözleri beni gittikçe daha derinlere, uçurumlarına sürükledi. Evet, gözlerinde sertlik, acımasızlık ve akli dengesi yerinde olmayan bir şeyler vardı. Ama aynı zamanda kırılğanlığın ve ondan uzaklaştığımda neden olduğum acının ipuçları da vardı.

Üzerimde yükseliyordu, gözleri karanlık bir saplantıyla doluydu. Sonra başını eğdi, bakışlarımı tuttu. Sanki geri adım atmamı bekliyormuş gibiydi. Ama yapmadım. Başımı dik tuttum ve bakışlarını üzerimden ayırmadım. Aradaki mesafeyi kapattı ve dudakları çenemi sıyırdı.

Kalbim sanki ilk öpücüğümümiş gibi çılgınca çarpıyordu. Ağzı tenimi yakıyor, kokusu kan dolaşıma sızıyordu. Tanrım, o benim zehrimdi. Sonunda beni öldürecek olan en tatlı türden. Dudakları yanağımdan aşağıya, ağzımla buluşana kadar ilerlerken nefesimi tuttum.

Kıpırdamadan durdum, ona doğru eğilme dürtüsüyle savaştım. Ateşe doğru ilerleyen bir pervane gibi, kanatlarımı tutuşturmasını bekliyordum.

Keskin bir nefes aldım, eli belime gelip sıkıca kavradığında nefesim boğazımda düğümlendi. Göğsüm onunkine değdi ve nabzım kulaklarımda attı. Dokunuşu hatırladığım kadar yakıcıydı.

"Bir duş alın, principessa," diye fısıldadı kulağıma, sert bir ses tonuyla. "Yoksa seni kendim yıkarım."

Arkasını döndü ve hışımla dışarı çıktı, beni durduğu yere bakarken bıraktı. Bakışlarımı ayıramadığım için hareketsiz kaldım.

Boğazım düğümlendi, ihtiyaç ciğerlerimi tıkadı ve umutsuzluk göğsümü tırmaladı.

Ondan asla kurtulamazdım, bu sefer değil.

Duştan çıktığında yatağın üzerinde benim için hazırlanmış kıyafetler buldum. Sadece basit bir çift yepyeni i çamaşır, siyah kot pantolon ve siyah bir bisiklet yaka gömlek. Emory'ye ait olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Siyahlara karşı bir ilgisi var gibiydi ama ona minnettardım. Giyindikten sonra merdivenlerden inmek için ayrıldım. DiLustro ailesinin Kingpins'lerini kendi aralarında fısıldaşırken buldum ama ben içeri girer girmez durdular.

Saat sabahın on biriydi ve kahvaltı için her zamankinden daha geç bir saatti ama dn geceki suç faaliyetleri, yani beni kaçırmaları nedeniyle hepsinin sabah geç kalktığını hayal ettim.

"Merhaba Wynter," diye selamladı Priest beni, kaşlarını derin derin çatarak ve gözlerinde tuhaf bir ifadeyle beni izleyerek.

Bir an durdum, sonra başımı eğdim ve boş bir sandalyeye doğru yürüdüm. Drdne de en uzak olana. Onlar da beni takip ederek yerlerine oturdular. Bas hariç. O geldi ve yanıma oturdu. Ona sinirli bir bakış attım ama bir şey söylemedim.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Bas kucağına bir peçete koyarken sordu.

"Siz İtalyanlar hep  parçalı takım elbise mi giyersiniz?" Sinirlenerek ağzımdan kaçırdım. Bir kalp atışı sessizlik ve oda kahaahalarla doldu. Bas bile. Onun gülüşünü ne kadar özlediğimi, gülüşünün sesinin beni nasıl içim kıpır kıpır oldu ve sırtımdan aşağı ılık bir tını yayıldı. "Her zaman değil," diye kıkırdadı Dante.

"Sevişirken takmayız," diye yorumladı Bas, sesinde karanlık ve müstehcen bir şeyler vardı.

Bunu biliyordum ama sözlerini kabul etmedim.

"Ne zamandır paten kayıyorsun?" Emory masanın kendi tarafındaki karbonhidratlara uzanırken sordu. Sanırım bu onun bana yardım etme çabasıydı.

"Uzun zaman oldu," diye mırıldandım. Doğrusu, paten kaymadığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Hepimiz yemeğimizi yerken, ben sadece dinleyip yerken dördü sohbet etti. Genel konulara takılıp kaldılar. Ne de olsa onlar yeraltı dünyasının beyinleriydi. Juliette, Ivy, Davina ve benim aksime, dördümüz yeraltı dünyasının felaketiydik.

Emory'nin kılıfına takılı silahıyla ne kadar rahat olduğunu fark etmeden edemedim. Belalı bir femme fatale gibiydi. Bunu ona babası mı öğretmişti yoksa Bas mı?

Babasını hatırlayınca sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti aktı. Ondan nefret ediyordum. Keşke o silahı kafasına dayayıp tetiği çekseydim dediğim o kadar çok gece oldu ki. Ölmüş olacaktı ve artık kâbuslarımın bir parçası olmayacaktı. Annemin hayatını mahvetmenin bedelini ödemiş olurdu.

"Wynter?" Priest'in sesi beni şimdiki arkadaşlığıma geri çekti. Üç çift koyu renk göz ve bir çift mavi göz beni karşıladı. Kuzenlerinin arasında saçları ve gözleri daha da sade görünüyordu.

"İyi misin?" Emory kaşlarını çatarak sordu. "Evet."

"Ne düşünüyordun?" Bas sordu.

Babanı nasıl öldürmek istediğimi. Ama bunu söylemedim, onun yerine "Hiçbir şey" diye cevap verdim.

"Umm, neden tekli patenden çiftli patene geçtiğini sordum," dedi Emory, gözleri keskin bir şekilde üzerimdeydi. Ağabeyine benzemiyor olabilirdi ama en az onun kadar zekiymi.

Gözlerim yandı ve acıyı hafifletmek için gözlerimi kırdım. Babalarının saldırısının anıları her sığ nefes alışımında göğsümü tırmalıyordu. Ama daha da kötüsü, benim yaşımdayken her şeyini kaybetmiş olan annem içindi.

"Annemin uzmanlık alanı çift pateniydi," diye cevap verdim, sesim kulaklarıma uzak geliyordu. Bas'a bakmak için döndüm. Günün her dakikası onun için acı çekiyordum. Bu, göğsümde sürekli var olan, çığ bir ağrı türüydü. Ondan uzaklaştığım andan itibaren sürekli bir yoldaş haline gelmişti. Ama ona olan sevgim anneme doğrudan bir ihanetti. "Dizinden vuruldu. Mahvoldu-" *Onu.* "... onun kariyeri. Ama sen bunu biliyordun, değil mi?" Dikkatimi Bas'tan ayırmadan sordum. Gerilim o kadar aşikârdı ki, kopmasından ve ardında ölüm bırakmasından korkuyordum. "Ne de olsa sen babanın oğlusun."

Bas'ın gözleri karardı ve sertleşti, gözlerindeki sert ve acımasız bir şey omurgamdan aşağı korku saldı. Hayatımda ilk kez Bas'tan korkuyordum. Bunu saklamaya çalıştım, gerçekten. Ama ellerimi birbirine kenetlemeye çalışırken ellerim fena halde titredi ve dudağım titredi.

Eğer ağlamaya başlarsam, kendimi kaybederim. *Ağlamaya başlama! Ağlamaya başlama!*

Bas sandalyesinden fırladı ve gürültülü bir gümbürtüyle arkaya düşerek beni yerimde zıplattı. Yüzünde karanlık bir ifadeyle oradan hışımla çıktı ve çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki canı yanmış olmalıydı.

Dante ve Priest hemen arkasındaydı, beni Emory ile yalnız bırakmışlardı ve Bas'ın babasının bana ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

Basilio

M Babası annesini vurdu ve Wynter bunu biliyordu.
"Basilio, bekle," diye seslendi Dante ve ben de arkamı döndüğümde iki kuzenimin de peşimden geldiğini gördüm.

"Priest, babamın kayıtlarına gir ve bir sonraki sevkiyatın yerini bulmaya çalış," dedim ona. "Dante, Afganistan tedarikçisinin programını hesapla ve arka cebinde sakla. Ashford'larda ihtiyacımız olursa diye."

Onları arkamda bıraktım, geniş teras kapısından geçip yakıcı çöl güneşine doğru yürüdüm. İçimde beni tüketen öfkeyle kıyaslanamazdı bile. Sakinleşmeliydim ya da sakinliğimi kaybetme riskini göze almalıyım. Eğer bunu yaparsam, onun ödünü koparırdım.

Dürüst olmak gerekirse, bilmesine şaşırmamalıyım. Muhtemelen başından beri biliyordu. Ne de olsa babam tarafından vurulan kendi annesiydi. Neden başından beri kör olan benmişim gibi hissediyordum?

Derimin altındaki gerginlik, kendinden geçmeye yaklaşıyordu ve patlarsam arkasından bir yıkım geleceğinden korkuyordum. Elim cebime attım ve sigara paketimi çıkardım. Onunla Philly'ye giderken içtiğim sigaraların aynısından. Akciğer kanseri olacağımdan endişe ettiği için içmememi istediği paketi.

Başımı hafifçe salladım.

Buz prensesi söz konusu olduğunda mantığım boka sardı. Onun bedeninin ve ruhunun her santimini istiyordum ama onun bende gördüğü tek şey babamdı. Tıpkı annem gibi.

Boğazımda bir şeyler düğümlenirken ve göğsüm ağrırken alaycı bir nefes verdim. Lanet olası ağrı!

Bu yüzden bir sigara yaktım çünkü göğsümdeki ağrıya iyi geleceğinden emindim. Cığerlerim yanana kadar derin derin içime çektim ve sonra usulca nefesimi verdim. Nikotin damarlarıma yayıldı ve beni biraz sakinleştirdi. Bu doğal olmayan bir sakinlikti ama yine de bundan zevk alıyordum. Yoksa lanet olası aklıımı kaybedecektim. Bunca aydır Philly'deki sözleri yüzünden bir sigara yakmayı reddediyordum ve şimdi onun yüzünden bir sigara içiyordum.

İroninin en iyisi.

Bakışlarım çöl manzarasına takıldı. Kız kardeşimin burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum. Medeniyetten ve insanlardan uzak. Zamanının çoğunu hurdalarla uğraşarak geçirdiği dışarıdaki garajından yağ kokusu geliyordu. Burası onun kaçış yeri idi.

Wynter'inki neydi?

Kararımı verirken sükûnet ve kesinlik üzerime çöktü. Wynter'ın ne bildiğinin ya da babamın ne yaptığının hiçbir önemi yoktu. O benimdi ve gitmesine izin vermeyi reddediyordum. Onu en başından beri iyi bir adam olmadığım konusunda uyarmıştım, bu yüzden bu onun için sürpriz olmamalıydı.

Cebimdeki cep telefonum çaldı ve onu çıkarıp arayanın kimliğine bir göz attım.

Kuzenlerimin araması için mükemmel zamanlama. "Evet?"

"Basilio." Arayan Byron Ashford'du, her zaman kontrolcü kuzenim. "Byron, bu zevki neye borçluyum?" Ben çizdim.

Sessizlik beş kalp atışı boyunca çınladı ve benim bunu bozmaya hiç niyetim yoktu.

o.

"Sasha Nikolaev'in koruması altındaki Wynter'i kaçırdınız."

Elim telefonun etrafında sıkılaştı, plastik tutuşumu protesto ediyordu. Eğer o lanet ismi hiç duymazsam, çok yakında olacaktı. "Neden?" diye sordu.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. "Sana ne bundan?" Cevap verdim, alaycı bir nefes kaçı içimden.

"O bir aile dostu. Basilio, eğer-" Byron'ın sesinde bir uyarı vardı ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Burada kararları sen vermiyorsun, Byron. Kendi dünyana bağlı kal, ben de kendi dünyama bağlı kalayım."

"Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Arka planda öfkeli bir ses duyuldu. "Ona ölü bir pislik olduğunu söyle."

Brennan'ın sesine benziyordu.

"Brennan'a selamlarımı ilet," diye kestirip attım.

Byron küçük kardeşine, "Winston, şu ikisinin birbirini öldürmesini engelle," diye emretti, sonra kapının kapandığını duydum.

"Onu serbest bırakmak için ne gerekiyor?" Kuzenim sordu.

Bu lanet dünyadaki hiçbir şey onu bırakmamı sağlayamazdı. O benimdi.

"O benimle kalıyor. Ancak, senin ve kardeşlerinin Dante'yi taciz ettiğinizi duydum. Elimizde Kanada'daki kardeşinizin istediği bir şey var. Onu alacak ama Brennan ve Nikolaev'lere karşı beni desteklersen."

Keşke Byron'ın yüz ifadesini görebilseydim. Bu bana onun ne düşündüğünü söylerdi. Byron her zaman babasının günahlarını telafi etmeye çalışırdı. Bu benzerlik gözümden kaçmadı ama ne yalan söyleyeyim. Üvey kardeşi için doğru olanı yapmak isterdi. Bu muhtemelen Byron'ın üvey kardeşiyle tek ilişkisi olabilirdi. Kanada'daki herif Midas'tan daha zengindi ve Byron'ın parasına asla ihtiyacı olmayacaktı ve kesinlikle babasının soyadını istemiyordu. Aslında Ashford soyadından nefret ediyordu.

"Kıza zarar verecek misin?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

"O zaman bir anlaşma yaptın," diye cevap verdi isteksizce de olsa.

BÖLÜM 51

OceanofPDF.com

Basilio

T Ertesi sabah Emory'nin muhafızlarından birine Wynter'ı yemek odasına getirmesini emrettim. Dante, Emory ve Priest çoktan masanın etrafına oturmuşlardı, havadaki gerginlik o kadar yoğundu ki

Bir bıçak.

Dante ve Emory'nin ortak bakışları gözümden kaçmadı. "Ne?" Havladım.

Dante rahatsız olmadan kaşlarını kaldırdı. "Ben bir bok demedim." "Ama öyle düşündün," diye kıs kıs güldü Emory.

"Sen de öyle," dedi Dante ona.

"Siz ikiniz bebekler gibi didişmeyi keser misiniz?" Tersledim. "Ve bana aklınızdan geçenleri söyleyin."

Emory omuz silkti. "Brennan'ın on beş dakika uzaklıkta olduğunu öğrendim. Onun için geliyor."

"Onu nasıl bu kadar çabuk buldu?" Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum ama daha uzun sürmesini umuyordum.

"Nico Morrelli," dedi Dante.

"Lanet olsun, o yaşlı adamı engellemenin bir yolunu bulmalıyız," diye tükürdüm sinirli bir şekilde. "Ya da onunla birlikte çalışmalıyız."

"Onu kaçırmak aptalcaydı," diye karşı çıktı Priest, yüz ifadesi ölümcüldü. "Bu doğru değildi, Basilio."

Daralan bakışlarım onunkileri buldu.

"Sen kendi işine bak." Dante ya da Priest'le hiç kafa kafaya gelmemiştim. Ama Wynter'ı benden almaya kalkarlarsa, alırdım. Bir daha kimse onu benden alamayacaktı. *Hiç kimse.*

Priest de benimle aynı anda ayağa fırladı. "O benim kız kardeşim. Bu her şeyi değiştirir."

Göğsümde bir yanma yayılırken Priest'in yüzüne baktım. "Ve o benim kadını," diye kükredim. "Yemin ederim, Priest. Ona dokunursan sana son ayinini okurum."

Dante ve Emory bakiştılar ama müdahale etmeyi reddettiler. Gerçi iş o noktaya gelirse Emory'nin benim tarafımı, Dante'nin de Rahip'in tarafını tutacağını hepimiz biliyorduk.

"Konu o olunca kör oluyorsun." Priest geri adım atmayı reddetti. Geri adım atmasını beklediğimden değil. "O kadar takıntılısın ki kızın senden korktuğunu göremiyorsun. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Vücudum Priest'inkine çarptı ve masadaki tabaklar tıkırdadı. "Ona zarar vermektense sikimi kesmeyi tercih ederim," diye tısladım. "Bir daha böyle bir şey önerirsen seni gebertirim."

Hayatımız boyunca Priest ya da Dante ile hiç anlaşmazlık yaşamamıştım. Asla! Ta ki bugüne kadar. Ve her şey Wynter'a bağlıydı. Priest haklıydı, ona kafayı takmıştım. Aslında, bu bir takıntıdan çok daha fazlasıydı. Delilikti. Aşktı.

Onu o kadar çok seviyordum ki. Onsuz hayat bir seçenek değildi. Beni bir kez sevmiştı. Beni tekrar sevmesini sağlayabilirdim.

Kahretsin, o kadar derindeydim ki, hava almak için çıkmamın imkanı yoktu.

"Basilio, Brennan ve Pakhan'la akraba. Koruması olarak çılgın bir Rus pezevengi var ve kendisi de ünlü biri," dedi Dante yerinden, ama gergin omuzları gözümünden kaçmadı.

"Sana fikrini sordum mu?" Hırladım. "Wynter benimle kalıyor. Nereye gidersem gideyim, o da benimle geliyor." Priest'le gözlerimi kilitledim. "Anlaşıldı mı?"

Sessizdi. Bir saniye. İki saniye.

Başını salladı. "Ama ona zarar verirsen, seni gebertirim. Kuzen ya da değil.

Anlaşıldı mı?" diye tehdit etti.

"Yeterince adil." Bir adım geri çekildim.

Emory, "Hepiniz Rahip'in de Pakhan'la akraba olduğunu gözden geçiriyorsunuz," diye söylendi. "Ve eğer siz üçünüz ona zarar verirsiniz, hepinizi öldürürüm."

"Hepimiz rahatlayalım," diye duyurdu barışçı Dante. "Birlikte çalışmalıyız, özellikle de ziyaretçilerimiz gelirken."

"Basilio, Wynter hayatının geri kalanında senin yapıştırıcın olacağını biliyor mu?" Emory mırıldandı, gözlerinde açık bir uyarı vardı. "Ona bir

seçenek sunmalısın."

Çenem sıkıştı ve ruh halim karardı. Gerçek şuydu ki Wynter'a fırsat verilirse kaçacaktı. Bunun için bir zihin okuyucuya ihtiyacım yoktu. Beni bir kez terk etti; yine terk ederdi.

Şimdi hepimiz oturmuştuk, görünüşte sakindik ama hepimizin içinde bir gerginlik vardı.

"Peki sen ne yapacaksın, Basilio? Onu saçlarından tutup koridordan aşağı mı sürükleyeceksin?" diye beni kışkırtmaya devam etti.

"Eğer mecbur kalırsam."

Odanın öbür ucundan biri boğazını temizledi ve üçümüz de kapının yanında duran bir muhafızla karşılaştık.

"İyi bir zaman mı?" diye sordu.

Wynter arkasından kıs kıs gülerek, "Tanrı aşkına," dedi ve ona doğru yan adım attı. "İyi vakit geçirip geçirmediğim umurumda değil. Ben açım."

Wynter gözlerimi kaçırarak üçümüzden en uzaktaki koltuğa doğru ilerledi ve bir kraliçe gibi oturdu. Kendi istediğini elde etmeye alışmış biri gibi. Ne kadar değerli olduğunu bilen biri gibi.

İlk tanıştığımızda onda sevdiğim şey buydu. Güçlü kişiliği. Kararlılığı. Ve beni izleme şekli. Sanki onun prensiymişim gibi. İkincisi artık orada değildi.

Çalışanlardan biri onun kahvaltı isteğini aldı ve yemeğini almak için ortadan kayboldu. Odayı sessizlik kaplamıştı, Wynter'ın dikkati üçümüz dışında her şeydeydi. Bizi kasıtlı olarak görmezden geliyordu ve geçen her saniye öfkem daha da artıyordu.

Beni görmezden gelmeye cüret etmesi.

"İyi uyudun mu?" Emory sessizliği bozmaya çalışarak ona sordu.

Wynter bir an için kaskatı kesildi, sonra üçümüze de ters ters baktı.

"Hayır, iyi uyuyamadım. Beni kaçırdınız," diye tısladı. "Ayrıca gecenin bir yarısı istenmeyen bir ziyaretçim vardı, ben uyurken beni aval aval süzüyordu. İki gece üst üste. Bu çok ürkütücü," diye tısladı, bana ters ters bakarak. Elimde değildi, kâbus görüyordu. "Eve gitmek istiyorum." Sonra hepimize soğuk bir bakış fırlattı. "Şimdi."

Dante, "Burada kararları sen vermiyorsun tatlım," diyerek konuğumuzdan küçük bir hırıltı kopardı. "Ama madem buradasın, geçen yıl benim masamdaki poker oyununu nasıl kazandığını anlat bana. Bir süredir bunu merak ediyordum."

Wynter kıs kıs güldükten sonra portakal suyundan bir yudum aldı ve "Juliette taşaklarına tekme attığında nasıl hissettiğini uzun süre merak ettim," dedi.

Emory kahkahasını bastırđı ve kuzenimizin kendisine ters ters bakmasına neden oldu.

"Ne?" Emory masumca sordu. "Bundan bahsetmeyi unuttun. Ben de nasıl hissettirdiğini bilmek isterdim."

"Çok fena acıttı," diye homurdandı.

"Neden taşaklarına tekme attı?" Emory merakla sordu.

"Bayan Flemming'in küçük bir soygun operasyonu vardı," dedi Dante. "Kart sayımını durdurmaya geldik ve kuzeni dikkatimi dağıttı, sonra da taşaklarıma tekme attı.

Wynter omuz silkti. "Açıkçası alındım *Dante*," diye alay etti onunla. "Operasyonumuza küçük diyorsun."

Dante'nin yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi ve bunu gizlemek için eliyle ağzını kapattı. Her gün birileri bize kazık atmıyordu.

O anda Wynter'ın kahvaltısı getirildi ve konuşma yarıda kesildi.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanarak karbonhidratlarına uzandı. Wynter kadar çok yiyebilen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sonunda nedenini anlamıştım, buz pateni programının yoğunluğundan.

"Hepsini bir oturuşta yemek zorunda değilsin," diye alay etti Dante. Wynter onu tersledi ve Emory'nin kahkahası odayı doldurdu. Kız kardeşimin uzun zamandır bu kadar güldüğünü duymamıştım.

Gözlerim kız kardeşime kaydđ, onu inceledim. Normal bir hayatı olsaydı bu o olurdu. Muhtemelen Wynter gibi arkadaşları olurdu, başını belaya sokar ve gülerdi. Her zaman. Bunun yerine, sertleşmişti. Bunu minyon yapısının arkasına saklamış, düşmanlarını zayıf olduğu konusunda kandırmıştı. Ama o da bizden daha az acımasız değildi.

Babamızdan kurtulmak için öyle olmalıydın.

Ev sarsıldı ve gür bir ses evin içinde dolaştı.

"Nerede o?" Brennan'ın talebi birinci katta yankılandı ve hemen ardından yemek odasının kapısı tıkırdayarak açıldı.

On beş dakika değildi.

Dante ve Emory de silahlarını çekmiş olarak onu takip ettiler. Wynter Liam'a yaklaşmadan ben onun yanındaydım, kolum beline dolanmış ve onu kaldırıyordum.

Brennan odaya girdiğinde Wynter, "Bırak beni, seni zalim," diye tısladı.

"DiLustro, ellerini h e m e n yeğenimin üzerinden çek," dedi Brennan. homurdandı.

Wynter bana dirsek atmaya, bana karşı dönmeye çalışıyordu.

"Yaşamak istiyorsan," diye tehdit etti Sasha Nikolaev olduğunu
anladığım sarışın herif, "ellerini onun üzerinden çekeceksin."
Brennan takviye kuvvetlerle geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

Wynter

G her yöne işaret etti.

Amca Bas'a nişan aldı. Sasha da öyle. Luca iki silahını Dante ve Priest'e doğrultmuş, Killian ise Emory'ye doğrultmuştu çok eğlenmiş görünüyordu. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

Tanrım! O da kardeşi ve kuzenleri gibi akli dengesi yerinde değildi.

Davina'nın kardeşleri Byron ve Winston Ashford da amcam ve müttefiklerinin hemen arkasından geldiler. Her ikisi de duvara yaslanmış ve elleri ceplerinde olduğu için savaşıyor gibi görünmüyorlardı. Tüm olan biteni canlı bir televizyon programıymış gibi izlediler.

Ne haltlar dönüyordu?

Bas'a karşı sarsıldım, kendimi kurtarmak için bir kez daha denedim. "DiLustro, son uyarı," diye homurdandı Amca. "Araya bir kurşun koymadan önce gözlerin."

"Şerefsizin uyarıya ihtiyacı yok," diye tükürdü Sasha, endişeli bakışları benimkilerle birleşince. "Onları öldürelim ve bu işi bitirelim derim."

Korkudan kanım dondu. Bas için. Amcam için. Herkes için. "Sasha, lütfen-" diye fısıldadım ama cümlemi tamamlayamadım. O beni kanlar içinde buldu. Geri dönüp bütün DiLustro'ları öldürmek istedi. Yapmaması için ona yalvarmak zorunda kaldım. Bana bir daha hiçbir DiLustro dokunmadığı sürece öldürmeyeceğine yemin etti. "Lütfen yapmayın."

Başını salladı, soluk mavi gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bu pislik kimsenin yanına kâr kalmayacak Wyn. Sana yaptıklarından sonra olmaz."

Liam Amca'nın bakışları aramızda gidip geliyordu. Sasha ve benim yaptığımız anlaşmadan haberi yoktu. Amcam Gio DiLustro'nun bana neredeyse tecavüz ettiğini bilmiyordu.

"Ne diyor bu?" Bas dişlerini gıcırdattı, elleri sıkılaştı.

"Evet, Sasha ne diyor?" Amca Basilio'nun sözlerini yineledi.

Başımı salladım ve Sasha'ya bir şey söylememesi için yalvardım. Ellerimde kimsenin ölmesini istemiyordum. Bir DiLustro hariç, ama o da bu odada değildi.

Dante tiksintiyle, "O koca ağızlarıyla lanet olası Ruslar," diye homurdandı.

Luca King alaycı bir eğlenceyle elini çenesinde gezdirdi. "Kendini yenilmez mi sanıyorsun? Siktiğimin Kingpins'i."

Gözlerim odanın içinde gezinirken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Devam edersem ciddi bir şekilde midem bulanacaktı.

Emory onunla alay ederek, "Bir kadın konusunda yardıma ihtiyacın olduğunda biz Kingpin'lere aldırış etmedin," dedi. "Senin ve kardeşinin Las Vegas gezisini unuttuğumu sanma."

Kafam karışmış bir şekilde göz kırptım. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Tanrım, sizde bir şeyler var," diye açıkladı Winston, eğlenen

Gözlerinde kıvılcım çaktı. Ashford kardeşlerin ikisi de kıpırdamadı, kapı çerçevesine yaslanarak rahatladılar. Eğlencelerini tamamlamak için bir kase patlamış mısıra ihtiyaçları vardı.

Byron o maskeli nezaketiyle, "Şimdi, şimdi, millet," diye kestirip attı. O da en az yeraltı dünyasının geri kalanı kadar acımasızdı. Hayatım üzerine bahse girerim. "Bunu normal insanlar gibi halletmeliyiz. Kuzenlerim ne istiyorlarsa söylesinler ve hepimiz anlamaya varalım. Kan dökülmeden."

"Kuzenler," diye alay etti Emory. "Annenin babamızın kız kardeşi olması bizi aile yapmaz."

"Sana ailem demedim, değil mi?" Byron gözlerini ona dikmiş, soğuk soğuk bakıyordu. "Byron, kuzenlerin çıldırmış," diye homurdandım, nefesim titriyordu.

Kimse beni kabul etmedi. Byron ve Winston'ın gözleri birbirlerini vurmaya hazır adamların üzerindeydi. Kendimi savaşta yakalanmış bir av gibi hissediyordum, ne yöne kaçacağımı bilemiyordum.

Belki şu anki tutsakla kalırsın?

"Kimin kuzeni oldukları umurumda bile değil," diye tükürdü Killian. "Bir kadını kaçırdılar. *Benim kuzenimi*. DiLustro çok ileri gitti."

"Wynter *benim*," diye hırladı Bas. "O bir borcun ödenmesidir." Gözlerim çılgınca önce amcamı ve Killian'ı, sonra da Sasha'yı ararken şaşkınlıktan karnıma ağırlar girdi. Altıncı hissim uyarmıştı ama beynim ayrıntıları yeterince hızlı bulamıyordu. "Kırk milyon dolar."

Farkına varmak beni çarptı.

"Lanet olsun," diye Amca ile aynı anda küfrettim. Bas'a dirsek atmaya çalıştım ama etrafımdaki kolu kıpırdamadı. Bunun yerine kırım ona yaslandı.

Dudakları kulağıma yapıştı.

"Dikkatli olun, principessa," diye alçak sesle mırıldandı, böylece kimse onu duyamayacaktı. "Beni böyle iterek ereksiyon olmama neden oluyorsun."

Anında durdum, gözlerim Amca ve Sasha'ya kaydı. Sasha ateş etmeye başlayıp günü bitirmeye hazır gibi görünüyordu. Stratejik olan amcamdı.

"Parayı sana havale ettireceğim," diye güvence verdi amca. "Bu sabah."

Basilio'nun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Yapamam, Brennan."

"O zaman ne istiyorsun, DiLustro?" Amca dişlerini gıcırdattı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu; nefes almak gerçekten acı veriyordu. Amcamın sorusuyla ilgili bir şey hayatta kalma içgüdümü harekete geçirdi. Ve tıpkı bir av gibi, kaçma ihtiyacı hissettim.

Başımı çevirdiğimde Bas'ın gözlerinin karanlıkla parladığını gördüm. Bir anlığına gözleri benimkilerle buluştu ve o derinliklerde kırılgan bir şey parladı, göğsümü sızlattı.

Bastırdığım tüm duygular içime hücum ederken nefeslerim kesildi. Eskiden tanıdığım adam bana kırılganlığından bir parça sundu, ama tam ağzımı açacakken ifadesi tekrar soğuk, karanlık bir maskeye dönüştü.

"Bir eş," diye yanıtladı Baş ve bakışları amcama dönerken sertleşti. Amcamın gözlerinin şiddetli bir fırtına sırasında en derin okyanuslar gibi karardığını izlerken soğuk bir farkındalık ciğerlerimi doldurdu. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim, ne saçmalıklarımızla yakalandığımızda ne de ona kendimi kaybettiğimde.

"Gazeteye ilan ver," dedi amcam. "Yeğenimi alamayacaksın. Aslında ailemden hiçbirini."

Yavaşça, ağır çekim bir filmin içine hapsolmuş gibi, önce Dante'ye, sonra da gözleri pişmanlıkla parıldayan Emory'ye baktım.

"Bunu neden yapayım ki?" Bas çizdi. "Ben zaten gelinimi buldum."

Başımı salladım, nefes alamıyordum. Kelimeler ağzımdan kaçtı ve kalbim göğsümde sıkıştı. Onunla evlenemezdim. Ona bir kez aşık olmuşum ve hayatıma devam etmek beni neredeyse mahvediyordu. Onun etrafında olamazdım; kalbim ona tekrar aşık olurdu. Buna dayanamazdım.

Odaya çöken sessizlik Amca ve Sasha'dan nefret ve öfke, Luca King'den kızgınlık, Ashford kardeşlerden dalgınlık ve Bas'tan ilgisizlik şeklindeydi.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes aldım.

Killian, Bas'ın bakışları içimi yakarken sesi soğuk bir şekilde, "Seni istemiyor, pislik," dedi.

Eski sevgilimden kurtulamazdım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

Basilio

S beni istemedi.

Umurumda bile değildi. Bana sahip olacaktı. Sadece bana.

Hayatımızın geri kalanında.

Buz prensesi benim olacaktı. Yeminlerimizi ederken sunağı kan kaplasa bile. Bundan kaçış yoktu - ikimiz için de.

"Ailenizin bir üyesi benden çaldı," dedim. "Ve bu da benim geri ödemem. Yoksa savaş çıkar."

"O kulüp senin değil," diye hırladı Brennan.

"O benim," dedim karanlık bir sırıtışla. "Tapunun bir kopyasını almalısın... hemen şimdi."

Herkesin telefonu çaldı.

Rahip, "Beyler, tapu bu olacak," diye duyurdu.

Brennan mesajı almaya zahmet etmedi ama bakışları Priest'e kaydı ve kaşları çatıldı. Sonra başını hafifçe salladı ve elinde yeğeniyle bana döndü.

Byron, isteksiz kuzenim, onu kontrol eden tek kişiydi. Gözleri bana kaydı.

Bir nefes. İki nefes.

"Bu onun," diye onayladı Byron. "Bir yılı aşkın süredir."

Brennan, "Aldığı miktarın iki katını havale edeceğim," diye teklif etti. Alaycı bir nefes verdim. "Yeterince iyi değil."

Kollarımdaki bu kadın dışında yapabileceğim hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Onu kendime bağlamakla başlardım, sonra beni sevmesini sağladım. Onun sadakatine, güvenine, aşkına sahip olacaktım. Hepsini istiyordum.

Ve verecekti. Tıpkı söz verdiği gibi.

"Herhangi bir şey söyle," dedi Brennan kuru bir sesle. "Herhangi bir şey, o hariç."

Ona ve takviye kuvvetlerine doğru bir bakış fırlattım. Brennan'ın haberi olmasa da Ashford kardeşler bizi desteklemek için buradaydı, onu değil. Senatör Ashford'un gayrimeşru oğlu Alessio Russo, tedarikçimizin bağlantısının Afganistan'a girmesini istiyorsa, Ashford'lar parayı ödemek zorunda kalacaklardı.

Aile ya da değil. Bu hayatta hiçbir şey bedava değildi.

Kuzenlerim ve ben o ülkeye giriş izni olan nadir kişilerdendik ve Alessio umutsuzca girmek istiyordu. Her ne pahasına olursa olsun.

"O benim dönemim," diye sırttım. Ve beni inkar etmek bir seçenek değildi.

Brennan, "O zaman kendi savaşını yaşayacaksın," diye homurdandı. "Wynter'ı alamazsın."

Wynter'ın gözleri çılgınca odanın içinde dolaştı. Benimle mücadele etmeyi bıraktı, vücudu kollarımda gergindi.

"Ciddi olamazsınız değil mi?" diye fısıldadı. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin."

"İşler böyle yürüyor," diye tersledi Luca. "Senin ve kız ekibinin suç faaliyetleri üzerine çalıştığınızı sanıyordum."

"Kapa çeneni Luca." Sasha'nın tehditkâr bakışları muhtemelen daha küçük bir adamın altına sıçmasına neden olurdu. Ne yazık ki buradaki hepimiz çok daha kötülerine alışmıştık.

"Eğitimle meşguldüm," diye tısladı Wynter ona. "Senin berbat, ortaçağ usullerini incelemek için zamanım biraz azdı."

Luca sırttı. "Olimpiyat altınına bahse girerim ki bu kız sonunda DiLustro'yu kendisi öldürecek."

"İddiaya varım," diye araya girdi Byron. "Bence yapmaz."

"Kes şunu," diye homurdandı Brennan. "DiLustro, yeğenimin gitmesine izin ver. Sana yüz milyon dolar havale edeceğim. Ve hepimiz yolumuza devam ederiz."

Dante ılık çaldı. "Senin için çok değerli, ha?"

"Her şeyi," diye itiraf etti. "Onu güvende tutmak için bir söz verdim. Senin yanında güvende değil. Tıpkı annesinin babanın yanında güvende olmadığı gibi."

Dişlerim sıkıldı. Son nefesime kadar onu güvende tutacaktım.

"Savaşabilirsin Brennan, ama Wynter her halükarda benim."

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

Wynter

U Amcanın ifadesi öldürücüydü.
Bas'ın kollarında donmuş bir şekilde korkuyu tadarak dururken, havadaki nefret ve tiksinti o kadar yoğunlu ki tenime dokunuyordu.

Bas'ın hayatı için. Amcamın hayatı için. Herkesin hayatı için.
Başka kimse endişeli görünmezken, kalbim bir buz kütlesine dönüştü.
Korku midemde öyle şiddetli bir şekilde dönüyordu ki kusma ihtiyacı hissettim. Bu adamların birbirlerini öldürmelerine izin veremezdim. Başımı çevirdim ve

Bas'ın karanlık bakışları.
Söz yok. Gülümseme yok. Hiçbir şey yok.
Yine de derinlerde, görmekten çok hissettiğim bir kırılmanlık vardı. Göğsümdeki ağrı kabardı. Eğer bir şey yapmazsam, bu şiddet ve ölüm anlamına gelecekti. *Bir savaş.*
Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ne yapmam gerektiğini. Ama kendini korumak üstesinden gelinmesi zor bir şeydi.
Bakışlarım amcama kaydı. Aylar önce öfkemi ondan çıkardığımdan beri konuşmamıştık. Onu çok fazla şey için suçlamıştım. Bu yanılttı ve beni korumak için savaşa gitmeye hazır olduğunu ilk elden görmek bunu daha da vurguluyordu.
"Yapacağım," diye mırıldandım. Basilio'nun belimdeki kolu sıkılaştı ve beni kendine doğru çektiğine yemin ettim. Bu sırada boğazımdaki yumru büyüdü ve gerginlik fırtınalı bir bulut gibi odanın üzerinde asılı kaldı.
Amcamın gözleri bana kaydı. "Wynter, annenin senin için istediği bu değil."
"İkisi de savaş değil," diye düşündüm.

"Akıllı kız," diye övdü Luca. Pek akıllıca gelmedi.

"Wyn, hayır," diye itiraz etti amcam. "Hayır, sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Sonra gözlerini Bas'a dikti ve eğer bakışlar öldürebilseydi, hayatımın aşkı ölmüş olurdu.

"Katılmak zorundayım," diye söze karıştı Sasha. "Amcanla asla aynı fikirde olmam ama bu konuda. Sadece söyle, Wyn."

Başımı salladım. O kelimeyi asla söyleyemeyecektim. Konu sevdiğim adamı öldürmek olduğunda değil. Babası... evet. Ama Basilio asla.

"Wyn?" Amcam seslendi ve kendimi bir hilekâr gibi hissettim. O benim için endişeleniyordu ve ben de kötü adamımı tüm kalbimle arzuluyordum. Ona duyduğum bu aşkı asla bitiremeyecektim. Kalbim bunu biliyordu. Ruhum ve beynim de öyle.

"Ben hallederim," dedim ona Gal dilinde, bakışlarını tutarak. "Onunla evlenmeme izin ver ve barışı koruyalım."

Belki en azından Gio'yu öldürme şansım olurdu.

Odamda kilitli oturuyordum.

DiLustro'nun üç muhafızı etrafımı sardı ve beni odama götürüp içeri kilitledi.

Amcam beni eve götürmek istedi. Bas reddetti. Bize güvenmiyordu. İlk fırsatta ortadan kaybolacağıma inanıyordu. Kaybolacağımdan emin değildim.

Kapıya baktım.

Basilio DiLustro ile evlenecektim. Aile geçmişimizi öğrenmeden önce, bu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Şimdi, sadece... *karmaşıktı*. Bir de Basilio'nun babası meselesi vardı.

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın avuç içlerime batmasına izin verdim ve acıdan zevk aldım. Onu öldürmeye, yaptıklarının bedelini ödetmeye kararlıydım. Son seferinde tetiği çekmek korkutucu derecede kolaydı. Özellikle de damarlarımda adrenalin ve öfke pompalanırken. Bunu tekrar yapabilirdim.

Tek düşünmem gereken annemdi ve onu bitirecek cesareti kendimde bulacaktım. Fransız penceresine geri döndüm ve balkona çıktım. Balkondaki karo zemin çıplak ayaklarıma serin geldi. Sırtımı duvara yasladım ve yavaşça yere çöktüm. Bacaklarımı göğsüme doğru çekerek alnımı dizlerime yasladım.

Bir silah sesi duymamıştım ve bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Yine de ben olmadan benim hakkımda konuşmalar yapmalarından nefret ediyordum.

Ufka baktığında, çöl uçsuz bucaksız görünüyor, konağı çevreliyordu. Manzara isteksiz bir aşinalığa dönüştü.

Orada oturmuş, ufka bakıyor ama onu gerçekten göremiyordum. Annemin iyi olup olmadığını merak ettim. Amcama bile sormadım.

Ayağa fırlayarak kapıya doğru koştum ve içeride kilitli olduğumu bilmeme rağmen kapıyı çekiştirdim. Sonra deli bir kadın gibi vurdum.

"Basilio," diye bağırdım yumruğumu sert maun kapıya vururken. "Basilio."

Vurmaya devam ettim, yumruklarım darbelerden acıyordu. Adımlar odaya doğru gürledi ve ben durakladım. "Basilio," diye seslendim.

Kapı açıldı ve Dante'yle yüz yüze geldim. "Ne oluyor Wynter?" diye homurdandı.

"Amcam hâlâ burada mı?" Çılgınca sordum. Başıyla onayladı. "Ona annemi sormam gerekiyor," diye nefes aldım.

"Ona ne sormamı istediğini söyle bana," diye hırladı kızgınlıkla.

Başımı salladım. "Hayır, ben ona sormak istiyorum."

Bir an için tereddütle durdu. "Tanrı aşkına," diye söze girdi. "Acele et, çünkü gitmeye hazırlanıyorlar." Başımı salladım ve onu takip ettim. "Ve sakın aptalca bir şey yapıp beni pişman etme."

"Beni kaçırdığına pişman olmalısın," diye tısladım, adımlarım hızlıydı.

Amcam, Killian ve Sasha ön kapıya doğru yönelirken biz de antreden içeri girdik. Onlara doğru koşmak üzereyken Dante'nin eli koluma dolandı.

"Amca," diye seslendim. Dante beni geri çekti ve ben de ona sinirli bir bakış attım. "Dante, bırak gideyim."

O bir şey söyleyemeden Basilio yanıma geldi.

"Onu *hemen* serbest bırakın," diye emretti Bas, sesi soğuktu, uyarı omurgamdan aşağı buz gibi *bir ürperti* gönderiyordu. Bakışları Dante'nin üzerindeydi, karanlık ve parıltılıydı.

Dante kolumu bıraktı ve Bas onaylarcasına başını eğdi. Bunun neyle ilgili olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama amcama döndüğümde Killian'la kısa bir bakıştılar.

"Amca, annem nasıl?" Yanına gitmek için bir adım atarak sordum ama Baş beni tuttu. Kolumu çekiştirdim. "Bırak beni Basilio," diye tersledim.

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun," diye uyardı ve ben de sinirli bir nefes verdim.

Beş adım attım ve beni koruyan üç adamdan üç adım ötede durdum.

"Anne?" Nefes aldım. "O iyi mi?"

Bas yanımda kaldı, silahının dış hatları sırtıma baskı yapıyordu. Aptalca bir şey yaparsam, bunun kan dökülmesiyle sonuçlanabileceğini hatırlatıyordu. Bu riski göze alamazdım ama onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

"O iyi," diye güvence verdi amcam. "Juliette, Davina ve Ivy onunla birlikte."

"Yapma... Onu yalnız bırakma, tamam mı?"

Fısıldadım. "Asla."

Bas'ın beni tutuşunu görmezden gelen amcam ellerini etrafıma doladı ve bana sarıldı. Bas'ın arkamda olması biraz garipti ve tek elimle ona sarılmama izin veriyordu.

Ve sonra Sasha, Tanrı yardımcısı olsun... ya da ben... bir adım öne çıktı ve beni kucaklayarak Bas'ı kendine doğru çekti.

"Saçının tek bir teline zarar verirsen ölürsün," diye hırladı Sasha. Bas karanlık bir sesle, "Hadi bakalım sarışın," diye cevap verdi. Bas'ın dudakları kıvrıldı

Gözleri sert ve acımasız bir hırıltıya dönüştü. "Ve bir daha kadınıma dokunma. Yoksa seni parçalarım."

"Siktiğimin İtalyan şeytanı," diye tükürdü

Sasha ona. "Rus piçi," diye alay etti Bas.

"Tanrım, burası lise mi?" diye tısladım. "İyi olacağım," dedim Sasha'ya Rusça ve kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. "Beni iyi eğittin." Bas'ın gözlerinde tehlikeli bir şey parladı ve hemen ekledim, "Hoşça kal, Sasha."

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

Basilio

T Kapı Rus pisliğinin arkasından kapandı ve ancak o zaman Wynter'ın kolunu bıraktım.

Brennan ve ben düğün için el sıkıştık, sadece düğün için. Bu isteksiz ve zar zor medeni bir anlaşmaydı. Wynter yanımda olduğu sürece umurumda değildi. Ona düğünle ilgileneneğimi söyledim. Yeri ve zamanı o ayarlayacaktı.

"Onu kurtarmaya heveslisin, ha?" Karanlık bir sesle onunla alay ettim ama doğrusu o kadar kıskançtım ki görüşümü kırmızı bir sis kapladı.

Wynter bana baktı ve omuz silkti.

"Sasha'nın kurtarılmaya ihtiyacı yok," diye karşılık verdi.

"S o ğ u k k a n l ı olsaydın bunu görürdün."

Arkamdan bir kıkırdama sesi geldi ve ben de onu kuzenlerimin ve kız kardeşimin durduğu yere kadar takip ettim, üçü de bizi izliyordu.

"Konu sen olunca soğukkanlılık ve Basilio aynı cümlede geçmiyor," diye açıkladı kız kardeşim.

"Emory," diye uyardım.

"Bu doğru," diye karşılık verdi. "Doğru olduğunu sen de biliyorsun, bu yüzden hepimizi baş ağrısından kurtar ve müstakbel eşini dinle."

Wynter bir an için kaskatı kesildi, nefesi kesildi ve gözlerini bana dikti.

"Ne zaman?" diye sormadan önce yutkundu.

"Bu Cumartesi," dedim ona. Eğer o kadar uzun süre bekleyebilirim.

"New York'taki Aziz Patrick Katedrali'nde evleneceğiz."

"Umarım kanlı bir düğüne dönüşmez," dedi Emory.

Wynter bana dikkatle bakarak, "Bu düşünceyi yinelemek zorundayım," diye tekrarladı. Onun imalarını görmezden geldim. Ona bu konuda herhangi bir söz veremezdim. Eğer biri onu benden almaya kalkışırsa kan dökülecekti. Bundan kaçış yok.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Onun yerine ben sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Neden?" diye sordu kuşkuyla.

"İki gün oldu ve sen eve kapandın." Sanki onu dışarı çıkarmam konusunda bana güvenmiyormuş gibi hareketsiz kaldı. "Hadi gidelim," diye emrettim.

"Tanrım, ben de soruyorsun sanmıştım," dedi alaycı bir tavırla.

Arka koridora yöneldik ve çift taraflı kapıdan çıktık. Güneş yüzüne vurduğu anda adımları durdu ve nefes verdi, sonra yüzünü gökyüzüne doğru eğdi.

Onu sessizce izledim. Yüzündeki ifade nefesimi kesti. Uzun, koyu sarı kirpikleri yüzünü dalgalandırıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu. Onu kaçırdığımdan beri ilk kez görüyordum.

Sonunda gözlerini açtığında beni hâlâ ona bakarken buldu. Umurumda bile değildi. Onsuz geçen dokuz aydan sonra, onu içime çekmek ve doymak istiyordum.

"Principessa, neden gittiniz?" Bilmek zorundaydım. Bana bu kadarını borçluydu. İfadesinde bir tereddüt belirdi ama bunu hemen gizledi. "Kalacağınıza söz verdiniz ve sonra gittiniz. Neden?"

Kaşları çatıldı, sanki sözlerimi değerlendiriyor gibiydi. Ya da niyetimi. Sonra yüzünü benden kaçırarak yürümeye başladı. Sessizce yürüdük. Gitmesinin nedenini bulmaktan vazgeçeceğimi düşündüyse fena halde yanılmıştı.

Bir şey istediğimde acımasızdım. Ve onu istedim. Son dokuz aydır beni ayakta tutan şey buydu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye başladım, pek de rahatsız edici olmayan sessizliği bozarak.

Priest onun kardeşiydi. Bunu bilmeye hakkı vardı ve bu bilgiyi ondan saklamak doğru değildi. Yine de tam olarak ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

"Sakın bana gergin olduğunu söyleme?" diye alaycı bir ses tonuyla belirtti.

"Evleniyoruz," diye başladım, alaycılığını görmezden gelerek. "Aramızda sır olmamalı." Alay etti ama görmezden geldim. Kendine gelirdi. "Rahip DNA'nı test etti."

Sertleşti ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen ve Priest üvey kardeşsiniz," diye devam ettim.

Gözleri büyüdü ve yüzündeki şok ifadesi gerçeği ortaya çıkardı. Bilmiyordu.

"Ne?" diye homurdandı, gözleri irileşmişti. "Nasıl?"

"İkiniz aynı anneyi paylaşıyorsunuz," diye açıkladım. Gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı, muhtemelen bunu kabullenmekte zorlanıyordu. "Yirmi beş yıl önce annenle amcamın arasında bir şey vardı."

"Bir üvey kardeş," diye tekrarladı. "Ama bebeği kaybettiğini söyledi." Gözlerim ona kaydı. "Biliyor muydun?"

Pembe dudaklarından ağır bir iç çekiş süzüldü.

"Bana kısa bir süre önce söyledi." Gözleri ufka ve Emory'nin burada sahip olduğu birkaç havuzun etrafında uzanan bahçelere kaydı. "Bebeği kaybettiğini söyledi, bebeğin öldüğünü değil," diye fısıldadı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Sence biliyor mudur?" Ona sordum.

Wynter'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

Wynter

B dışarıda bir saat geçirdikten sonra beni odama geri getirdi. Rahip hakkındaki ifşadan sonra artık konuşmuyorduk. Ona bildiklerimi anlatmaya cesaret edemedim. Ona güvenemezdim. Gerçi bu beni

neden bana güvendiğini merak ediyorum. Amcamla bile paylaşmamıştı.

Tanrım, ne karmaşa!

Annemi arayıp sordum. O biliyor muydu? Annem bebeği kaybettiğini söylediğinde yanlış anlamış olmalıyım. Bebeğin öldüğünü sanmıştım.

Ağır bir iç çekişle bir şeyin farkına vardım. Düğüne kadar burada tek başımdım. Bas, ailemin misafirleriyle birlikte orada olacağını söylemişti. Onlar her kimse.

Balkona geri döndüm ve oturdum. Bu yatak odasına bağlı olduğumda gittiğim yer burası olmuştu. Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım ve çölde hışırdayan rüzgârı dinledim. Şehrin aksine, sakinleştirici ve yatıştırıcı bir his veriyordu. Kendimi burada nasıl bulduğumu düşününce ironikti.

Bas neden gittiğini sordu. Neden mi? O bilirdi. Babasının o acımasız performansından sonra kalmamı beklemiyordu. Annemi vuranın babası olduğunu öğrendikten sonra değil.

Geçen sefer ona inandım. Ona körü körüne güvenmiştim. Aynı hatayı bir daha tekrarlamayacaktım. Aynı hatayı tekrarlamayı göze alamazdım. Bu beni mahvedebilirdi. Annem. Liam Amca. Arkadaşlarımı.

Basilio balkona çıktığında ve gözlerim ona doğru kaydığında bu şekilde ne kadar oturduğumdan emin değildim. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

Ben şort ve atlet giyerken, o hâlâ üç parçalı takım elbisesini giyyordu.

Önümde çömeldi ve çeneme uzandı, sonra bakışlarımız buluşana kadar hafifçe yukarı itti. Koyu renk gözleri beni izliyor, yüzümü araştırıyordu.

Duygularını okuyamıyordum, bakışları karanlık ama sıcaktı. Onunla ilgili bir şey çok *doğru geliyordu*. Çok *sıcak*. Yani *benim*. Ama güven olmadan, hepsi boşunaydı. Ailelerimiz arasındaki geçmişe bakılırsa, en başından mahkumdu.

Yine de onu itmedim.

Etrafımızdaki hava duruldu, tüm sesler kalbimin atışlarıyla bastırıldı. Sert avuç içleri yüzümü kavradı ve ağzını burnumun ucuna değdirdi.

Birbirimizi yok edeceğiz. Kelimeler dudaklarımda kilitli kaldı.

Bu adam son dokuz ay boyunca her düşünceme musallat oldu. Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama benimki sadece iltihaplandı. Onun kaybının acısı ruhumda kalıcı hale geldi. Onu tekrar görene kadar iyileşme başlamadı.

"Gitmeyeceğim," diye fısıldadım, inanmayacağını bildiğim bir söz.

Eğildi ve boğazımı öptü, boğazımdan aşağı doğru bir çizgi izledi. İçimi çektim ve başımı eğerek ona teslimiyetimi gösterdim.

"Yalancı," diye homurdandı. Bunu bekliyordum ama kalbim hâlâ acıyordu.

Dokuz ay önce ona verdiğim sözlerin anıları sonsuza dek bana karşı çalışacaktı. Aramızda yanan elektriğe rağmen, odadaki tüm oksijeni çalıyordu.

Elini aşağı indirip sağ bileğimi avuçlarının içine aldı. Gözleri bana hediye ettiği kolyeyi geçici bir bileziğe dönüştürürken geri çekildi. Onu hiç çıkarmadım. Paten kayarken bile. Onu hep yanımda istedim, küçük bir simge olarak bile olsa.

Başparmağını üzerinde gezdirdi. "Bunu *onunla* mı giydin?"

Sasha'yı kastettiğini biliyordum. Herkes her zaman Sasha'yı kasteder.

Ciğerlerim sıkıştı ve kalbim acı dolu bir gümbürtü attı. Varsayımıyla ilgili bir şey göğsümü keskin bir şekilde delip geçti. Gözlerimi ona diktim. Acı ciğerlerimi boğdu, nefesimi kesti.

"Cehenneme kadar yolun var," diye tısladım. Bir saniye bile düşünmeden yoluma devam edeceğimi düşündüğü için canı cehenneme. Bunu bu kadar kolay yaptığı ve benim de aynı şeyi yaptığımı düşündüğü için canı cehenneme.

Bakışları daraldı. "Ben de o yollardan geçtim, principessa." Gözlerindeki duygu titreşimi midemi bulandırdı. "Ortadan kaybolduğunuzda neredeyse aklımı kaybediyordum. Her yerde seni

aradım."

Öyle mi yaptı?

"Buz prensesi," diye mırıldandı, beni uçurumun derinliklerine çeken karanlıkla bana bakarak.

"Bana öyle deme," diye homurdandım, yarım ağızla yüzümü tuttuğu yerden çekmeye çalışıyordum.

"Tek kelime etmeden nasıl gidebildin?" Alnını benimkine bastırđı ve kalbim sızladı. O kadar kötü ağrıyordu ki öleceğimi sandım. "Ne oldu? Neden gittin?"

Yanağımdan bir damla yaş süzöldü ve onu sildim. Ona söyleyemedim. Ona güvenmiyordum. Yine de umutsuzluk göğsümü tırmalıyordu, içgüdülerim onu almak için çığlık atıyordu. Onu benim yapmak. Ona her şeyi vermek ve her şeyi talep etmek.

"Haftalarca öldüğünü sandım. Sonra kim olduğunu öğrendim." Acı kahkahası sessizdi. "Bunca zamandır benimle oynuyor muydun? Amcan için bilgi topluyordun."

İrlandalı kökenimi mi yoksa Rus kökenimi mi kastettiğinden emin olamadığım için kaskatı kesildim.

"Baban sana söylemedi mi?" Nefes aldım, damarlarımda bir parça belirsizlik dolaşıyordu.

Aramızda karanlık bir kıkırdama titreşti. "Bana ne söyleyeceksiniz, principessa?" Birkaç saniye geçti ve ben nefesimi tuttum. Nedenini bilmiyordum. Bu fırsatı kaçırmamalı ve ona her şeyi anlatmalıydım. Ama ya babasının tarafını tutarsa? Ya bana inanmazsa? "Müdürümün bir yalancı ve hırsız olduğuna mı?"

Suçlaması beni çok etkiledi. Ona tam olarak yalan söylemedim ama doğruyu da söylemedim.

"Ben yalancı olabilirim, ama sen de öylesin Basilio."

Bana Rus mirasımdan bahsetmedi. Pakhan'la olan bağlantılarımı istediğini söylemedi.

Duraksaması şaşkınlığının tek göstergesiydi, kısa süre sonra yerini yavaş bir gülümsemeye bıraktı. "Ateşinize bayılıyorum, principessa. Ve ben her zaman meydan okumaya hazırım." Ona ters ters baktım ve bunu alaycı kıkırdaması izledi. "Bu halinden anlamalıydım," diye mırıldandı şifreli bir şekilde.

"Ailemle birlikte eve gitmeme izin vermeliydin," diye mırıldandım, bakışlarımı ondan ayırırken onun içinde boğulmaktan korkuyordum. Ne zaman ondan nefret etmeye başlasam, tanıştığım adamın yıldızların altında, New York ışıklarının altında benimle dans ederkenki görüntüsü aklıma geliyordu. Ya da ayakkabımı giydirirken kamburunu çıkaran adam.

Bu ham, büyülü ve çok gerçekçi hissettirdi.

"Asla," diye hırladı, alçak sesle ve neredeyse vahşice. "Artık senin ailen benim. Sen de benimsin." Ben bir şey söylemeyince eli boynuma dolandı ve parmakları sıkı. Sert değil, ama uyarmak için yeterince nazikçe. "Beni bir daha terk edersen, ailenin ve arkadaşlarının her bir üyesini avlayacağım. Bana nerede olduğunu söyleyene kadar onlara işkence ederim. Artık sana sahibim."

Ben zaten seninim. Ama bunu kabul etmeye hazır değildim.

"Bir insana sahip olamazsın," dedim kısık bir sesle, çenemi yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşurken boynumu kavrayışına yaslardım. "Ve eğer gidersem, beni asla bulamazsınız. Hiçbiriniz bulamayacaksınız." Devam etmeden önce kelimelerin içime işlemesine izin verdim. "Ama kalacağımı söyledim. Bu yüzden, gitmem için bana zorlayıcı bir sebep vermezsen kalacağım."

Sözlerim odadaki havayı kesiyor, aramızdaki irade savaşı titreşiyordu. Sıcak ve ağır.

Kavrayışı biraz daha sıkılaştı ve adrenalin vücuduma hücum etti. Onun hâkimiyetinden hoşlanan çarpık, kırık parçalarım vardı. Beni korkutmuyordu, fiziksel olarak korkutmuyordu. Korktuğum taraf, kalbimi geri dönülmez bir şekilde kırması ve beni hayatımın geri kalanını bir insan kabuğu gibi yaşamaya terk etmesiydi.

Annem gibi.

"Yemin ederim, Wynter. Beni bir daha terk edersen, ellerinde ölüm olacak. Değer verdiğin herkesi öldürürüm. Tüm dünyayı yakıp yıkarım."

Gözleri sertleşti, içlerindeki gölgeler yüzeye çıktı. "Bana asla gitmeyeceğine dair söz ver," dedi.

"Basilio, sana zaten söyledim, kalacağım." Bakışlarını tuttum. Onsuz bir hayatın beni, barındırdığı karanlıktan ya da savurduğu tehditlerden daha fazla korktuğunu ona itiraf etme riskini göze alamazdım. Ama ona bu yemini verirdim. "Ailemin düşmanı olmana rağmen kalacağım."

"Keşke sözlerine inanabilseydim," diye homurdandı.

"Bana zarar vermeyeceğine inanmayı da çok isterdim," diye karşılık verdim. "Ya da aileme."

Boynumun arkasını kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. İçimde öfke kabardı ve aynı öfkeyi onun dudaklarında da tattım.

Yine de öpücüğü çok iyi hissettiriyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ve o da bundan yararlanarak dilini içeri soktu. Göz göze geldiğimiz andan beri hissettiğim bastırılmış ihtiyaç

Bir yıl önceki o kış günü patlak vermişti. Ona, kokusuna, sıcaklığına kendimi kaptırmıştım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inledi ağzıma karşı.

Ellerim boynuna dolandı, saçlarını sıkarak onu kendime çektim.

Onun vücuduna ihtiyacım vardı.

Ağızına doğru inledim ve o da inledi, sonra ellerini boynumdan aşağıya, sırtımın üzerinden uyluklarımın arkasına doğru kaydırıldı.

Hiç çaba harcamadan beni kaldırdı. Bacaklarımı onun etrafına doladım, vücutlarımızın birbirine ne kadar iyi uyduğunun tadını çıkardım. Mükemmel yapboz parçaları gibi. Parmakları kalçalarımın etini sıktı, sahipleniciydi ve bizi odaya geri götürürken avuç içi şortumun altından kıcıma doğru kaydı.

Kıçımı avuçlarının arasına alarak yatağa oturdu ve ben de kalçalarına sarıldım. Atleti başımın üzerinden çekebilmesi için ağızlarımız birbirinden ayrıldı. Çıkardığı anda ağızlarımız tekrar çarpıştı. Şortlarım yüksek bir parçalanma sesiyle onu takip etti.

Ham şehvet ve arzuydu. Serbest bırakılma ihtiyacı. Ama benim için çok daha fazlasıydı. Ona duyduğum bu açlık benim felaketim olacaktı.

Kalçalarımı kavradı, avuç içleri yukarı kayıyordu. Daha yükseğe ve daha yükseğe. Bacaklarımın arasındaki tatlı yerim ağrıyordu ve bu acıyı dindirebilecek tek erkeğin o olduğunu biliyordum. Alt dudağımı nazik bir çekişle ısırırken parmakları iç uyluklarıma dokundu. Sanki bana bir ders vermek ister gibiydi.

Kıçımın kıvrımlarını okşarken, dudakları boğazımdan aşağı, göğüslerimin tepesine doğru ilerledi. Yumuşak tenimi ısırdı ve başım geriye düştü.

"Bas," diye inleyerek adını söyledim. Onu her yerde hissediyordum, içimdeki her sinir zevkle titriyordu.

"Benim," dedi kabaca, bir yandan da kıçımın çıplak kıvrımlarını okşuyordu. Tanrı yardımcım olsun, ben onunum. Her zaman onun olmuştum ve hiçbir inkâr bunu değiştiremezdi.

Diğer sert eli sütyenimin altına kaydı ve etimi sıktı. Zevk bir anda merkezime hücum etti ve yüzümü boynuna gömdüm.

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bana sor."

"Lütfen," diye mırıldandım boynuna karşı, kalçalarım ona sürtünüyordu. Seçimlerimi daha sonra düşünüp pişman olacaktım. Şu anda ona solmakta olan bir çiçeğin güneş ve su istemesi gibi ihtiyacım vardı. "Lütfen, Bas. Buna ihtiyacım var."

İtirafım onu memnun etmiş gibi derinden inledi. Sütyenimin klipslerini açtı ve çıkardı. Serin hava göğüslerimi okşarken ağırlaştıklarını

hissettim. O

Çekildi ve gözleri neredeyse saygılı bir bakışla göğsümün üzerinde gezindi. Bakışlarında deliliğe benzeyen karanlık ve sahiplenici bir şey vardı. Belki benim, belki de onun.

Başparmağını meme ucumda gezdirdi, sonra eğildi ve bir meme ucunu ağzına aldı. Yüksek sesli bir inilti odayı doldurdu ve bir elimi saçlarına sokup yumruklarken başım geriye düştü. Hassas meme ucumu çekiştirdi ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettiğime yemin edebilirim. Göğüslerimin yumuşak etini birbirine bastırdı, sonra ısırdı, yaladı ve birinden diğerine emdi.

Karnımda alevler kıvrıldı ve her saniye daha da ıslandım. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum," diye inledi etime karşı. "Seni özledim çok kokuyor."

"Daha fazla," diye yalvardım, nefes nefese bir sesle ereksiyonuna karşı gıcırdadım.

"Burada mı istiyorsun?" diye sordu, eli külotumun ince kumaşı arasından amımı örtüyordu.

Çaresiz bir inilti ve başımı salladım. "Lütfen."

Başparmağı külotumun askısının altından kayarak onu aşağı çekti. Sonra dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Onları benim için çıkar," diye emretti. İtiraz etmek aklıma bile gelmedi. Hevesli ellerimle külotumu kalçalarımın altına ittim ve kucağında ayarladım. Birkaç kez yanlışlıkla onun sert ereksiyonuna değdim ya da değmedim ve o da kesik kesik bir nefes verdi.

Gece yarısı kadar karanlık bir bakışla amıma baktı. Ellerim titreyerek omuzlarına koydum ve takım elbisesinin kumaşını kavradım.

"Sen benim lanet olası yardımcısın," diye inledi, sesi sertti. Sanki beni çekici bulduğu için nefret ediyordu. "Bu küçük beden bana ait, başka kimseye değil."

Eli kalçamdan kışıma doğru ilerledi ve beni kendisine doğru daha sert çekti. Sonra yumruğu saçlarımda sıkılaştı, yüzümü ona doğru eğdi ve bakışları sertleşti.

"Söyle." Talebi acımasızcaydı,

Yüzü benimkine yaklaştı. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve bakışlarımız birbirinin içinde boğuluyordu.

Onunla savaşmalıyım. Onu inkar etmeliyim. Ama ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu, en azından bu konuda. "Bedenim sana ait, başka kimseye değil," diye nefes aldım. "Ben seninim."

Her zaman ve sonsuza dek.

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve ben de dudaklarımı ayırdım, dilim parmağının ucuna değdi. Göğüs göğüse otururken bakışlarını tuttum. Kalp atışı kalp atışına. Eğildi ve dudaklarını boğazımda gezdirdi.

Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğdim, itaatkâr bir hareketti. Umurumda değildi. Vücudum konusunda ona güveniyordum. Acımasız bir kral, benim kötü adamım olabilirdi ama vücudumu benden bile daha iyi tanıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi boğazıma karşı. Dudaklarının sıcaklığı bacaklarımdan arasına bir cızırtı gönderdi. Sanki bunu biliyormuş gibi, avucu bedenlerimizin arasına girdi ve en küçük sürtünme miktarını uygulayarak klitorisime bastırdı. Eli sertti ve ben zaten çok yaklaştım. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırđım.

Bas ağır göz kapaklarının arasından bacaklarımdan arasındaki elini izledi. Avuç içi klitorisime doğru kıvrımlı bir şekilde hareket etti ve hayal kırıklığı içimde fokurdadı. Beni nasıl boşaltacağını çok iyi biliyordu ama zevk almamı bilerek engelliyordu.

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye tersledim, yanaklarım kızarmış bir halde ona bakıyordum. İnmek istiyordum ve onun yaptığı tek şey hayal kırıklığı arttırmaktı.

Sanki ateşime şaşırmış gibi eli durdu ve saatler süren bir saniyenin ardından kısık bir kıkırdama duyuldu.

Ceza olarak çenemi ısırđı, sonra kara gözlerini benimkilere dikti. Karanlığın ipucu sonraki sözlerini lekeledi. "Benim tatlı principessa'ma ne oldu?"

"O öldü," diye nefes aldım. O gün bir parçam gerçekten ölmüş gibi hissettim.

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye karanlık bir sesle homurdandı. Başımı salladım ve iki parmağını ıslaklığımdan geçirip içime soktu.

Sırtımı dikleştirdim, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve zevkle inledim. Bu önceki her şeyden daha sertti, yine de zevk acıyla artıyordu. Kalın parmaklarını içeri ve dışarı kaydırdı, ikimiz de düzensiz nefes alıyorduk.

"Seni tekrar aldığımda sert olacağım," dedi sertçe.

Sözleri içimde bir fitili ateşlemiş gibiydi ve parmaklarını tekrar içime sokarken güçlü bir uyuşturucu gibi damarlarımda adrenalin yayıldı. İçimin derinliklerindeki noktayı vurdu. Vücudum titredi ve içim açgözlülükle parmaklarının etrafında kenetlenirken gözlerim geri yuvarlandı.

Sıcak basınç genişledi ve o yüksekliklere ulaşmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Bas diğer eliyle kığıma şaplak attı. Gözlerim fırladı

karanlık bakışlarını üzerimde bulmak için açtım, tutkulu ve derin.

"Gözler üzerimde, principessa," diye gürledi, omuzlarındaki gerginlik görülebiliyordu. Sonra kıcıma bir şaplak daha attı ve beklenmedik acı içime bir titreşim gönderdi. Dudaklarına karşı inledim, onun havasını soludum.

Göğsünde titreşen gümbürtüye bakılırsa, verdiğim tepki hoşuna gitmişti. Bir sonraki şaplak daha sertti.

Daha sert. "Ah," diye yakındım.

"Çünkü beni terk ettin," diye homurdandı ve sonra bana bir şaplak daha attı.

Parmaklarıyla beni yavaşça becermeye devam ettikçe ateşi daha da arttı. Yarı kapalı bakışlarımla onu izledim, sonra bakışlarımı indirip parmaklarının sularıyla kayganlaşmasını, kalçalarım ona karşı utanmazca öğütülürken içime girip çıkmasını izledim.

Tüm vücudum, patlamak üzere olan bir volkan gibi, yaklaşan salıverilmeye titredi. O kadar ıslanmışım ki elinden ve bacağımdan aşağı damlıyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı, vücudumdaki her kas titredi ve sert bir öpücük için ağzımı aldı. Ve tüm bu süre boyunca elini yere bastırdım ve zirveye tırmanırken nefes nefese kaldım. Tırnaklarım pazılarına battı, yaklaşan serbest bırakma omurgamdan aşağı kıvrılıyordu.

"Kimi düşünüyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından. Parmakları sertçe sokuldu, içimde derin daireler çizerek yıldızları görmemi sağladı. "Kimi?" diye kabaca sordu.

"Sen," diye inledim.

Sanki kabul ettiğim için beni ödüllendirmek istermiş gibi, başparmağı klitorisime bastırdı ve bir parmağı daha içeri girdi. İçim sıkıştı ve vücudum ekstra basınçla titredi. Basınç arttı ve arttı.

Parmaklarını bir kez daha savurdu ve ben saçlarını avuçlarken beni uçurumdan aşağı yuvarladı.

Isı vücudumun her zerresinde patladı, görüşüm karardı ve kalbim içime pompalanan kavurucu kana ayak uydurmak için çarparak nefesimi çaldı. Nefes nefese kaldığımda tenim yanıyordu ve bu sırada parmakları yavaşça içime girip çıkıyordu.

Kulaklarımdaki çınlama azaldı, görüşümdeki sis dağıldı ve parmakları içimde kaldı. Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu derin derin içime çektim ve yumuşak bir takdir sesi çıkardım. Çok güzel kokuyordu, viski, günah ve baharat gibi. Çok erkeksi. Yani benim.

Benden son nabızı alırken vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve o anda, boktan ailelerimizin geçmişi umurumda değildi.

Geçmişî ya da beni kaçırma şeklini. Sadece *onu* önemsiyordum. Benimle birlikte.

Boynunu öptüm, yumuşak bir takdir sesi mırıldandım. Onun baş döndürücü kokusunu içime çekmek benim için alkolün kendi markasıydı. Orgazm sonrası mutluluk beni çiğ ve savunmasız hissettirdi. Ben tamamen çıplaktım, o ise tamamen giyinikti.

Parmaklarımı ereksiyonunun üzerinde gezdirdim, kalın, sert uzunluğunu hissettim ve içimdeki şehvet onu istedi. *Şimdi*. İçimde. O kadar sert ve büyüktü ki vücudum hâlâ onun içimde nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Kukum sıkıştı, beni sahiplenmesi için hazırды.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve nefesimi tuttum. Gözlerimdeki arzuyu görebildiğini biliyordum ama o da başka bir şey görmüş olmalıydı. Çünkü sinirli bir nefes verdi, beni dudaklarımdan öptü ve sonra battaniyenin altına soktu.

"Uyuyun, principessa," diye homurdandı. "Yakında."

Yatağa uzandım ve ayağa kalkıp kapıdan çıkarken boş gözlerle arkasından baktım.

Göğsümde şiddetli bir ağrı hissettim. Yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü ve boğuk bir hıçkırık kaçtı içimden.

Tanıştığımızda kötü biri olduğu konusunda beni uyarmıştı. Kalbimi çalacağı konusunda beni hiç uyarmadı.

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

Basilio

T Wynter'ın duvara yaslanmış çıplak görüntüsü, uyarılmışlığından dolayı kızarmış teni beynimde yandı. Kaya gibi sertleşmişim ve onu almaya hazırdım. Dokuz ay boyunca onun hakkında hayaller kurup fanteziler kurduktan sonra

sonunda elime geçmişti ve onu benim yapmaya kararlıydım. Onu damgalamaya. Onu anlamsızca becermek.

Yine de her şey yanlıştı.

Soğuk göl rengindeki gözleri beni öyle bir güvensizlikle izliyordu ki göğsüm parçalanıyordu. Eskiden bana olan bakışlarından eser kalmamıştı. Kör güven gitmişti.

Saçmalık.

Arkasına bile bakmadan beni terk etti. Son dokuz ay boyunca onun incindiğini, işkence gördüğünü ya da öldüğünü hayal ederek kendimi deli gibi hissettim. Bir açıklama bekledim. Hiç gelmedi. Babam sadist, yalancı bir ylandı, bu yüzden ona sormak söz konusu bile olamazdı. Angelo'yu denedim ama o da bir sonuç vermedi. Bilgi sakladığından şüpheleniyordum ama ona işkence etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Yine de sikim onun dar, ıslak amının içine girmek istiyordu. Sebebi umurumda değildi. Sadece onu. Kollarıma düştüğü andan itibaren o benimdi. Ve onu elimde tutmak için tüm bu lanet olası dünyayı yakabilirdim. Kimse onu bir daha benden alamazdı.

Kendi yatak odamda, yatağıma uzandım ve bu kadar ileri gittiğim için sessizce kendime lanet ettim. Şimdi kaya gibi sertleşmişim ve taşaklarımın morarması riskiyle karşı karşıyaydım. Ancak ona dokunma ihtiyacı, kaşınması gereken bir kaşıntıydı. Onun yumuşak tenini hissetmeliydim ya da lanet olası aklımı kaybetme riskini göze almalıydım.

Ben de cazibesine yenik düştüm. Ve şimdi, huzursuzluk derimin altında hayalet gibi dolaşıyor, geri dönüp onu almamı talep ediyordu.

Hay sikeyim. Dante başından beri haklıydı. Wynter'a çok fazla takılmışım. Ona o kadar dalmışım ki, nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Bu kadın beynimle ve kalbimle oynadı. Ama o artık benimdi ve gitmesine asla izin veremezdim. Kendimi içine gömmek istediğim bir vücudu vardı, ama en önemlisi, tüketmek istediğim bir ruhu vardı.

Bana şehvetini verdi. Bana vücudunu verdi. Ama bu yeterli değildi. Bana vaat ettiği her şeyi alacaktım.

Bu gece uyumak tartışmalı bir konu olacaktı.

Yatağıma uzandım, üzerimde sadece boxerlarım vardı, başımı yastıklara yaslamışım ve gözlerim tavan penceresine kilitlenmişti. Karanlık gökyüzü yıldızlarla doluydu ama tek yaptıkları bana onu hatırlatmaktı. Elimin altındaki odada uyuyan kızı; tüketmek istediğim kızı.

Gerginlik tenimi kaşındırıyor, serbest bırakılmamı talep ediyordu. Sikim onun dar, ıslak girişinde olmak istiyordu. Kendi kişisel cennetim.

Sikimi elime aldım, Wynter'ın yumuşak ellerinin sikimin etrafına dolandığını hayal ettim. Başlarda çok nazıkçe yukarı aşağı pompalıyordu ama ben ona nasıl daha sert yapacağını gösteriyordum. Sikimi sertçe sıktım, yukarı aşağı pompaladım, okşadım ve bu sırada Wynter'ın altımda zevkle kıvranan görüntüleri aklımdan geçti.

Bir tahta gıcırdadı, silahıma uzanıp gözlerimi açmadan önce içime bir gerilim yayıldı.

Wynter'ı kocaman gözlerle bana bakarken buldum, dudakları ayrılmıştı.

Orada ne kadar durduğunu merak ederek hareketsiz kaldım. Lanet kapının açıldığını bile duymadım.

"Buraya nasıl girdin?" Homurdandım.

Çıplak ayakları parke üzerinde sessiz bir şekilde bana doğru ilerledi. Tanrım, o uzun, kıvrak bacaklar beni öldürebilirdi.

"Yalnız uyumak istemiyorum," diye fısıldadı, dudaklarını yalıyordu ve nefes alış veriş biraz düzensizdi.

Arzum damarlarıma doldu ve sikim acıyla zonkladı. Kahretsin, beni araması için yanlış zamandı. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

"Principessa," diye mırıldandım, onu geri çeviremedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

OceanofPDF.com

Wynter

God, Bas'ın mastürbasyon yapmasını izlemek o kadar erotikti ki kâbusumun başlangıcını unuttum. Parmakları aşağı yukarı pompalanırken çıkardığı gırtlak sesi amımı sızlatıyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

göğsümde ve damarlarımda ateş yanıyordu.

Bir adım attım. Sonra bir adım daha. Dudaklarından hiçbir itiraz çıkmadı, ben de yatağına olan mesafeyi kapatıp üzerine tırmandım.

Gözlerimi onun büyük, kalın sikine sarılmış ellerinden ayıramıyordum. Tanıdığım şarkının belli belirsiz sesleri evin başka bir yerinden geliyordu. Madi Diaz'ın "Ashes" şarkısı ruhumda hissedebildiğim sözler fısıldıyordu.

Aletini tekrar aşağı yukarı pompalamaya başladı, yumuşak homurtuları şarkının melodisine karışarak onu sonsuza dek lezzetli ve pis bir hale getirdi.

Havadaki sis yoğunlaştı; her nefes alışımında yakıyordu. Bakışlarımı yüzüne doğru kaldırdığımda kapüşonlu bakışlarının arzuyla yanıp tutuştuğunu gördüm. Dilim dudağımın üzerinde gezindi ve boğazımda bir inilti fokurdadı.

Tenim yandı, kalbim hızlandı ve nefesim sanki on dakikalık bir programda yüksek hızda kaymışım gibi kesik kesikti.

Aletin ucu dölle parlıyor, tadıyla beni baştan çıkarıyordu. Tadının ne kadar güzel olduğunu hatırladım.

Elim sert sikine uzandı, parmaklarımı güçlü parmaklarının etrafına sardım.

"Lanet olsun, principessa." Sesi işkence gibiydi, vücudundan gerginlik akıyordu.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Elini çok hevesli bir şekilde çekti. Elim şaftının derisine dokunduğu an, yüksek sesli bir inilti yatak odasında yankılandı ve doğrudan içime girdi. Bana sadece birkaç saat önce orgazm yaşatmış olması önemli değildi. Onu tekrar istiyordum.

O beni yarı kapalı göz kapaklarının ardından izlerken ben onun pürüzsüz, sert uzunluğunu aşağı yukarı pompalamaya başladım. Aynı anda hem çok güçlü hem de savunmasız görünüyordu, kaslı vücudu görülmeye değerdi.

"Bas," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak. Onu o kadar çok arzuluyordum ki, bu her yerimde hissettiğim bir ağrıydı. "Seni tadabilir miyim?"

İki eliyle belimi kavradı ve beni üzerine kaldırdı. Dizlerimi açarak güçlü kalçalarına sarıldım. Amım sikine o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum ve bacaklarımın arasında zonklayan bir ağrı vardı.

Ama bu onun içindi. O bana zevk vermişti ve şimdi ben de ona zevk vermek istiyordum.

Vücudunu aşağı indirdim ve gözlerim onun üzerindeyken şaftını dibinden ucuna kadar yaladım. Zorlu bir nefes çekti ve gözleri bulanıklaştı. Omurgamda bir ürperti belirdi ve siki ağzımdayken inledim.

Eli saçlarımdan bir tutam yakaladı, gözleri yarı kapalı bir şekilde beni izliyordu. Dilimi başının etrafında gezdirdim ve onu ağzıma alıp emdim.

"Hepsini al," dedi sertçe, gerginlik vücudunun her hücresinde titreşiyordu. Daha da rahatsız edici olan, vücudumun onun otoriter ses tonuna verdiği tepkiydi. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti ve amım zonkladı.

Bu şimdiye kadar yaptığım ikinci saksoydu ama bu seferki ilkinden farklıydı. Daha çaresizdi, ağzıma sokması sarsıntılıydı, sanki uçurumun kenarında sallanıyormuş gibiydi.

Hepsini ağzıma aldım, göğüslerim uyluklarına sürtünüyor ve ince üstümde sürtünmeye neden oluyordu.

Başımı aşağı yukarı hareket ettirerek ritmi kontrol etti. Derine doğru itti, siki boğazımın arkasına çarptı ve gözlerim kapandı, ihtiyaçla inledim.

Tadı tuzluydu ve bağımlılık yapıyordu.

"Bana bak," diye kabaca emretti ve bakışlarım ona kayarken bedenimden bir ürperti geçti.

"Benim," diye mırıldandı.

Onaylarcasına mırıldandım ve ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırdım. Bir eliyle buklelerimi tutmaya devam ederken, diğer eliyle yanağımı okşadı

Sanki ben onun her şeyiymişim gibi. Tıpkı aylar önce yaptığı gibi.

Göğsümde ham duygular titreşiyordu ve ona olan sevgimin gözlerimde parladığını görebileceğinden korkuyordum. Ağzımı sikmeye devam etti ve ben de ona izin verdim. Çünkü o benim her şeyimdi.

İniltileri göğsünde gümbürdüyordu, içeri ve dışarı itmeye devam ederken bakışlarımız kilitlendi. Daha derine ve daha sert, ağzıma boşalırken iniltisi boğuk bir sese dönüştü. Yutkundum ve dudaklarımı yaladım, göz temasımızı hiç kesmedim.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturdum, hâlâ ona sarılıyordum. Bas'ın göğsü inip kalkıyor, sert nefesi aramızdaki sessizliği dolduruyor ve bakışlarında karanlık viski gibi birikiyordu.

Sonra tek kelime etmeden boxer'ını yukarı çekti. Sonra beni çıplak gövdesine doğru çekti ve elleri belime dolandı. Yanağımı göğsüne bastırdım ve kalp atışlarını dinledim.

Dokuz aydan uzun bir süredir ilk kez rüyalarımın kabuslar girmeden uyuyabildim.

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

Basilio

I Wynter'ın bukleleri yüzümde, kokusu her tarafımda ve yüzü göğsüme yaslanmış bir şekilde uyandım.

Çok huzurlu görünüyordu, nefes alıp veriyordu ve avuç içi dinleniyordu.

göğsümün üzerinde. Hareket edip onu uyandırmak istemedim.

Gözlerinin altındaki siyah gölgelerin kâbuslarından kaynaklandığından şüphelenmeye başladım. Keşke bana ne hakkında olduklarını söyleyecek kadar güvenebilseydi. Yatağıma isteyerek geldiğine göre kötü bir şey olmalıydı.

Wynter'la tanıştığım andan itibaren onu korumak istemiştim. Son dokuz ay bu isteğimi azaltmamıştı. Aksine, ihtiyaç daha da şiddetlendi. Yine de bir şey oldu ve dünyadaki tüm paraya bahse girerim ki, babamın bununla bir ilgisi vardı.

Başının üstünü öptüm, göğsüm tüm bu lanet duygularla acıyordu. Beni yok etme gücüne sahip olan tek kişi oydu ve bunun farkında bile değildi.

Ve lanet olsun, beni ağzına aldığı anda, pembe dudakları şaftımın etrafında kapandığında, neredeyse kaybettim. O anda patlayabilirdim. Beni o kadar etkilemişti. Yumuşak ifadesi bana kilitlenmişti ve ağzını sikerken çıkardığı sesler erotik rüyalarımı süslüyordu.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim, nefesleri ısınmış tenimi havalandırıyordu. Bir elim hâlâ koluna sarılıydı ve başparmağımı yumuşak teninde gezdirmeden duramıyordum.

Üç gün sonra karım olacaktı. Neredeyse onu sürükleyerek Sulh Hakimine götürmek ve bu işi bitirmek istiyordum ama Brennan'a bunun düzgün bir şekilde yapılacağına dair söz verdim.

Bugün New York'a geri dönecektik ama ben eski evime dönmek istemiyordum. Babamın tam olarak ne yaptığını öğrenene kadar, onu o piçin yakınında tutma riskini göze alamazdım. Bu yüzden onu satın aldığım ve kimsenin bilmediği yeni çatı katına götüreceğim. Benden başka kimsenin oraya erişimi yoktu.

Kollarımda kıpırdandı ve gözlerini açtı. Bakışlarımız birleşti ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Hey," diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

Bir an için bana dokuz ay önceki o kızı hatırlattı. Gözleri tekrar kapandı ve dudaklarından memnun bir iç çekiş çıktı.

"Günaydın, Principessa."

Gözleri tekrar açıldı ve sarsılarak oturma pozisyonuna geçti. Hava durgunlaştı, bakışları odanın içinde gezinmeye başladı. Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra bir elini gözlerine sildi.

"Bütün gece uyudum," diye dalgın dalgın mırıldandı ve kâbus gördüğüne dair şüphelerini doğruladı.

"Yaptın," diye onayladım.

"Ben-" diye devam etmeden önce duraksadı, "Seni uyanık tuttum mu?" Başımı salladım. "Daha yeni uyandım."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama sonra gözlerini kaçırdı. Boğazım düğümlendi ve ağzım acı bir tatla doldu. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Sonra benden uzaklaştı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve benden başka her yere baktı.

Sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi.

"Bugün New York'a geri dönüyoruz," diye niyet ettiğimden daha sert bir şekilde ısırdım. Anında soldu. "Yeni aldığım bir çatı katım var. Başka kimsenin haberi yok, o yüzden düğüne kadar orada kalacağız."

"Kimse mi?" diye sordu sessizce, alt dudağını gergin bir şekilde kemirerek. "Baban bile mi?"

"Hiç kimse," diye onayladım. "Babam değil. Kız kardeşim ve kuzenlerim bile."

"Düğün ne olacak?" diye homurdandı. Asi bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı, elinde küçük bir titreme vardı. "Baban da orada olacak mı?"

"Hayır."

O gün ne oldu öyle?

Yarım gün sonra New York'taydık, asansörle yeni çatı katımın en üst katına çıkıyorduk.

Asansör bip sesi çıkararak durdu ve çoktan dekore edilmiş ama oldukça boş bir alana açıldı. Buraya gelirken, Wynter ve kendim için yiyecek, giyecek ve erken bir akşam yemeği sipariş ettim.

Wynter'a içeri girmesini işaret ettim ve o da geniş fuayeye doğru tereddütlü adımlarla ilerledi.

"Burada hiç kalmadım, o yüzden eksikler olacaktır," dedim ona. "Neye ihtiyacınız varsa bana söyleyin, sipariş edeyim."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Bana bir telefon alırsanız, kendim sipariş verebilirim."

Doğrusu, ona zaten bir telefon, AirPods ve bir Apple Pro sipariş etmiştim. Neden ona vermedim? Çünkü kaçacağından endişelendim.

Beni dava et. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim.

Açılmayı reddetti, bu da onun gerçek niyetinden şüphelenmeme neden oldu.

Gözleri odada gezindi ve büyük Fransız pencerelerine doğru adım attı. Emory ona dizlerine kadar inen pembe bir kazak elbise ve beyaz Ugg botlar almıştı. Bu onu gerçek bir kış prensesi gibi gösteriyordu.

Ve ne yazık ki, kız beni taş gibi yaptı. Her zaman.

Sola doğru iki adım attı ve kapıyı açtı, ardından geniş çatı terasına çıktı. Onu takip ettim ve dik iniş yolunu kontrol etmek için eğilmesini izledim.

"Buradan aşağı inmek yok," dedim yanına eğilirken.

Gerçekten de gülümsedi. "Bir helikopter almadığım sürece olmaz," diye karşılık verdi.

Ben başka bir şey söyleyemeden usulca ekledi, "Bas, kalacağımı söyledim." Ama bunu son kez söyledi ve sonra gitti.

Nereye dönsem, o oradaydı. Kokusu. Gözleri. Vücudu, sadece ona sahip çıkmamı bekliyordu. Ceketimi ve yeleğimi çıkardım, ardından kılıfı çıkardım ve silahımı komodine yerleştirdim.

Misafir odasında uyumak istememesine şaşırmışım. Cevap hayır olurdu ama yine de sormasını beklerdim.

Belki de her şeye rağmen beni istiyordu. En azından yatakta.

Lanet olsun, bu yeterli olmalı. Başka bir erkek onun gibi bir kadın tarafından istendiği için mutlu olurdu.

Ama ben her şeyi istiyordum. Bedenini, kalbini ve ruhunu. Kahretsin, onun her kalp atışının bir parçası olmak istedim. Her düşüncesinin. Onun tüm dünyası olmak istiyordum. Tıpkı onun benim tüm dünyam olduğu gibi.

Banyonun kapısı açıldı ve üzerinde minicik pembe bir şort ve siyah bir üstle dışarı çıktı. Tanrım, beni öldürmeye çalışıyordu.

"Yatağın hangi tarafını istiyorsun?" diye sordu yatağı işaret ederek.

"Kapıya en yakın olanı," dedim, kontrolüm kenarda geziniyordu.

Yatağın diğer tarafına geçip eğildi ve bana muhteşem poposunun tam görüntüsünü verdi.

Baştan çıkarmanın bir adı vardı. Wynter Star'dı. O benimdi. Her zaman benim olacaktı.

Ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama kıcını bükmeyi bırakmasını ve bana uygulamamız bütün gece sürecektir her türlü fikri vermesini diledim.

"Kıçıma bakmaya devam mı edeceksin?" diye sordu, doğruldu ve gözlerime bakmak için arkasını döndü.

Yeşil gözleri daha koyu bir tona dönüştü ve ayrık dudakları öpülmek için yalvardı. Ya da sikilmek için. Tam olarak karar veremedim. Sonra onun uyarılma kokusunu aldım ve benim için oyun bitti.

Bir an yatağın karşı tarafındaydım; diğer an onu duvara yaslamıştım. Vücudum ona çarparak sırtını duvara yasladı. Kalçalarımı ona doğru ittim ve dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı kemerine geçirdim ve bacaklarından aşağıya çektim, aynı anda kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm.

Elimi kalçalarının arasına soktuğumda onu sırılıklam buldum ve göğsümde tatmin edici bir hırıltı titreşti. Göğsümü yumruklamak istedim. Kadının sırılıklam olmuştu.

Benim için.

Elim amını kavradı ve sırtı kamburlaşıp elimi daha da içine çektiğinde memnuniyetle mırıldandım.

"Bunu arzuluyorsun," diye inledim. "Tıpkı benim gibi."

"Bu kadar memnun olma," diye mırıldandı, sesi boğuk ve gözleri yarı kapalı. "Bu sadece normal bir tepki."

Hiç uyarmadan amına hafifçe vurdum.

Bir inilti aramızda titreşti ve sanki ne olduğunu çok geç fark etmiş gibi gözlerini açtı. Yine de beni itmedi. Ya çok şaşkıındı. Ya da çok heyecanlıydı.

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan parmaklarımı göbeğine dokundurdum. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi pembe amını izledim. Yüzümü ona yaklaştırdım ve kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim.

Sırtını duvara yasladı ve gözlerini kapadı. Yüz ifadesindeki mutluluğu izledim. Çok uzun zamandır ona sahip olmanın hayalini kuruyordum. Sikim için yalvarmasını istiyordum ama lanet kadının güçlü bir iradesi vardı.

O değişmişti. Gülümseyen ve tepki veren genç kadın artık benden saklanıyordu. Ama tam o anda karar verdim, benden uzaklaştığından beri onun çözölüşünü görme zevkine erişen her erkeği avlayacaktım. Ve onları öldüreceğim.

Bu dünyada onun zirveye ulaştığında dağıldığını gören tek erkek ben olurdum.

Parmaklarımı ıslak kıvrımlarının içine kaydurdım ve bu sefer yumuşak bir inilti kaçtı. İç organları açgözlülükle parmaklarımın etrafında kenetlendi ve sadece bu yüzden boşalacağımı düşündüm.

"Bana bunu istediğini söyle," diye amına doğru hışırdadım, gözlerim yüzüne yapışmıştı. Alt dudağının dişlerinin arasına sıkışmasını izledim. İnemelerini duymadığıma pişman olmuştum.

"Konuşmayı kesebilir miyiz?"

Elini bileğime götürdüğünde, parmaklarımı kıvrımlarından çıkarmaya hazır bir şekilde tam boyuma kadar yükseldim.

"Lütfen, Bas." Hayatına tekrar girdiğimden beri, bana taktığı lakapla her seslenişinde çok mutlu oluyordum. Gözlerindeki ahlaksız ihtiyaç öfkemi yatıştırdı ama yeterli değildi. Beni terk etmeden önce söz verdiği her şeyi istiyordum.

Açık yeşil gözleri şehvet dolu yarı kapalı kapakların arasından beni izliyordu ve ne olursa olsun bana böyle baktığında onun için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Parmaklarımı tekrar sıkışık amının içine soktuğumda ağzını ayırdı ve ben de ağzımı onunkine yapıştırdım. Dudağımı ısırđı, içimde bir acı hissettim ama dili dudağımı yaladığında göğsüm patladı.

Bu kadın dokuz ay önce beni bırakıp giden kadından daha sert, daha talepkârdı. Ve ben buna bayıldım.

Ağzlarımız çarpışıyor, dillerimiz birlikte dans ediyor, parmaklarım onun içine girip çıkıyordu. Girip çıkıyordu. Aletim pantolonuma karşı acı içinde zonkluyordu ama şu anda onun çözülüşünü görmek istiyordum. Benim için.

"Bas," diye inledi ağzımın içinde, kalçaları kıpırdanıyordu. Çok yaklaşmıştı. Bu kadınla birlikte kanım daha da ısındı ve *benim* kelimesi göğsüme işledi.

Wynter Star DiLustro. *Çok yakında!*

Elime sürtünüyor, inlemeleri odayı dolduruyordu. Orgazma yaklaştığını anlamıştım. Elleri çılgınca omuzlarımı tutuyor, parmakları derimi kazıyordu.

"Aynen öyle, principessa." Kulak memesini ısırđım. "Bana her şeyi ver."

Başđ geriye düştü ve boynunu bana doğru açtı. Isırdım, nazıkçe ısırdım ve onu işaretledim. Tüm dünyanın onun benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Parmaklarımı sokup çıkarıyordum. Girip çıktıkça beni daha sıkı kavrıyordu. El hareketlerimi durdurdum ve gözleri yukarı fırladı.

"Hayır," dedi çılgınca, kalçaları elime sürtünüyordu. "Durma."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Senin işini bitireceğim," diye kaba bir şekilde söz verdim. "Ama dizlerinin üzerine çöküp beni emeceksin."

Düğün gecemize kadar beni boşaltması için ağzını sikime dolmasına ihtiyacım vardı. Sonra onu bütün gece sikecektim. Yavaşça. Sert. Hızlı. Telfi etmem gereken dokuz aylık bir sikiş vardı.

Wynter'ın yüzünü izlerken, beni azarlamak istediğini söyleyebilirdim. Ama gelmeyi daha çok istiyordu.

"Kendimi boşaltabilirim," diye mırıldandı, ama aynı zamanda kalçaları sürtünmeye aç bir şekilde avucuma sürtünüyordu.

"Ama aynı şey değil," diye mırıldandım. Biliyordum. Son dokuz aydır kendimi boşaltıyordum. Başka bir kadını becermeye dayanamıyordum. Kokusu farklıydı. Saç rengi farklıydı. Onlarla ilgili her şey yanlıştı. "Öyle mi, principessa?"

Ağzımı boynunda gezdirdim. Yaladım. Kısırdım. "Seni çok sert boşaltacağım. Sonra da açgözlü amını yiyeceğim." Bir inilti göğsünden kasıklarına doğru titreşti. "Ve tüm sularını yaladıktan sonra, kendimi içine öyle derin gömeceğim ve seni öyle sert becereceğim ki, boğazın çiğ olana kadar çığlık atacaksın."

"Evet," diye nefes nefese kaldı, gözleri kapalıydı. Diğer sevgililerini hayal edip etmediğini merak ettim. Bu düşünce içimi asit gibi yaktı.

"Gözlerini aç," diye sertçe emrettim.

Sorgusuz sualsiz itaat etti ve gözlerindeki bir şey beni sakinleştirdi. İstmeden öne doğru eğildi, dudakları ağzıma bir santim bile yaklaşmadı.

"Beni boşalt," diye fısıldadı, dili ağzımı yalıyordu. "Ben de sana sakso çekeceğim."

Son sözünü söyler söylemez, parmaklarımın içine girmesiyle aynı anda ağzımı ona doğru çarptım. Sertçe. İki çaresiz insan gibi öpüştük. Sanki orgazmı bu dünyada göreceğim son şeymiş gibi onu parmaklarımla becerdim.

Elleri tişörtümü yırttı, üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Küçük avuç içleri sıcak tenime karşı serindi. Ve Tanrım, onun dokunuşunu her yerde hissedebiliyordum. Sırtımda, omuzlarımda, göğsümde. Sanki benim ona aç olduğum kadar o da bana açtı.

"Ahhh... Ah.... Ahhh, Bas," diye nefes nefese kaldı.

"Gözlerini aç," diye emrettim, kıskançlık zihnimin arkasında karanlık bir düşünceydi. Gecikmeden itaat etti, muhtemelen onu zevkten mahrum bırakacağımdan korkuyordu. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, parıldayan yeşil derinlikleri parçalanırken. Ne kadar sert olduğumu umursamadan parmaklarımı içine sokmaya devam ettim. Buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

"Aman Tanrım," diye inledi, ağır göz kapaklarının arasından beni izliyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Hayır, Tanrı değil," diye mırıldandım, sikim taş gibi sertleşmişti. "Yakında kocan olacak kişi."

"Daha fazla," diye yalvardı, kalçaları sarsılıyordu.

Parmağımı içinde kıvırdım ve onun noktasına vurdum. Ve kontrolden çıktı.

"Evet, evet. Bas, lütfen." Ağızlarımız birbirine çarparken, onun iniltilerini ve pantolonunu içtim. Benim için parçalanırken amı sıkıştı. Benim için! Başka kimse için değil. Bu beni ayakta tutmaya ve beni terk ettiğinden beri hissettiğim öfkeyi yatıştırmaya yetiyordu.

Suyu parmak eklemlerimden aşağı, elimin üzerine damlıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp onu yalamak, dilimle becermek, onu yiyip bitirmek istiyordum, böylece benim için tekrar parçalanacaktı. Ama lanet pantolonuma dökülecekti. Çok yaklaşmıştım.

"Sıra sende," dedim, biraz fazla sert bir şekilde.

Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu, nefes alış verişi ağırlaşmıştı. Yüzünde mutluluk ve şaşkınlığın karışımı olan o doygun ifade vardı. Tıpkı önceki gibi. Öncekini düşününce içim sertleşti.

Beni terk etti.

Elleri göğsümde geziniyordu, dokunuşu hafif ve nazikti. Suyuyla kayganlaşmış parmaklarımı çekip dudaklarına götürdüm ve alt dudağına sürdükten sonra dudaklarıma götürdüm. Parmaklarımı emerek temizlerken gözleri benden hiç ayrılmadı. Dili alt dudağının üzerinde geziniyordu, bu görüntü çıldırtıcı derecede erotikti. Denemiyordu bile.

Akıl sağlığını korumak için ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyordum. "Söz sözdür," diye fısıldadı.

Gömleğimi omuzlarımdan itti ve gömleğim ses çıkarmadan yere düştü.

"Verdiğin sözleri tutma konusunda iyi değilsin," dedim ona karanlık bir sesle, son sözünü hatırlayınca ruh halim bozuldu.

Benimle kalacağına, beni asla terk etmeyeceğine söz verdi. Ve sonra arkasına bile bakmadan, tek bir not bile bırakmadan beni terk etti. Onu ararken delirmem için beni terk etti.

İfadesinde bir şeyler titreşti ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine dizlerinin üzerine çöktü ve kemerimi kurcaladı. Bekleyemedim, bu yüzden ben devraldım, kemerimden kurtuldum ve pantolonumun kemerini açtım.

Sonra elim ensesine dolandı ve onu sıkıca kavradım. Göğsümdeki öfke asit ve orman yangını gibi yanıyordu. Kötü bir kombinasyon.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve dili alt dudağında gezindi. Belki de benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Şimdilik kendime bunu söylüyordum. Yoksa kendimi kaybederdim.

Küçük eli sikimin etrafını sardı ve eğildi, dili sikimin tepesinde gezindi.

"Siktir," diye inledim, kalçalarım ağzına doğru itiliyordu. Kaçamıyordu, elim onu yerinde kilitli tutuyordu. Duruşumu genişlettim ve boğazından aşağı daha fazla ittim. "Ağzını sikerken bana bak," diye talimat verdim, kontrolüm sert bir şekilde titriyordu.

Bakışları bana kaydı, yumuşak ve şehvet doluydu.

"Siktir," diye mırıldandım. Sikimi ağzına daha derin sokarken neredeyse boşalıyordum.

Tanrım, dizlerinin üzerinde mükemmel görünüyordu, ağzı sikimle doluydu. Yarı kapalı bakışlarla onu izlerken nefesim kesildi. O mükemmeldi. Yanakları kızarmış, beni ağzının derinliklerine doğru emerken bana bakan gözleri parlıyordu.

Ritmimiz senkronize olunca daha hızlı hareket etmeye başladım. Daha sert. Daha derine. Gırtlaktan gelen inlemeleri aletimi titretiyor, omurgama kadar şoklar gönderiyordu.

Elleri kalçalarımı kavradı, parmakları etime batıyordu. O da en az benim kadar bundan zevk alıyordu. Başı coşkuyla aşağı yukarı sallanıyor, karın kaslarım boğazından aşağı boşalma isteğiyle titriyordu. Ama ben hazır değildim. Bu cenneti uzatmak istiyordum.

"Sen benimsin," diye homurdandım, boğazının derinliklerine doğru ilerliyordum. "Her santimini."

Onun ıslak, sıcak ağzına daha derin ve daha hızlı girdim. Odamızı dolduran tek ses benim hırıltılı nefeslerim ve onun boğuk inlemeleriydi. Sanki her sert hamlem bana yaşattıklarının bir cezasıymış gibi ona karşı hiç acele etmedim. Boğazından hırıltılar geliyordu ama beni durdurmadı, itmedi. Hatta beni daha da yakınına çekti.

"Son damlasına kadar yutacaksın," dedim sesim kısık bir şekilde. Gözlerini kırpıştırarak onayladı. "Çünkü sen benimsin." Daha hızlı ve daha derin bir şekilde boğazına doğru sokmaya başladım. "Ve ben de seninim."

Boğazının derinliklerinde bir inilti titreşirken beni kavrayışı sıkılaştı. Kahretsin, iddiamı beğendi. En azından şu anda hoşuna gitti.

Her zamankinden daha sert boşaldım, dölleri onun ağzına doldu ve çenesinden aşağı damladı. Orgazmım içimi yaktı, vahşi ve sıcaktı ama ona karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı bile. Onlar benim çöküşüm olacaktı, bunu biliyordum. Ama onları durduramadım. O beni tüketti ve bana hayat verdi. Onsuz, acı ve kızgındım, bir erkek kabuğuydum. Onunlayken her şeyi hissediyordum. Her nefesi, her gülümsemeyi, her bakışı.

Soluk pembe bir kızarıklık yanaklarını boyadı, bakışları üzerimdeydi ve ağzı açıktı. Dizlerinin üzerinde bir tanrıça gibi görünüyordu. Ve gözlerindeki bakış... Bana karşı *bir şeyler* hissettiğine kendimi inandırabilirdim.

Bir şey, diye içimden alay ettim. Nefret de bir duyguydu. Gerçi şu anda bana nefret ediyormuş gibi bakmıyordu.

Ben de onu siktim ve bütün gece adımı haykırmasını sağladım.

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

Wynter

I Etrafımı saran ağır bir el ve çok iyi tanıdığım o kokuyla uyandım. Vücudum en tatlı yorgunlukla ağrıyordu. Dün gece yaptığımız bazı şeyler çok daha deneyimli bir kadın kızarır.

Ve İtalyanca bir şeyler mırıldandığında, eridim. *Eridim!* Ona ne dediğini sormak istedim, ama sonra dili içime kaydı ve inlemek dışında her lanet dili unuttum. Kulağıma yumuşak sözler mırıldanarak beni yavaşça, mümkün olan her şekilde becerdi.

Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Elleri beni dağladı; ağzı bana umut verdi; kalbi bana sahip oldu.

Birkaç dakika boyunca öylece uzandım, yatak odasının bir duvarını boydan boya kaplayan ve şehrin ufka yayıldığı büyük pencereden dışarı baktım ve şaşırtıcı bir şey fark ettim.

Kabus yok.

İki gece üst üste kâbus görmedim ve her ikisinde de Bas ile birlikte uyudum. Kendimi daha iyi hissettim. Dinlenmiş. Sanki uykusunda benim vahyimi hissetmiş gibi, Bas'ın bana sarılışı sıkılaştı. *Rahatlık*. O benim rahatlığımdı.

Basilio'nun süslü, yeni çatı katına vardıktan kısa bir süre sonra kıyafetlerimiz ve yiyeceklerimiz geldi. Bas ve ben hepsini yerleştirdik. Sanki her şey patlamadan önce kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi doğal geldi. Babasından önce.

Hava gergindi, sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Omzumun üzerinden baktım ve uykusunda bile çok gergin görünüyordu. Sanki ona ihanet etmemi bekliyordu. Ama ihanet etmedim. Gerçek niyetini asla açıklamayarak bana ihanet eden oydu.

Ne olursa olsun çekim vardı. Ama belki bana bildiği her şeyi anlatsaydı ve lanet olası babasını uzak tutsaydı, ben de sözümü tutar ve annesi gibi çekip gitmezdim. Öyle bile olsa, yaptıklarımın onu daha da soğuttuğunu bilmek beni incitiyordu.

Belki de kaçmak yerine Bas'ı aramalıyım. Belki de babasının ziyaretinin Bas'ın planladığı gibi gitmediğine dair içimde bir his belirmeye başlamıştı. Olanlar hakkında onunla yüzleşmem gerekecekti.

Dikkatimi tekrar pencereye vererek şehrin silüetine baktım. Belki de kalbime güvenmeliydim. Lanet olsun, bilmiyordum. Ama şimdi acıyı bildiğim için ona tamamen güvenmekte tereddüt ediyordum.

Annemin Juliette'le beni yeraltı dünyasından uzak tutarken, kendimizi dirseklerimizin dibine kadar batırmamızdaki ironiye gülmekten kendimi alamadım.

Ve geçmişimiz intikam almak için geri geldi. Anne!

Ve Rahip!

O biliyor muydu? Olimpiyatlarda olmadığı için onu görmemiştir. Üvey kardeş. Yani teknik olarak bu onu İrlandalı, Rus ve İtalyan da yapar. Öyle değil mi? Pakhan'la bağlantı kurmak için neden bana ihtiyaçları olsun ki?

Anlamsızdı. Bas'tan tüm cevapları açıkça istemediğim ve talep etmediğim sürece bunu asla çözemeyecektim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek elinden kurtuldum ve yataktan kalktım. Kendime baktım, siyah bir şort ve pembe bir atlet giymiştim. Bana tonlarca pembe şey almıştı ve ona neden bu kadar pembe diye sorduğumda, benim rengim olduğu için homurdanmıştı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde yalınayak mutfağa doğru yürüdüm. Burada spor salonu yoktu, alet yoktu. Hiçbir şey yoktu. Hampton'daki evinde spor salonu olduğunu ve ihtiyacım olan her şeyi bana getireceğini söyledi.

Yine de neye ihtiyacım olduğunu düşündüğümde aklıma tek bir şey geliyordu. *O*.

Ama sevgi sözcüklerinden bahsetmemişti ve ben inatla bunu kabul etmeyi reddettim. Tanrım, keşke bir telefonum olsaydı da annemi arayabilseydim... Annemi mi? Bu durumda neyin normal olduğunu bana söyleyebilecek birini.

Mutfağa göz gezdirdim. Bu odanın bile Hudson Nehri'ne bakan büyük bir cumbası vardı. Buradan bakıldığında şehir sakin görünüyordu ve bunu ele veren tek şey arabaların hareketiydi.

İki gün daha.

Onun karısı olurdum. Gerçi dün gece olanlardan sonra, isim dışında her yönden onun karısı gibi hissediyordum. Dün gece olanları hatırladıkça yanaklarım yanıyordu. Sanki Bas tüm kayıp zamanı telafi etmeye ve hepsini bir sikiş gecesine sıkıştırmaya çalışıyordu.

Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu - bu sikişmekti. Nazik ya da sevgi dolu hiçbir yanı yoktu. Tanrı yardımcım olsun, bayıldım.

Keşke onunla evlenebilseydim - sadece ikimiz ve başka kimse olmadan. Hayır, hayır... ikimiz, annem, amcam, kızlar ve Sasha. Kuzenleri ve kız kardeşi de orada olabilir. Kaçırılma olayı için onları affederdim. Ne de olsa Priest benim kardeşim, Emory onun kız kardeşi ve Dante de... Şey, onun ne olduğundan emin değildim.

Bir iç çekiş içimi ürpertti ve içimde derin bir endişe dalgalandı. Bunun nedeni zorla evlendirilmek değildi. Ne de olsa dokuz ay önce Baş'la evlenmek istemiştım. Babasını görmekten korkuyordum.

Ya tekrar bir şey denediyse?

Buzdolabının kapağını açarken ellerim titriyordu. İçindekilere baktım, malzemelere odaklandım. Bir sürü meyve, önceden hazırlanmış makarna yemekleri, badem sütü, ıspanak ve süzme yoğurt.

"Muz, böğürtlen, badem sütü, ıspanak," diye mırıldandım, zihnimi karanlık düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak. "Muz, böğürtlen, badem sütü, ıspanak."

Karnım guruladı. Kapının üzerinden yatak odamıza doğru baktım ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bu fikir beni bir şimşek gibi çarptı.

"Uyan, uyan," diye fısıldadım neşeyle. Adada durdum ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım, sonra da blender aramaya başladım. "Aha," diye bağırdım sessizce, Bas'ı uyandırmamaya dikkat ederek... en azından bu şekilde değil.

Muzları soydum ve blendera attım. Sonra böğürtlenleri ve ıspanağı yıkadım ve blendera ekledim. Badem sütünü de ekledim ve yüzümde hınzır bir sırıtışla açma düğmesine bastım.

Gürleyen blender sabah sessizliğini doldurdu ve öğütmesini dinlerken sırtıttım. Bas'ın inleyişini ve beni buraya sürüklediği güne lanet edişini şimdiden hayal edebiliyordum.

Kolayca düzeltilebilir, diye düşündüm kendi kendime, parmağımı buz kırma düğmesinin üzerinde tutarak. Ama hemen ardından göğsümde bir sıkışma hissettim. Onu o kadar çok seviyordum ki acayip acıyordu. Çıldırıcı bir aşktı bu, acıtıyordu ama

Bırakmayı reddetti çünkü her nefesinizin bir parçasıydı. Her kalp atışının.

Popomun yanağına gelen keskin bir sızı sıçramama neden oldu ve dönmek için düğmeyi bıraktım. Elbette o olduğunu biliyordum. Burada başka kimse yoktu ama yine de kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Bas mutfakta, benden iki adım ötede duruyordu, üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot vardı ve siyah saçları dağınıktı. Delici bakışları bana, benimkiler de sağ tarafındaki kingpin kafatası dövmesiyle kaplı karın kaslarına yapışmıştı. Dün gece yaladığım dövme.

Yanaklarım ısındı ve özlem midemin çukurunda bir ağrıyla yandı. Onun için öylesine çiğ bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordum ki bu beni korkutuyordu.

Bu oldukça hızlı bir şekilde geri tepti.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, gözleri benim üzerimdeydi ama gözlerinin arkasında karanlık ve her şeyi tüketen bir şey parlıyordu.

"Kahvaltılık smoothie," diye nefes aldım. "Biraz ister misin?"

Gerçekten üzerine bir şeyler giymeli ve o vücudu saklamalıydı. Etrafta hoplayıp zıplaması benim gibi zayıf kadınlara karşı acımasızdı, beni baştan çıkarıyordu. Avuçlarım onun karın kaslarını hatırladı, ona tekrar dokunmak için kaşındılar. Parmaklarımla göbeğinin altındaki saç çizgisini takip etmek, kaslarının gerildiğini ve kontrolünün tekrar kırıldığını hissetmek istedim. *Benim için.*

Tanrım, bana yardım et. Beni seks delisi bir kadına dönüştürüyordu.

"Bütün gün bana mı bakacaksın?" Sesi derindi, sert bir okşayışla omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu.

Yutkundum, sıcaklık yanaklarıma hücum etti. Birdenbire parlak fikrim o kadar da parlak görünmemeye başladı, çünkü Bas'ı boxer'ıyla görmek bana başka türlü fikirler verdi.

Bizi yatak odasına geri götürecek türden.

Basilio arabasını güven ve kontrolle sürüyordu. Tam becerdiği gibi.

Nabzım çırpınıyor ve kalçalarımın arasında zonklayan bir ağrı dolaşıyordu. Bu adam benim ölümüm olacaktı, çünkü tek düşünebildiğim ve hissedebildiğim oydu. Söylenmemiş o kadar çok kelime havada asılı kalmıştı ki geçmişi çözmeye başlayacak başlangıcı bulamıyordum, böylece kendimizi onun kollarına düştüğüm güne geri dönmüş bulacaktık.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve hava nemliydi ama camları açık bıraktık. Arabayı sessizce sürüyordu ve ben bakışlarımı ona doğru kaydırmaktan kendimi alamıyordum. Güneşin parlak ışınları altında bile etrafındaki karanlık parlıyordu, ama ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

Bana sadece mayo giymemi ve bir plaj havlusu almamı söyledi, sonra da öylece bıraktı. Başını yana eğdi ve bakışlarımı karşıladıktan sonra tekrar yola döndü.

"Sahil."

Gözlerimi devirdim. "Mayomu giymemi söylediğinde bunu anlamıştım. Ama nereye?"

Profiline baktım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirmediğini gördüm. "Merak kediye öldürdü," diye söylendi.

Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerinde karanlık bir eğlence parladı.

Alay etmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Ilık hava yanaklarımı okşadı ve buklelerimi savurdu. Bu an bana neredeyse daha önce nasıl hissettirdiğini hatırlattı... babasından önce.

"Bu kedi Basilio DiLustro'yu öldürebilir," dedim ama gülümsemem tehdidi biraz bozdu.

Sırıttı. "Eğer nasıl öleceğimi seçmek zorunda kalsaydım, bu sizin elinizden olurdu, principessa."

Bas'ın öldüğünü düşününce göğsümde şiddetli bir acı hissettim. Sadece düşüncesi bile kalp atışlarımı teker teker parçaladı ve biliyordum ki o artık bu dünyada yürümezse hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ben de aynı olmayacaktım.

Araba durdu ve ben bölgeyi hemen tanıdım. Amcamın Hampton'daki evi yakınlardaydı. Koltuğumda doğruldum.

"Hamptons mı?" Gözlerim bir ileri bir geri gidip gelirken sordum. "Kızlar burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onlar Davina ve bebekle birlikte Kaliforniya'dalar."

Omuzlarım çöktü. "Doğru ya, unutmuşum. Davina bebeği doğurdu."

Geçen hafta, Emory'nin evindeki saldırıdan hemen sonra. İşlerim yüzünden kaçırmıştım.

Bas. Yanımda elektronik eşya olmadığı için amcam istemeye istemeye Bas'ı aradı. Sonra telefonu Juliette'e verdi, o da hemen Basilio'ya küfretti ve eline geçtiğinde onu küçük küçük parçalara ayıracağını söyledi.

Aile toplantıları çok eğlenceli olacak, diye düşündüm kuru bir şekilde.

"Burası benim evim," diye düşüncelerimi böldü. "Resepsiyonu nerede yapacağımızı görmeni istiyorum." Başımı eğdim ve sessizce onu izledim. "Kurulumu görmeni ve fikirlerini almanı istiyorum." Gözlerimi kırıştırdım, biraz kafam karışmıştı. Bu onun zeytin dalı mıydı? "Evde ya da düğün resepsiyonunda neyi beğenmezsen değiştirebiliriz."

"Tamam," dedim sonunda, duygular kalbimi çekiştirip beni eğilip onu öpmeye zorlarken. O benim ağırlık merkezimdi ve onsuz bir hayat anlamsızdı. Ama beni geri tutan gurur da öyleydi

Araba durdu, siyah Chevy Corvette'inin motoru söndü. İkimiz de arabadan indik ve yanıma gelip elimi elinin içine aldı, sonra da bana cep telefonunu uzattı.

"Ara onu," diye teklif etti, sesi kulağıma sıcak geliyordu.

İçimden bir ses isyan etse de onun telefonunu aldım. "Kendi telefonumu geri istiyorum Basilio," dedim usulca. "Ne zaman-" *Bana ne zaman güveneceksin?* Ama cevabından korkuyor olmalıydım çünkü kelimeleri çıkaramıyordum. "Gitmeyeceğim," diye söz verdim.

Corvette'inin arka koltuğuna uzandı ve plaj çantasını aldı. Büyük pembe bir çanta taşırken gülünç görüneceğini düşünürsünüz ama hayır. Havacı gözlükleri, siyah elbise pantolonu ve beyaz kısa kollu gömleğiyle çok seksi görünüyordu. Gömleğin içinden karın kaslarının yan tarafındaki mürekkep izini görebiliyordum ve güvensizliğinden duyduğum tedirginliğe rağmen mideme bir sıcaklık doldu.

"Her neyse," diye mırıldandım ve telefonunu kaydırarak açtım ve bana bakan resim karşısında donup kaldım.

Bas'ın ekran koruyucusu dokuz ay önce Priest'in cipini sahile götürdüğümde çektiğimiz selfie. Sahile vardığımızda, bir selfie çekmemiz için ısrar ettim ve o da beni yatıştırdı. Tam düğmeye basmasını söylemek için döndüğümde fotoğrafı çekti, böylece selfie çekilirken ikimiz de birbirimize baktık.

Ona tamamen aşık olmuş gibi görünüyordum.

BÖLÜM 61

OceanofPDF.com

Basilio

"Y Kız kardeşimi çatı katına mı kilitledin?" Priest homurdandı. Dante, Emory ve Priest ile Eastside Club'da buluştum. Yarın düğün günümüzdü ve her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. Sorunsuz bir şekilde. Kendimi kaybetmeden önce yüzüğümü parmağına takmalıydım.

Dördümüz eskiden Liam'a ait olan ofisin etrafında oturduk. Tartışmamıza tanıklık eden tek şey otantik bir Picasso tablosuydu.

"Onu güvende tutmak için," dedim ona. Evet, en iyi plan bu değildi ama lanet olsun, elimdeki tek plan buydu. Şimdiye kadar kimse o yeri bilmiyordu. Ama kuzenlerime ve kız kardeşime güveniyordum. Her ne kadar Priest zorba bir kaçık kardeş gibi davranırsa da. "Emory, bu gece gidip onunla kalmanı istiyorum. Dante yarın adamlarımızla birlikte ikinize kiliseye kadar eşlik edecek."

Emory gözlerini devirdi. "Düğünden bir gece önce gelini görmeme geleneğiyle uğraştığına bile inanamıyorum. Diğer tüm gelenekleri çiğnediğini düşünürsek."

Onu tersledim.

"Batıl inançları var," diye alay etti Dante.

"O takıntılı bir aptal," diye tükürdü Priest. "Onu hayatınızın sonuna kadar kilitli ve prangalı tutamazsınız."

Omuz silktim.

"Beni izle." Beni sevmeyi öğrenene ve tüm sevgisini bana adayana kadar hiçbir şeyi şansa bırakmazdım. Evet, bu ahlaki açıdan sorgulanabilir bir durumdu ama beni idare ediyor ve karanlığımı uzak tutuyordu. Eğer onu kaybedersem, ben-

Evet, bu dünya için iyi olmaz.

Priest kendini kaybetti ve ayağa fırladı. Ben de aynısını yaptım ve koca gövdesi bana çarpmadan önce sağa doğru kayarak ondan kaçtım. Sesi

Tahta çatırdıyor, kıymıklar protesto ediyor ve masa parçalanıyor.

Başka bir şey yapamadan bileklerini kavradım ve dizimi sırtına dayadım.

Hem Emory hem de Dante ayağa fırladı.

"Rahip, o benim karım. Bu işe karışmayacaksın," diye uyardım, sesim sakın ve soğuktu.

"Henüz değil, değil," diye kükredi. Omzunu çıkarıp çıkarmadığını umursamadan kolunu salladı. Kuzenlerimle tek ortak noktamız buydu. Hedefimize ulaştığımız sürece kolumuzu bile kesebilirdik. "Seçme şans verseydin karın olur muydu diye sordun mu kendine?" Günün her lanet dakikasında. "Başka bir kadın seç, kız kardeşimi değil."

"O senin olmadan önce benimdi," diye tısladım. "Seni seviyorum Rahip, ama kimsenin benimle karımın arasına girmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Cennet değil. Tanrı değil. Ne de şeytan. Kimse beni bir daha ondan uzak tutamazdı.

Emory sinirli ve tedirgin bir ifadeyle, "Sizler lanet olası aptallarsınız," diye söze karıştı. "Yarını konuşmamız gerekiyor. Ve babamın sizi çağırdığı gerçeğini."

"Anlaştık." Priest'e baktım. "Yeterince sakın misin? Wynter ve Emory'yi yarın güvende tutmak ve babamı uzak tutmak önceliğimiz."

Priest nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama başını salladı. Bıraktım, Priest yine kendini kaybederse diye vücudum hâlâ gevşememişti.

Takım elbisesindeki küçük lekeleri fırçalayarak boyunun ölçüsünü aldı. Hâlâ kızgındı, omuzlarındaki gerginlikten, gerilmiş çenesinden ve kararmış gözlerinden belliydi.

"Sakinim," diye dişlerini sıktı sonunda. "Her zaman arkamı kollayacağım, Bas. Ama önce onun arkasını kollayacağım."

Başımı salladım. "Yeterince makul."

Dante aptal gibi sırtarak, "Bu benim için çok fazla gerilim," diye açıkladı. "Pembe dizi gibi."

Emory kuru bir sesle, "Bunları izlediğini bilmiyordum," dedi.

"Bilmiyorum, ama sen izlerken yakaladığım küçük bakışlar ilişki kurmak için yeterliydi."

Emory ona ters ters baktı. "Belki kardeşim ve ben Priest'in ve senin kışını tekmeleriz. Eski günlerin hatırına."

"Deneyebilirsin kuzen," dedi, gözlerinde açık bir meydan okumayla gülümseyerek. Başımı salladım. Çocukken böyle şeyler yapardık. Her zaman birinin kemiğinin kırılmasıyla sonuçlanırdı.

"Tamam, bu kadar yeter." Ellerimi ceplerime soktum ve Picasso tablosunun olduğu duvara doğru yürüdüm. "Bundan sonra babamı görmeye gitmeliyim. Eğer bir şey olursa, siz ikiniz Emory ve Wynter'a göz kulak olun."

Emory gözleri şimşek gibi çakarak, "Gözetlenmeye ihtiyacım yok," diye tısladı. Priest ve Dante'ye odaklanarak onu görmezden geldim.

"Eminim düğünden haberi olmuştur ve davetiyesinin nerede olduğunu öğrenmek istiyordur." Dante de benimle aynı şeyi tahmin etti.

"Onu henüz öldürme," diye uyardı Emory. "İstedğini biliyorum ama bu bize bir dizi yeni sorun getirecek. Hepimize ve bu Wynter'a yardımcı olmaz. Sadece sabırlı ol, zamanımız gelecek."

Yeterince erken değil.

"Her iki şekilde de, yarın gelmeyecek." Cesedimi çiğnemedi kadınımın yanına yaklaşamaz. Ya da Emory'ye. Ya da Wynter'ın annesine. Babam onu vurdu ve kariyerini mahvetti. "Emory, sen Wynter'la çatı katında kalacaksın."

"Kendimi onurlandırılmış hissediyorum," diye düşündü. "Senin gizli çatı katında kalacağım."

Onun yorumunu görmezden geldim. "Eğer Wynter kâbus görüyorsa, onunla konuşun.

Herhangi bir konuda, sesinizi alçak tutun ve sadece konuşun."

Üç çift göz beni hoşlanmadığım bir dikkatle izliyordu. "Tanrım, kırbaçlanmışsın," diye sessizliği bozdu Dante. "Yani, bunu biliyordum ama şu ana kadar gerçekten ne kadar kırbaçlandığını bilmiyordum."

Ona ters ters baktım. "Çeneni kapatmazsan kıcını tekmeleyecek kadar kırbaçlı değilim."

"Tamam, belki Wyn mutlu olur," diye mırıldandı Priest düşünceli bir şekilde. "Wyn mi?" Emory ve ben aynı anda sorduk.

Rahip omuz silkti. "Ona yakın olanlar onu böyle çağırıyor."

Sasha ona Wyn mi dedi? Ona Wyn dememi hiç istemedi. Tanrı aşkına, kendime gelmeliydim. Ona benim karım derdim... Başka hiç kimse ona böyle hitap edemezdi.

"Dante, geceyi çatı katında geçirmeyeceksin ama ilk iş orada ol. Ve Priest, burayı gözetle. Olağandışı bir şey olursa Wynter'ı dışarı çıkar."

Kendi pahasına da olsa onu güvende tutacaktı. Bu konuda ona güveniyordum. Sadece Wynter'ı kiliseye getirecek kadar ona güvenmiyordum, böylece sonunda parmağına bir yüzük takabilecektim. Onu götürmesi için yalvarırsa boyun eğeceğinden şüpheleniyordum.

Çünkü onun kız kardeşiydi.

Babam ofisinde oturuyordu.

Alkol, antiseptik ve lanet olası ölü et kokuyordu.

Gözlerim dizine kaydı. Berbattı. Bok gibi görünüyordu. Daha da kötü kokuyordu. Umursadığımdan değil. O kara kalbinden vurulmalıydı.

Vurulduğundan beri nadiren masasının arkasına oturuyordu. Dizini yeterince uzatamıyordu. Bunun yerine masanın yanına oturmak ve bacağını bir tabureye dayamak zorunda kalıyordu.

"Nihayet! Neden bu kadar uzun sürdü?" diye tükürdü.

"Trafik." Trafiğin yoğun olduğu saatlerden sonraydı. Saçma bir bahaneydi. İkimiz de biliyorduk.

Gözleri beni dikkatle süzüyordu, annemin nefret ettiği o yüz bana bakıyordu ve yaşlandığımda benim de aynı yüze sahip olacağımı biliyordum. Ama Wynter'a sahip olacaktım. Hayatımdaki ışığı koruyacak ve babam gibi olmamı engelleyecekti.

"Demek evleniyorsun." Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. Bir suçlama. Bir yargılama.

"Evet."

"Brennan'ın kızına."

"Evet." Siktir et onu. Beni bundan alıkoyamazdı. Tüm Sendika'yı üzerime salsın, *ondan* vazgeçmeyi reddettim. Bizi saklamak için dünyanın dört bir yanında yeterince para ve konut ayarlamıştım.

Ayağa kalktı ve bastonuna uzandı. Bastona ulaşmasına çok az kalmıştı ama ona yardım etmek için kıpırdama zahmetine girmedim. Hayatında tek bir kişiye bile yardım etmemişti.

Sonunda onu yakaladı ve o lanet bastonu sallayarak ayağa kalktı. Tanrım, onunla kafasını parçalamak için neler vermezdim! Onu sonsuza dek bitirmek için.

"Sanırım Brennan beni düğünde istemiyor." *Seni düğünde istemiyorum.* Ama sessiz kaldım. Bırakalım kendi sonuçlarına varsın. "Onlarla ittifak yapmak iyi olacak. İrlandalı bir kancığı eş olarak aldığın için onlardan biraz daha mal mülk alsan iyi olur."

Boğazımda bir hırıltı duydum. Kendimi tutmam imkansızdı.

Gözleri zaferle parladı ve dudakları karanlık bir kahkahayla kıvrıldı. Yine de bir şey söylemedim.

"Evlendikten sonra ailemizin evine taşınmalısın." *Asla olmayacak.* "Ne de olsa sen burada büyüdün. Çocuklarının da burada büyümesini isteyeceksin."

Tabii ki yapardım. O öldüğü an bu lanet yeri yakıp kül etmeyi planlıyordum.

Şakağımda bir damar zonkladı, öfkem dışarı çıkmak istedi. Ona acı çektirmek için.

Onu sonsuza dek bitirmek için.

"Benim kendi evim var," diye ısırdım. "Kendi evimizde yaşayacağız ve kendi anılarımızı y a r a t a c a ğ ı z ." İçinde senin kışın olmayan mutlu anılar.

"Angelo senin yerine telgraf çekecek," dedi. O şerefsiz bir daha evime adımını atamayacaktı. "Brennan'lar Sendika'nın bir parçası değil. Örgütümüzün çıkarlarını korumamız gerekiyor."

"Angelo'yu evime gönderirsen, o ölü bir adam olur."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım. Ya da adamı oracıkta öldürme riskini göze aldım.

BÖLÜM 62

OceanofPDF.com

Wynter

B gerçekten her şeyi düşünmüş gibi. Masaj, kokulu yağlarla banyo, yüz bakımı, manikür ve pedikürün yanı sıra makyaj ve saç ekibi. Yapmadığım tek şey arkadaşlarımdı. Ne onlara ne de bana güveniyordu.

Dante hem Emory'yi hem de beni çatı katından aldı ve lüks bir Rolls Royce'un arkasında benimle birlikte Katedral'e geldi. Onlar benim güvenliğim, daha doğrusu korumalarımdı. Bas ailesi dışında kimseye güvenmezdi. Aziz Patrick Katedrali'nin önüne geldiğimizde, siyah takım elbise giymiş bir sürü adam girişi doldurdu.

Davina, Juliette ve Ivy'yi gördüm ve elim arabanın kolunu kavradı. "Burada dur," dedim şoföre. "Başardılar."

Davina gelmelerine hiçbir şeyin engel olmayacağına dair bana güvence verdi ama yine de endişelendim. Ne de olsa yeni bir bebeği olmuştu.

Dante başını salladı. "Yan tarafa yanaşacağız ve tören başlayana kadar içeride bekleyebilirsiniz."

Ona doğru sinirli bir bakış fırlattım. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle Bas'a çok benziyordu. Bas'a benzer bir yapısı vardı ama Dante'de farklı bir şeyler vardı. Bas ve Priest'te akli dengesi yerinde olmayan ve çılgınca bir şeyler varken, Dante'yi tam olarak anlayamıyordum.

Gözlerim Emory'ye kaydı. Yumuşak pembe elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Ivy, Juliette ve Davina ile birlikte benim nedimem olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, her şey bir sirk gibi hissettiriyordu. Süslü bir sirk.

Araba durduğunda, Dante ve Emory bana yardım ettiler.

Elbisemin kuyruğu çok uzundu ve Emory yerde sürüklenmesin diye onu hızla kaldırdı. Ne kadar kararsız bir suçlu, diye düşündüm.

boğazımdan histerik bir kahkaha yükseldi ama hemen yuttum.

Dante etrafı kolaçan etti, eli ceketinin altındaki silahındaydı ve bize yaklaşmaya cüret eden herkesi vurmaya hazırды.

Dediğim gibi, lanet bir sirk.

"Bu saçmalık," diye mırıldandım, çünkü birkaç paparazzi bizi fark etmiş ve fotoğraflarımızı çekmeye başlamıştı. "Bu topuklularla yürümek için çok uzun."

Dante kıkırdadı ve topuklu ayakkabılarımla yürümeme yardım etmesi için bana kolunu uzattı.

Beni buzun üzerine koyun, sabit kalırım. Topuklu ayakkabı giydirin, düşmem kaçınılmazdı.

İçeri girince topuklarım mermer zemine çarptı. Birkaç tur attıktan sonra Dante durdu ve benim için papaz evinin kapısını açtı. Uzaktan belli belirsiz org sesleri geliyordu ve Dante elini uzatarak içeri girmemi söyledi.

Bakışlarım önce Emory'ye, sonra da Dante'ye kaydı.

Emory bana rahatlatıcı bir gülümseme attı. "Yakında bitecek," diye mırıldandı.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandım içeri girerken, sonra ona karşı biraz şirret davrandığımı fark ettim. "Umm, teşekkürler-" Sözlerim beni hayal kırıklığına uğrattı. Bas'ın beni kaçırmasına yardım etmişti ama aynı zamanda beni rahat ettirmek için elinden geleni de yapmıştı. "Sanırım her şey için," diye mırıldandım.

"Sorun değil," diye cevap verdi, genişçe gülümseyerek. "Sen ve Bas'ın birlikte mutlu olacağınızı biliyorum." Bir kalp atışı sessizlik. "Dışarıdan sert görünür ama içi yumuşacıktır."

Yumuşak bir nefes. Babasıyla yaşadığı olaydan önce de onu aynı şekilde tanımlardım.

Ben sessiz kalınca devam etti: "Kendimi bildim bileli beni babamdan kendi pahasına koruyor. Mutluluğu bulmasının zamanı geldi. Onu çalmış olsa bile."

Vücudumdaki her hücre umutla doluydu. Sizi yükseklere çıkarabilecek o tehlikeli umut.

"Teşekkürler, Emory."

Başını eğdi, sonra kapıyı kapattı. Neredeyse kilit sesini duymayı bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

Kilitli olmayan bir odada bırakıldım. Belki de bu bir testti? Tören başlayana kadar ne yapacağımı bilemez bir halde odanın ortasında durdum. O sırada aynada kendi yansımanımı gördüm.

Sarı buklelerim topuz şeklinde tutturulmuştu ve aralarına inciler örülmüştü. Elbise göz kamaştırıcıydı. İnciler ve elbiseye işlenmiş gümüş parıldıyor, her hareket ettiğimde ışığı yakalıyordu. Vücudumu sarıyor ve uzun bir trenle aşağı iniyordu. Kendimi bir prenses gibi hissettiriyordu ve bunu paylaşacak kimsem yoktu.

Bu düğünün planlanmasında yer almadığım için düğüne kimlerin katılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Doğrusu, kimin katılacağı hakkında da hiçbir fikrim yoktu ve hazırlık için bu kadar kısa bir süre olduğu için küçük bir olay olmasını bekliyordum.

Yumuşak bir ses duydum ve başımı o yöne çevirdim. Doğu duvarının üzerinde asılı duran duvar halısı kaydı ve içinden Juliette ile Ivy çıktı.

"Jules!" Nefes nefese kaldım, ayağa fırladım. "Ivy! Burada ne işin var?" Sonra kendimi onların kollarına attım ve güzel pembe nedime elbiselerini buruşturdum. "Seni gördüğüme çok sevindim," diye bağırdım, gözlerimi kırıştıtararak ve makyajımı bozmaktan korkarak.

"Çok açık değil mi?" Juliette karşılık verdi. "Seni kurtarıyorum."

O bu sözleri söyledikten sonra etrafıma bakındım, neredeyse birinin odaya dalmasını ve kıyametin kopmasını bekliyordum.

"Beni kurtarmak yok," diye fısıldadım. Nedense Juliette'in beni kurtarmak için bir plan yapmasına şaşırılmamıştı. "Başının belaya girmesini istemiyorum."

Bas onları burada bulursa ya da Juliette'in sözlerine kulak misafiri olursa ne yapacağından korkuyordum. Bugün evlendiğim adam, terk ettiğim adamdan farklı bir adamdı. Ayrıca, ona kalacağıma söz vermiştim.

"DiLustro'lar kafayı yemiş," diye açıkladı Juliette. "Babam ne derse desin, seni kaçıran o kaçıkla evlenemezsin."

"Peki amcam ne dedi?" İkisiyle ne yapacağımı bilemediğimden sordum.

Ivy elini salladı. "Dördümüzün o zırhlı kamyonu çalmasının borcunu ödemen gerektiğini."

Bu her şeyi özetliyordu. Ama bundan çok daha fazlasıydı.

"Wyn, bunu yapamazsın," diye tısladı Juliette. "Kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

"Bu değil-" Bitirmeme izin vermedi.

"Peki Dante DiLustro ne yaptı biliyor musun?" diye devam etti, sesi tizleşmişti. "Babamdan elimi istedi."

"Elin için mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Babama benimle evlenmesini teklif etti," diye tükürdü. "Ona tekme atmak yerine taşaklarını kesmeliydim."

Gözlerimi kırıştırdım ve yanaklarının kızardığını gördüm. Kuzenim hiç kızarmazdı. Hem de hiç. Ama Dante DiLustro'yla ilgili bir şey Juliette'i kızdırırdı. Her seferinde.

"Amcam ona ne söyledi?" Merakla sordum.

"Siktir et, hayır," dedi. "İşte bu. Şükürler olsun. Yoksa bugün seni kurtarmak yerine onu öldürmek için kullanırdım. Şimdi şu ucube DiLustro ortaya çıkmadan gidelim. Bu bloktan çıkmak için sadece birkaç dakikamız var."

Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı, ahşap çerçeve takırdadı. Basilio orada duruyordu, yüz ifadesi karanlık ve fırtınalıydı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırladı Bas. "Ve kesinlikle gelinimi almayacaksın. Çık dışarı!"

Üçümüz de onun ölümcül ifadesi karşısında geri çekildik. Juliette'in sadece konuştuğunu biliyordu. Öyle değil mi?

"Bas, onlar benim nedimelerim ve en iyi arkadaşlarım," diye yutkunarak arkadaşlarıma bir bakış attım.

Juliette ilk tepkisini maskeleyerek kendini toparladı ve ona ters ters baktı. Ellerini kalçalarına götürdü ve ona doğru gelecekmiş gibi bir adım attı.

"Dinle, DiLustro," diye tükürdü. "İnsanları kaçırmak çok yanlış. Ve şimdi de onu koridorda sürüklüyorsun. Hiç utanman yok mu senin?" Sonra bir şey hatırlamış gibi kıs kıs güldü. "Ah, doğru ya. Siz DiLustro'ların hiçbirinde utanma yok. Tıpkı kuzenin gibi. Bir avuç İtalyan." Gözlerini bana dikti, Bas'a akıl verdiğine memnun olmuştu.

Ivy'nin gözleri hepimizin arasında gezindi, bir belirsizlik titreşimiyle genişledi.

Bas, Juliette'e doğru bir adım attı ve ona dokunmamasına rağmen üzerinde yükseldi.

"Ya sen Juliette, sende hiç utanma yok mu?" diyerek gözlerini ona dikti. "Ne de olsa o evi ateşe verdiğinde bu pisliği başlatan sendin."

Juliette irkildi ve bir an için ağlamaya başlayacağını sandım.

"Kes şunu, Bas," diye mırıldandım, kuzenimin ağladığını görmek istemiyordum.

"Kuzenin her eylemin bir sonucu olduğunu öğrenmek zorunda," diye homurdandı. "Ve delirdiğinde seni neredeyse kollarıma itti. O yüzden birini suçlamak istiyorsa belki de aynaya bakmalı."

Oh, lanet olsun. Neden bu kadar acımasızca dürüst olmak zorundaydı?

Kolunu çekiştirdim ve ona yalvardım. "Bas, bu hiç adil değil." Bas sakinleşti. "Kaybolun. İkiniz de," diye hırladı ona

ve Ivy'ye.

"Git," diye mırıldandım.

Ivy, Juliette'in elini tuttu ve onu da yanına çekerek gizli geçit yerine kapıdan dışarı fırladı. Düğün daha başlamamıştı bile ama şimdiden bir felakete dönüşmeye başlamıştı.

Bas'la yalnız kalınca kömür karası bakışları üzerimde yoğunlaştı. Siyah smokinini ancak şimdi fark edebildim. Onu daha karanlık ve uğursuz ama bir o kadar da yakışıklı gösteriyordu.

Bakışlarını tuttum, vücudumu ürperten karanlık sahipleniciliğinde boğuluyordum. Havada gerilim dolu bir sessizlik dolaşırken göğsü inip kalkıyordu.

"Kaçacaktınız, principessa," dedi usulca, bakışları kararmıştı. Başımı salladım ama ben bir şey söyleyemeden devam etti: "Bana yalan söyleme. Bloğu temizlemek için yaptığı planı duydum. Sen de karşı çıkmadın."

Öfke yavaşça içimde yükseldi. "Çünkü öldürmeye hazır bir şeytan gibi içeri daldınız," diye karşılık verdim.

"O cadı kuzene söyle kendi işine baksın ve ikimizi kendi işimizle baş başa bıraksın."

"Neden göğsünü yumruklamaya ve 'benim' diye kükremeye başlamıyorsun?" Sinirlenerek tısladım. "Jules sadece beni korumak istiyor. Tek bildiği senin beni kaçırdığın, ondan ne bekliyordun ki?"

Bir adım atarak bizi göğüs göğüse getirdi. "Ona söyle, bir daha seni tehlikeye atacak aptalca bir fikir öne sürmeye cüret ederse, seninle konuştuğuna pişman ederim."

Onun sözleriyle içimde bir titreme oldu. Aklımı kaçırmış olmalıyım çünkü onun karanlığı içimde bir şeyleri derinden etkiledi.

Alnı benimkine değene kadar öne doğru eğildi.

"Bugün, sen benimsin. Karımsın. Hiçbir şey ve hiç kimse beni senden alıkoyamaz," diye fısıldadı kalın bir sesle.

Bakışlarını üzerimde tutarken içim alev alev yanıyordu.

"Bunların hepsi yanlış," dedim, yoğun duygular boğazımı sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. "Böyle olmamalıydı."

Basilio bileğimi demir gibi kavradı ve beni kapıya doğru çekti. Gözlerim telaşla ona kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Küçük bir sesle tısladım. Bileğimi tuttuğu yerden çekmeye çalıştım. Başarısız bir şekilde.

Sanki kaçağımın endişeleniyormuş gibi sıkıca tuttu. Sözüme inanmadı mı?

"Sana asla zarar vermeyeceğim," diye tısladı ve beni uzun bir koridora doğru sürükledi. Bu açıklamayla alay ettim. Şimdi ne yaptığını sanıyordu? "Ama reddetmeni hoş görmeyeceğim. Sen benimsin ve bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi. Kaçarsan, peşinden gelirim. Başka bir adama dokunursan onu öldürürüm. Bunu ömrümüzün sonuna kadar unutma."

Adımlarım durakladı ve gözlerim büyüdü. Aşık olduğum adam neredeydi? Sıcak kahverengi gözlerin yerini, bırakın kalbimi, bu dünyayı bile dondurabilecek karanlık ve soğuk bakışlar almıştı.

Başımı salladım, düşüncelerime mi yoksa onun hareketlerine mi, emin değildim.

"Evleniyoruz," diye homurdandı, sonra beni öne doğru çekti.

"Ama koridorda birlikte yürüyemeyiz," diye zayıfça itiraz ettim. Bas aklını kaçırmıştı.

Beni de yanına çekerek kemerli bir kapıya ulaştık. Ana şapelin girişi. Yüce Tanrım! Adam ciddiydi. Beni rahibin beklediği mihraba kadar sürükleyecekti çünkü mihrapta tek başıma yürüyeceğime güvenmiyordu. Tüm misafirlerimizin önünde.

"Bas, lütfen mantıklı ol," diye yalvardım. Beni görmezden geldi ve öne doğru çekmeye devam etti.

Boğazım düğümlendi, kalbim gümbür gümbür atarak nefesimi kesti.

Bunu ona babası yapmıştı. Annesi onu çocukken terk ettiğinde bunu ona yapmıştı. Onu terk ettim. Ve şimdi beni buldu, onu tekrar terk edeceğime inanıyordu.

Konuklar bizi gördükleri anda kilisede yumuşak bir mırıltı yayıldı. Hayret sesleri ve yumuşak nefes alışlar yoktu. Bunun yerine şaşkın bakışlar ve yüksek sesli mırıldanmalarla karşılaştım.

Devasa kilisenin koridorundaki yürüyüş çok çabuk bitti. Çalan müzik yürüyüşümü duyuruyordu. Beyaz ve kırmızı gül yaprakları yolumu kapladı ve bunun hikâyemizle örtüşmesini ironik buldum. Kan ve masumiyet. Ama burada hiç masum yoktu.

Başka kimseyi umursamayan Bas'ın adımları aceleciydi ve biz sunağın önünde durana kadar durmadı, şok olmuş bir rahip bize bakıyordu. Yüz kadar konuk da öyle. Bazılarını tanıdım, bazılarını tanımadım.

Göz ucuyla Liam Amca ve Killian'ın yüzlerinde öfkeli bakışlarla öne çıktıklarını gördüm. Gözlerim annemi aradı ama o yüzünde hafif boş bir ifadeyle öylece oturuyordu.

Basilio'nun yecek ve koyu renk elbise pantolonu giymiş sağdıçları ceket giymemişti ancak tabancaları açıkça görülebiliyordu. Üç sağdıç. Dante DiLustro, Priest ve Killian.

Üç nedime. Juliette, Ivy ve Bas'ın kız kardeşi Emory. Gözlerim tekrar anneme kaydı, acaba Rahip'i gördü mü?

Görünüşe göre Killian ve Emory, dövüş ringinin yanlış tarafında durmaları için kurtların önüne atılmışlardı.

Gözlerim en iyi arkadaşlarımla birleşti. Rahatlık. Destek. Sevgiyle. Ve tabii ki yaşadıkları şok.

"Ne halt ediyorsun, DiLustro?" Amca öfkeyle tersledi. "Çek ellerini onun üzerinden. Evlilik konusunda anlaşmıştık, yeğenimi taciz etmen konusunda değil."

Bas'ın elimi tutuşu sıkılaştı ve benden küçük bir inilti kaçtı.

"Çek ellerini onun üzerinden DiLustro," diye uyardı Sasha, bir anda ortaya çıkmış ve silahını Bas'a doğrultmuştu bile. "Yoksa seni öldürürüm. Hemen şimdi!"

Sasha'nın kardeşleri onun arkasında, Quinn Amca ve Killian'ın hemen arkasında, Dante ve Priest ise Bas'ın arkasında durdu. Patlamak üzere olan bu volkanla ilgilenmiyor gibi görünen tek kişiler Ashford kardeşlerdi. Gerçi onlar da Bas'ın arkasında durmaya gelmişlerdi.

"Çok ileri gidiyorsun DiLustro," diye homurdandı Sasha, gözleri öfkeli bir şekilde Bas'ın üzerindeydi. "Bunun için öleceksin."

Aman Tanrım!

Kilisede kan dökülecekti. Düğün günümde. Tüm misafirlerin önünde. Ashfordlar. Nikolaev'ler. Morrelliler. Lanet olası dünya.

Tek bir kelime bile edemedim başımı salladım.

"Onu benden almaya çalışırsan seni öldürürüm," diye kükredi Bas, beni soluna doğru itti ve smokininin altından bir silah çıkardı. Gözlerini Amca ve Sasha'ya dikti. "Seni ve tüm lanet aileni."

Kulaklarımdaki uğultu misafirlerin mırıltılarını bastırdı. Damarlarımda kan dolaşıyordu.

"Ciddi değil," diye nefes aldım, başımı sallayarak. Bas'ı ittim ve ortada durmaya başladım. "Sadece bir yanlış anlaşılma oldu," dedim hepsine, gözlerim etrafta gezinirken. "Her şey yolunda. Lütfen Tanrı aşkına, silahlarınızı indirin."

Bu düğünü kim planladıysa kovulmalı!

BÖLÜM 63

OceanofPDF.com

Wynter

T Rahip, esintiye karşı bir yaprak gibi titreyerek töreni gerçekleştirdi. Tören ve tören sırasında söylenen sözler bir sis bulutuydu. Odaklandım

ve kendimi kaybedersem Bas'ı öldürecek insanlar.

Yap. Yapma. Kaybetme. Senin. Kaybetme.

Kötü adamımı seviyordum. Aptallıktı. İntihar. Gülümsemesini unutamamam dışında. Beni balkondan nasıl yakaladığını. Ayakkabıları çıplak ayaklarıma geçirişini.

Yüksek sesle söylemesem bile bu çok acınası bir durumdu. Beni kaçırdı, uyuşturdu ve ben onu sevdim. O psikopattı. Belki ben de öyleydim.

Bas kulağıma yeminlerini fısıldadı, sözleri karanlık bir vaatti. "Kimse beni senden ayıramayacak. Tanrılar bile. Ne cennet. Ne de cehennem. Sonsuza dek benim olacaksın. Ben sana sahip olacağım, sen de bana. Ölüm bizi ayırana dek."

Bunun romantik bir yemin mi yoksa çılgınca bir takıntı mı olduğuna karar veremedim.

Basilio'nun güçlü eli benimkini tuttu ve tereddüt etmeden yüzüğü parmağıma geçirdi. Kalbim göğüs kafesimin altında şiddetle çarpıyordu ama parmaklarım titremiyordu. Yüzüm mükemmel bir maskeydi.

Yüzlerce tanıgın önünde kaderimiz mühürlendi. New York, Chicago, Philadelphia, New Orleans ve hatta Washington'un tanıdık olmayan yüzleri birleşmeye tanıklık etti. Prangalar bana kalıcı olarak takılmıştı.

Ama hiçbir bu prangaları dokuz ay önce canavara aşık olduğum için kabul ettiğimi bilmiyordu.

Gözlerim Davina'ya kaydı. Amcamla evlenmişti. Mükemmel koşullar altında değildi ama yürütmeyi başarmışlardı. Mutluydular. Ama ikimizin ailesinin sahip olduğu geçmişe sahip değillerdi.

"Gelini öpebilirsin." Rahibin sözleri düşüncelerime nüfuz etti.

Başımı kaldırdım ve Basilio'nun karanlık, sıvı bakışlarıyla karşılaştım. O gece beni yakaladığı andan itibaren ayaklarımı yerden kesen o gözler. Sanki yıllar önce, iki farklı insanın başına gelmiş gibiydi. O aynı değildi, ben de öyle.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için yüksek gövdesini eğdi ve tereddüt etmeden ağzımı aldı. Karı koca olarak ilk öpüşmemiz. Yumuşak. Sahiplenici. Yürek parçalayıcı.

Dudaklarım aralandı, dudaklarının sıcaklığı hoş bir duyguydu. Dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve bir inilti aramızdaki havayı doldurdu.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve sertçe ısırdım. Vücudu kaskatı kesildi ama geri çekilmedi. Hiçbir şey yapmadı. Öpücüğü bitirdi, dili acının üzerinde geziniyordu, sanki acıdan zevk alıyormuş gibiydi.

Geri çekilirken gözlerimiz kilitli kaldı, bakışlarının derinliklerinde karanlık ve sahiplenici bir şey vardı. İçimden bir ürperti geçti ama bunun beklenti mi yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

Elimi tuttu ve konukların önünden geçip kilisenin çıkışına doğru yürürken yüzündeki ifadeyi sıkı bir gülümseme maskeleydi. Dışarıda limuzin bizi bekliyordu ve doğruca ona yöneldik.

"Bekle, ben de binmek istiyorum-"

"Benimle geliyorsun," diye homurdandı, sesinde açık bir uyarı vardı.

"Misafirlere teşekkür etmemiz gerekmiyor mu?" Homurdandım. "Evimi zar zor görebildim.

Ailem. Annem."

New York'a döndüğüne hâlâ inanamıyordum. Gelememiş olsaydı da sorun olmazdı, özellikle de Bas ve Dante'yi gördükten sonra verdiği tepkiyi düşününce. Amca pek bir şey söylemedi ve umarım onu gelmeye ikna etmek için sakinleştirici vermemişlerdir.

"Bunu resepsiyonda yaparız."

Basilio'nun Hampton sahilindeki malikanesine giderken aramızdaki hava o kadar gergindi ki bıçakla kesebilirdiniz.

64. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Wynter

B Asilio ve ben kemerin yanında durduk, onun eli benimkini tutuyordu. Mükemmel bir düğün çifti gibiydik.

Onun Hampton ev oldu çok özenle
hazırlanmış. Çok özenli için

Bu kadar genç biri için biraz abartılı görünüyordu. Beyaz mermer bina rahatlıkla otuz kişiyi barındırabilirdi. Garaj yolunun etrafında pahalı arabalardan oluşan bir sıra vardı. Hepsi Bas'a aitti.

Düzinelerce garson, ellerinde şampanya kadehleri ve küçük meze tepsileriyle dışarıda bekliyordu.

İlk misafirlerin gelmesini beklerken, neredeyse mutlu yeni evliler gibi görünecektik. *Neredeyse.*

Eğildi, dudakları kulağıma değdi ve fısıldadı, "Gülümseyin, prenses."

Sıcak nefesi omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi ve zihnimde bir anı canlandı.

"Seni buldum." Bedenlerimiz birlikte hareket ederken nefesi kulağımda sıcaktı, arabasının hoparlörlerinden gelen yavaş melodiler havayı dolduruyordu. Yıldızlar üstümüzde titreşiyor, şehrin ışıkları uzakta parlıyordu ama tek hissettiğim ve gördüğüm oydu. "Dudaklarını ve vücudunu istiyorum çünkü sen vermek istiyorsun. Borcunu ödemek istediğin için değil."

Onunla geçirdiğim zamanlar, en mutlu olduğum zamanlardı. Bizi buraya getireceğini hiç düşünmemiştim. Yaşanan onca şeyden sonra anıların tadı biraz acıydı ama yine de onları hiçbir şeye değişmezdim. Onlar, acı içinde olup olmadığına bakmaksızın kalp atışlarım için yakıttı.

Kaçmayacağıma dair onu bir kez daha ikna etmek için ağzımı açtım ki ilk misafirler önümüze geldi. Amcam ve Davina

yeni doğan bebekleriyle. Yakışıklı bir erkek bebek, Aiden.

"İyi misin?" Amcam homurdandı, gözleri sanki istismar kanıtı bulmayı bekliyormuş gibi üzerimdeydi. Bas'ı öldürüp tüm bu maskaralığa bir son vermesini beklemiyordum.

En parlak gülümsememi zorladım. "Evet, harika." Göz ucuyla Bas'ın bana şüpheyile baktığını görebiliyordum. Amcam da beni inceliyordu ve nedense ikisinin de kandırıldığından şüpheliydim. "Annem iyi mi?"

Amca başını salladı. "Burada olmak için ısrar etti." Şaşkınlık üzerime çöktü.

"Gerçekten mi?"

Ondan şüphe ettiğim için beni suçlayamazdı. Yirmi bir yıl boyunca doğu yakasını ziyaret etmeyi bile reddettikten sonra, gelmesi için tek gereken şey bir düğündü.

"Evet. Artık hiçbir anı kaçırmak istemiyor. Onun sözleri; benim değil."

Oh.

"Tebrikler, Wyn." Davina bana sarıldı, küçük Aiden kollarında huzur içinde uyuyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Yeni doğan bebeğini o kadar büyük bir sevgiyle kucağına aldı ki gözlerim yaşardı. "O çok küçük," diye fısıldadım, yeğenimi onun kucağında uyandırmaktan korkuyordum.

Kollarını. Parmaklarımı yanağında hafifçe gezdirdim ve küçük Aiden hiç kıpırdamadı. "O benim yeğenim, değil mi?"

Amcam beni kucakladı. "Evet, yeğenin." Sonra kulağıma fısıldadı, "Dul kalmak mı istiyorsun?"

Kendimi geri çektim ve şaka yapıyor olmasını umarak başımı salladım. Gerçi yeraltı dünyasında çılgın bir aile varken asla emin olamazdınız.

Sırada Ashfordlar vardı. Byron "Harika bir düğün," diye tebrik ettikten sonra Bas'a döndü. "Kadını kapmışsın. Bu bağlantıyı bekleyeceğim."

Gözlerim merakla ikisi arasında gidip geldi. "Ne teması?" Tereddütle sordum.

Bas omuz silkti. "Kuzenimin barışmak istediği bir üvey kardeşi var."

Royce Ashford, "Böyle bir töreni hiç görmemiştim," diye açıkladı. "Ve ben epeyce törende bulundum. O rahip muhtemelen siz ikinizi evlendirdikten hemen sonra emekliliğini istedi. Gerçi sondaki öpücük... evet, öpücük, öpücük."

Tuhaf yorumuna göz kırptım. Bas ona ters ters bakarken, o da sırtarak Basilio'ya *psikopat herif* diye karşılık verdi. Royce ve Bas

yaşça en yakın olanlardı, bu yüzden belki de birbirlerini daha iyi anlıyorlardı.

Kingston, "Aldırma ona," diye homurdandı, gözlerindeki bakış korkutucuydu. Dört kardeş arasında beni en çok rahatsız eden oydu. Alexei titreşimleri yayıyordu ve sizi hiç uyumadan öldürebileceğini biliyordunuz. "Tebrikler."

Başımınla teşekkür ettim ama sessiz kaldım. Aydan fırlamış bir gelin gibi ışıldarsam bana inanacaklarını sanmıyordum.

Bir sonraki konuklar küçük çocuklarıyla Aurora ve Alexei idi. Dürüst olmak gerekirse, küçük çocuklu ailelerin dağılmamasına şaşırdım. Özellikle de kilisedeki fiyaskodan sonra.

Gözlerim arkalarını aradı ama Sasha hiçbir yerde yoktu. Bir an için Alexei'nin gözleriyle karşılaştım ama hareketsiz bakışları hiçbir şey göstermiyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Aurora ve eğilip beni yanağımdan öptü. "Sasha'nın gidip biraz serinlemesi gerekti."

"Ah, tamam," diye mırıldandım. Onu göremediğim için pişman olsam da en iyisi bu olabilirdi.

Kostya'nın eli uzandı. "Benim," diye feryat etti.

"Tanrım, şimdiden sahiplenici oldu," diye düşündü Aurora, "Genlerinden olmalı."

Bas hepimizi şaşırtarak kıkırdadı. "Ah hayır küçük dostum. O benim. Siz kendi prensesinizi bulun."

Aurora'nın gözleri şaşkınlıkla ona kaydı. "Şaka yaptığını bilmiyordum kuzen," diye mırıldandı.

Ona bir adım daha yaklaşarak Kostya'nın küçük ellerini tuttum. "Bu maskaralıkla işim bittiğinde," diye mırıldandım saçlarına, sonra alnından öptüm. "Gelip seni alacağım."

Hiç bitmeyen misafir kuyruğu düşündüğümünden çok daha uzun sürdü.

Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok misafirle bir araya gelebildiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun süre takındığım sahte gülümseme yüzünden yanaklarım ağrıyordu.

Arada bir Bas'a bakma riskini göze alıyordum. Her seferinde gözlerimle buluşurdu. Bakışlarının derinliklerinde karanlık ve alevler yanıyordu. O benim aşkım, şehvetim ve mutluluğumdum... her şeye rağmen. Buna karşı koyamazdım. O benim alevimdi ve onsuz yaşayamazdım. Sadece var olurdum.

"Bas?" Başka kimse duymasın diye fısıldadım.

Bakışları benimkileri buldu ve tüm ilklerimizin anıları zihnimde canlandı. Bakışlarının yoğunluğunda görebildiğim o kadar çok şey vardı ki, onun da bunu hissedip hissetmediğinden korktum. Yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü?

"Kaçmayacaktım," diye mırıldandım usulca. "Kilisede."

Boğazından bir memnuniyet ya da belki de inançsızlık gümbürtüsü yükseldi ve ağzıma bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Ama hiçbir şey söylemedi, bana inanıp inanmadığını bile merak ettim.

İyi ya da kötü bu işin içindeydik. Birbirimize güvenmeyi öğrenmek zorundaydık.

"Bas?"

"Hmmm."

"Bu gece konuşabilir miyiz?" Gio'nun saldırıya uğradığı günün ele alınması gerekiyordu. Bana neden gittiğimi sormuştu. Defalarca. Havayı temizleyip bir anlaşmaya varamazsak, evliliğimiz için iyi bir başlangıç olmayacaktı.

"Düğün gecemizde konuşmaktan daha fazlasını yapacağımızı umuyordum," diye cevap verdi, karanlık gözleri günahkâr vaatlerle doluydu.

"Ama belki o gün hakkında konuşabiliriz-" Bir an durakladım. O gün hakkında konuşmak bir yana, düşünmek bile zordu. "Gittiğim gün hakkında konuşalım," diye bitirdim.

Gözlerinde şaşkınlık titreşti.

"Bu gece," diye kabul etti.

Elini benimkinin içine soktu ve yumuşak müziğin kilometrelerce uzanan Atlantik okyanusu manzaralı geniş arka bahçeyi doldurduğu koltuklarımıza doğru ilerledik.

Oturduktan sonra Davina elbisemi kavrayan elimi tuttu ve hafifçe sıktı. "Neredeyse bitti."

Masamızda annem, amcam, Dante, Emory, Priest, Ivy, Juliette, Killian ve Basilio'nun amcası oturuyordu. Gözlerim Liam Amca'nın yanında sert bir şekilde oturan anneme kaydı. Elimde olmadan bana Gio'nun kardeşine aşık olmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Bas'ın amcası olmalıydı.

Ondan özür dilemek istedim. Ona sarılmak ve Bas'ın babası olmadığını söylemek. Ona Priest'in kaybettiği oğlu olduğunu söylemek. Masanın onların tarafına bakmamıştı bile. Yine de Priest, Dante ve babaları tarafından ona yöneltilen pek çok bakış yakaladım.

Ne düşüneceğimi bilemedim.

Dante sandalyesinden kalktı ve herkesin dikkatini çekmek için kadehini tokuşturdu. Kadeh kaldırışına odaklanmaya çalıştım ama kulaklarım o kadar uğulduyordu ki kendi kalbimin gürültüsünden başka bir şey duymadım.

Sırada amca vardı. Gözümün ucuyla dövmeli, iri cüsseli bedeninin masaların arasından zarifçe geçerek Nikolaev'in masasına oturduğunu gördüm. Ayağa fırladım ve herkesin gözü bana çevrildi.

Donup kaldım ve Sasha'nın gözleri benimkilerle buluştu. Kısa bir baş sallama ve gülümsemeye benzer bir hareket. Rahat bir nefes aldım. Bas'a zarar vermeyeceğine dair güvence vermişti.

Davina elimi tuttu ve beni aşağı çekti. Yavaşça kendimi koltuğa geri bıraktım. Bas'ın dudakları gerildi ve karanlık gözleri benimkileri tuttu. Eğildi, nefesi kulak mememe degecek kadar sıcaktı. "Eğer seni onunla yakalarsam, o ölü bir adam olur."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Ben Bas'ı Sasha'dan korumak için endişelenirken, pervasız kocam onu öldürmekle tehdit ediyordu. Ne kadar da ironik! Lanet bir sirk.

Amcam kadeh kaldırmaya başladı. "Wynter doğduğu ve ben onu kucağıma aldığım andan itibaren ona ve kız kardeşime bir söz verdim. Onu güvende tutacağıma yemin ettim." Gözlerini yeni kocama dikti. "O benim ailem ve soyadı ne olursa olsun, eğer canı yanarsa, onun için gelirim."

"Hiçbir şey bu konuşmanın yerini tutamaz," diye mırıldandım içimden ama masamızdaki herkes bunu duydu.

"Bahse girerim onu geçebilirim," diye kıs kıs güldü Juliette. Başımı salladım. "Lütfen yapma."

Sırıttı. "Sadece seni sevdiğim için."

"Ve senin cipini istiyor," diye ekledi Ivy, bu da Juliette'in ona ters ters bakmasına neden oldu.

"Juliette araba almayacak," diye tersledi amcam. "Araba kullanırken başkaları ve kendisi için güvenli olduğunu kanıtlayana kadar olmaz."

"Bu asla olmazdı," diye alay etti Davina.

"Hey," diye itiraz etti. "Çok daha iyi oldum."

"Rüyanda görürsün," diye mırıldandı Davina.

"Yeğenimin önünde küfür etme," diye uyardım onu. "Bu çok kaba."

"Sana yeni bir araba alacağım," diye araya girdi Dante, gözleri Juliette'in üzerindeydi. "Tek söylemen gereken evet."

Ve eğer bakışlar öldürebilseydi, Dante ölmüş olurdu.

Bir tur kıkırdamayı bir başka kıkırdama takip etti ve merakla başımı çevirip neredeyse sandalyemden düşecektim. Annem ayağa kalktı, gözleri benim üzerimdeydi. "Kadeh kaldırmak istiyorum," diye başladı yumuşak sesiyle. "Acaba bu

Tamam mı?"

Boğazım sıkıldı. Dikkatlerin üzerinde olmasından nefret ediyordu ama yine de kadeh kaldırmak istiyordu. Başımı salladım.

"Elbette," diye boğuk bir ses çıkardım.

Bir garson, üzerinde büyük ekran televizyon olan bir arabayı getirdi ve anneme başıyla selam verdi.

Teşekkür etmek için başını eğdi ve sonra gözlerimin içine baktı.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi yeterince söylemediğimi biliyorum," diye başladı usulca. "Sorun değil anne," diye mırıldandım, duygular boğazımı sıkıyordu.

"Çok şey kaybettiğim o gün seni kaybetmediğim için her gün şükrediyorum." Gio'nun babamı ve onu vurduğu günü kastettiğini bildiğim için boğazım düğümlendi. "En çılgın hayallerimi bile aştın ve beni çok gururlandırdın." Ellerini iki yana açtı. "Buzda ve buz dışında, benim küçük yıldızım." Titreyen bir nefes verdim ve masanın altında büyük bir elin benimkini sıktığını hissettim. "Doğduğun andan itibaren sen benim ışığıydın. Sen ve Juliette beni ayakta tuttunuz."

Gözleri Juliette'e kaydı, sonra bana döndü.

"Senin için resimlerden ve kayıtlardan oluşan küçük bir video hazırladım," diye usulca duyurdu. "Jules için de bir tane var, evlendiğinde kullanmak üzere."

"Onu şimdi teslim etsen iyi olur," diye mırıldandı Juliette. "Asla evlenmeyeceğim."

Sonra Dante'ye ters ters baktı ve yanağımın içini ısırarak ya da gülmek zorunda kaldım. Juliette'in açıklamasının ardından bir kahkaha tufanı koptu ve annem çalıştırma düğmesine bastı.

Ekrana baktım. Annemin hastanede beni kucağına almış bir fotoğrafı belirdi. Hüzünlü, yumuşak bir gülümseme. Daha önce hiç görmediğim resimler yuvarlandı. İlk rulo. İlk adımlar. İlk buz pateni. Ben buzun üzerine yayılmıştım, saçlarım dağınıktı. Bu benim ilk atlayışım ve ilk düşüşümdü.

"Bunu hâlâ hatırlıyorum," diye mırıldandı Juliette. "Düşükten sonra dönüp buzu öpmüştün. İğrençti."

Boğazım yandı ve içindeki yumru yutkunmamı zorlaştırdı. Ben de hatırladım. Buzun üzerinde çok mutluydum. Gerçekten mutluydum. Bazı insanlar hayatları boyunca tutkulu olacakları bir şey ararlar. Ben benimkini yazmayı öğrenmeden önce buldum.

Sonra bir klip oynadı. İlk yarışmam. Okulun ilk günü.

"Tüm bunları kaydettiğini bilmiyordum," diye mırıldandım usulca, anneme bakarak,

"Nasıl yapamazdım?" diye mırıldandı. "Zamanın akıp gideceğini ve beni sensiz bırakacağını biliyordum."

Koltuğumdan fırladım ve ona doğru üç adım atarak kollarımı ona doladım.

"Her zaman burada olacağım," diye söz verdim. "Seni seviyorum anne."

Derin bir nefes alarak herkesin önünde gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım.

"Ben de seni seviyorum, Star. Her zaman." Bize nadiren duygularını belli ederdi. Bazen Juliette ve ben bu konuda homurdanırdık. Bizi sevdiğini *biliyorduk* ama bunu nadiren söylüyor ya da bize şefkat gösteriyordu. Bu yüzden böyle düşünceli şeyler yaptığında, bu beni derinden sarsıyordu.

Uzaklaştı ve bakışlarımız kilitlendi. "Dikkat dağınıklığın seni buldu." Keskin bir nefes alışım aramızda yankılandı. Nereden biliyordu ki? Suçluluk duygusu göğsümde ve gözlerimde yüzüyordu ve kendimi açıklamaya başlamak için ağzımı açtım, o devam etti, "Mutlu ol Yıldız. Ve dikkatini dağıtan şey," bakışlarını Bas'a çevirdi, "... bastığın yere tapsan iyi edersin. Yoksa kardeşimin kitabından bir sayfa alır ve onu öldürtürüm."

İçimden boğuk bir kahkaha kaçtı. Annem hiç kimseye sesini bile yükseltmemişti. Birini öldürmekle tehdit ettiğini hayal bile edemezdin. Şimdiye kadar.

Kocama baktı. "Onu mutlu et, Basilio." Ya da başka bir şey havada asılı kaldı.

Bas başını salladı, bakışları benimkilerle buluşup beni tüketti. "Yapacağım," diye yemin etti. "Annemin hayatı üzerine yemin ederim."

Lanet olsun. Bugün hüngür hüngür ağlayabilirim. "Ona geri dön," diye fısıldadı annem kulağıma. Ona doğru attığım her adım çok daha fazla hissettiriyordu. Kahretsin, neredeyse ona geri dönmenin yolunu buluyormuşum gibi hissediyordum.

Bu romantik yanım benim sonum olur, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Servis elemanları yemekleri getirmeye başladı. Tam anlamıyla İtalyan mutfağına benziyordu. Herkes yemeğini yedi, masamızda hafif bir gerginlik olduğu belliydi ama nedense bunun Bas ve benimle değil, annem ve Franco DiLustro ile ilgili olduğunu düşünüyordum.

Bir müzik grubu çılmaya başladı ve Bas ayağa kalkarak elini uzattı. "İlk dansımızın zamanı geldi, principessa." Bana bakışındaki bir şey kalbimi çarptırdı ve istemeden de olsa ilk dansımız aklıma geldi.

Farklı zamanlar, farklı koşullar. Ve aynı şarkı, şaşırtıcı bir farkındalıkla fark ettim.

Kalbim boğazımda ve muhtemelen gözlerimde yıldızlarla piste yöneldik. Hiçbir şey söylemedik, konuklar sessizdi ya da belki de beni göğsüne doğru çekerken arka planda kayboldular.

Yeleğinin altındaki kılıf bana doğru bastırdı ve gözlerimiz birleşti.

"Seni buldum," diye mırıldandı, neredeyse yumuşak bir sesle, dokuz ay önce yıldızlı gökyüzünün altında dans ettiğimiz ilk şarkının melodileri Hampton'daki evinin arka bahçesini doldururken.

Masalar geniş dans pistinin etrafına daire şeklinde yerleştirilmişti, böylece herkes gelin ve damadı ön sıradan görebiliyordu. Ama benim için orada kimse yoktu. Sadece ikimiz vardık, dokuz ay önceki gibi.

Vücutlarımız birlikte hareket etti, sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi. "Neden bu şarkı?" Yumuşakça mırıldandım.

Başını eğdi, dudakları alnıma değdi. "Çünkü nereye gidersen git Wynter, peşinden geleceğim."

Bunun bir tehdit mi yoksa bir söz mü olduğundan emin değildim. Ama kalbim aynı şekilde eridi.

O kadar çok insanla dans ettim ve o kadar çok sahte gülümsedim ki sonunda Sasha geldiğinde rahat bir nefes aldım. Rol yapmak zorunda değildim.

"Selam," diye selamladım onu, usulca gülümseyerek. "Nerede saklanıyordun?" "Kocanın ulaşamayacağı bir yerde," diye homurdandı.

"Ya öldüreceğim
yoksa beni öldürür."

Başımı salladım. "Yapmayacak."

Sasha'dan uzak durduğum sürece. Görünüşe göre son dokuz ayda Bas da saplantılı bir şekilde delirmiş.

"Sana zarar verdi mi?" Çenesi sıkılmış, kasları gerilmişti.

"Hayır." Gerçek buydu. Fiziksel olarak bana asla zarar vermezdi.

"Teşekkür ederim-" Duymak istediği şeyin bu olmadığını bildiğim için kelimelerim bocaladı. "Onu öldürmediğim için," diye sözümü tamamladı.

Parmaklarım onun pazusunun etrafında kıvrıldı. "Onu seviyorum," diye itiraf ettim usulca. "Onsuz yaşama düşüncesi bile beni paramparça ediyor."

İç çekti. "Suyun içinde bir şey olmalı," diye mırıldandı. Kaşlarını çattım ve o da başını sallayarak tuhaf yorumunu geçiştirdi. "Babasının burada olmamasını iyiye işaret olarak kabul ediyorum."

Anılar bana çarptı. Yüzümdeki iğrenç nefes; Gio'nun beni iterkenki tutuşu. Ürperdim ve gözlerimi indirdim ve Sasha'nın kravatına odaklandım.

Gio DiLustro bir iz bıraktı.

"Wyn, yemin ederim-" diye konuşmaya başladı ve ben geçmiş i bir köşeye ittim. "Ben iyiyim," dedim. "Beni iyi eğittin. Ve eğer yüz yüze gelirim

Gio, onu öldürecek im."

Bir hırıltı daha aramızda titreşti. Bu adamların hırlamayla ne ilgisi vardı?

Sasha, tıpkı kardeşleri gibi korkutucu olabilirdi. Sarı saçları, soluk mavi gözleri ve her gözeneğinden fışkıran tehlike hisleri. Basilio'nun beyefendi dış görünüşünün altında saklı olan karanlık bir cazibesi vardı. Sasha söz konusu olduğunda, hiçbir takım elbise ve cila onun acımasızlığını gizleyemezdi. Vücudunun büyük bölümünü kaplayan mürekkep mi, yoksa MMA'in tıknaz vücut yapısı mı, bilemiyordum.

Ama kardeşlerinin aksine, ondan korkmadım. Belki de ben bebek gibi ağlarken bana sarıldığı içindir. Ya da belki Bas'ın babasıyla olanlardan sonra benimle ilgilendiği için.

Aurora ve Alexei yanımızda sallanıyor, küçük Kostya itiraz ediyor ve bana uzanıyordu.

"Onu ben alabilirim," diye teklif ettim. Gözlerim Aurora'ya kaymadan önce sadece bir saniye Alexei'de kaldı. O güvenli bir alternatifti.

"Neden hep senin için kıvranıyor anlamıyorum," diye mırıldandı. Omuz silktim. "Ben bir bebek fısıldayıcısıyım."

"Hamile kalırsan yemin ederim," dedi Juliette diğer tarafta Ivy ile dans ederken, "bu arkadaşlık biter. Seninle ve Davina'yla."

"İyi ki aileyiz o zaman," diye karşılık verdim. "Bizden kaçış yok."

Mutlu bir şekilde miyavlayan küçük Kostya'yı kalçamda kaydurdım. "Benim," diye iddia etti, buklelerimi çekiştirerek.

"Tamam dostum," diye düşündüm. "Sen otoriter küçük bir şeysin, biliyorsun."

Nikolaev ailesinde moda olduğu üzere, soluk mavi gözleri ve beyaz sarı saçları vardı. Bir gün muhteşem bir çocuk olacaktı. Sasha ve ben dans etmeye devam ettik, Aurora ve Alexei bizden ancak iki adım uzaktaydı. Alexei'nin

saplantılı ve psikopatça davranışları vardı, ama karısı bunu umursamıyor gibiydi.

Aurora, "Kocan bir yaşındaki bir çocuğun karısını çalmasından pek memnun olmayacaktır," diye alay etti.

Saşa, "Bu onun işine gelir," diye homurdandı ve küçük Kostya'nın gözleri ona kayd.

"Şşşt," diye yatıştırdım onu ağlamaya başlamadan önce. "Amcan çok huysuz biri."

"Sana ne söz verdiğim umurumda bile değil Wyn," diye hırladı Sasha. "Kafandaki tek bir saç telinin bile acıdığını görüyorum ve hepsi için geliyorum."

Hiçbir şey atanmış psikopat bir ağabey ve psikopat yeni kocanın yerini tutamaz.

BÖLÜM 65

OceanofPDF.com

Basilio

"D Karının seni görmezden geldiğini söyleme sakın?" Dante alay etti ve ben onu yumruklamaktan başka bir şey istemedim.

Duvara yaslanmış, onun Sasha ile dansını izliyordum.

Nikolaev ve benim kanım kaynadı. Nikolaev'in küçük bebeğinden ben de hoşlanmıyordum. Onu gözlerinde yıldızlarla izliyordu, sanki kendi kişisel oyuncağıymış gibi.

"Çarpıcı bir çift olurlardı," dedi Priest, birdenbire ortaya çıkarak. Wynter'ın arkadaşı Ivy'ye tam zamanlı işiymiş gibi bakıyordu. Wynter'ın annesine dik dik bakmanın üstüne bir de bu eklenmişti. Amcam Priest'in annesi hakkında bir şey söylemeyi reddetti ama düğüne davet edilmeyi garantiledi. Babam yapmadı. "Küçük bebeklerinin ne kadar sarışın olacağını hayal edebiliyor musun?" Priest alay etti.

Ivy'ye attığı bakışlara ve kızarmış yanaklarına bakılırsa, bu iyiliğinin karşılığını er ya da geç verecektim.

"Çok sarışın," diye gözlemledi Emory, Priest'in karnına yumruk atarak. "Bebekleri bu gezegendeki herkesi kör ederdi. Demek istediğim, kanıtı elinde tuttuğu çocukla birlikte orada."

Hem Sasha'nın hem de Wynter'ın altın sarısı saçları vardı. Benim yanımda daha çok şeytan tarafından tüketilmiş bir melek gibi görünürken, onun yanında bir meleğin kucağında melek gibi görünüyordu. Lanet olası yozlaşmış, düşmüş bir melek ama yine de lanet olası bir melek.

Bebegi anne ve babasına geri verişini izledim. Şükürler olsun; yoksa mükemmel aile tablosu çoktan zihnime kazınmıştı. Bu lanet kıskançlık güneşten daha sıcaktı.

"Wynter'in annesinin yirmi yılı aşkın bir süredir Doğu Yakası'na gelmediğini duydun mu?" Dante nefesinin altında sordu.

Kuzenimin gözleriyle karşılaştım. Başımı salladım ama detay vermedim. Brennan'ın düğüne koyduğu tek şart buydu. Gio yok. Çok zor bir şey değildi. Wynter'in dokuz ay önce kaybolmasından beri adamla neredeyse hiç konuşmamıştım.

Babam zalim bir orospu çocuğuydu ama ona zarar vermesine asla izin vermezdim. Aslında, onu ondan mümkün olduğunca uzak tutardım. Babamı bitirmem herkes için en iyisi olurdu, ama ortaya çıkarsa, sadece benim değil, karımın ve tüm ailemin başına bela olurdu.

Ritim hızlandı ve dikkatimi dans pistine çevirdiğimde Wynter'ın hala Sasha ile dans ettiğini gördüm.

"Bu ikisinin bu şarkıda ilk kez dans ettiklerini sanmıyorum," dedi Dante, elleri ceplerinde topuklarının üzerinde geriye doğru kayarken.

Wynter ve Sasha sanki kendi düğünleriymiş gibi gülümseyerek Jaymes Young'ın "Don't You Know" şarkısına dudak senkronizasyonu yapmaya başladılar. Kuzenlerimi ve kız kardeşimi orada bırakıp Sasha ve karıma doğru yöneldim.

Sasha'nın gözleri bana kaydı ve biraz karardı. Soğuk, hesapçı piç kurusu, "Seni sevdiğimi biliyorsun, Wyn" diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum, Sasha."

İçimi yakan bir öfke vardı ve silahımı çekip o orospu çocuğunu vurmamak için tüm irademi kullandım. Derimin altında kaynıyor, Nikolaev'in tüm adamlarına saldırmak istememe neden oluyordu.

"Sasha, bırak Wynter kocasıyla dans etsin," dedi kardeşi Vasili, sesi soğuk ve sinir bozucuydu, Rus aksanıyla ağırlaşmıştı. Brennan davet edilmeleri için ısrar etmişti ve şimdi buna pişman olmuştum. Onları öldürmeyi tercih ederdim.

Sasha bana kavgaya hazırmış gibi bakarak, "Sadece o isterse," diye karşılık verdi.

Öne doğru kaydım ama Wynter elini hemen bıraktı, Vasili ise küçük kardeşini yakaladı ve onu masasına doğru çekiştirerek kendi putperest dillerinde bir şeyler tısladı.

Hemen Wynter'ın elini tuttum ve şarkının geri kalanında benimle dans etmesini sağladım.

"Gerçekten sakinleşmen gerekiyor," dedi derin bir iç çekerek. "O zaman başka erkeklerle dans etmeyi bırak," diye uyardım.

Gözlerini devirdi. Bana gözlerini devirdi!

"Eskiden daha eğlenceliydin," diye mırıldandı ve sonra kaydığını fark etmiş gibi gözleri benimkilere kayd1.

Dudaklarımda tembel bir gülümseme kıvrıldı. "En son dans ettiğimizde bana ait olana dokunduğı için başka bir adamı dövmek zorunda kaldım. Belki de oyunumu geliştirmeliyim," diye söylendim.

"Sasha'yı incitme," diye uyardı ve onun incinip incinmemesini umursaması beni çok kızdırdı.

"Jartiyeri atma zamanı!" Dante bağırdı ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Juliette'in Dante'ye ters ters baktığını gördük. Kuzenim onu yemeye hazırmış gibi sırtıyordu. Taşaklarına diz çöktürdüğünden beri ona karşı bir hayranlık besliyordu. Canının ne kadar yandığını düşününce bunun tam tersi bir etki yaratacağını düşünebilirsiniz. Ama hayır, akli dengesi yerinde olmayan kuzenim bunu kendi kişisel meydan okuması olarak algıladı.

Kalabalık bizi çevreledi ve biri bir sandalye getirdi. Onu oturttum, sonra eğildim ve kaşlarımı karıma doğru kaldırdım. Orada oturuyordu, gözleri başımın üzerinde donup kalmıştı ve elleri elbisesini öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Bakışlarını takip ettim ve babamın üzerinde buldum. Hangi cehennemden gelmişti bu adam? Gözlerim Priest ve Dante'yi buldu, ikisi başlarını sallayıp etrafını sardılar. Beni şaşırtan bir şekilde Sasha da ona saldırmaya hazır görünüyordu.

Tüm bunlar olurken babam sırtıyordu ve gözleri karıma kilitlenmişti.

"Kanlı çarşaf1arı ne zaman göreceğiz?" diye haykırdı babam ve Wynter irkildi, sonra gözlerini ona dikti. Sasha hırladı ve Brennan silahına uzandı. Wynter'ın annesinin beti benzi attı ve amcam, herkes bir yana, kendini onun yanında buldu ve vücudunu kendi vücuduyla siper etti.

"Duymadınız," dedi Wynter, çenesini yukarı kaldırıp gururlu bir gülümsemeyle. Babam Wynter'ın beyaz elbisesinin üzerinde yumruk yaptığı ellerini göremiyordu çünkü görüşünü engelliyordum. "Bir süre önce o kirazı patlattı." Arkamızda biri boğulmaya başladı ama kim olduğunu görmek için dönmedim, bakışlarımı babama kilitledim. "Bu gece göreceğiniz tek kan bir DiLustro'ya ait olabilir."

Atta woman, diye düşündüm gururla.

Soğuk havayı ölümcül bir sessizlik doldurdu ve konuklar hareketsiz kaldı, her erkek elleri silahlarında kendi ailesini korudu. Gerilim bir patlamadan daha yüksekti ve öfke göğsümü yakıyordu. Parmaklarım

Silahımı çekip o orospu çocuğunu vurma ihtiyacı ile seğirdim, sonuçları lanet olsun.

Beni durduran tek şey Wynter'dı. Dokunduğumda titrediğini hissettim ve onu daha fazla üzmemek istemedim.

Amcam Brennan'a başıyla selam verdikten sonra ağabeyine doğru ilerledi. İkisini takip ettim, amcam babamı evin içine doğru götürüyordu ve babam gözden kaybolana kadar onlara arkamı dönmedim.

Wynter da onları izliyordu ve gözlerindeki bakış unutulmazdı. Kara kalbimi parçaladı.

"Principessa," diye mırıldandım usulca ve gözlerini bana dikti. Omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş azaldı ama o yeşil derinliklerde ısırap hâlâ duruyordu. Bana söz verdiği o konuşma gerçekleşmeliydi. Hem de *hemen*. "Sadece *beni* izle," dedim ve o da başını salladı.

Baldırlarını avuçladım, teni sert avuçlarımda yumuşak ve sıcaktı. Elbisesini kaldırmak istedi ama onu durdurdum. "Bulacağım," diye mırıldandım.

Yavaşça topuğundan kaydım ve ilk randevumuz ön plana çıktı. Gözlerimiz buluştuğunda, onun da bunu düşündüğünü biliyordum. Emilia'nın dükkanındaki o gün. Onun için yaptığım ilk cinayet; sonuncusu değildi.

Kalçalarına ulaşana kadar avuçlarımı yavaşça yukarı kaydurdım. Tenindeki tüylerin diken diken olduğunu, vücudunda küçük bir titreme olduğunu hissedebiliyordum. Ama sanki bakışlarımda güç buluyormuş gibi bakışlarımı bırakmadı. Parmaklarım sağ bacağındaki jartiyerine değene kadar daha da yukarılara uzandım. Başımı altına sokacak kadar elbisesini kaldırdım, yüzüm yumuşak tenine değdi.

Dizinin hemen üstündeki deriyi öptüm, jartiyerin etrafındaki dişlerimi kapattım ve yere düşene kadar bacağından aşağı sürükledim. Ayağını kaldırdı ve ben de firfırlı kumaş parçasını yakaladım. Sonra topuğunu tekrar giydirdim.

"Tıpkı Beyaz Atlı Prens gibi," diye mırıldandığını duydum usulca. "Kötü adam büyüleyici."

"Ama her zaman senin."

Jartiyerle birlikte ayağa kalktım ve ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra kolumu koruyucu bir şekilde ona doladım.

"Sırada kim evlenmek istiyor?" Ben bağırdım.

Erkekler etrafımda toplandı ve Wynter'ın kahkahası dikkatimi başka yöne çekti. Gözleri parlıyordu ve bakışlarını takip ettiğimde onları bir adım geri çekilen Sasha'nın üzerinde buldum.

"Bunu istediğini biliyorsun, Sasha," diye muzipçe takıldı.

İkincisi gözlerini devirdi ve tedbir olsun diye bir adım daha geri çekildi.

Kolumu karıma dolayarak boştaki kolumu kaldırdım ve jartiyeri bekâr erkeklerden oluşan kalabalığa doğru fırlattım. Dante'nin jartiyere atladığını, sonra da dişlerinin arasına alıp dönüp Juliette'e baktığını görmek beni şaşırtmadı.

Onu tersledi ve sonra ona sırtını döndü.

Kalabalık dağıldı ve Wynter'ın dikkati arkadaşları ve Emory tarafından dağıtıldı.

İki kuzenime doğru yürüdüm ve herkesin duyamayacağı bir yere geldiğimizde, "İçeri nasıl girdi lan bu?" diye sordum.

Priest'in yüzü asıktı. Dante'ninki de daha iyi değildi. "Peder onu kontrol altına alıyor."

Kanım öfkeyle kaynıyor olsa bile, yüzümü nötr tuttum, bize doğru atılan bakışların farkındaydım. Brennan'ın ısrar ettiği tek şey buydu. Babamın hayatta olduğu sürece New York Sendikası'nın başı olması umurumda bile değildi. O hasta piçi ne karımın ne de kız kardeşimin yanına yaklaştırdım.

"Ne oldu?" Sessiz bir sesle homurdandım.

"Babamız onunla ilgileniyor," diye tısladı Dante. "Davetsiz gelmeyi Gio'ya bırak. Onu dışarı çıkaracak ve yanında kalacak."

"Çok şükür," diye mırıldandım.

Priest'in gözleri sürekli Wynter ve annesine kayıyordu. Annesine. Wynter'ın annesinin bir oğlu olduğunu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bakışlarını amcamdan ve biz DiLustro'ların çoğundan uzak tutuyordu.

DiLustros'un hayatını mahvettiğini düşünürsek onu suçlayamazdım.

Birden müziğin sesi o kadar açıldı ki hoparlörler sallandı. Herkesin bakışları Wynter ve köşedeki kız arkadaşlarına çevrildi, hepsi gülerken yüzleri canlılıkla parlıyordu. Her ne ise, dördü de Onlar ve Emory öyle bir güldüler ki, karınlarını tuttular.

Natalia Kills'in "Problem" şarkısının sözleri çılgılık atmaya devam ediyor, kızlar başlarını sallıyor ve Juliette o çılgın hareketli haliyle bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Wynter uzandı ve şarkının sesini kısıtı.

"Kıç bükmeyle ilgili bir şey yazmıyor," diye homurdandı Emory, yanakları gerçekten kızarmıştı.

Ivy omuz silkti. "Kıçımızı bükerek söylüyoruz, o yüzden buna sadık kalıyoruz."

Wynter'ın gümüşi kahkahası havada dolaştı. "Sen ve Juliette bu şarkıyı sapkın bir şekilde söylüyorsunuz."

Juliette arkadaşlarını tersledi, müziğin sesini tekrar açtı, sonra masanın üzerine zıpladı ve hoparlörlerden hala bangır bangır yükselen şarkı eşliğinde kıcını sallamaya başladı. Emory katıla katıla güldü ve ben de onun kızlarla iyi anlaştığını görmekten mutlu oldum. Bu daha önce hiç sahip olmadığı bir şeydi.

"Brennan'a Juliette'le evlenmesini teklif edecek kadar aptal olduğunu duydum." Priest sıkılmış bir ses tonuyla sordu.

Dante ellerini ceplerine soktu, bakışları her yerinden sorunlu ve dengesiz olduğu belli olan siyah saçlı kadından hiç ayrılmıyordu.

"Denedim," diye söylendi. "Öyle ya da böyle, o kıza sahip olacağım."

Dante sırtı ve ben şimdiden ufukta bir sorun olduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi ona diktim. "Sakın işi berbat etme, Dante."

Dante bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Endişelenme," diye beni temin etti, ama nedense bu beni gerdi. "Mükemmel bir centilmen olacağım."

"Seni tekrar taşaklarından tekmelediğinde bile mi?" Priest kıs kıs gülerek sordu. "Umarım kızıl saçlı olan taşaklarını koparır," diye söylendi Dante.

Gözlerini Juliette'ten ayırdı.

Müziğin sesi kısılmıştı ve Nikolaev'in adamları Wynter'in söylediklerine gülüyorlardı. Karım küçük Kostya'yı tekrar kucağına almanın bir yolunu buldu ve onun küçük ellerini öpüyordu.

"Tanrım, küçüklerle arası gerçekten çok iyi," diye mırıldandı Dante, küçük Kostya'nın Sasha'yı itmesine yardım edişini izlerken. Koca canavar düşer gibi yaptı ve Kostya ellerini ve bacaklarını çırparak yüksek sesle kıkırdadı. Sonra Wynter tekrar yaptı ve Sasha geriye doğru tökezliyormuş gibi yaptı.

Nikolaev ailesiyle bu kadar rahat olmasını hem seviyor hem de nefret ediyordum. Bu benim kıskançlığımdı, biliyordum. Beni sevdiğini söylemeden önce. Bu sözler artık dudaklarından dökülmüyordu.

Onları izlerken yüzümü sakın kalmaya zorlarken, karımın gözleri sanki birini arıyormuş gibi etrafta geziniyordu.

BÖLÜM 66

OceanofPDF.com

Wynter

I annemi hiçbir yerde görmedim.

Gözlerim misafir kalabalığının üzerinde gezindi ama hiçbir şey yoktu. Amcam oradaydı ama ondan hiçbir iz yoktu. Bütün gün onu terk etmemişti.

Kostya'yı Aurora'ya verdikten sonra iznimi isteyip onu aramaya çıktım.

Belki de tuvalete gitmiştir diye düşündüm.

Eve girdim ve bir koridora yöneldim. Hizmetçiler meşguldü. girip çıkıyor.

"Affedersiniz," diyerek uzun sarı saçlı bir kadını durdurdum. "Misafirlerimizden birinin bu tarafa geldiğini gördünüz mü?" Kadın bana boş boş bakınca devam ettim: "Annem."

Başını iki yana salladı. "Diğer koridor," diye mırıldandı. "Sağdaki."

"Teşekkür ederim." Geldiğim yoldan hızla geri döndüm ve uzun koridordan sağa saparak ilerledim. Yolumun üzerindeki her kapıyı açarak adeta koştum. Bir inilti duyduğumda neredeyse sonuna gelmişim.

Deponun kapısından içeri daldığımda Gio'nun elinin annemin boynuna dolanmış olduğunu ve gözlerindeki dehşet ifadesini gördüm. Yere yığılmış bir ceset vardı ve Basilio'nun amcasını tanıdım. Burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buna katlanamazdım.

"Uzak dur ondan." Ona doğru uçtum ve kafasına vurdum. İrkilmedi bile ve annemin boğazını sıkmış olmalı ki gözleri büyüdü ve hava almak için çaresizce elini pençeledi.

"Çek o pis ellerini onun üzerinden," diye bağırdım, öfkeyle sırtına vurarak. "Seni öldüreceğim."

Annemin taş kesilmiş yüzü bana bakıyordu ve ben bu adamın kazanmasına izin vermeyi reddettim. Sırtına atladım ve omzunu ısırdım. Bağırmaları kulaklarıma müzik gibi geldi.

Annemi itti ve annem dizlerinin üzerine çöktü. "İşe yaramaz fahişe," diye tükürdü, ama kiminle konuştuğundan emin değildim. Annemle mi yoksa benimle mi?

"O kalın kafana sok şunu," diye tısladım. "O seni istemiyor. Ben de istemiyorum."

Gözleri bana dik dik bakıyordu, karanlık ve acımasızdı, acı verici bir intikam vaat ediyordu.

Bırak denesin.

"Dizin nasıl?" Alay ettim. "Vurduğum senin kafatasın olmalıydı."

Annemin nefesi odayı doldurdu ama ben kafamı çevirmedi. "Bahse girerim hiçbir kadın seni o berbat bacağınla istemez."

Elini kaldırdı ve yüzüme sert bir tokat attı. Kulaklarım uğuldadı ve ağzıma metalik bir tat doldu.

Gio'nun tüm dikkati benim üzerimdeymiş gibi görünürken, "Kaç anne," diye mırıldandım. Gözlerini anneme çevirmek üzereydi ama ben hemen, "Bu sefer seni öldürecekim Gio DiLustro," dedim inançla. "Anneme yaptıkların için. Ve bana yaptıkların için."

Bu sefer eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve havada uçtu. Yüzüme çarpmasını engelledim ama omzuma çarpmasını engelleyecek kadar hızlı değildim.

"Kirazın patlamış olsa bile kanlı çarşafı nasıl sunacağımızı sana gösterecekim, seni fahişe."

BÖLÜM 67

OceanofPDF.com

Basilio

I kapıya yaklaştı ve kırmızı bir sis görüşümü doldurdu.

"Bu sefer seni öldüreceğim, Gio DiLustro." Wynter'ın sesi güçlüydü ama titreyerek altı çizilmişti. "Bana yaptıkların için Anne. Ve bana yaptıkların için."

Ağzım bir hırıltıya dönüştü ve kendimi kaybettim. Kadınıma dokunmaya cüret etti. Onu parça parça doğrardım.

Yumruğu karımın omzuna çarptı ve karımın yüzünde acı belirdi ama o kendini tuttu.

"Kirazın patlamış olsa bile kanlı çarşafı nasıl sunacağımızı sana göstereceğim, seni fahişe."

Bıçağı kılıfından çıkarıp ona doğru saldırdım. Elim boğazını sıkıca kavradı ve bıçağımı karnının alt kısmına bastırdım.

"Ona dokundun," diye kükredim. "Ona dokundun amına koyayım."

Benim geldiğimi hiç görmedi; iki kadına o kadar odaklanmıştı ki. Wynter'ın annesi yerde, amcamın yanındaydı.

Babam elimi kavradı ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Beni öldüremezsın," diye boğuldu, nefesi kesilmişti. "Sendika seni yok edecek. Karın da dahil olmak üzere tüm DiLustro'ları öldürür."

Haklı olmasından nefret ederek bıçağı karnına sapladım.

"Öyle ya da böyle öleceksin," dedim, dudaklarımı büken çarpık bir sırıtışla. "Karımın dediği gibi, bugün senin kanın dökülecek. Onun değil. Asla onun değil."

"Sendika-"

Sözlerini bitiremedi çünkü bir bıçak çıkardım ve onu tekrar bıçakladım. Çılgılığı duvarları titretti ve bu en iyi film müziği idi.

Ona işkence ederdim ama sonra kaçmak zorunda kalırdım. Wynter'ı alıp saklamalıyım ki bu hasta orospu çocuğu onu asla bulamasın.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve ben bıçağımı daha derine sapladım. Acı dolu hırıltılar havayı doldurdu.

"Basilio." Arkamda Dante'nin sesini tanıdım.

"Wyn, iyi misin?" Sasha dizlerinin üzerine çökmüş, karımı kontrol ediyordu. Onu kontrol ediyor olmalıydım ama kendimi kaybettim.

Gözlerim karıma kaydı, babamı elimden hiç bırakmadım. Sasha onunla konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi.

"Principessa," diye mırıldandım, sesimi pişmanlık kaplamıştı. Babam onu ne kadar incitmişti? Onun neler yapabileceğini hayatım boyunca görmüştüm. Mideme bir korku hissi yerleşti. Beni her gördüğünde babamı mı görecek? Benden nefret eder miydi?

Sonunda neden kaçtığını anladım. Uzak durmaya hakkı vardı. Suçlunun babam olduğunu biliyordum. Annesine ve Wynter'a zarar vermişti. Ve ben onu korumak için orada değildim. Lanet olası piç.

Bu dünyada yeterince cehennem yarattı.

Franco Amcam kıpırdandı ve Wynter'ın annesi ona doğru eğildi. "İyi misin?" Onu endişeyle izledi.

"Baba." Priest babasına yardım etmek için aşağı indi, gözleri annesine bakıyordu. İkisinin gözleri kilitlendi ve Wynter'ın annesi yüzündeki utanç ifadesiyle gözlerini kaçırdı. *O biliyor.*

Priest'in oğlu olduğunu bildiğine hayatım üzerine bahse girerim.

Franco Amca oğlunun ve karısının yardımıyla ayağa kalktı. Çünkü Wynter'ın annesine bakışından, onun kendi kadını olduğu anlaşılıyordu.

"Burada olduğumuzu kim biliyor?" Amcam sordu.

"Hiç kimse," diye homurdandım ve babamın boğazını biraz daha sert sıktım. Ne yazık ki bu onu öldürecek kadar sert değildi. "Sadece yedimiz. Bu pis babam da dahil sekiz kişi."

Wynter ayağa kalktı, Sasha karanlık bir gölge gibi arkasında kaldı.

"Basilio, hiçbirimizin onu öldüremeyeceğini biliyorsun," diye homurdandı Franco Amca, kafasının arkasını ovuyordu. Büyük bir şişlik bana babamın ona arkadan vurmuş olabileceğini söyledi. Sırtından bıçaklayan piç.

Wynter kararlı bir şekilde, "Onu öldürebilirim," dedi ama hepimiz başımızı salladık.

"Sen artık Basilio'nun karısısın. Onu öldürürsen, suç kocanın olur," diye açıkladı Amca.

Wynter'ın annesi yutkundu. "Deneyebilirim."

Ama hepimiz hemen başımızı salladık. O kadın bir katil değildi. "Ben yapacağım," diye söze karıştı Sasha. "O şerefsizle hiçbir bağlantım yok ve dokuz aydır bu zevkten mahrumum. En uzun süre beklemek zorunda kaldım öldürmek. Mavi toplardan daha kötü."

Wynter ona yan gözle baktı ve başını salladı.

"Kimse senin mavi taşaklarını duymak istemiyor, Sasha," diye kıs kıs güldü ve işte tam o anda anladım. Karım Sasha Nikolaev ile hiç yatmamıştı. Sonra gözleri bana geri döndü, yumuşak ve ısıltılı.

"Sana çok şey borçluyum," dedim Sasha'ya, gözlerim ondan hiç ayrılmadan.

Beni affedeceğini umuyordum. Bir gün.

Çünkü ne olursa olsun, gitmesine izin veremezdim. Bu, ondan daha iyi bir adam gerektirirdi.

Ben.

Kütüphane kapısını arkamdan kapattım, sonra da kilitledim. Tanıklara gerek kalmayacaktı ve bunun için kesinlikle rahatsız edilmek istemiyordum.

Kütüphane malikânenin karşı tarafındaydı ama konukların sesleri hâlâ duyulabiliyordu.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldandım yüzünü avuçlayarak. Tek yanağı babamın ona vurduğu yerden kızarmıştı. İçimdeki öfke öylesine kaynadı ki, onu bastırmak zorunda kaldım.

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti.

"Bana neden gittiğini söyle." Bana tüm hikâyeyi anlatmasını *istiyordum*.

Yavaşça titreyen bir nefes onu terk etti, yeşil bakışlarında beni büyüleyen bir panik izi vardı.

"Seni bekledim," diye itiraf etti. "Sonra baban geldi ve-"

Sesi titredi ve yüz ifadesindeki acı beni tam göğsümden vurdu.

Uzaktan gelen müzik sesi camları hafifçe titretiyor, karımın yüzündeki ve benim göğsümdeki ıstırapı yansıtıyordu. Bu

Göğsüne saplanmış bir bıçak gibi.

"Her neyse, sorun değil," diye fısıldadım, babamın kadınlara ne yaptığını çok iyi biliyordum. Buna pek çok kez tanık olmuşum. "Bunu birlikte atlatacağız," diye söz verdim. "Ve bunu ona ödeteceğim."

Göğsüm yanıyordu, babama bedelini ödetme ihtiyacı *şimdi* tam bir orman yangınına dönüşmeye hazırlanan alevler gibiydi.

"Geldi," diye fısıldadı usulca. "İkinizin bunu planladığınızı söyledi. Onun geleceğini bile bile beni orada bırakmışsınız. Sen sadece Ruslarla bağlantı kurmak istemişsin." Öfkemi bastırarak sustum. Göğsümü asit gibi yakıyordu ve yutkunmak için bir an durmam gerekti. "O denedi-" Sertçe yutkundum, yutkunma sesi aramızda yüksek sesle duyuldu. "Bana tecavüz etmeye çalıştı ama başaramadı. Kaçtım ve Sasha beni buldu."

Dişleri alt dudağını çekiştirdi ve bakışlarını kaçırarak arkamda bir yere baktı. Bana bakmaktan kaçınmasına sevindim, çünkü sözlerinin ortaya çıkardığı çılgın canavarı görebilirdi. Bu intikam gerektiriyordu. İçimdeki canavar kafesinin parmaklıklarını tıkırdatıyor, kadınının intikamını alabilmek için onu serbest bırakmamı istiyordu.

Karım.

"Bunu ödeyecek." Kulaklarımda uğuldayan öfke sesimi bozmuştu. "Sana ve annene yaptıklarının bedelini. Ve diğerlerine."

Nikolaev'in işkence için özel olarak tasarlanmış bodrum katındaydık. Sasha Nikolaev çılgın bir orospu çocuğuydu diyelim, ama kendi işkence odamı yeniden dekore etmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Yumruğumu yüzüne indirdim. "Karıma dokundun," diye homurdandım.

Kemikleri parmaklarımin altında çıtırdadı ve hiçbir şey bu kadar iyi gelmemişti.

Gio'nun boncuk gibi gözleri beni buldu ve hayatımda ilk kez bakışlarındaki acımasızlık yerini korkuya bıraktı. Angelo'nun ölü bedeni yanında gevşek bir şekilde yatıyordu. Hızlı bir şekilde ölmesinin tek nedeni, Wynter evden yaralı ve kanlar içinde çıktığında gitmesine izin vermesiydi. Gio'nun işini bitirmesi için onu zorla içeri sokmak yerine.

Boğuk bir sesle, "O zaman karın değildi," diye ikna etmeye çalıştı. Bu beni daha çok kızdırdı.

Dante, Sasha, Priest ve Amca duvara yaslandıkları yerden beni izleyerek bu anı yaşamama izin verdiler. Dokuz ay boyunca, yüz mil yarıçapındaki her Rus piçini avlayarak çıldırdım.

Hepsi onun suçuydu.

Onu yerden sürükledim ve bir sandalyeye oturttum, sonra da bağladım. Mücadele etmeye çalıştı. Başarısız oldu.

"Kendi ilacının tadına bakma zamanın geldi, baba." Son kelime dilimde acı bir tat bıraktı.

Karıma tecavüz etmeye çalıştığı görüntüler zihnimde tekrar tekrar oynadı. Muhtemelen ne kadar korkmuştu. Vücudunda tek bir zalim kemik bile yoktu ve o piç kurusu ona zorla sahip olmaya çalıştı. Ona yalan söyledi, bunu bildiğime, onun gerçekte kim olduğunu bildiğime inanmasına izin verdi.

Kaçmasına şaşmamalı.

Bıçağımla ona yaklaştım ve bıçağı derisine bastırıp göğsüne saplarken acımasızca gülümsedim. Merhamet için yalvarırken kanı çıplak teninden aşağı akıyordu.

"Karıma merhamet gösterdin mi?" Hırladım. Benim yerimde, güvende olması gereken yerde beni bekledi ve babam ona saldırdı. "Anneme merhamet gösterdin mi?" Yumruğumu onun böğrüne indirdim. "Ya da Emory'ye?"

"Sana her şeyi verdim," diye tükürdü, ağzından kan damlıyordu Burnuna başka bir yumruk. "Ya da başka bir kadına?" Ona tekrar yumruk attım.

Ön kolunu kestim. Sonra kulağını. Bacaklarını. Parmağını. Wynter'ı ararken kafamın içindeki sesin anısı çok tazeydi. Çok çığ. Neredeyse kadınıma mal oluyordu.

Ona birkaç saat daha işkence ettim ve nefesim kesildi. Yüzüme kan sıçradığını hissettim, ellerim babamın kanıyla ıslanmıştı. Yüzde yüz iyileşmiş değildim ama bu kaçırılmayacak kadar iyiydi. Kısaltılamayacak kadar iyiydi.

Cep telefonum çaldı ve ona baktım.

Wynter'ın sırıtan yüzü beni karşıladı. Karım arıyordu.

"Principessa," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece merak ediyordum, yakında eve gelecek misin?" Ne kadar basit bir soruydu. Yine de bana dünyanın en güzel duygusunu yaşattı. Eve, onun yanına gelmek her senaryonun en önemli anıydı.

"Yakında evde olacağım," dedim ona. "Emory seninle mi?"

Vücudum dinlenmek için çılgılık atıyordu. Son yirmi dört saattir bunu yapıyorduk. Düğünümüz Emory'nin tahmin ettiği gibi kanlı olmuştu. Ama olabilecek en iyi şekilde.

Kıkırdadı. "Evet, o ve kızlar. Ve annem." Güzel, yalnız kalmasını istemiyordum.

"Amcanın adamları evi mi gözetliyor?" Ona sordum.

Adamlarım da onu korudu ama ilk kez takviye gelmesine aldırmadım.

"Evet, askeri üs gibi bir yer."

"Güzel, yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve babamın kanlar içindeki haline baktım. Daha fazla zamanımı harcamaya değmezdi.

Arkamı dönerek bıçağı Sasha'ya uzattım. Saldırıdan sonra Wynter'la ilgilendiği için minnettardım ama yine de bir yanımda bunu kıskanıyordu. Onun iyileşmesine yardım eden, yaralarını hafifleten ben olmalıydım.

Sasha duvardan uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Bıçağı benden aldıktan sonra başıyla onayladı ve babama baktı.

Onu izlerken gözlerinde saf bir nefret parlıyordu. Kendi nefretimle eşleşiyordu.

"Bu Wyn ve annesi için." Dizlerinin üzerine çöktü ve ona yaklaştı. "İncittiğin her kadın için." Bıçağı babamın göğsünün üzerine kaldırdı, sonra daha da yaklaştı.

Bıçağı babamın kara kalbine sapladı ve orada bıraktı.

"Bu da ortak bir arkadaşımızdan." Sonra kendi bıçağını çıkardı ve boğazını kesti. "Gia, onu hatırladın mı?"

Babam onaylamak için çok zayıftı. Gerçi fark etmezdi. Onu hatırlayacak ve cehennemdeki günahlarını düşünecekti.

"Seninle cehennemde görüşürüz," diye homurdandım.

Dört saat sonra nihayet evdeydim.

İşin bittiğini söylemek için Brennan'ı önceden aradım. Brennan'ın ailesine yirmi yıl önce başlayan borç ödenmişti. Sonra ben

Eve gitmeden önce duş alıp üstümü değiştirdim. Kimse beni kanlar içinde göremezdi, özellikle de onun ölü bulunacağı gece.

Babam ölmüştü. Yıllarca ölmesini diledikten sonra, sonunda gitmişti. Sonsuza dek.

Franco Amca, Dante ve Priest çoktan eve gelmişlerdi. Görünüşe göre, amca ve Wynter'ın annesi kendi çatı katına gitmişler. Dante ve Priest'in nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Emory'nin de. Brennan kadınları evine götürdü ve Wynter'la beni balayımıza başlamamız için yalnız bıraktı.

Nihayet!

Vücudum ona duyduğum karanlık açlıkla zonkluyordu. Onu kaçırdığımdan beri henüz acele etmemiş ve vücudunun tadını çıkarmamıştım. Çılgın tarafım bunu düğün gecemize saklamak istiyordu.

Hampton'daki evime girdiğimde ev sessiz ve karanlıktı.

"Karım nerede?" Evimizin ön girişini izleyen adamıma sordum.

"Üst katta," diye cevap verdi. "Bunu sana vermemi istedi."

Küçük, mühürlü bir zarfla elini uzattı. Açtım ve mesajı okudum.

Eve geldiğinde uyuyorsam, uyandır beni.

Saat neredeyse gece ondu ve muhtemelen uyumuş olacağını biliyordum. Uyku düzeni olan bir çocuk gibiydi. Ona başımı salladım, antreden geçtim, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Yatak odasına girdiğimde onu yana doğru kıvrılmış ve uyurken buldum. Kısa pembe geceliği beline kadar sıyrılmış, pembe tangasıyla kalçasını ortaya çıkarmıştı. Uyumasına izin vermeliydim, ama bunu düşünürken bile kamburuma çöktüm ve elimi yorganın dışında kalan pürüzsüz kalçasına koydum.

Çıplak kıcının kıvrımları beni baştan çıkarıyor, ısırmam için yalvarıyordu. Yine de yapamadım. Sanki varlığımı hissetmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışlarımız birleşti.

"Evindesin," diye mırıldandı usulca.

"Her zaman," diye söz verdim usulca. "Her zaman eve, sana geleceğim."

BÖLÜM 68

OceanofPDF.com

Wynter

B çoktan yatağımızın önünde kalçalarının üzerine çökmüştü, yüzlerimiz birbirine yakındı.

Nedense aklıma bana evlenme teklif ettiği gün geldi. O gün Ona verdiğim sözü tutmadığım gün. Babasına verdiği tepkiyi gördükten sonra ona daha fazla güvenmediğim için pişman oldum. Tüm güvenimi hak ediyordu.

"O öldü," dedi, her kelimesinden belli belirsiz bir hiddet okunuyordu. "Seni bir daha asla incitemeyecek."

Titreyerek nefes aldığımda içime bir rahatlama çöktü. "Üzgün olduğumu söylemeliyim," diye fısıldadım. Gerçek şu ki, üzgün değildim. Hem de hiç.

Yüzü bana doğru yaklaştı. "Neden?"

"Çünkü o senin babandı."

Omuzları gerildi ve göğsünde bir hırıltı titreşti. "Sadist bir pislikti. Asla bir baba olmadı. Zalimliğiyle hem Emory'ye hem de bana işkence etti. Sana asla dokunmamalıydı."

Avucumu uzattım. "Sana da hiç dokunmamalıydı," diye mırıldandım usulca. "Ne de kız kardeşine. Onun günahlarını asla senin üzerine yıkmamalıydım. Ya da en azından açıklaman için sana bir şans vermeliydim. Beni korkuttu ve oradan zar zor canlı çıktığımda, ben-"

Titrek bir nefes alarak ona söyleyeceğim doğru kelimeleri düşündüm. Onu daha fazla incitmek istemedim. Kütüphanede ona kısaltılmış versiyonunu anlattım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Her şeyi. Bana hepsini anlat."

Yutkundum, o anılardan nefret ediyordum.

"Baban beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında bana para teklif etti. Ben reddettim. İkinizin bu işte birlikte olduğunuza beni ikna etti. Onu bırakmak için bilerek gittiğini-" Tanrım, bu kelimeleri söylemek neden bu

kadar zordu? Onun

Alnı alnıma geldi ve bakışlarında o kadar büyük bir acı vardı ki kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. "Her neyse, o saldırdı, ben de karşılık verdim. Kıl payı kurtuldum ama sonra silahını hatırladım. Bana kolyeyi verdiğiğinde görmüştüm."

Elim bileğime dolandı, bilekliğin üzerimde her zaman sakinleştirici bir etkisi olmuştur.

"Bana tecavüz etmedi, yemin ederim," dedim ve her gözeneğinden bir rahatlama ve ham bir şey fışkırdı. "Ama annemle ilgili sözleri de bir o kadar canımı yaktı," diye boğuldum. "Onu vuracağımı düşünmemişti. Sonra annem hakkında konuşmaya başladı. Onu dizinden nasıl vurduğunu ve kariyerini nasıl elinden aldığını anlattı. Babamdan. Onu nasıl öldürdüğünü."

"Benim cesur kadınıym," diye homurdandı bakışları benimkilere dikilmişken. "Onu dizinden vurdun."

"Göze göz," diye nefes aldım. "Gerçi o zamandan beri pek çok kez onu öldürmüş olmayı diledim."

Boğazından sessiz bir öfke sesi yükseldi.

"Bir dahaki sefere, gerçi bir dahaki sefer olmayacağından emin olacağım, bana gel. Sasha'ya değil. Amcana değil. *Bana gel.*" Nedense bu adam yanımdayken kimsenin peşimden gelmeye cesaret edeceğini sanmıyordum. "Benim olanı her zaman koruyacağım. Ve sen, Wynter Star DiLustro, o balkondan atlayıp kollarıma düştüğünden beri benimsin."

Gio DiLustro'nun tek bir sözüne inanacak kadar aptal olduğum için utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Bana söylediği onca şeyden sonra, yapmaya çalıştığı şeyden sonra..." O son günü hatırlayarak gözlerimi kapattım ve yüzümden tek bir damla yaş süzüldü. "Sana geri dönmenin yolunu bulmak imkansız görünüyordu."

Sessizlik kulakları sağır ediyordu ve aramızdaki boşluğu ağır bir gerilim doldurmuştu. Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık döküldü. "Sensiz ben bir kadın kabuğuyum, Bas."

Avuçları yanağımı kavradı. "Bana bakın, principessa," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi açtım ve onun koyu renk gözlerini üzerimde yoğun bir şekilde buldum. "*Seni* istiyorum," diye mırıldandı, başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe geziniyordu. "Sadece seni. Tüm ilklerini ve sonlarını. Senin başlangıcın ve sonun olmak istiyorum. Çünkü sen benimsin. Sensiz ben bir kabuk adamım. Bağlantılarını siktir et. Ailenin canı cehenneme. Sadece sen ve ben."

Dudakları benimkilere değdi. Tatlı. Yumuşak. Her şeyi tüketen. Kalbinizi kırabilecek ve aynı nefeste onarabilecek türden bir öpücüktü.

"Senin için bir şeyim var," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Ondan biraz uzaklaşarak merakla ona baktım. "Sakladığın tüm ayakkabıları gördüm," diye nefes aldım.

Eğlenerek başını salladı.

"Onlardan kurtulmaya dayanamadım ama sorun ayakkabılar değil." Burnu benimkine değdi. Cebinden bir şey çıkardı. Elinde küçük kadife bir kutu tutuyordu. "O gün almaya gittiğim şey buydu." Kutuyu açtı ve içinde muhteşem bir nişan yüzüğü duruyordu. Prens kesim pırlanta ve onu çevreleyen gözyaşı şeklinde zümrütler. "Alyansıma uyuyor."

"Bunca zaman sakladın mı?" Kalbim göğsümde hızla çarparken, ona duyduğum özlemle mırıldandım.

"Her zaman takip edeceğim." Avuç içi yanağıma değdi ve ben de sıcaklığını içime çekerek dokunuşuna doğru eğildim. "Sensiz bir gün bu dünyada cehennemdir. Bana asla gitmeyeceğine söz ver."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, yumuşak ve sahiplenici bir şekilde.

"Asla gitmeyeceğim, Bas," diye mırıldandım. Yüzüğü parmağıma geçirini izledim. "Nereye gidersen git, seni takip edeceğim."

Bu yeminler bizimdi. Geleceğimiz için. Mutluluğumuz için.

Geceliğimin eteğinden tutup başımın üzerinden çekti ve beni sadece tangamla bıraktı. Onu üzerimde, içimde hissetme ihtiyacıyla tenim yanıyordu. Ağzı benimkini ezdi, beni yuttu. Derin ve tüketici. Dudaklarımı ayırdığımda dili ağzımın içine kaydı ve inledim.

Bir kibrit gibi yanıyordum, ona çaresizlikle ihtiyaç duyuyordum. Elini saçlarımin arasına soktu, dudakları benimkilerden ayrılıp boynumdan aşağı inerken saçlarımin yumrukladı. Ayağa kalktı ve ağırlığı üzerime yerleşti. Çok iyi, çok doğru hissettirdi.

Bir eliyle kalçamı kaldırdı ve bacaklarımin gövdesine doladım, ereksiyonu bacaklarımin arasına baskı yapıyordu. Bacaklarımin arasındaki ağrı zonkladı ve kendimi ona doğru iterek ona doğru yükseldim.

Arzu yandı, kıvılcımlar uçtu ve kalpler parladı.

Tişörtünü çekiştirdim ve o da başının üzerine çekmek için durakladı. Sonra ağzı tekrar tenimdeydi, göğüslerimi ısıyor ve bir yandan da sert siki sıcak amıma sürtünüyordu.

İhtiyaçtan çılgına dönmüştüm. Onsuz geçen dokuz ay çok uzundu. Şimdi ona aşırı dozda ihtiyacım vardı. Kendimi onun ereksiyonuna bıraktım,

Kendimi boşaltmak için çaresizdim. Aramızdaki sürtünme çok lezzetliydi, açgözlü amım onun aletini kavıyor, içimde ona ihtiyaç duyuyordu.

Parçalanma sesi havayı kesti. Beni becermeye devam ettiği sürece neyi parçaladığı ya da yok ettiği umurumda değildi.

Aletini içime doğru eğerek, giriş yerimde sıcak ve sert hissettirdi. Kaslarım sıkıştı, ona açtım, çaresizlikle ona ihtiyaç duyuyordum.

"Bas," diye yalvardım nefes nefese bir sesle.

"Sikim için yalvarın, principessa," diye törpüledi, ağzı kulak mememi ısıırıyordu.

Başımı çevirdim ve gözleri içimi dağladı. Yüzünü tuttum ve onu daha yakına çektim.

"Lütfen bana sikini ver," diye nefes aldım. Dudaklarıma kavurucu bir öpücük kondururken, sert bir hamleyle sonuna kadar soktu. Vücudum bu girişi memnuniyetle karşıladı ve kanımı ısıttı. Uzun, derin darbelerle içime girdi. Sert ve acımasız.

"Kahretsin, bunu özlemişim," diye homurdandı, sert, kalın şaftını Ben.

Sert sikinin etrafında kenetlendim, nefesim boğazımda düğümlendi.

Birden

Onun her güçlü hamlesiyle bedenimi bir duygu seli kapladı.

"Çok iyi," diye övdü, sesi gırtlaktan geliyordu. Bu üç küçük kelime beni çılgın bir şehvetle nefes nefese bırakmış, orgazmın eşiğine getirmişti.

Amım ve içim onun sikinin şekline göre şekillenmiş, onun girişini memnuniyetle karşılamıştı. O benim kayıp yapboz parçamdı. İnlemeler ve iniltieler dudaklarımdan ayrılırken, gözleri çılgın bir sahiplenmeyle içime dikilmişti.

"Ahhh, lütfen," diye yalvardım. Her santimim yanıyordu. Bunu söndürmek zorundaydı. Her hamlesi beni genişletiyor ve geriyor, beni zirveye daha da yaklaşıtıyordu. Hayatımda hiç Bas beni acımasızca ve sertçe becerdiğinde hissettiğim kadar lezzetli bir şekilde dolu hissetmemiştim. Sırtım yataktan kalktı, her itiş bir kıvılcım yakmaya başladı ve klitorisimden dışarı doğru yayıldı.

Başım yastığa çarptı, boynum ona doğru uzandı. Çok yaklaşımışım, yıldızlara uzanıyordum. İri eli boynuma dolandı ve hafif bir sıkmayla bedenim paramparça oldu. İhtiyacım olan şey buydu; onun hâkimiyeti, bu yoğunluk.

Ağızımdan bir inilti koptu, vücudum patlarken dudaklarımda onun adı vardı. Bir orgazm içimi ürpertti, beni ezdi geçti. Isı her zerremde zonkluyor, titremeler bedenimi sarsıyordu.

Aşağı indiğimde, Basilio'nun karanlık bakışları üzerimdeydi.

"Seni kim beceriyor?" diye homurdandı ve alnını benimkine dayadı. Titredim. "Sen."

Böylesine yoğun bir orgazmdan sonra benden herhangi bir itiraf alabilirdi. "Başka kim olacak?"

"Başka kimse yok," diye nefes aldım.

"Son nefesime kadar, sadece sen ve ben," diye homurdandı.

"Evet," diye nefes aldım, kan dolaşımda baygın bir his dolaşıyordu. "Sadece sen ve ben."

Memnuniyet göğsünde gürledi. İticileri sıkıştı, kasları gerildi ve bir homurtuyla içime boşaldı, kendi vücudu titriyordu.

"Harika hissediyorsunuz, principessa," diye mırıldandı, nefesi tenime karşı sıcaktı. Kalın dölleri iç uyluğumdan aşağı süzüldü ve göğsüm bu övgü karşısında kabardı. "Sen benimsin."

Memnuniyetle iç çektim.

Çünkü Basilio DiLustro benimdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

OceanofPDF.com

Wynter

Happiness B harfi ile başlar ve O harfi ile biter.
Onun yatak odasında iki gün geçirdik. Ben yürümekten acıyana kadar seviştik, öpüştük, tekrar seviştik. En iyi balayı

Hiç.

Paris'e ihtiyacım yoktu. Venedik'e de.

Bu adam yanımda olduğu sürece, uçuyordum. O benim tüm dünyamdı.

Ve bana düğün hediyesi verdiğinde, tılandım ve ağlamaya başladım.

Bana bir buz pisti almıştı. Kendi buz pistimi.

"Sana hiçbir şey almadım," diye homurdandım usulca.

"Sen benim hediyeysin," dedi, sonra yüzünü bacaklarımin arasına bastırdı ve ben bir yıldız gibi yandım.

Son iki gün içinde pek çok söz vermiştim. Onu asla bırakmayacağıma. Ona her zaman güven. Başka bir erkeğin bana dokunmasına asla izin verme. Her zaman onun yüzüğünü tak.

Hiç konuşmadığımız bir şey vardı. Son dokuz ay içinde sahip olabileceği diğer kadınlar ve sahip olduğuma inandığı diğer erkekler. Sanki ikimiz de bunun bize ne yapacağından korkuyorduk.

Geçmişin artık bir önemi yoktu. Sadece gelecek. O tamamen benimdi, ben de tamamen onun.

O kadar mutluydum ki, başka bir şey olacağından korkuyordum.

Saçlarımı kuruttum, üzerimde sadece başka bir pembe iç çamaşırı vardı. Giyecek bir şeyler aramak için ortak dolabımıza doğru yürüdüm. Annem, Priest ve babasıyla buluşacaktık.

Annemin erkek arkadaşı. Ya da onun gibi bir şey.

Onu sadece Bas'ın amcası olarak düşünürdüm. Annemin bir erkek arkadaşı olması, tam olarak kavrayamadığım yabancı bir kavramdı.

Öğleden sonra da Gio DiLustro'nun cenazesine katılacaktık. Katılmamayı tercih ederdim ama görgü kuralları bunu gerektiriyordu. Özellikle de Bas resmi olarak New York'un başı olarak Sendika'daki yerini alacağı için.

Kıçıma saplanan keskin bir sızı, dönüp kocamla yüz yüze gelmeme neden oldu.

"Bas!" Onursuzca haykırdım ama başarısız oldum çünkü dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi.

"Etrafta yarı çıplak dolaşıp ereksiyon olmamamı bekleyemezsin," diye homurdandı beni kaldırıp yatağa fırlatırken.

Güldüm ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Ağırlığı üzerime yerleştiği anda bir iç çektim. Kalçalarımı ayırdım ve ereksiyonuna doğru bastırdım.

"Bana ne istediğini söyle," diye homurdandı, nefesi kulağımda sıcaktı. "Sen," diye nefes verdim. "İçimde."

Masaya yaklaştığımızda Priest, "Siz ikiniz tam bir saat geciktiniz," diye homurdandı.

Ayakkabımın bağcıklarının çözüldüğünü fark ettim. Adımlarım titredi. Bunlar bana dokuz ay önce aldığı ayakkabılardı ve mahvolmalarını istemiyordum. Tam aşağı inecekken, Bas benden önce davrandı.

"İzin ver," diye mırıldandı, parmakları ayak bileğimin arkasında geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Nefesler tutuldu ve hayretler yankılandı ama tek yapabildiğim ona bakmaktı. Bu adamı soluyordum. Bu adamın yanında kendimi güvende hissediyordum. Beni güvende tutmak için babasını öldürdü. Aslında teknik olarak Sasha ona son darbeyi vurmuştu ama Bas önce ona acı çekti.

Kayışı bağlayışını ve ardından boyunun ölçüsünü almasını izlerken vücudumun her santimetresinde mutluluk uğulduyordu. Onsuz hayat acı verici bir şekilde yavaş bir ölümdü.

"Neden bunu benim için yapamıyorsun?" Tanımadığım bir ses başımı tam zamanında çevirmemi sağladı ve bir kadının sevgilisinin göğsüne vurduğunu ve sonra dönüp gözlerinde kalplerle kocamı izlediğini gördüm.

Elimi Basilio'nun elinin içine soktum. Aptalca bir hareket olabilirdi ama tüm dünyanın onun benim olduğunu görmesini istiyordum.

Basilio'nun amcası bize, "Haydi, siz ikiniz," diye seslendi.

Elimi rahatlatmak için sıkı Bas, herkesi görmezden geldi ve başını eğerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Kıskanma," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Benim için sadece sen varsın."

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim kabardı, içimde patlayan bu duygular yüzünden patlamasından korktum.

New York'un kalbindeki Madison Avenue'de bulunan Eleven Madison Park restoranında annem, Priest ve babasının oturduğu masaya doğru yürüdük. Madison Square Park'a bakan bir pencere kenarında yer tutmuşlardı. Soğuk bir gün olmasına rağmen dışarıdaki cadde yayalarla doluydu. Güzel hava, baharı sabırsızlıkla bekleyen insanları dışarıya çekiyordu.

"Siz ikiniz ne halt ediyordunuz?" Priest ekledi.

Kıpkırmızı kesildim ve ona doğru bakmaktan kaçındım. Gözlerimi görürse ne yaptığımızı tam olarak anlayacağından korkuyordum.

Bas sadece omuzlarını silktilti. "Meşguldüm."

"Onlar yeni evliler," diye savundu Bas'ın amcası bizi. "Bırakın Bas balayının tadını çıkarsın."

"Merhaba anne." Masanın etrafından dolaştım ve ona sarıldım. "İyi misin?"

Bana bakmak için geri çekildi. Açık yeşil bir kazak, beyaz bir kot pantolon ve bir çift beyaz babet giymiş, çok güzel görünüyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ve hayatımda ilk defa gözlerinde hayaletler yokmuş gibi görünüyordu.

İki yanağımı da avuçlarının arasına alarak başımı sıkıca tuttu. "Bir dahaki sefere kaç. Beni kurtarmaya çalışma." Sözleri karşısında başımı salladım. "Seni de alacağından korkuyordum. Hayatta kalamayacağımdan."

"Sen benim annemsin," diye fısıldadım. "Seni seviyorum. Elbette seni her zaman kurtaracağım."

Başını salladı, yüzünde hüznü vardı.

"Bugünden sonra öyle düşünmeyebilirsin," diye esrarengiz bir şekilde cevap verdi.

Priest başını salladı ve Bas'ın amcası elini uzattı. "Resmi olarak hiç tanışmadık. Ben Franco DiLustro."

O üç parçalı bir takım elbise giymişti, Rahip de öyle, ikisi de Gio'nun cenazesine katılmaya hazırdı. Ben dizlerime kadar uzanan sade siyah bir elbise ve siyah ayakkabılar giymiştim.

"Wynter," diye mırıldandım, elini tereddütle kabul ederek. "Başın nasıl? Yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Bu iyi, teşekkür ederim."

Ona başka ne söyleyebileceğimi bilemediğimden, sıkı bir gülümsemeyle Bas'ın benim için çektiği koltuğa oturdum. Hepimiz oturduktan sonra garson geldi ve Bas'ın ve benim siparişlerimizi aldı.

Garson gittikten sonra, rahatsız edici sessizliği bozan Franco oldu.

"Poker oynadığını duydum," diye takıldı.

Rahatsızca kıpırdandım, gözlerim Rahip'e baktı. "Evet," diye mırıldandım, Franco'nun ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

"Royally Lucky'de kendine iyi bir oyun bulmuşsun," diye devam etti. Görünüşe göre çok şey biliyordu.

"Star pokerde ve satrançta babamı yener," diye ekledi annem. "Gerçekten çok iyi."

"Bazen," diye mırıldandım.

Garson geri geldi ve karamelli mochamı önüme koydu. Parmaklarımı fincanımın etrafına doladım, omuzlarım hafifçe gerildi.

"Şimdiden kalori almaya başladın, ha?" Annem alay etti.

Rahatsızca kıkırdadım. "Canımın çektiği her şeyin tadını çıkarabileceğimi düşündüm."

Baş'ın eli masanın altından bacağıma geldi ve güvence vermek için sıktı. "Bunu hak etti," dedi anneme.

Priest, anneme hafifçe onaylamayan bir bakış atarak, "Aynen öyle," diye onayladı. "İki kez Olimpiyat altın madalyası kazandı, ne isterse yiyip içebilir."

"Dikkat et oğlum," diye karşı çıktı babası. "Saygı göster."

"Nasıl hissediyorsun, Yıldız?" Annem sordu. "Sponsorlarından birkaçından görüşme talepleri aldım."

Başımı salladım. "Sana söyledim anne. Artık benim için yarışmak yok." Bas'a baktım ve o da başını salladı. "Basilio bana bir düğün hediyesi aldı. Bir buz pisti. Onu temizlemek, adını değiştirmek ve belki de koçluk yapmak istiyorum." Parmaklarımı sıktım ve Bas'ın parmakları benimkilerle kenetlendi, başparmağı usulca avucuma sürtündü. Bu hareketi rahatlatıcı buldum. "Eğer istersen birlikte koçluk yapabiliriz. New York'ta mı kalacaksın yoksa-"

Annem ve Franco bakiştılar ve adamın ona verdiği gülümseme bana onu sevdiğini söyledi. Hikâyelerinin tamamını bilmiyordum ama annem adına mutluydum.

Sonunda mutluluğuna kavuştu. Adil olan buydu.

"Chicago'ya taşınmayı düşünüyorum," diye gülümsedi.

Sırıttım. "Chicago iyidir," diye kabul ettim. "Kaliforniya'dan daha yakın." Ve yalnız olmayacak.

"Ziyarete gelecek misin?" diye sordu.

Bas'la bakiştık ve o da başını salladı. "Sık sık ziyaret edeceğiz. Siz de bizi ziyaret etmelisiniz."

Rahip sinirli bir nefes aldı. "Bana söylediğin bilgileri neden Wyn ve Bas'a söylemiyoruz?"

Rahip tedirgindi. Gergin omuzlarından ve başını tiksintiyle sallamasından belliydi. Priest'in kardeşim olduğunu hâlâ kabullenememiştim. Nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, özellikle de annem bu konuda tek kelime etmediği için. Priest de öyle.

Annemin ağır iç çekişi beşimizin arasındaki havayı değiştirdi ve ben tekrar gerilmekten kendimi alamadım.

"Sana kaybettiğim bebekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?" Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Şey, Priest... Christian, o senin üvey kardeşin."

"Ha?"

"O-"

Elimi salladım. "Evet, bunu biliyordum. Basilio bana Priest DNA testi yaptıktan sonra söyledi." Annemin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve ben Priest'e döndüm. "Gerçek adın Christian mı?"

Omuz silkti. "Kimseye söyleme."

"Yapmayacağım," diye söz verdim. Bu biraz garip hissettirdi. Sanki bomba patlamak üzere değilmiş gibi hissettim.

Gözlerinde özlemle Rahip'i izleyen anneme döndüm. Onun geçmişini anlamamıştım.

"Anne," diye fısıldadım ve gözleri bana geri döndü. "Neden bana bebeği kaybettiğini söyledin?"

Annem gözlerini kırıştırdı, sonra tekrar kırıştırdı. "Sana her şeyi anlatmadım Yıldız." İçini dökmesi gereken başka ne varsa anlatmasını bekleyerek sustum. "Büyükannem, senin büyük büyükannen kızını kaybedince delirdi. Kocası Pakhan, Brennan'lara savaş ilan etti ve Volkov ailesinin soyundan gelen herkesi onlardan kaçırmaya yemin etti."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde nefes aldım. "Neden?"

"Annem, yani büyükanneniz tek çocuktu," diye açıkladı. "Mirasçıları ellerinden alındı. Bu yüzden Christian'ı doğurduğumda onun hayatını riske attım."

Büyükbabam ve ağabeyimin çıldıracağından bahsetmiyorum bile. Franco evliydi ve ben-" Evet, ideal bir senaryo değildi ama neden bebeğini geride bıraksın ki?

"Franco ve ben Christian'ı saklamanın en iyisi olduğuna karar verdik. En güvenli seçenek buydu. Sonra New York'a döndüm ve sonunda babanla evlendim. Gio..." Gözleri kocama doğru kaydı ve bu sefer elini rahatlatmak için sıktım. "Gio saldırıp babanı öldürdüğünde, mükemmel bir fırsat ortaya çıktı. Liam beni ölü ilan ettirdi, kimliğimi değiştirdi ve Pakhan avlanmayı bıraktı. Ama dokuz ay önce, Gio onları senin hakkında uyardı, Wynter. Christian'ı bilmiyorlar ama senin için geliyorlar."

Bas yanımda homurdandı. "Bırak denesinler."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70

OceanofPDF.com

Wynter

Gio'nun cenazesi çok şatafatlıydı. Çok sayıda katılımcı vardı ama çok fazla kederli yüz yoktu. Kederli olanların da sahte olduğuna dair bir his vardı içimde.

Hava çok güzeldi ve bir şekilde duruma uygundu. Yanlış mıydı? Tabii ki hayır. Gio DiLustro sadist bir piçti ve bu dünya onun için daha iyi bir yerdi. Bas'ın yanında durdum, kız kardeşi de onun diğer tarafındaydı. Dante, Priest ve Franco da buradaydı. Annem yoktu. Ölürlen bile ondan korkuyordu.

Basilio'nun yüzü hareketsiz bir maskeydi. Birçok adam başsağlığı dilemek için bize yaklaştı. Sağ elini boşa tutmak için sol eliyle elimi tuttu.

"Ne olur ne olmaz," dedi.

Emory'nin rengi hafifçe solmuştu ama konuklar dağılıp Dante, Priest ve babaları gittikten sonra babasının mezarına gül atma sırası ona geldiğinde fısıltıyla bir şeyler söyledi.

"Cehennemde çürü." Buruşuk, çürümüş kırmızı bir gül fırlattı ve hiç bakmadan gitti.

Babasından bu kadar nefret etmek için nelere katlandığını bilmek istemediğim için tüylerim diken diken oldu.

Cenaze töreni uzun sürmedi ve ben buna sevindim. Sendika'nın birkaç adamı yan tarafa geçip iş konuştular ve bu daha uzun sürmüş gibi görünüyordu. Tüm bu süre boyunca Emory benimle kaldı.

"Nasıl oluyor da sen onlarla birlikte olamıyorsun?" Çenemi erkek grubuna doğru eğerek ona sordum.

"Benim küçük bir beynim yok," diye mırıldandı nefesinin altında ve ben kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

Basilio'nunki kadar karanlık olan gözleri bana döndü ve sırttı. "Basilio ile anlaştığınızı gördüğüme sevindim."

Gözlerim tekrar kocama yöneldi ve onun da beni izlediğini gördüm. Göz kırptı, gülümsedim ve sonra dikkati tekrar erkek grubuna döndü. Yine de tüm bu süre boyunca beni gözünün önünden ayırmadığını biliyordum.

"Biliyorsun, beni amcamın balkonundan düşerken yakaladı," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. Kaşlarını kaldırarak bilmediğini söyledi. "O benim peri masalım."

"Seni romantik biri olarak düşünmemiştim," diye alay etti.

Gözlerim yine kocamı buldu. "Sadece Bas söz konusu olduğunda."

Eve doğru yola çıktığımızda saat akşam altıyı geçiyordu.

Bas, sağanak yağışla kaplı yolda hızla ilerledi. Sanırım doğa ananın son ziyaretiydi. Bugatti'si için ideal yol koşulları değildi.

Ona doğru baktım, vücudu gergin ve ifadesi karanlıktı.

"Basilio-" Başladım ama cümlemi bitiremedim. Gövdemize bir şey çarptı ve bedenim öne doğru sarsıldı.

Kafamı arkamıza çevirdiğimde siyah bir SUV'un farlarını gördüm. Bir Land Rover. Bas aniden gaza bastı, ama SUV'un sürücüsü de öyle yaptı. Bas'ın arabasının arkasına bir tane daha çarptı.

"Neler oluyor?" İnledim. "Lanet olası Ruslar," diye tısladı.

"Rus olduklarını nereden biliyorsun?" Gözlerim arkamızda gezinirken ona sordum.

"Hep lanet Land Rover'ları kullanıyorlar."

"Benim olduğumu mu düşünüyorsun-" Dudaklarımdan büyük büyükbabalar kelimesini geçiremedim. "Sence bu Pakhan mı?"

"Bilmiyorum." Ancak vücut dili bana tam olarak onlar olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

Kıpırdandım, ellerim titriyordu. Bas bunu fark etmiş olmalı ki beni teselli etmeye çalıştı: "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"İkimiz de," diye mırıldandım. Kaşlarını kaldırdı ve ben de "İkimize de bir şey olmasına izin verme" diye açıkladım.

"O zaman ikimiz de," diye kabul etti. Direksiyonu aniden kırarak keskin bir sağa dönüş yaptı. "Baş aşağı," diye bağırdı, sesi gergin ve soğuktu.

Gecikmeden itaat ettim ve öne doğru eğildim. Bunu yapar yapmaz, kurşunlar uçuşmaya başladı. Yolcu camı ve arka cam da patladı. Bas sürmeye devam ederken iki elimle başımı kapattım.

Yüzümü bacaklarıma bastırmıştım, vücudum Bas'ın yaptığı her keskin dönüşte sarsılıyordu. Kurşunlar uçuşmaya devam ediyordu ve ben başımı kocaminkine çevirdim. Korku beni boğuyordu. Sonunda peri masalıma kavuşmuştum ve şimdi de bu saçmalık.

Ona yardım etmek için bir şeyler yapabilmeyi dileyerek bakışlarımı Bas'ın üzerinde tuttum. Açık bir ateş hattındaydı ve bu beni dehşete düşürüyordu. O soğukkanlılığını korudu ama ben koruyamadım. Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldüğünü hissettim ve bu işten canlı çıkmamız için dua ettim.

Basilio bir şekilde kendi silahını çekmeyi başardı ve SUV'a ateş etmeye başladı. Bize doğru daha fazla ateş geldi. Ateş etmeye devam etti ama aynı anda hem araba kullanıp hem de ateş etmeye çalıştığı için dezavantajlıydı.

Ve kendimi işe yaramaz hissettim.

Bir köşeyi daha döndü ve bedenim kapıya çarptı, başım kapı koluna çarptı.

"İyi misin?" Bas sordu, sesi endişeyle doluydu. Kendisine ateş ediliyordu ve benim iyi olup olmadığımın endişeleniyordu.

"Evet. Bana nasıl yardım edeceğimi söyle," diye sordum.

"Telefonumu getir," diye bağırdı. "Sağ cebe."

Uzandım ve sol elimi cebine soktum. Cebindeki tek şey buydu, ben de onu çıkardım.

"Dante ya da Rahip'i ara."

Başımı salladım ve telefonu kaydırarak açtım, sonra telefon rehberinde aşağı doğru kaydırmaya başladım. "D. D, D burada D ile başlayan tek bir isim bile yok," dedim ona çılgınca.

"Kuzenin altında," diye açıkladı, gözleri üzerimdeydi. "Siktir," diye hırladı ve ben de onun görüş açısını takip ettim.

Daha fazla silah sesi duyuldu, arabanın metaline çarpan kurşunların kulakları sağır eden sesi. İrkilmeme engel olamıyordum, gözlerim korkuyla sağa sola fırlıyordu. Dehşet boğazımı sıkıyordu ve Bas'ı ölümüne kaybetme korkusu bunun en büyük parçasıydı.

Solumdan gelen yüksek sesli bir tıslama başımı döndürdü. Bas arabayı hiç yavaşlatmadı ve peşimizdeki adamlara ateş etmeye devam etti ama vuruldu.

"Bas, vuruldun," diye bağırdım.

Hiç yavaşlamadı. Bir tur daha ateş etmeye devam etti. Kolları kanla ıslanmıştı ve kanamayı durdurmak için doğruldum. Onun acı çektiğini düşünmeye dayanamıyordum. Ellerim titredi, gözlerimiz birleşti. Hala ona söylemek istediğim çok şey vardı. Onunla yapmak istediğim çok şey vardı.

"Bas, ben-" Elini başımın üzerine koydu ve tam zamanında kulağımın dibinden geçen kurşunu duymak için başımı aşağı itti. Acı verici bir ağır çekimde, kurşunun kafasını sıyrıp geçmesini ve kanın yüzüme ve onun her tarafına sıçramasını izledim.

Araba kontrolden çıktı ve son mantığımla kuzenini arama düğmesine bastım. Hafif zil sesi, ateşli silah ve gıcırdayan lastik seslerine karıştı. Araba bir korkuluğa doğru fırladı ve bunun bizim için son olduğuna emindim.

Onu son bir kez görmek için başımı çevirdim.

"Seni seviyorum, Bas." Gözlerimiz kilitlendi, ağzım hareket etti ama sesimi duyamadım. Gözlerinde bir şey parıldadı ve ne dediğimi bildiğine inanmak zorunda kaldım. Bu kelimeleri bir kez daha söylemeden ölemezdim.

Korkuluklara çarptığımızda kulakları parçalayan bir ses duyuldu. Araba yuvarlandı ve vücudum ileri geri sarsılarak havada uçtu. Emniyet kemeri boynumu kesti, köprücük kemiğime saplandı. Başım sert bir şeye çarptı ve ardından yüksek sesli bir patlama kulaklarımı yarıdı.

Görüşüm karardı, kulaklarım çınladı, tüm vücudum acıdı. Ama sesler duyabiliyordum. Uzaktan gelen Rus sesleri. Vücudum gevşedi ve göz kapaklarım açılmayı reddetti. Ani sessizlik sağır ediciydi. Ürkütücüydü.

Birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz kaldım. Dinliyordum.

Bir araba motoru kükredi ama hareket etmedi. Bize saldıran her kimse hâlâ buradaydı. Zonklayan baş ağrımı ve acımı görmezden gelerek gözlerimi zorla açtım. Görüşüm bulanıktı ve baktığım her yerde havada noktalar yüzüyordu. Bir kez göz kırptım. İki kez.

Görüş alanım açıldı ve etrafımızı saran dumanı fark ettim.

Sürücü tarafına döndüm ve nefesim kesildi. Bas direksiyonun üzerine yığılmıştı. Kan tüm kolunu ıslatmış, parmaklarından aşağı damlıyordu. Şakağında da kan vardı ve daha önce hiç duymadığım bir korku boğazımı sıktı.

Ölmüş müydü?

Paniğin boğazımda yükseldiğini hissettim ama bastırdım. Onun yerine ondan gelecek herhangi bir sesi dinledim. Herhangi bir şey. Nefesimi tuttum ve beni dinleyen herkese sessizce dua ettim.

Ölmesine izin vermeyin. Ölmesine izin vermeyin. Boğazım düğümlendi, pek çok duygu beni boğuyordu.

İşte o zaman gördüm. Parmakları kıpırdadı. Sanki savaşımaya devam etmek ister gibiydi.

O yaşıyor, zihnim ve kalbim rahat bir nefes aldı.

Sert Rusça kelimeler yaklaştı ve çılginca Bas'ın etrafına bakıp silahını aradım. Bizi bitirmelerine izin veremezdim. Benzin kokusu dumanla birlikte ciğerlerime doldu. Gözlerim etrafta gezinirken kıpırdamadan durdum, panik her hücreme yayılmıştı.

Duman ve sıcaklık arabayı doldurdu ve burada kalırsak canlı canlı yanacağımızdan korktum.

Tabanca! Bas'ın tabancasını ayağının yanında gördüm. Hiç vakit kaybedemezdim. Ağrıyan vücuduma aldırmadan emniyet kemerimi çözdüm ve sola doğru kaydım. Sonra silahı aldım ve sağa doğru kaydım.

İki adam arabadan on adım ötede duruyordu ve hiç düşünmeden parmağımı tetiğe koyup çektim.

Bang.

Kaçırdım. Lanet olsun! Kendimi sakinleşmeye zorladım ve nişan aldım. Tıpkı Sasha'nın bana öğrettiği gibi.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Onlara vurdum. Tökezlediler. Biri dizlerinin üstüne düştü. Diğeri de onu takip etti. İkincisi silahını kaldırdı ama tetiği tekrar çektim. *Bang. Bam!*

Yere düştü, kan hızla etrafında birikmeye başladı.

Bir insan öldürdüm. Bunun farkına varmak beni çok etkiledi ama pişman olmadım.

Kaputun altından kıvılcımlar çıktı. Kaybedecek zamanım olmadığı için kapı kolunu tuttum ve itmeye başladım. Kımıldamıyordu. Bacaklarımı kaldırdım ve Chucks ayakkabılarımın altını kapıya dayadım, sonra da tüm gücümle iterek açmaya çalıştım.

Tanrıya şükür cenazeden sonra eve gitmeden önce kıyafetlerimi değiştirmiştım. Hurdaya dönmüş bir arabadan çıkmaya çalışırken garip bir düşünceydi.

"Hadi," diye homurdandım. Kapıyı tekmeledim. Tekrar ve tekrar. Arabanın kaputu yanıyordu ve içimde panik yükseliyordu. Çılginca tekmelemeye başladım, sonra omzumu kullanmaya geçtim.

Kapı açıldı. Ellerim ve bacaklarım titredi ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Kaslarım yanıyordu ama duramıyordum. Arabadan çıkıp Bas'ın kapısına doğru koştum.

Yangın hızla yayılıyordu, artık ön cama kadar ulaşmıştı. Arabanın kapısını kavradım ve sertçe çekiştirdim, kaslarım protesto çığlıkları atarken homurdandım. Kapı beklenmedik bir şekilde açıldı ve kırımın üzerine düştüm.

Ateş ön camı yalayıp geçerken duman arabanın içine doldu. Korku ciğerlerimi kavradı, onları çığ çığ yaktı. Duman ve gaz burnuma ve ciğerlerime doluyor, nefes almamı daha da zorlaştırıyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve Bas'a uzandım. Emniyet kemeri takmamıştı, bu yüzden iki elimle pazusuna sarıldım ve onu çekmeye başladım. Benden çok daha güçlü ve iriydi ama pes etmek gibi bir seçeneğim yoktu. Beni asla geride bırakmazdı.

Yangın çok hızlı yayılıyordu ve Bas, arabanın havaya uçması ihtimaline karşı hızla menzile dışına çıkmamı engelleyecek kadar ağırdı. Gözlerimde hayal kırıklığına uğramış yaşlar birikti ve görüşüm bulanıklaştı ama durmayı reddettim.

"Lütfen, Bas," diye inledim. "Sadece üzerimde ölme," diye nefes nefese yalvardım. Kan hızla siyah saçlarını ıslattı ve midemin çukurunda dehşet birikti. Attığım her adım kurşun gibi ağır geliyordu. Ama güvenli bir mesafe uzaklaşana kadar devam ettim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerim vücudunu taradı, başının etrafında biriken kan miktarı beni telaşlandırdı. Yüzüne doğru eğildim ve hafif nefesinin yanağıma değdiğini hissettim. Titrek parmaklarımla, parmaklarımı boğazındaki nabzın üzerinde gezdirdim.

"Orada," diye rahatlamış bir iç çekişle nefes aldım. Nabız oradaydı.

Gözlerimi kapattım, içimi büyük bir rahatlama kapladı. Ve dua ettim, Tanrı'ya her şey için söz verdim. Bas benimle kaldığı sürece.

Gözlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyor ve aldığım her nefes canımı acıtıyordu. Bu dünyada bu adam olmadan yaşayamazdım. Onun gezegende bir yerlerde olduğunu, yürüdüğünü ve nefes aldığını bilerek hayatta kalabilirdim. Sağlıklı ve canlı. Ama onun ölümüne dayanamazdım.

"Seni seviyorum Bas," diye fısıldadım, başını kucağımda tutarken. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni asla terk etmeyeceğime söz verdim. Çekip gittim ama kalbim geride kaldı." Başımı eğdim ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Lütfen benimle kal."

Zar zor kıpırdandı ve ben donakaldım, neredeyse hayal ettiğimden korkuyordum. "Bas?" Homurdandım.

Nefesimi tuttum, tekrar hareket etmesini bekledim. Bir şey söylemesini. Herhangi bir şey. Söylemeyince kalbim sıkıştı. Belki de konuşmaya devam etmeliydim? Bilmiyordum.

"Bas, lütfen ölme," diye yalvardım usulca, nemli alnına doğru fısıldayarak. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. O gün çekip gittiğimden beri kimse olmadı ve eğer beni terk edersen, bu beni mahveder. Lütfen sadece dayan. Benim için."

Yüksek sesli bir lastik gıcirtısı başımı kaldırmama neden oldu. Siyah bir Land Rover. Bir tane daha. Gözlerim çılgınca etrafta silahı aradı. Yanan arabaya yakın bir yere atılmıştı. Bir an hareketsiz kaldım, ne yapmam gerektiği konusunda tereddüt ettim. Bilinci yerinde olmayan Bas'ı savunmasız bir halde bırakmak istemiyordum.

Ama silah olmadan ikimiz de savunmasız kalırdık. Başını soğuk toprak zemine yatırdım ve yanan arabaya doğru koştum. Ona uzandım ve avucumu yaktı. Boğazımda küçük bir inilti duydum ama duymazdan geldim.

Arkamda bir arabanın kapısının kapandığını duydum ve döndüğümde siyah Land Rover'dan inen bir kadınla karşılaştım. Üzerinde dizlerine kadar inen bir kürk manto ve ona uygun bir kürk şapka vardı.

Güneş gözlüğü takıyordu ve eğer senaryo farklı olsaydı, eski bir Hollywood yıldızı olduğuna yemin edebilirdim. Zarafet ve güvenle hareket ediyordu. Neredeyse parmaklarında uzun ince sigaralardan birini tutup dudaklarına götürmesini bekliyordum. Korkunç görünen üç adam etrafını sarmış, gözlerini ve silahlarını bana dikmişlerdi.

Parmaklarımın arasında tuttuğum tabancayla Bas'ın hareketsiz bedenine geri döndüm.

Nefes aldığından emin olmak için elimi göğsüne koydum ve elimi kaldırıp onlara doğru tuttum.

Tam olarak hissetmediğim bir cesaretle, "Olduğun yerde kal," dedim.

Beni şaşırtan bir şekilde kadın durdu ve adamlarına bir şeyler fısıldadı.

"Wynter Star Volkov."

Kadının sesi alçak ve yumuşaktı. Ve en çok da ürkütücüydü.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve gözleri benimkilerle buluştu. Koyu kahverengiydiler ama gözlerindeki bir şey beni Gio'nunkilerden daha çok korkutuyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha.

Hayvanları öldüren aptal kürk şapkasını sıyırmak üzere olan bir uyarı atışı yaptım. "Dur orada," diye hırladım.

"Büyükannene benziyorsun," dedi o tüyler ürpertici yumuşak sesiyle. "Kış benim bütün dünyamdı. Dünyamdaki tek iyi şey."

Kaskatı kesildim. O-

Hayır, olamaz. Zeytin rengi ten rengine sahip bu kadın Rus olamazdı. Belki Pakhan için çalışıyordu.

"Kimsin sen?" Isırarak söyledim.

"Ben senin büyük büyükannenim." Gözleri kocama kaydı. "Sofia Catalano Volkov. Ve sen, çocuğum... Sen de benimle geleceksin."

"Yaparım amına koyayım," diye karşılık verdim. "Bize ateş ettin. Benim kocama! Ve ben senin çocuğun değilim."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu, benim çıkışıma görmezden gelerek. "Ha, az önce söyledin ya."

Kıkırdadı, gülüşü tüyler ürperticiydi. "Belles ve Mobsters'ın berbat anlaşmasının ailemdeki ilk ödemesiydim, kötü şöhretli Ivan Petrov'a satıldım. Pakhan'ı beni gördü ve kendine aldı. Cehennemden geçtim ama zirveye çıktım." Nefesimi tuttum, bu işin nereye varacağından emin değildim. Bahsettiği anlaşmayı hiç duymamıştım. "Pakhan'ı kendime aşık ettim. Ve sonra kızım oldu. O benim bütün dünyamdı."

Yutkundum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ya da kocamla."

Ürkütücü bir kahkaha daha. "Ama öyle. Çünkü senin kocan ve amcan gibi adamlar hayatlarla oynuyorlar. Onlar gibi adamlar benden her şeyimi aldılar. Ben de onlardan her şeyi alacağım. Ama yerimi alacak benim kanımdan birine ihtiyacım var. Bu dünyaya hükmet ve bu adamları bebeğimi benden aldıklarına pişman et."

"Pakhan'ın nerede?" Bilinçaltımdaki bir şey beni gıdıklıyor, dürtüklüyordu. Baş ağrımın daha da kötüleşmesi dışında.

Kıkırdaması kulaklarımı acıttı. Kadın deli olmalıydı. Sertifikalı bir kaçık.

"Pakhan?" Tiz sesi başımı ağrıtıyordu. "Ben lanet olası Pakhan'ım. Her şeyi ben yönetirim."

Ağzım yere düşmüş olabilir. Ya da kafamı düşündüğümünden daha sert vurmuş olabilirim.

"Silahları ona doğrultun ve ateş edin," diye yumuşak bir Rusça ile emretti. "Onu vurursan seni ve tüm aileni deşerim."

Tanrım, delinin tekiydi!

Silahlarını kaldırdılar. Düşünmedim, sadece kendimi Bas'ın vücudunun üzerine atıp onu kendi vücudumla kaplarken harekete geçtim.

Beni vuramazlarsa, bu en iyi savunmaydı.

Kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce tık sesini duydum. Ama hiç gelmediler. Omuzlarımın üzerinden bakarak kocamın vücudunu örtmeye devam ettim. Ancak o zaman bir motorun gürültüsünü ve lastiklerin gıcirtısını fark ettim.

"Dayan," diye fısıldadım kocamın kulağına. "Takviye kuvvetler geldi."

En azından öyle olmalarını umuyordum. Her kimse Ruslar kaçıyordu. Birini öldürdüler, diğerini yaraladılar ama deli kadın arabasına kadar gidebildi.

İşte o zaman onu gördüm ve içime dolan rahatlamadan dolayı ağlayabilirdim.

Dante ve Priest buradaydı. Tanrıya şükür, telefonun izini sürdüler. "Son ayinini şimdi yapacaksın, sürtük," diye tısladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

OceanofPDF.com

Wynter

Mom bana doğru bakışlar atmaya devam etti. Hastaneye vardığımızdan beri, hiç bitmeyen bir dürtme ve sondalama geçidi oldu. Ve sorular. Çok fazla lanet Sorular. Şakaklarım zonkluyor, duman ve kan kokusu burnuma ve ciğerlerime doluyordu.

Ama baskın olan duygu korkuydu. Bas için.

Hayatta kalamazdım.

Bakışlarım onun solgun yüzüne kilitlendi. Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı. Kıyamet kopalı saatler oldu. Deli sürtük, büyük büyükannem, kaçtı. Sasha, Priest ve Dante tam zamanında geldiler. Tüm adamlarını öldürdüler. Görünüşe göre, kadının arkasından gelen takviye birlikleri de varmış.

"Yıldız, iyi misin?" Annemin sesiyle bakışlarımı onun gözlerine çevirdim. Kaşları birbirine kenetlenmiş ve yüzünde endişeli bir ifade olmasına rağmen, onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Priest'in babası bizden birkaç metre uzakta durarak bizi yalnız bıraktı ama gözleri hep annemdeydi. Sanki kaybolacağından endişeleniyormuş gibi. Priest babasının yanında duruyordu ama onu okumak daha zordu.

Hâlâ tüm bu vahiyleri kabullenmeye çalışıyordu.

"Evet. Sadece Bas'ın iyi olmasını istiyorum." Annemin bakışlarını tuttum, nasıl olduğunu merak ediyordum. "Sen nasılsın?"

Gözleri oğluna kaydı, yüzünü acı kapladı. "Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim. Keşke-" Sesi kesildi ve elini elime alıp hafifçe sıktım. Ağır bir iç geçirdi. "Keşke bunu yapabilseydim."

iyi niyetli olduğumu anladı. Evet, onu babasıyla bıraktım ama bu onu korumak içindi."

"Kendine gelecektir, anne." Buna gerçekten inanıyordum. Zaman alabilirdi, ama içten içe, çılgınca son ayınlarının ve artık Brennan'ların mavi gözleri olduğunu bildiğim o mavi gözlerdeki dengesiz bakışın altında, o iyi bir adamdı. "Ona biraz zaman ver. Bu kadar kısa sürede öğreneceği çok şey var. Ve neler yaşadığını bilmiyoruz."

Bir gün uyanıp insanları öldürmeden önce son ayınlarını okumaya karar veremezsiniz. En azından öyle olmadığını umuyorum. Onu bu noktaya getiren travmatik bir şey olmalı.

"Onu düşünmediğim bir gün bile olmadı," diye fısıldadı itirafını. "Onu asla terk etmek istemedim ama onu saklamanın tek yolu buydu."

Bakışlarımız kilitlendi, ailelerimizin sakladığı tüm sırlar bu hastane koridorunda dans ediyordu. Büyük sırlardı. Bizden asla saklanmaması gereken türdendi ama o anda fark ettim ki hiçbirisi umurumda değildi. Beni buraya, bu ana getirdiler. Bas'a.

İhtiyacım olan tek şey Bas'ın iyi olmasıydı.

Gözlerim, kollarına düştüğüm andan itibaren aşık olduğum adamı aradı. Tamam, belki o an değil ama o ayakkabıyı ayağıma geçirdiği an, siyah elmas gibi gözleri, ona kendimi kaptırmıştım. O yanımda olduğu sürece her şeyi atlatabilirdim.

"Çok fazla sır sakladınız," dedim ona, bakışlarımı kocamdan ayırmadan. "Sen, amcam ve Priest'in babası. Evet, bu yanlıştı. Ama bana Bas'ı getirdi."

"Dikkatinin dağılması," diye mırıldandı usulca.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, benim dikkat dağıtıcım. Tüm bunları bizden saklamak doğru değildi. Priest'i annesinden saklamak. Ama her şeye rağmen bunu iyi bir nedenle yaptığınızı ve ona iyi bir şey getirdiğini görmesine yardımcı olun. Bu iyiliğin ne olduğunu bul ve ondan vazgeçme."

Elimdeki tek tavsiye buydu. Bulabildiğimin en iyisi.

"Seni hak etmiyorum, benim küçük yıldızım." Sesi hafifçe titredi ve yanağından süzülen tek bir damla gözyaşını görmek için döndüm.

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Ah, anne. Sen her şeyi hak ediyorsun. Şimdi git ve al. Jules ve bana karşı iyiydin. Sana sahip olduğumuz için şanslıydık. Ama şimdi Priest'in sana ihtiyacı var. Bizim için endişelenme. Eğer sana ihtiyacımız olursa, sana nasıl ulaşacağımızı biliyoruz."

Franco DiLustro bize doğru yürüdü ve ben bir adım geri çekilerek annemi rahatlatmasına izin verdim.

"Eve gitmeye ne dersin?" diye önerdi. "Dinlenmeye ihtiyacın var." Kadın başını salladı. "Hayır, biraz daha bekleyelim."

İkisi uzaklaştı ve beni Priest'le yan yana bıraktılar. Rahatsız edici olduğunu söyleyemesem de sessizlik uzayıp gidiyordu. Bas'ın nefes aldığını gösteren makinenin bip sesi endişemi yatıştırdı ve ben de sadece buna odaklandım. Bas hala uyuyordu ve bu haliyle bile, hesaba katılması gereken bir güç gibi görünüyordu.

"Siz ikiniz uyuyan Basilio'ya hayran mısınız? Bana tersine çevrilmiş uyuyan güzel saçmalığını hatırlatıyor." Sasha'nın sesi arkamdan geldi ve döndüğümde onu Alexei ve karısının yanı sıra Nico Morrelli ve karısıyla birlikte arkamda dururken buldum. "Yani, onun yakışıklı olduğunu biliyorum ama ben daha da yakışıklıyım diyebilirim."

Alay ettim ve gözlerimi devirdim. "Saçların çok sarı."

"Son zamanlarda aynada kendini kontrol ettin mi?"

Gözlerim hepsinin arasında gidip geldi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim ciddiyetle. "Eğer gelmeseydiniz-"

Bunu düşünemezdim bile.

Gözlerim kardeşime kaydı. Tanrım, onu kardeşim olarak düşünmek beni hâlâ şok ediyordu. "Eğer Dante'ye teşekkür etmeyi unutursam, lütfen ona haber ver. Tamam mı, Rahip?"

Başını salladı, yüzünde acımasız bir ifade vardı. Sanki bir işaretmiş gibi Jules'un çılgılığı hastane koridorunda yankılandı ve Jules hışımla çıkıp gitti.

Nico'nun karısı Bianca, "Bu ikisi kedi fare oyunu oynuyor," diye düşündü. "Bil bakalım fare kim?"

Ve Jules kovalamacayı daha da heyecanlı hale getiriyordu.

Priest konuyu değiştirerek, "Seninle olan bağlantımı duyurmalıyız," dedi. "Bu, deli kaltağın öfkesini senden uzaklaştıracaktır."

Bianca yüzünü buruşturdu ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Franco ve annem geri dönmüşlerdi.

"Kesinlikle olmaz," diye tısladı annem. "Onca yılı seni şimdi tehlikeye atmak için feda etmedim."

"Başımdan beri tehlikedeydim," diye tersleyince annemin beti benzi attı.

"Rahip, annemize böyle şeyler söyleyemezsin," diye azarladım onu.

"Annen," diye alçak sesle hırladı. "Annen, Wynter." Annemin

ifadesi bozuldu ve hıçkırıkları havayı parçaladı.

Franco oğlunu, "Bunu daha sonra konuşacağız," diye uyardı. "Özel olarak."

"Beni bulmada iyi şanslar," diye tersledi Priest. "İzin istemekten bıktım. Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım."

Franco ve annem ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar. Tüm bu gerginliği ve hepimizin üzerinde iz bırakmış gibi görünen geçmiş hayaletleri çözebileceğimizi biliyordum. Asıl soru bunun ne kadar zaman alacağıydı.

Bianca çekingen bir tavırla, "Bu konuyu açmak için kötü bir zaman olduğunu biliyorum," diye söze başladı. "Kadın. Büyük büyükannen."

"Çılgın sürtük," diye ekledim yardımsever bir şekilde. "Bunu tercih ederim."

Bianca kocasıyla kısa bir süre bakıştı. "Evet, o konuda. O benim büyük teyzem. Sasha sana bir isim verdiğini söyledi. Sofia Catalano."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Sen gerçek misin?" Priest tam da benim düşündüğüm şeyi sordu. Nico tek elini cebine sokmuş, rahat ve ölümcül görünüyordu.

"Çok ciddiym."

Priest ve ben bakıştık.

"Alınma ama o kaltak elime geçtiği anda ölecek," diye açıkladı Priest. "Kuzenime yaptıkları ve psikopat saldırısıyla Wyn'i tehlikeye attığı için." Başım la onayladım. "Ve o kadın oradaysa aile toplantıları beklemeyin."

Kardeşimi seviyorum.

Priest'in herkesi kovalaması yaklaşık beş dakika sürdü. Sasha hariç herkesi. İkisini de izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Kendimi gerçekten zengin hissediyordum. Şimdi bir de kocam uyanırsa, tamamlanmış olacaktım. Doktor bana iyi olacağına dair güvence verdi ama o karanlık gözlerde boğulana kadar endişe göğsümü tırmaladı.

Priest sessizliği bozarak, "Biliyorsun Sasha, Wynter benim elimde," dedi. "Ben onun kardeşiyim. Ona göz kulak olacağım."

Sasha ağlamak için kullandığım kocaman omzunu silkti. Bir kaç kez.

"Onu ilk ben tanıyordum," dedi Sasha. Teknik olarak yanıliyordu ve Priest'in köpekbalığı sırtışından bunu anliyordu.

"Ah, yanlış, Rus," dedi Priest. "Onu ilk ben tanıdım. Philly'de."

"Doğru," dedi Sasha, sıkılmış gibi görünüyordu. "Soygun yaptığında kıcını."

"Sadece para. Ve o benim kız kardeşim. Ama bu onun Philly'ye ilk seyahati değildi."

"Tamam, küçük dostum," diye tersledi Sasha. "Ama çocuğu ağlatırsan seni döverim."

"Hey, hey, ben çocuk değilim. Ben evli bir kadını," diye itiraz ettim. İkisi de beni dikkate almadı.

"Tamam, ihtiyar. Deneyebilirsin ama başaramayacaksın," diye homurdandı Priest.

Kolu bana dolandı ve beni kucakladı. "O benim kız kardeşim."

"Umm-"

Gözlerimi kocaman açarak Sasha'yı izledim ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Burada kavga etmezlerdi. Kavga ederler miydi?

Sonra sırtıttı. "Onu güvende tut," dedi Sasha. "Ve yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

Sasha göz kırparak uzaklaştı ve beni Priest'le baş başa bıraktı.

"Christian," diye başladım, sadece ikimiz olduğumuz için onun gerçek adına dönerek. "Çok mu sahiplenicisin?"

"Hayır." Kollarını bana doladı ve ben de başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. "Sadece ailemden."

"Bu annemizi de kapsıyor mu?" Yumuşak bir sesle sordum. Yüzü karardı. Doğrulamadı ama inkâr da etmedi. "Ona bir şans ver," diye mırıldandım usulca. Bana kaybettiği bebeğinden bahsettiği günü hatırladım. Elbette o zamanlar bunu farklı anlamıştım. "O kırılmış kocaman bir kalbi olan harika bir kadın."

Sessiz kaldı ve ben de kollarımı ona doladım. Bir an için sertleştiğini hissettim ama sonra yavaşça gevşedi.

"Eğer onun için yapmayacaksan, o zaman benim için yap." Yakın olmadığımızı düşünürsek bu cesur bir istekti. En azından şimdilik.

"Beni terk etti," diye homurdandı. "Öldüğü açıklandıktan sonra benim için geri dönebilir ve beni seninle birlikte büyütebilirdi."

Tanrım, Priest'in durumu ne kadar kötüydü?

BÖLÜM 72

OceanofPDF.com

Basilio

B *Bip. Bip. Bip.*

Başım ağırlaştı, şakaklarımda ağırlı bir zonklama hissettim. Ağzım kuruydu, sanki biri içine pamuk tıkamış gibiydi. Her bir santimetrekaremin

Vücudum acıyordu. Sanki anlamsızca dövülmüş gibiydim.

Tıpkı çocukken babama karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğum zamanlar gibi. İnledim ve hareket etmeye çalıştım ama bu imkansız görünüyordu.

Bip. Bip. Bip.

Bu sinir bozucu ses de neydi?

Bip. Bip. Bip.

O lanet şeyi vuracaktım. Tutmak için parmaklarımı kıpırdattım ama tek hissettiğim yumuşak bir deriydi.

Tanrım, ne oldu böyle?

Sonra olaylar yavaş yavaş aklıma geldi. Cenazeden sonra dönüş yolu, saldırı. Beynimdeki sisin içinden Wynter'ın sesini duymak.

Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. O gün çekip gittiğimden beri kimse olmadı ve eğer beni terk edersen, bu beni yıkar. Lütfen dayan. Benim için.

Hay sikeyim! Bu sözleri duyduğumda hiç bu kadar umutsuzca tutunmamıştım. Onun için.

Bu ifade beynimde yüksek sesle haykırdı. Onun için kimse yoktu. Bu konu aramızda kaçındığımız bir konuydu çünkü başkalarının da olduğunu doğrularsa, o isimleri araştıracağımı ve cesetlerin yığılacağını biliyordum. Bu dünyada yürüyen başka hiç kimsenin Sahip olduğum şeyi. İçimdeki bencil hıyar bunu sadece kendim için istiyordu.

Gözlerimi yavaşça açtım, ışığa karşı sertçe kırıştırdım, ancak karımı yanımda kıvrılmış, eli gövdemden etrafına sarılmış olarak buldum.

Yabani bukleleri yüzünü gizliyordu ve ben dayanamayıp yavaşça uzandım ve altın rengi buklelerinden birkaçını yüzünden uzaklaştırdım. Hay sikeyim. Onu böyle görünce göğsüm sıkışmıştı. Nefes alırken dudakları hafifçe aralanmıştı ve kalın kirpikleri tenine yaslanmıştı. Sanki uykusunda bile düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

O benim için doğmuştu. Bu inanç sert ve sağlamdı. Doğduğum andan itibaren aldığım her nefes, onun hayatıma gireceği an içindi. Bu kız olmadan yaşayamazdım çünkü ilk andan itibaren ona umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde aşık olmuştum. "Benim için de kimse olmadı, principessa," diye mırıldandım.

boğazım çiğ. Benim için asla başka biri olmayacaktı.

Gözleri çırpınarak açıldı ve gözlerimiz buluştu. Gözlerini kırıştırdı, sonra gördüklerine inanamıyormuş gibi tekrar kırıştırdı.

Sonra doğruldu ve gözleri üzerimde gezindi. "Uyandın mı?" diye fısıldadı. Ben cevap veremeden kendini bana attı ve yüzümü öpücük yağmuruna tuttu. Beni öpmeye devam ettiği sürece acıyı umursamadım bile. "Çok endişelendim, Bas. Nasıl hissediyorsun?"

Geri çekilmek istedi ama ben onu kendime çektim. "İyice öpüldüğüm için şimdi daha iyiyim." Sonra yüzünü boynuma gömdü ve dudakları tenimin üzerinde gezinerek küçük öpücükler kondurdu. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diye mırıldandı derin derin nefes alarak. "Sadece küçük bir kafa çarpması."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor," diye aniden Priest'in sesi geldi. İki eli ceplerinde, kapıya yaslanmıştı. "Senin yanından ayrılmayı reddetti ve doktorun seni taciz etmesine izin vermesinin tek nedeni ünlü bir Olimpiyat patencisi olmasıydı."

Kıkırdadım, küçük hareket acıya neden oldu ama umurumda değildi.

"Ne oldu?" Homurdandım.

"Çılgın kız kardeşim, çılgın yaşlı Rus kaltak adamlarına seni vurmalarını emrettiğinde kendini senin üzerine attı," diye homurdandı Priest rahatça.

Gerildim ve gerçeği görmek için karımın gözlerine baktım.

"Principessa," diye homurdandım.

Başını salladı ve gözlerini bana dikti. "Bana *prenslik* taslama! Önce sen benim için yapardın. O yüzden bana vaaz vermeye kalkma," dedi hafifçe sinirlenerek. "Annem, amcam ve rahip bunu yeterince yaptı."

İkincisi, yaşlı deli kadın o adamlara bana zarar verirlerse bağırsaklarını deşeceğini söylemiş. Bu yüzden senin kalkanın olmak çok mantıklıydı."

Akıllıca bir düşünceydi ama yine de içimi bir ürperti kapladı. Eğer ona bir şey olsaydı, onsuz bir hayat imkansız olurdu. Hiçbir şey beni bu kadın kadar etkilememişti.

"Kimdi o?" Homurdandım. Gözleri Priest'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ne?"

"Bu Pakhan," diye açıkladı Wynter usulca. "Benim büyük büyükanmem Pakhan ve tüm yeraltı dünyasını yok etmek istiyor. Kızını büyükbabama kaptırmanın bedelini ödetmek istiyor."

"Wynter'ın peşini bırakmayacak," dedi Priest, sesinin tonu soğuktu. Kuzenim ailesine karşı korumacıydı. Kız kardeşine karşı da aşırı korumacı olurdu. "Benim varlığımdan haberdar olmasını sağlamalıyız. Bu şekilde geri çekilecektir."

Wynter başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Annem bizi asla affetmeyecek. Bunun olmasına izin verirse beni affedin."

Hafif acı bir kahkaha attı. "Son yirmi beş yıldır benimle hiç ilgilenmedi. Şimdi de başlamamalı."

Wynter'ın yüzünde keder parladı. "Christian-" diye fısıldadı usulca. "Seni koruduğunu sanıyordu."

"Sanki bütün bir sohbeti kaçırmışım gibi hissediyorum," diye homurdandım, hafifçe yer değiştirerek. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Rahip omuz silkti. "Karınızın sizi bilgilendirmesine izin vereceğim." Sonra da gitmek için arkasını döndü.

"Kapat şu lanet kapıyı," diye bağırdım.

Rahip bana ters ters baktı. "Hastanede seks yok."

Lanet kapıyı kapatmadı.

BÖLÜM 73

OceanofPDF.com

Wynter

O Priest gittikten sonra Bas beni tekrar kollarına çekti. Yüzümü göğsüne bastırdım ve o tanıdık kokuyu derin derin içime çektim. Geçen ay tam bir kasırğa gibiydi ama Bas'ı görene kadar O kanama beni vurdu. Hayat çok kısıydı ve geri çekilerek tek bir anımı bile boşa harcamayı reddettim.

O benimdi, ben de onun. Kimse onu benden alamazdı. Onun için yalan söyler, çalar ve öldürürdüm.

"Şimdi bana neyi kaçırdığımı söyle," diye emretti, Kingpin tam formundaydı, kontrol yeniden elindeydi.

Yine de umursamadım. O böyle biriydi. Beni en başından beri uyarmıştı ve ben de gözümü dört açarak bu işe girdim. Babası bir engel oluşturdu ama Bas ona benim için işkence etti. Sasha bizi korumak için onu öldürdü.

"Büyük büyükannemin kafadan çatlak olduğunu söyleyerek başlamalıyım," diye iç geçirdim, gözlerindeki o dengesiz bakışı hatırlayarak. "Rahip, Dante, Sasha ve kardeşi tam zamanında ortaya çıktılar. Aksi takdirde Pakhan'ın korumaları beni vücudundan sıyrıp seni vurur, sonra da muhtemelen beni Sibirya'da bir yere sürüklerdi."

"Yaparlardı amına koyayım," diye homurdandı, sesi karanlıktı. "Senin için gelirdim." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ölümde bile, ha?"

"Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Ne ölüm ne de lanet olası Pakhan." Bunu gerçekleştirebilecek biri varsa, o da kesinlikle Basilio DiLustro'ydu.

Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Neyse ki buna gerek yok. Kuzenlerin ve Nikolaev'in adamları onun adamlarını öldürdü ama o kaçtı." Gözlerindeki o ürkütücü bakışı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Ancak,

Dünya küçük bir yer çünkü görünüşe göre bu kadın Bianca Morrelli'nin büyük teyzesi ya da öyle bir şey. Büyükbabasının kız kardeşi. Sophia Catalano. Alexei onu tanıdı."

"Kahretsin, dünya çok küçük," diye mırıldandı.

"Kardeşim kendini feda etmek ve kendisinin de Volkov ailesinin soyundan geldiğini göstermek istiyor. Annen ve amcan karşı çıkıyor. Özellikle de annem. Onu yetiştirirken fedakârlık yaptı ve eğer o da bunu yaptıysa, bunun bir hiç uğruna olduğunu düşünüyor."

Dalgın bir bakışla elini üzerimde sıktı. "Rahip inatçıdır ve tecrübelerime göre, bir şeye karar verirse, hiç kimse ve hiçbir şey onu durduramaz. Dante biliyor mu?"

Yutkundum. Bu kimse için iyiye işaret değildi. "Evet. Herkese çok kızgın. Annen, amcan ve ben..." Sertleşti ama sözünü kesmedi. "Juliette de yardımcı olmuyor. İkisi arasında bir şey oldu ve Juliette hastaneden çıkarken onun arabasını anahtarla anahtarladı ve camlarını kırdı."

"Yüce İsa."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandım. "Ve şimdi Cassio ve çetesi de bu Pakhan için ayaklanmış durumda. Bir de Ashford'lar vardı. Byron da ortaya çıktı. Seni kontrol etti, sonra da Dante'yi bir borç yüzünden taciz etti. Burası pembe dizi gibiydi."

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Belki de biraz uyumam iyi oldu. Byron muhtemelen ölmediğimi teyit etmek istemiştir. Eğer bana bir şey olursa, Sendika'daki koltuk, üye olmayan en yakın akraba olarak ona geçer."

"Bu bir küme," diye mırıldandım. "Ben de Olimpiyatlar için antrenman yapmanın zor olduğunu sanırdım."

Kıkırdadı, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Benim Kingpin Kraliçem olacaksın." Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı ve elinin kalçalarımnda dolaştığını hissettim. "Seni tekrar becermek istiyorum."

Damarlarımda bir sıcaklık dalgası dolaştı ama buna karşı koydum.

"Kesinlikle olmaz.

Hemşire beni dışarı atacak."

Sinirli bir nefes verdi ve bakışlarım onun karanlık ve sıcak bakışlarına kaydı. "Eğer sertleşmişsem, tehlike bölgesinin dışındayım demektir."

"Sen delisin, Bas," diye mırıldandım, kapıya baktım. Bir doktor yanımdan geçti ve elini hızla ittim. "Kes şunu. Ben ciddiylim."

Doktor kapıda durakladı, ikimize de sinirli bir bakış attıktan sonra gitti. Dönüp kocama baktım ve doktorun neden telaşla uzaklaştığını anladım. Kocamın gözleri içeri girerse cezalandırılacağı tehdidini savuruyordu.

"Sen en kötü hastasın," diye mırıldandım, tekrar ona doğru uzanırken. Bir eli sırtımda gezindi, sonra neredeyse dalgın bir şekilde tekrar yukarı kalktı. Bir süre hiçbir şey söylemeyince yüzüne baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Nico Morrelli'yle akrabasınız," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Başımı kaldırdım ve gözlerimi devirdim. "Sanırım evlilik yoluyla."

"Nico, Cassio'nun çetesinin bir parçası. Sendika ve Cassio'nun aynı fikirde olmaması tuhaf aile buluşmalarına yol açabilir."

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "Yine de garip olacak çünkü Sasha beni babandan sonra bulduğunda-" Kelimelerim titredi ve Bas'ın vücudunun altımda gerildiğini hissettim. "Her neyse, beni Cassio'nun evine ve doktoruna götürdü. Cassio amcamı aramakta kararlıydı ve ben de onu tehdit ettim."

Göğsü bastırmaya çalıştığı bir kahkahayla gümbürdedi. "Cassio'ya ne dedin?" dedi, sesinde onay çınlıyordu.

"Beni amcama geri gönderirse onu suçlayacağımı söyledim," diye itiraf ettim, biraz utanarak. "Liam Amca'nın senin peşine düşmesini istemedim. Bu süreçte babanın zarar görmesi umurumda değildi ama senin asla."

"Kraliçem," diye mırıldandı usulca.

Alay ettim ama sözleri beni gülümsetti. "Bütün bu olanlar biraz garip. Nico'dan çalmak, Cassio'yu tehdit etmek. İyi bir üne sahip olmayacak."

Kıkırdadı ve ertesi saniye yüzünü buruşturdu. "Siz kızlar neden para çalışıyorsunuz? Zengin olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?"

Sırıttım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Benim olan senindir," dedi, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Bunu bilmek güzel," dedim. "Senin olan benimdir ve benim olan da benimdir."

Eli saçlarımı çekiştirdi. "Bizim, principessa. Her şey bizim. Şimdi söyle bana, paraya neden ihtiyacın var?"

"Kızlarla ben bir okul açmak istiyoruz," dedim ona. "Garrett'ın evini yaktığımızda, suçla başa çıkma konusunda ne kadar beceriksiz olduğumuzu fark ettik. Biz

yeraltı dünyasında doğdular ve o hıyar Garrett bizi tehdit ettikten sonra gözetimi nasıl sileceklerini bile bilmiyorlardı."

"Sen bana geldin. Yapılacak en doğru şey buydu."

Başımı salladım. "Hayır, biz de kendimiz yapabilmek istiyoruz. Her neyse, sen gözetimi sildikten sonra, Amca'dan çaldığımız parayı sakladık ve bir okul açmaya karar verdik. Senin gibi adamların korunaklı kızlarına yardım etmek için... şey, senin gibi." Bana deliymişim gibi baktı. "Okul hem erkekler hem de kızlar için olacak. Ayrımcılık yapmıyoruz."

Bana baktı ve beni durdurabileceğini düşünüp düşünmediğini merak etmeye başladım. "Bayıldım lan," dedi sonunda. "Sana bunun için para vereceğim."

Şaşırarak bir kaşımı kaldırdım. "Sevdin mi?"

"Evet. Emory'nin tam da ihtiyacı olan şeydi. Priest, Dante ve ben ona bildiklerimizi öğrettik ama onu bazı şeylerden koruma dürtüsüyle savaşmak bizim için zordu. Böyle bir okul... mükemmel olurdu."

Bu noktada o kadar geniş gülümsüyordum ki yanaklarım ağrıyordu. Ama umurumda değildi. "Ve şehirden sadece birkaç saat uzaklıkta olacak. Yani kazan-kazan. Senin karın olabilirim, koçluk yapabilirim, okul işlerini halledebilirim ve bunun büyük bir parçası olacak çocuklarımız olabilir."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Bir gün," diye fısıldadım. "Sen mi?"

Bas'ın bakışları sahiplenmeyle doluydu ve alnım onunkine yaslıydı diye başımı çekti. Nefes alarak beni o kadar yumuşak öptü ki kalbim sızladı. Kalbimi kırabilecek ya da hayal bile edemeyeceğim yüksekliklere çıkarabilecek bir öpücüktü bu.

"Sadece seninle. Her şeyi istiyorum ama sadece seninle."

Kalp atışlarım yavaşladı ve mutluluk tenimin altında titreşti. Bu, çiğ, tutkulu ve her şeyi tüketen türden bir aşktı. Her şeye degecek türden bir aşk.

"Bas?" Tereddütlü bir sesle başladım. Gözleri kapalıydı, çene çizgisi kirli sakallarla kaplıydı. Dudaklarımı çene çizgisine bastırdım, derisi ağzıma hafifçe sertçe değişiyordu. "Söylediklerin doğru mu?"

"Evet," diye mırıldandı, gözlerini açarak. Tanrım, onun gözlerini seviyordum. Tadını ve kokusunu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Psikotik hallerini bile. "Ama tam olarak hangi bölümden bahsediyoruz?"

Boğazından aşağı bir çizgi öptüm. "Senin için kimse olmadı mı?" Dilimi boğazında gezdirerek sorumu fısıldadım.

Yüzümü kavradı ve kendi yüzüne yaklaştırdı. Aradaki mesafeyi kapattım ve ağzının köşesini öptüm. Onu öpmek, sonra bakışlarında boğulmak ve onu ne kadar sevdiğimi görmesinden ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek daha kolaydı. Bu sizi tüketen ve yok edebilecek türden çılgınca bir aşktı. Yine de benim için onu durdurmanın bir yolu yoktu.

İç çekişimi ağzına aldı, alt dudağımı ısırana kadar beni ıslak ve sert bir şekilde öptü.

"Benim için başka kimse yoktu, Wynter. Sen benim yıldızım, ayım ve güneşimsin. Seni seviyorum ve senden asla vazgeçmeyeceğim. Bu benden daha iyi bir adam gerektirir. Başından beri iyi bir adam olmadığımı anlamış olmamız iyi bir şey. Ben bir kötüyüm."

Kalbim göğsümde parladı ve damarlarıma ateş yayıldı. "Ama sen benim kötü adamımsın. Seni seviyorum," diye nefes aldım, boğazım tüm bu duygularla boğuluyordu. "Ayrıldıktan sonra içimde bir ölü hissettim. Annem aşkın insanı paramparça ettiğini söylerdi ama bu doğru değil. Senden vazgeçmek beni paramparça etti."

"Kahretsin, principessa," diye mırıldandı, beni yeni bir sahiplenme ve taleple öptü. "Ömür boyu bu işin içindeyiz. Seni mutlu edeceğim, söz veriyorum."

Dudaklarımda tuz tadı hissederek gülümsedim. "Ben de seni mutlu edeceğim, Bas. Söz veriyorum."

O benim peri masalımdı. Benim kötü prensim.

Sonsöz

OceanofPDF.com

S t. Jean d'Arc Okulu Açılışı.

Gayri resmi olarak, belalı kadınların okulu. Gerçi içinde bir sürü erkek de var.

"Baba, büyüdüğümde burada okula gidebilir miyim?" Dört yaşındaki çocuğum sordu. Benim küçük Bayan Bağımsız'ım Wynter'ın tıpatıp aynısıydı. Bakışlarımla buluştuğunda kocaman yeşil gözleri parıltıyordu. Benimle bir keman gibi nasıl oynayacağını biliyordu.

Ve ona izin verdim. Her seferinde çünkü onu mutsuz görmeye dayanamıyordum. Fallon, adının anlamına sadık kalarak, bir odayı ve içindeki insanları nasıl yöneteceğini biliyordu. Wynter'ın dehşetine rağmen.

Karım buna yaptığımız şeylerin intikamı dedi. Ben buna lanet bir lütuf dedim.

"Sadece ben gelirim." En büyüğüm söze karıştı. Grayson altı yaşındayken bile zorba bir ağabey gibi davranıyordu. "Kimse kız kardeşlerime dokunamaz." Tam bir terör estiriyordu ve zaman zaman iki küçük kız kardeşini korumayı yepyeni bir seviyeye taşıyordu.

En küçüğümüz, yirmi aylık Noelle, ağabeyinin sesini duymanın heyecanı ile bacaklarını ve kollarını çırpıyordu.

Fallon öfkeyle, "Gelmiyorsun," diye bağırarak itiraz etti. "Belalı dişiler. Sen dişi değilsin."

Elini tuttuğumda ağabeyinin ağzını burnunu kırarmış gibi elini kaldırdı.

"Vurmak yok Fallon," diye azarladım onu ve yeşil gözleri ateşle doldu. "Ve kötü söz söylemek yok. Annen bunları duyarsa hiç mutlu olmaz. Ve annene söz verdim, onu her zaman mutlu edeceğim."

Sarışın, kıvrıkcık saçları ve iri gözleriyle bir meleğe benziyordu. Ta ki sinirlenene kadar. O zaman kılık değiştirmiş bir canavara dönüşürdü.

Fallon'un İrlanda asabiyeti olduğundan bahsetmiş miydim? Tıpkı Jules teyzesi gibi.

Ailemiz tam bir kabustu. Ama bunu dünyaya değişmezdim.

"Vurmak kötüdür," diye açıkladım, sesim sertti.

Bebek kollarımda vahşi bir hayvan gibi kıvranıyor, "Aşağı" diye ciyaklıyordu.

Aşağı."

Fallon gözlerini devirerek, "Her neyse," diye mırıldandı. *Dört yaşındaki çocukların gözlerini devirmesi mi gerekiyor?* Biliyorsam ne olayım. Tek bildiğim Fallon'un bir azizi bile içmeye sürükleyebileceği idi.

"Merhaba, Bay DiLustro." İki çift mavi göz benimkilerle buluştu. Nico Morrelli'nin en büyük kızları. Babaları ve anneleri kendi küçük cehennemlikleriyle yavaşça bize yaklaştılar.

"Hannah. Arianna." Hangisinin hangisi olduğunu bir türlü anlayamıyordum, o yüzden boşverdim. "Burada okula gitmeyi dört gözle bekliyor musun?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi içlerinden biri. "Özgürlüğü tatmak için sabırsızlanıyorum." Evet, bu ikisi bela olacaktı.

"Hey, Basilio." Bianca beni ilk karşılayan oldu, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Evet, bu kadınlar buralarda yeni, sözde normal standartlar belirliyorlardı. Nico homurdandı ve karısı gözlerini devirdi. Yirmi çocukları etrafta çılgınca koşturuyordu. Tamam, belki yirmi değil ama bir sürü çocuk. İkizler. Onları nasıl düzgün tuttukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Aşağı, aşağı," diye tekrar talep etti en küçüğüm. Küçük canavar kıpır kıpır bir solucandı. "Ben istiyorum," diye mırıldandı.

Noelle isteklerini nasıl duyuracağını biliyordu.

"Görüyorum ki çocuklar iyi gidiyor," diye duyurdu Nico. "Gurur duyuyor olmalısınız."

Gözlerim karımın durduğu yere kaydı. Gurur bunu tarif etmeye yetmezdi. "Gururdan da öte."

Bianca kıkırdadı. "Bir de onu koridorda sürüklemek zorunda kaldığını düşünsene." Elbette bu konu neredeyse her tatilin tartışma konusuydu. Şerefsizler.

Bianca, Noelle'in teyzesine uzanan küçük eline uzandı. Yoksa kuzeni miydi, bir bilsem. Aile bağlantısı karmaşıktı, karımı çılgın Pakhan aracılığıyla Bianca'ya bağlıyordu.

"Duyduğuma göre Nico seni de koridordan aşağı inmeye zorlamış,"

diye düşündüm yürümeye başlayan çocuğumu yere bırakmak için eğilirken.

Kıkırdadı. "Haklısın. Gelmiş geçmiş en güzel gün."

Sırıttım. Kadınlarımızı biz mi yozlaştırmıştık yoksa tam tersi mi, tam olarak anlayamadım.

Çocuklarımın üçü de etrafı yeni öğrencilerle çevrili olan annelerine doğru gittiler. Bazıları onun buz pateni kariyerinden etkilenmiş, diğerleri ise okul hakkında sorular soruyordu.

Bianca, "Wynter'a merhaba diyeceğim," dedi ve ben de başımı salladım. Dakikalar sessizlik içinde geçti.

"Hiç geçmiyor, ha?" Nico'nun sözleri kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Bir şeyin her şeyi değiştirebileceği endişesi sürekli devam ediyor. Her şeyi elimizden alabilir."

Gözlerim yine karımı aradı. O haklıydı. Endişe hiçbir zaman gerçekten sona ermedi. Ne olursa olsun, muhtemelen hiç bitmeyecekti. Son nefesime kadar karım ve çocuklarımız için endişelenecektim.

"Asla geçmiyor," diye onayladım.

Nico, kızlarının kalacakları yurda yerleşmelerine yardım etmek üzere dağıldı. Wynter'la o binaya ekstra sigorta yaptırması konusunda konuşurdum, çünkü bu ikisinin ortalığı kasıp kavuracağı kesindi.

Karımın gözleri bana doğru kaydı ve bir anda göğsüm kabardı. Evet, kuzenlerimle birlikte Sendikayı yönetiyordum. Evet, hâlâ yasadışı işlerle uğraşıyoruz. Ve evet, ailemi tehdit etmeye çalışan herkesi öldürdüm.

Ama günün sonunda eve döndüğümde hep onları görürdüm. Çocuklarla dolu bir eve, etrafa saçılmış oyuncaklara ve yemek yapmaya çalışan karıma. Buz pateninde ve okulu yönetmekte daha iyiydi ama karım pes etmezdi. Aşım bundan emindi.

Noelle sırtarak ve tombul kollarını uzatarak annesine doğru ilerledi. Belli belirsiz talebini duyabiliyordum. "Kalk."

Eşim bebeğimizi kucağına almaya fırsat bulamadan, büyükannem onu kaptı.

"Küçük kızım nerede?" Aisling ona mırıldandı. "Bil bakalım bende ne var?"

Wynter'ın annesi yaşlanmaya bir çare buldu. Gerçi sadece onda işe yaramış. Eşim annesini hiç b ö y l e görmediğine yemin etti. Mutluluktan parlıyordu. Amcam da onu çok şımartırdı. Kadın bunu hak ediyordu.

"Ummy beaws!" Noelle heyecanla ciyakladı ve anında Ağız.

En sevdiği abur c u b u r d u . Bir anda Fallon ve Grayson kendilerini büyükannelerinin yanında buldular. Küçük afacanlar.

Tuzlu okyanus havası kıyı şeridinden süzülüyordu. Kız ekibinin suç faaliyetlerinde berbat olmasına rağmen, bu projede iyi iş çıkardıklarını kabul etmek zorundaydım. Mükemmel bir yer bulmuşlardı; geniş ormanlık alan onları yoldan geçen meraklılardan ve karşı taraftaki okyanus manzarasından saklıyordu.

Karımın elleri arkadan belime dolandı, dokunuşu omurgamda küçük bir ürperti yarattı. Hem de her seferinde. Lanet olası. Zaman.

Böyle giderse okulu kendi çocuklarımızla dolduracağız.

"Selam kocacığım. Evden çıkmayan babalık işin nasıl gidiyor? Yoksa kral olmak daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Gözlerinde kaybolabilmek için onu ön tarafıma getirdim. O benim kendi kişisel cennetimdi. "Daha on saatim var. Arabanın içine sadece bir meyve suyu kutusu ve bir avuç hayvan krakeri dökmeyi başardık. Bu kral çocuklarımızla bir gün geçirmekten sonsuza dek mutlu olacak. Ve siz, principessa."

Yumuşak kıkırdaması göğsümde titreşti. "İyi iş çıkardın," diye mırıldandı. "Babalık işinde de krallık işinde olduğun kadar iyisin."

O kadar mutlu olduğum günler vardı ki, hepsinin bir rüya olmasından korkuyordum. Uyandığımda hala hayatımın aşkını aradığımı, Rusları ve bu dünyadaki diğer tüm kötülerini avladığımı fark ederdim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve bu sözleri bana her söylediğinde duyduğum memnuniyet kanımı kaynattı. Hiçbir şey benim için ondan ve ailemizden daha önemli değildi. Kuzenlerim ve onunkiler ziyarete geldiler. İkimizin de hep istediği rüya aile gerçek oldu.

Alt dudağı dişlerinin arasına girdi ve anında içime bir uyarı ateşi düştü. "Sorun nedir?"

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seni tanıyorum."

"Öyle," diye onayladı. "Başka bir bebek hakkında ne hissediyorsun?"

Kıpırdamadan durdum ve yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradım. Hiçbiri yoktu.

Yüzünü avuçladım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Mutlu musun?" Başını salladı, dudakları aralandı ve yanaklarına doğru bir kızarıklık yükseldi. "O zaman mutluyum. İstedğin kadar bebeğimiz olabilir." Dudaklarımın bir köşesi kalktı. "Hiçbir şey beni onları yapmaktan daha mutlu edemez."

Parmak uçlarına yükseldi ve ağzıma doğru nefes aldı. "O kadar mutluyum ki bazen beni korkutuyor."

Alt dudağını ısırarak için eğildim. "Sizi korkutmasına izin verilen tek kişi benim, principessa. Başka biri olursa, onu öldürürüm."

SON

OceanofPDF.com

Teşekkür

Arkadaşlarıma ve aileme sürekli destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Alfa ve beta okuyucularıma - hepiniz harikasınız. Her zaman arkamı kollayan **Susan C.H.** ve **Beth H.**'ye teşekkür ederim. Harikasınız ve siz olmasaydınız bunların bazılarının üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum!

Christine S., Denise R. ve Jill H.'ye - siz bayanlar harikasınız! Ve sayısız diğerlerine - TEŞEKKÜRLER!

Her biriniz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelemezdi.

MW Editing'deki editörüm Rachel'a. Sorularınız hikayelerimi çok daha iyi hale getirdi.

Rockstar kapak tasarımcım **Eve Graphics Designs, LLC**'ye. Sen olmasan ben nerede olurdum?

Bu kitapla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere. Sizi çok takdir ediyorum ve çalışmamı sevdiğinizi duymak, onu çok daha keyifli hale getiriyor!

Ve son olarak, **tüm okuyucularıma!** Siz olmasaydınız bu mümkün olmazdı.

TEŞEKKÜRLER! Hepinize teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım!

Eva Kazananlar

OceanofPDF.com

Benimle Bağlantı Kurun

En son haberleri ilk öğrenen olmak ister misiniz?

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

Beni sosyal medyada TAKİP

EDİN. FB grubu:

<https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

Twitter: <http://Twitter.com/@Evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.